

Thác Luyên

Contents

Thác Luyên	2
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiết Tử 1	7
3. Quyển 1 - Chương 1-3	8
4. Quyển 1 - Chương 2	15
5. Quyển 1 - Chương 3	18
6. Quyển 1 - Chương 4	25
7. Quyển 1 - Chương 5	31
8. Quyển 1 - Chương 6	35
9. Quyển 1 - Chương 7	38
10. Quyển 1 - Chương 8	40
11. Quyển 1 - Chương 9	45
12. Quyển 1 - Chương 10	50
13. Quyển 1 - Chương 11	54
14. Quyển 1 - Chương 12	55
15. Quyển 1 - Chương 13	58
16. Quyển 1 - Chương 14	60
17. Quyển 1 - Chương 15	63
18. Quyển 1 - Chương 16	65
19. Quyển 1 - Chương 17	68
20. Quyển 1 - Chương 18	72
21. Quyển 1 - Chương 19	77
22. Quyển 1 - Chương 20	81
23. Quyển 1 - Chương 21	85
24. Quyển 1 - Chương 22	89
25. Quyển 1 - Chương 23	93
26. Quyển 1 - Chương 24	96
27. Quyển 1 - Chương 25	99
28. Quyển 1 - Chương 26	104
29. Quyển 1 - Chương 27	107
30. Quyển 1 - Chương 28	111
31. Quyển 1 - Chương 29	116
32. Quyển 1 - Chương 30	120
33. Quyển 1 - Chương 31	124
34. Quyển 1 - Chương 32	128
35. Quyển 1 - Chương 33	130
36. Quyển 1 - Chương 34: Phiên Ngoại hạnh Phúc	134
37. Quyển 2 - Chương 34-1: Tiết Tử 2	142
38. Quyển 2 - Chương 34-2	143
39. Quyển 2 - Chương 35	145
40. Quyển 2 - Chương 36	147
41. Quyển 2 - Chương 37	152

42. Quyển 2 - Chương 38	158
43. Quyển 2 - Chương 39	163
44. Quyển 2 - Chương 40	169
45. Quyển 2 - Chương 41	176
46. Quyển 2 - Chương 42	182
47. Quyển 2 - Chương 43	188
48. Quyển 2 - Chương 44	194
49. Quyển 2 - Chương 45	199
50. Quyển 2 - Chương 46	206
51. Quyển 2 - Chương 47	212
52. Quyển 2 - Chương 48	218
53. Quyển 2 - Chương 49	226
54. Quyển 2 - Chương 50	234
55. Quyển 2 - Chương 51	243
56. Quyển 2 - Chương 52	252
57. Quyển 2 - Chương 53	260
58. Quyển 2 - Chương 54: Phiên Ngoại : Đáp Án	269

Thác Luyên

Giới thiệu

Editor:Xiao ZiBeta – reader:Fuyu, Băng TiêuThể loại: Cổ trang cung đình, nhất thụ lưỡng công, huynh đệ, thụ song tính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-luyen>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Mở Đầu

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Trong đại sảnh trang trọng của Hoàng gia hôm nay có mặt đông đảo các nhân vật chủ sự của các chi nhánh dưới trướng Hoàng gia. Những người có địa vị cao được ngồi trên ghế tựa, nhưng thân là người trong đội vệ sĩ thì sẽ không có đãi ngộ như vậy, chỉ có thể im lặng đứng phía sau đội trưởng nhà mình sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Hoàng Hân Duật bước vào phòng, dùng tư thế vương giả thong dong tiến đến ghế chủ tọa, theo sát sau hắn là người hắn yêu bấy lâu, gần đây nhất mới có thể bên nhau, người yêu thanh mai trúc mã của hắn — Mạc Quân Trình.

Hai người đều là đàn ông, nhưng ở Hoàng gia từ trước đến nay ‘lấy chủ vi tôn’ (*chủ là vua*) làm điều lệ, thế nên không có người nào dám đối với mối quan hệ và tình yêu sâu đậm của hai người bọn họ mà khinh

thường hoặc có ánh mắt hèn mọn. Mọi người trên dưới Hoàng gia đều biết lão đại nhà mình yêu người con trai kia, lấy địa vị ngang hàng đối đãi cậu, người nọ cũng đã như một vị chủ tử khác của Hoàng gia.

Tuy rằng người nọ không có công hiến gì cho Hoàng gia, nhưng mọi người cũng không có chút ngoài ý muốn nào khi thấy cậu xuất hiện ở đây.

Hôm nay với Hoàng gia mà nói là một ngày đặc biệt long trọng, bởi vị lão đại đời trước – cũng chính là cha Hoàng Hân Duật – ngoài ý muốn qua đời, đại bá của Hoàng Hân Duật ý đồ muốn cướp chủ quyền Hoàng gia, hai bên kịch liệt tranh đấu nửa năm, thật vất vả cuối cùng vào nửa tháng trước Hoàng Hân Duật thành công tiêu diệt thế lực phản đối, lúc này mới khôi phục lại yên bình cho Hoàng gia.

Hoàng Hân Duật bình tĩnh ngồi vào vị trí đại biểu cho chủ nhân Hoàng gia, mọi người trong đại sảnh lập tức cung kính đứng dậy hướng Hoàng Hân Duật khom người chín mươi độ, đầu đều cúi xuống, biểu hiện sự thần phục của mình.

Hoàng Hân Duật thấy thế chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ một cái rồi mở miệng nói “Ngồi đi.”

Mọi người mới ngồi xuống, người đàn ông vẫn đứng ở phía sau Hoàng Hân Duật lập tức cho tên thuộc hạ một chỉ thị, sau đó không lâu, một người con trai thanh tú, gương mặt có bảy phần tương tự Mạc Quân Trình bị người lôi tới phía trước Hoàng Hân Duật cách hẳn khoảng mười bước chân.

Quần áo trên người cậu trai sớm bị tàn phá không chịu nổi, bên trong mớ quần áo tan nát mơ hồ có thể thấy được vết máu loang lổ cùng miệng vết thương, thậm chí miệng vết thương còn có máu tươi nhè nhẹ rỉ. Không khó có thể đoán ra, trước khi có mặt ở đại sảnh này, y đã sớm chịu qua một trận hình phạt nghiêm khắc.

Hoàng Hân Duật nhìn tình trạng thảm hại của người con trai trước mắt, sắc mặt đầu tiên là phát lạnh, tiếp đó lại cười lạnh, nhìn thấy lãnh ý hung lệ trong mắt của lão đại mọi người đều lấy làm kinh hãi. Khi mọi người trong cơn lạnh liệt vẫn chưa lấy lại tinh thần, Hoàng Hân Duật lại cực kỳ nhẹ nhàng mở miệng, hẳn mở miệng hỏi cậu trai bị đánh thê thảm không chịu nổi ở trước mắt kia, ngữ khí tuy mềm nhẹ nhưng lại làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy run sợ.

“Anh, xem ra... cậu thực thảm.”

Nghe được thanh âm của Hoàng Hân Duật, thân mình cậu trai chấn động mạnh, thật lâu sau y mới chậm rãi ngẩng đầu chống lại đôi mắt giân dữ của Hoàng Hân Duật, cố hết sức khẽ thở ra.

“Tôi... không gọi là... Anh...”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật không khỏi nhếch mép cười, lạnh lùng trào phúng nói “Hừ! Phản bội tôi rồi thì ngay cả tên tôi ban cho cũng không cần phải không!” “A... Không... Phải... Của tôi...” Như nghe được cái gì buồn cười, cậu trai bị Hoàng Hân Duật gọi là Anh thế nhưng lại nở nụ cười, thân thể run run dù rất nhỏ nhưng đủ khiến cho miệng vết thương bị động làm cho sắc mặt y ngày càng trắng bệch, như là có thể ngắt

đi bất cứ lúc nào.

Thấy thế, sắc mặt Hoàng Hân Duật càng lạnh, hần nhìn thương thế trên người cậu trai, máu rỉ ra, tiếp theo mới hỏi:

“Rất đau đi. Tôi nhớ rõ... cậu từ trước tới nay rất sợ đau, là nguyên nhân gì, vì lý do gì cậu thà rằng mạo hiểm tính mạng cũng phản bội tôi vậy, Anh?”

Nghe được lời nói của hần, nụ cười trên mặt cậu trai có chút cứng ngắt, trong mắt cũng nhanh chóng hiện lên một mặt bi ai, nó xảy ra quá nhanh, nhanh đến mức làm cho Hoàng Hân Duật nghĩ rằng mình đã nhìn lầm.

“Tôi đối với cậu... cũng coi như tốt lắm. Nếu như không nhờ tôi, cậu đã sớm bị người tiền dâm hậu sát, còn có thể sống đến bây giờ sao?”

Hoàng Hân Duật mặt không chút thay đổi nhìn cậu trai, lãnh đạm trong lời nói làm cho y cúi thấp đầu xuống, khóe miệng cong càng sâu.

“Tôi thật không nghĩ tới, cậu nguyên lai là một tên bội tín vong nghĩa như thế, một chút tiền là có thể mua đứt cậu, tôi thế mà vẫn còn nghĩ phải bảo vệ cậu!”

Nói đến đây, cơn giận trong lòng Hoàng Hân Duật lại trào lên, nụ cười trên mặt nháy mắt biến mất.

“Hóa ra cậu chính là như vậy báo đáp ân huệ của tôi đối với cậu sao, Anh!” “Không...” nghe hần nói, cậu trai giật mình hô lên.

“Cái gì?” “Ngài... muốn... bảo hộ... không... phải... là tôi...”

Cổ hết sức phun ra một câu như vậy, trong người cậu trai lại xuất hiện thêm một vết máu.

“... Không phải... tôi...”

Chính là biết, cho nên mới không muốn nói thêm cái gì. Chính là biết, cho nên, cho dù người kia không tin, y cũng không biện giải nhiều.

Y đã sớm đem tâm của mình giao cho người kia, cho nên, nếu người kia đã vứt bỏ, như vậy, chính y cũng không cần...

Sinh hoặc tử – sống hoặc chết – với y mà nói, cho tới bây giờ đều không phải chuyện gì quan trọng... Cho nên hiện tại, y chỉ hy vọng mình có thể đem hết những nợ nần mà mình thiếu của người kia trả hết, như

vậy kiếp sau, y có thể không hề thua kém một người thường nữa...

“Tôi... gận nhất... là... giết... không... được... Mạc... Quân... Trình...” Lại ngẩng đầu nhìn Hoàng Hân Duật, trong mắt cậu trai ẩn chứa ngả ngớn vô vị cùng khiêu khích.

“Cậu—” đột nhiên nghe y nói ra những từ này, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy trong lòng nảy lên một trận tức giận.

Không ai, chưa từng có người nào có thể động đến Quân Trình!

Mặc kệ là vì nguyên nhân gì, hắn tuyệt đối không cho phép bất luận một kẻ nào động đến một sợi tóc gáy người nọ, cho dù là ý muốn – cũng không thể tha thứ!

Nhưng mà cậu trai lại giống như hoàn toàn không để ý tới cơn phẫn nộ của hắn, như cũ tiếp tục nói.

“Nếu lại... có thể... một lần... tôi... tôi... nhất định... sẽ... giết... anh ta...”

“Anh!” trầm giọng quát khế, trong mắt Hoàng Hân Duật hiện lên tia sát ý bén nhọn.

“Nhất định... nhất định... sẽ... giết... anh ta...”

“Câm mồm!” Không muốn nghe thêm dù là nửa câu, Hoàng Hân Duật nổi giận dưng dưng ra lệnh.

“Trạm, kẻ phản bội nên xử trí như thế nào, mang y xử trí như thế.”

“Vâng.”

“Anh cả!”

Cơ hồ đồng thời hai thanh âm không hẹn mà cùng lúc nói ra, Trạm, người vừa nhận lệnh ẩn hàm kinh dị chuyển mắt nhìn người con trai trẻ tuổi, trong lòng vì gã thành linh kêu to cảm thấy nghi hoặc.

Hoàng Hân Duật vừa nghe người anh em của mình đột nhiên lên tiếng trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, bất quá biểu tình trên mặt vẫn không chút thay đổi.

“Có việc?” “Ừm.... Anh cả... Anh, cậu ấy.....”

“Từ khi nào thì cảm tình của chú và y tốt tới mức thay y cầu tình?”

“Em.....” “Nếu không muốn bị người khác hoài nghi chú cùng y có quan hệ, tốt nhất.... đừng mở miệng nữa.”

“....” Nghe vậy người con trai trẻ tuổi liếc nhìn cậu trai giữa sảnh một cái, rồi cuộc vẫn trầm mặc không nói thêm gì.

Thấy người con trai trẻ tuổi không nhiều lời nữa, Hoàng Hân Duật lập tức nói “Trạm, ra tay đi.”

Nghe vậy, Trạm hơi thoáng chần chờ, ngay sau đó liền lấy ra súng trên người tiến đến gần cậu trai giữa sảnh.

Cậu trai thấy người đến là Trạm, trong mắt hiện lên tia thoải mái, y chăm chú nhìn Trạm đang đi tới phía mình một lát, như muốn nói gì lại như không, tiếp theo, y im lặng nhắm hai mắt lại, vẻ mặt bình tĩnh chờ đợi tử thần buông lưới hái xuống.

“Chậm đã.”

Tiếng nói khinh nhạo (ôn hòa nhẹ nhàng) ngăn trở động tác của Trạm, tất cả mọi người trong phòng kinh ngạc không biết ai có can đảm vào lúc này kêu chậm lại. Nhìn về hướng phát ra tiếng nói, phát hiện ra Mạc Quân Trình vẫn đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Hoàng Hân Duật đang nhìn thẳng vào Hoàng Hân Duật nói.

“Duật, đừng giết cậu ấy, cậu ấy không phải người xấu.”

“Quân Trình, y muốn giết em!” nghe thấy Mạc Quân Trình ngăn cản, Hoàng Hân Duật vẻ mặt khó hiểu, hắn ôn nhu nhìn Mạc Quân Trình, ôn nhu giải thích cho người nọ hiểu vì sao lại không thể không giết chết Anh, chỉ vì hắn không muốn người mà mình yêu thương coi mình là một tên cuồng sát, hắn lại càng không muốn Quân Trình sợ hắn.

“Không! Cậu ấy sẽ không làm, tôi thấy được.”

Kỳ thật cậu cùng với cậu trai dưới sảnh gặp nhau vài lần ít ỏi, cậu thậm chí có thể nói đối với cậu trai dưới sảnh một chút hiểu biết cũng không có, ngoài trừ biết y gọi là ‘Anh’, là một trong những tình nhân bên cạnh Hoàng Hân Duật khi cậu vẫn chưa cùng một chỗ với Hoàng Hân Duật mà thôi.

Nhưng mới vừa rồi trong ánh mắt của cậu trai kia, nụ cười của y khiến cậu trong phút chốc hiểu được chút gì đó, có lẽ y luôn muốn nói muốn giết mình nhưng cậu lại có thể cảm nhận được y chỉ muốn chọc giận Hoàng Hân Duật thôi chứ thật ra không phải có ý như vậy.

Nguyên bản cậu hoàn toàn không hiểu vì cái gì cậu trai lại cố ý làm như vậy, nhưng khi nhìn cái liếc mắt cuối cùng của y, cậu nhất thời hiểu được, người dưới sảnh làm như vậy nguyên nhân chỉ là.... Kỳ thực chỉ là vì muốn chết.

“Quân Trình...”

“Duật, coi như tôi cầu anh, đừng giết cậu ấy.”

Đối mặt với khấn cầu của Mạc Quân Trình, Hoàng Hân Duật thập phần khó xử. Bởi vì hắn không muốn lưu lại một kẻ có thể sẽ làm hại Mạc Quân Trình, nhưng Quân Trình lại yêu cầu như thế này... thì....

Suy nghĩ một hồi lâu, Hoàng Hân Duật cuối cùng vẫn là thỏa hiệp “Được rồi, anh không giết y.”

“Thật sự?!” “Ừ, nhưng y đã phản bội Hoàng gia, phản bội anh, cho nên cho dù không phải chết cũng không thể không chịu phạt.” Chuyển mắt nhìn cậu trai dưới sảnh, trên mặt Hoàng Hân Duật tràn đầy lãnh khốc.

“Duật...”

“Quân Trình, đây là quy củ.” Hiểu được Hoàng Hân Dật khó xử, Mạc Quân Trình bất đắc dĩ không lên tiếng.

“Trạm, phế đi tay chân của y, lưu lại cho y một mạng.”

Lời này vừa nói ra, ánh mắt Trạm buồn bã, mà cậu trai dưới sảnh nghe vậy tuy vẫn rũ đầu nhưng thân mình hơi run rẩy, y không che giấu buồn rầu trong mắt, nhưng cũng không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của y, bởi vậy chỉ có thể cúi thấp đầu, cố gắng đem tình cảm thật của bản thân giấu kín trong đáy lòng.

Phanh, phanh, phanh, phanh!

Bốn tiếng gậy vang lên đánh tan thần trí cậu trai dưới sảnh, cũng đánh gãy mọi liên quan gắn với Hoàng Hân Duật, đồng thời đánh nát hai tay mà y từng dùng để dâng lên trái tim của mình.

Giờ phút này, thân thể y vì thương mà không ngừng chảy ra máu tươi, nhưng khi y thanh tỉnh, miệng vết thương trên người mới bắt đầu phát tác.....

2. Quyển 1 - Chương 1-2: Tiết Tử 1

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Ở trong thế giới của y, từ trước đến nay chỉ có hai loại người: được cần và không được cần.

Y — là kẻ không được cần.....

Cho nên, dù y cầu xin như thế nào đi chăng nữa cũng cầu không được một chỗ dung thân. Cho nên, dù y cố gắng bày tỏ thành ý ra sao cũng không có được sự tín nhiệm của hần.....

Y không thể tự do, bởi tay chân y sớm bị hần cướp đi. Y không thể tự do, bởi tâm y sớm đã chết trong ngục giam do hần dựng nên.

Tâm không tự do, y sao lại có thể tự do?

Y, một kẻ dựa vào người khác để sinh tồn.... thì có tư cách gì tìm kiếm tự do cho mình.....

3. Quyển 1 - Chương 1-3

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Đã..... bốn năm rồi..... Cảm thấy cứ như một cái chớp mắt thoáng đã bốn năm trôi qua, thật là nhanh!

———

Đêm khuya, đã hơn 11 giờ, đội công nhân vệ sinh phụ trách vệ sinh tòa nhà lục tục hoàn thành công việc của mình, sau khi nghỉ ngơi một lát, mọi người rất nhanh thay bộ đồ lao công trên người ra, thu dọn đồ đạc sau đó tụ thành từng nhóm rời khỏi tòa nhà có vẻ âm u đáng sợ này.

Thấy mọi người đều đã ra về, Từ Cửu Kỷ ở căn phòng nhỏ dành cho nhân viên vệ sinh đợi một lúc lâu rồi mới cầm dụng cụ bên người chuẩn bị tiếp tục làm việc.

Bởi vì bọn họ là lao công cho nên không giống công nhân chức trong công ty, có thời gian tan tầm cố định, chỉ cần dọn dẹp xong khu vực mình được phân giao, dù cho thời gian còn sớm, bọn cũng có thể ra về

sớm.

Nói là nói vậy, chứ đội vệ sinh bọn họ chỉ có tám người mà phải quét dọn hai mươi mấy tầng lầu, tính ra cũng không quá dễ dàng, bởi vậy đa số mọi người đều bắt đầu làm việc lúc 6 giờ chiều, cho đến khi hoàn thành xong khu vực được giao của mình, tới khoảng hơn 11 giờ, nghỉ ngơi một chút rồi ra về khi sắp 12 giờ, ngoại trừ Từ Cửu Kỳ.

Bởi vì tay chân không linh hoạt lắm cho nên trong khi người khác đều đã hoàn tất công việc thì y chỉ mới dọn dẹp hai phần ba khu vực của mình.

Và sợ hãi bị những người khác biết mình vẫn chưa làm xong việc nên khi họ nghỉ ngơi y cũng nghỉ ngơi theo họ, sau đó đợi cho tất cả mọi người về hết một lúc sau mới tiếp tục phần việc dở dang, đơn giản vì y không thể mất đi công việc này.

Mặc dù công nhân vệ sinh không phải là công việc thượng đẳng gì, thậm chí trong mắt rất nhiều người nó chỉ là một nghề thấp hèn, nhưng với y mà nói, đây là công việc duy nhất y có thể làm để nuôi sống bản thân.

Bởi vì tay chân từng bị thương quá nặng, cho dù đã khỏi phần nào vẫn không thể cử động linh hoạt được. Dưới tình huống như vậy, y căn bản không thể kiếm được việc làm, ngay cả công việc lao công này, lúc trước cũng là y van cầu nghìn lần vạn lần mới có được.

Bởi vậy dù cho mỗi ngày y so với người khác đều mất gấp đôi thời gian để hoàn thành công việc, y cũng không cảm thấy vất vả hay không cam lòng, y thậm chí còn vì quản lý buổi tối không đến kiểm tra mà cảm thấy may mắn không thôi.

Dù sao, với thân thể của y có thể tìm được việc làm đã là tốt lắm rồi, y còn cầu mong xa xôi gì nữa chứ.

Cổ hết sức lau dọn, Từ Cửu Kỳ quệt đi mồ hôi trên mặt, bên môi động ý cười. Y được giao vệ sinh ba tầng lầu, chỉ còn tầng này là chưa xong, rác rưởi vẫn chưa dọn, trong lòng thầm tính toán, ước chừng tới khoảng một giờ mấy hai giờ là có thể xong rồi, nếu như vậy thì tiến độ hôm nay có vẻ nhanh hơn mọi hôm, vậy là y có thể sớm quay về nghỉ ngơi hơn một tí. Nghĩ vậy trong lòng y không khỏi phấn chấn lên rất nhiều, nét cười trên mặt cũng càng đậm.

Khi Từ Cửu Kỳ chấm dứt công việc vệ sinh thì đã rạng sáng gần ba giờ, vì hai chân từng bị thương nên y bước đi so với người thường chậm hơn rất nhiều, cũng bởi vậy, vốn dĩ chỉ cần mười phút là về đến nhà, y lại phải tốn gần nửa tiếng mới có thể tới.

Ngang qua cửa hàng tiện lợi 24/7, y nhớ tới đồ ăn dự trữ đã ăn sạch hồi tối qua vẫn chưa mua thêm, trong nhà bây giờ đã không còn gì có thể giúp y no bụng.

Bắn khoản sờ sờ bụng, trong lòng y không ngừng giãy dụa — vào cửa hàng tiện lợi mua một gói mì giá gấp đôi so với bên ngoài hay là cứ để bụng đói đợi đến sáng mai tiệm gần nhà mở cửa rồi mới mua, như vậy sẽ

rẻ hơn nhiều.

Đang lúc do dự, tai y bỗng nghe thấy ngõ nhỏ âm u bên cạnh truyền tới tiếng vang, y theo bản năng nhìn nhìn, tiếp theo định thần lại lắng nghe, một lúc lâu cũng không nghe thấy tiếng gì cả, bởi vậy y cho rằng vừa rồi tinh thần mình không được tốt cho nên nghe nhầm. Nghĩ vậy y không để ý nữa, xoay người tiến vào cửa hàng, quyết định mua cái gì đó lấp đầy bụng đói trước.

Không nghĩ tới y vừa mới xoay người, trong màn đêm phía sau phát ra một tiếng nổ, làm cho y không khỏi kinh hách, vội vàng xoay lại, nghĩ muốn xem thử chuyện gì xảy ra, ai ngờ y vừa bước một bước thì thấy một người đàn ông rõ ràng đang bị thương từ trong con hẻm u ám chạy ra, sau đó gục xuống hại y nhìn không được lại hoảng hốt thêm một trận.

Một lát sau, y phát hiện người ấy giống như chết ngất quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, chậm rãi bước tới gần anh ta, muốn nhìn một chút xem có cần hay không gọi giúp xe cứu thương cho người này.

Chậm rãi ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lay lay người đàn ông trên mặt đất, y chần chờ kêu: “Anh ơi, anh gì ơi? Anh không sao chứ? Có cần tôi gọi xe cứu thương giúp anh không?”

Dường như bị tiếng kêu của y kéo lại chút thần trí, người đàn ông chậm chạp như muốn quay đầu lại nhìn y, nhưng vì thương thế quá nặng nên không thể, chỉ có thể vô lực ngất đi.

Thấy thế Từ Cửu Kỳ càng khẩn trương, lo lắng người này có hay không cứ như vậy chết đi. Không ngờ khi lại gần nhìn kĩ lại làm cho y nhất thời chết lặng, biểu tình trên mặt trừ bỏ khiếp sợ vẫn là khiếp sợ, trong mắt cũng tràn đầy kinh ngạc. Đây... người này.... người này cư nhiên là — Mạc Quân Trình!?

Ngốc lăng nhìn Mạc Quân Trình đang nằm trên giường của mình trước mắt, Từ Cửu Kỳ chỉ cảm thấy thật bất ngờ, giật mình.

Đã..... bốn năm rồi... Cảm thấy cứ như một cái chớp mắt thoáng đã bốn năm trôi qua, thật là nhanh! Cứ tưởng rằng đời này kiếp này không có khả năng gặp lại bất kỳ một người nào có quan hệ với ‘hắn’, nhưng mà không nghĩ tới, cư nhiên lại để y gặp lại Mạc Quân Trình?

A, đây là loại tình huống gì? Là ông trời đùa cợt y sao? Thực không thể cười nổi...

Rõ ràng phạm vi thế lực của Hoàng Gia là ở Bắc Bộ, nhưng tại sao y lại gặp được Mạc Quân Trình ở Trung bộ này chứ? Hơn nữa hắn thậm chí còn.... bị thương?

Là ‘hắn’ muốn mở rộng phạm vi thế lực tới tận đây sao? Hay là ‘hắn’ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cho nên ngay cả bảo bối mà ‘hắn’ yêu nhất cũng không bảo vệ được, nên bị thương? Trong lòng đột nhiên nổi lên một trận chua xót, Từ Cửu Kỳ cảm thấy vừa đau vừa vô lực. Y bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, theo thói quen đưa tay che hai mắt mình lại, nhưng hành động này cũng chỉ có thể che đi yếu đuối trong đôi mắt kia, chứ không thể nào giấu được chua xót dưới đáy lòng.

A..... không nghĩ tới, không nghĩ tới cho đến bây giờ.... y vẫn còn lo lắng cho ‘hắn’ như vậy!

Rõ ràng biết ‘hắn’ là như vậy, vô tình đến cực điểm, nhưng vì cái gì, y lại không thể quên được tình cảnh lần đầu tiên gặp ‘hắn’, dưới cây anh đào phấn hồng mềm mại? Rõ ràng biết ôn nhu thương tiếc của ‘hắn’ không dành cho y, nhưng mà, vì cái gì y vẫn không quên được những nhu tình mật ý giả dối kia chứ?

Đã bốn năm rồi! Từ khi đó cho đến bây giờ đều đã qua bốn năm, cho dù bị ‘hắn’ làm cho biến thành bộ dạng như hiện tại, cho dù ‘hắn’ đã nhẫn tâm muốn giết y, nhưng vì sao y vẫn không thể quên ‘hắn’, không thể quên được yêu?

Đến tận cùng... cho tới khi nào thì mới có thể được giải thoát?

Cho tới khi nào y mới có thể hoàn toàn toàn toàn hóa giải hết ma chú mà Hoàng Hân Duật gây ra cho y? Lúc Mạc Quân Trình từ trong đau đớn tỉnh lại, đập vào mắt chính là một sườn mặt buồn rầu lo lắng không yên.

Người nọ đứng bên song cửa nhìn về xa xa, trong ánh mắt không thấy chút ánh sáng, khóe miệng khẽ nhếch lại hiện rõ y đang có tâm sự rất nặng.

Một cổ quện thuộc khác thường chậm rãi dâng lên tự đáy lòng, làm cho cậu không khỏi căng thẳng, trong đầu không ngừng hồi tưởng chính mình có hay không từng gặp y ở đâu đó.

Dường như nhận ra ánh nhìn chăm chú của Mạc Quân Trình, Từ Cửu Kỳ đột nhiên quay đầu lại nhìn cậu, con ngươi đen tuyền ẩn chứa quang mang lạnh lùng, tựa như hắc diệu thạch thanh lãnh hoặc nhân.

“Chúng ta..... đã từng gặp nhau?” Mạc Quân Trình nhìn không được mở miệng hỏi, bởi cặp mắt kia.... cậu giống như đã thấy qua.

Nghe vậy, ánh mắt Từ Cửu Kỳ xẹt qua tia buồn bã, tiếp theo cái gì cũng không nói rồi khỏi cửa sổ.

“Chờ—”Đang lúc Mạc Quân Trình muốn hỏi thêm chút gì, lại chợt thấy y dùng cước bộ không mấy linh hoạt cố hết sức di chuyển, nhất thời, trong đầu cậu hiện lên một hình ảnh, một hình ảnh mà cậu muốn quên cũng không được.

“Cậu, cậu là..... Anh?” Nghe thấy cái tên cậu nói ra, động tác Từ Cửu Kỳ rõ ràng cứng đờ lại. Thấy thế Mạc Quân Trình cố áp chế đau đớn từ thân thể truyền lại, gắng đứng dậy.

“Cậu là Anh, đúng hay không? Tôi là.....”

“Tôi không biết ai là Anh.”

Không đợi Mạc Quân Trình nói xong, Từ Cửu Kỷ đã lạnh lùng đánh gãy lời nói của cậu.

“Nếu anh không có việc gì, mời anh rời đi.”

“Anh!” Không để ý tới cậu kêu to, Từ Cửu Kỷ chậm rãi đi vào phòng tắm, ‘Phịch’ một tiếng đóng cửa lại.

Không hề được báo động trước, Mạc Quân Trình bị hành động thô lỗ của y dọa, nhất thời kinh ngạc phát ngốc tại chỗ, cậu ngốc lăng yên tĩnh nhìn cánh cửa đóng chặt một hồi lâu, lúc sau, rốt cục chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Y quả nhiên là Anh! Cho nên mới phản ứng mạnh trước lời nói của cậu như vậy, còn có chân...

Đúng rồi, nếu không phải mình, có lẽ y hôm nay cũng sẽ không rơi vào kết cục thế này.

Thở dài thật sâu, giờ phút này Mạc Quân Trình đối với việc bản thân đáp ứng ở cùng một chỗ với Hoàng Hân Duật cảm thấy vô cùng hối hận. Dù sao nếu không phải cậu, có lẽ Anh cũng sẽ không rơi vào tình trạng thê thảm như hôm nay, mà chính cậu..... cũng sẽ không đi đến nông nỗi này.

Bất đắc dĩ lại thở dài, cửa phòng tắm lúc này cũng mở ra.

“Anh còn chưa đi?” Hơi nhíu mi, trong mắt Từ Cửu Kỷ hiện lên tia bài xích.

Cười khổ nhìn thân thể mình, Mạc Quân Trình thật có lỗi nói: “Thật có lỗi, tôi không có biện pháp đi.”

Nghe vậy Từ Cửu Kỷ dời tầm mắt nhìn cậu, lúc này mới đột nhiên nhớ tới thương thế của cậu, nhất thời không nói gì.

Với thương thế của Mạc Quân Trình, ép cậu rời đi thì thật làm khó anh ta. Chính là, y không muốn có chút quan hệ gì với người Hoàng gia, tất nhiên cũng sẽ không nguyện ý tìm người mang cậu đi.... khổ tâm hết sức, chân mày y nhíu càng chặt.

Bên kia, Mạc Quân Trình thấy vẻ mặt khó xử của y, lại nhịn không được mở miệng nói: “Nhưng mà, nếu cậu có thể cho tôi mượn điện thoại gọi một chút, tôi có thể tìm người đến đón tôi.”

Sau khi nghe cậu nói, sắc mặt Từ Cửu Kỷ cũng không có gì thay đổi, trầm ngâm một lát sau, cuối cùng mới trả lời cậu.

“Tôi... nơi này..... không có điện thoại.”

“Ách, kia... có thể giúp tôi gọi một cuộc điện thoại không? Chỉ cần có thể giúp tôi liên lạc với cô ấy, tôi rất nhanh sẽ rời đi.”

Trầm mặc nhìn cậu một lúc lâu, Từ Cửu Kỷ thở dài, bất đắc dĩ gật đầu.

“Cám ơn cậu.”

Nhìn thấy y đáp ứng, Mạc Quân Trình không khỏi nở nụ cười thoải mái, cậu thật lòng nói: “Chỉ cần có thể tìm được cô ấy, tôi nhất định sẽ rất nhanh rời đi, sẽ không cho cậu thêm phiền toái, tôi cam đoan.” Nhìn đến biểu tình chân thật trên mặt của cậu, Từ Cửu Kỷ ngược lại thấy có chút xấu hổ, y chỉ có chút vô thố, tiêu sái đến bên bàn trà cầm bút đưa cho cậu, sau đó tựa hồ muốn che giấu chính mình không được tự nhiên, cố ý ác thanh ác khí tức giận nói: “Đem số điện thoại người anh muốn liên lạc viết vào, khi đi làm tôi rảnh thì sẽ giúp anh gọi điện thoại.”

“Ừ, được.”

Nghe được Từ Cửu Kỷ nói phải đợi y đi làm, mặc dù Mạc Quân Trình cảm thấy có chút kỳ quái, bất quá cậu biết mình không có quyền hỏi, nên chỉ tiếp nhận bút, cũng không hỏi bất cứ gì.

Lúc chàng vạng, Từ Cửu Kỷ lấy tờ giấy Mạc Quân Trình viết ra, nhìn số điện thoại trên đó, sau đó y chậm rãi đi đến tòa nhà y làm việc. Nhìn tờ giấy trong tay, trong lòng Từ Cửu Kỷ cảm thấy thập phần nghi hoặc, bởi vì tên Mạc Quân Trình viết rõ ràng có thể thấy được đó là tên phụ nữ, chính là, vì sao cậu lại liên lạc với người phụ nữ trên giấy này chứ?

Lấy vết thương trên người cậu, xem ra khả năng rất lớn có thể là bị trả thù, mà nếu là bị trả thù, như vậy nguyên nhân là từ Hoàng gia mà ra. Vậy thì tại thời điểm hiện tại, cậu không phải nên liên lạc với Hoàng Hán Duật hoặc người bên cạnh, như thế nào lại tìm người phụ nữ này!?

Hay là..... người phụ nữ này kỳ thực là một cao thủ ‘thâm tàng bất lộ’, là người Hoàng Hán Duật phái riêng bảo hộ Mạc Quân Trình?

Bỗng nhiên một trận kèn xe chói tai từ sau truyền đến, lúc này Từ Cửu Kỷ mới phát hiện chính mình miên man hoảng thần, không chú ý sắp lao ra giữa đường xe chạy, vội vàng vàng lui vào ven đường phía sau cho xe qua. Hồi sau lấy lại tinh thần mới thẫm mẫm bản thân suy nghĩ nhiều vậy làm chi, Mạc Quân Trình thích tìm ai, không tìm ai là chuyện của cậu, y bất quá chỉ giúp gọi một cuộc điện thoại mà thôi, nói không chừng khi y về nhà Mạc Quân Trình cũng đã được đón đi, chắc vậy!

Định thần lại, y quyết định không nghĩ đến những chuyện về Mạc Quân Trình cũng như chuyện liên quan đến Hoàng gia nữa, dù sao những chuyện này sớm không còn dính dáng gì với y cả.

Cứu Mạc Quân Trình cũng chỉ vì không đành lòng thấy cậu bị thương mà không ai ngó tới, lưu lạc đầu đường, với lại cũng chẳng đáng gì..... chuyện này cũng lắm chỉ là khúc nhạc đệm nho nhỏ, khi Mạc Quân Trình đi, hết thấy liền khôi phục bình thường lại, y vẫn là một công nhân vệ sinh, mà Mạc Quân Trình cùng

Hoàng gia vẫn như cũ, không can hệ gì đến y — Như vậy mới là bình thường, như vậy cũng mới là sự thật.

Đúng như Từ Cửu Kỷ đoán, khi y hoàn thành công việc trở về, khoảng rạng sáng ba giờ, về đến nhà thì không thấy bóng dáng Mạc Quân Trình đâu. Nhưng kỳ quái chính là Mạc Quân Trình tựa hồ không phải được người cậu nhờ liên lạc giúp đỡ mang đi, ngược lại như là bị kẻ thù bắt đi vậy, trong phòng tràn đầy dấu vết giãy dụa.

Thấy thế trong lòng y mặc dù có chút lo lắng cho tình huống của Mạc Quân Trình nhưng mặc kệ như thế nào đi nữa, y cũng chỉ là người ngoài, người thường, cho dù y thật lòng nghĩ muốn cứu người chỉ sợ cũng không có biện pháp. Nghĩ vậy y không khỏi nhú mày, thở sâu lo lắng, chẳng lẽ..... hay vì Mạc Quân Trình mà nghĩ cách liên lạc với Hoàng Gia?

Y một bên thu dọn đồ đạc lộn xộn trong phòng do cuộc ẩu đả, một bên lo lắng suy nghĩ xem có nên liên hệ Hoàng Hân Duật bọn họ đi cứu Mạc Quân Trình hay không, hoàn toàn không chú ý tới từ lúc y mở cửa bước vào, đã có một tầm mắt kinh ngạc dõi theo phía sau y.

Người đàn ông ẩn mình trong bóng đêm, người được lệnh mang kẻ cứu giúp Mạc Quân Trình về, bởi vậy, từ buổi chiều, sau khi phân phó mấy anh em khác đem Mạc Quân Trình đi, đứng chờ chủ nhân căn phòng này quay lại, ai ngờ chờ đến giờ phút này lại gặp tình huống thật làm hắn cảm thấy bất ngờ.

Đang lúc nghĩ đối phương đêm nay căn bản có thể sẽ không về là lúc thấy Từ Cửu Kỷ nện từng bước không linh hoạt cho lắm trở lại, hắn lập tức lùi vào bóng tối, đợi Từ Cửu Kỷ vào phòng mới nhẹ thu liễm hơi thở lặng yên đi đến cửa, muốn xem thử diện mạo người cứu Mạc Quân Trình như thế nào, sau đó bắt y về hoàn thành nhiệm vụ.

Tới khi nhìn thấy dung mạo Từ Cửu Kỷ, trên khuôn mặt vốn đang lãnh khốc lại không khắc chế được hiện ra thần sắc kinh ngạc. Tầm mắt hắn không tự chủ được mà dõi theo nhất cử nhất động của Từ Cửu Kỷ, sau hồi lâu, kinh ngạc trên mặt chậm rãi biến thành khó xử, con ngươi lãnh liệt cũng bắt đầu xuất hiện một chút quang mang không rõ.

Thật sự phải bắt y trở về sao?

Thời điểm hắn đang do dự, điện thoại trên người rung lên khi dài khi ngắn, hắn biết đây là tín hiệu lão đại thúc giục hắn, cũng biết lão đại đã chờ đến mất kiên nhẫn bởi vậy không thể có dù là nửa phần chần chờ, hắn đành phải đè nén tâm lại, tiến lại sau lưng Từ Cửu Kỷ bổ một cú thật mạnh vào gáy y –

Tiếp theo chỉ thấy thân thể Từ Cửu Kỷ mềm nhũn ngã xuống, người đàn ông thấy thế nhanh chóng chặn ngang ôm lấy y, nhẹ nhàng vác y lên vai, xoay người liền rời khỏi phòng, tính toán đem người về địa điểm giao phó.

4. Quyển 1 - Chương 2

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Hắn không thể chấp nhận chính mình một lòng say mê liền bị người nọ cô phụ như thế, hắn càng không thể chịu đựng được tình ý của bản thân lại bị người nọ cùng với người đàn bà kia phá vỡ, ô nhục, hắn tuyệt đối không chấp nhận!

Trong một sảnh đường trống trải, thoáng dâng mang hơi hướm lạnh lẽo, Hoàng Hân Duật thần sắc bình tĩnh, Mạc Quân Trình thần tình kinh hoàng, một đứng một ngồi sofa, không nói gì chỉ im lặng nhìn nhau.

Từ sau khi Mạc Quân Trình tỉnh lại đã hai tiếng, hắn vẫn giữ nguyên trạng thái này, con ngươi từ trước đến nay luôn sáng lấp lánh giờ phút này tràn ngập kinh ngạc, nụ cười ôn nhu trên mặt hiện tại bị che kín bởi sợ hãi và sợ hãi, giống như một động vật bé nhỏ bị bao vây trước vuốt hổ, vạn phần cảnh giác, dường như chỉ cần sơ sẩy sẽ bị con hổ trước mắt là Hoàng Hân Duật nuốt tươi vào bụng.

Nhìn bộ dạng sợ hãi cảnh giác của Mạc Quân Trình, mặc dù ngoài mặt không có bất kì biểu tình gì, nhưng trong lòng Hoàng Hân Duật lại cảm thấy thập phần khổ sở.

Từ khi nào thì trở nên như vậy, ánh mắt của Mạc Quân Trình nhìn hắn không còn trong suốt? Và bắt đầu từ khi nào tâm của Mạc Quân Trình không còn đặt trên người hắn?

Hắn không rõ, hắn rõ ràng vô cùng thật tâm đối đãi cậu, che chở yêu thương như vậy, nhưng vì cái gì... tâm của người nọ vẫn cứ dần rời xa hắn?

Biết Quân Trình không thích thế giới hắc ám tàn khốc cho nên hắn không đàm luận hay xử lý chuyện của Hoàng gia trước mặt cậu. Biết Mạc Quân Trình không thích cảm giác bị người ép thúc, tra xét cho nên đối với những việc riêng tư của người nọ, những việc không nên hỏi hắn cũng tận lực không hỏi đến, chỉ cần người nọ có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của hắn, cam tâm tình nguyện sống trong lòng hắn....

Nhưng, mặc kệ hắn làm gì cho cậu, cuối cùng người nọ vẫn lựa chọn rời đi hắn, vì sao?

Những người biết rõ Hoàng Hân Duật đều biết hắn từ trước đến nay |duy ngã độc tôn| (*chỉ biết mình tài*), bá đạo cuồng vọng tới cực điểm, không chút lưu tình, cũng bởi vậy có người hoài nghi lão đại đời trước của Hoàng gia, cũng chính là cha Hoàng Hân Duật căn bản là bị hắn giết chết.

Chẳng qua những lời đồn đãi này tất cả mọi người chỉ dám suy đoán trong lòng, không một ai dám trước mặt hẳn nhắc tới, lắm mồm, chỉ sợ một khi nói ra mạng nhỏ của chính mình cũng không giữ được.

Một kẻ bị mọi người sợ hãi như Hoàng Hân Duật lại chỉ thật lòng ôn nhu đối đãi với Mạc Quân Trình, cho dù là người mù cũng có thể thấy được hẳn là thật tâm, ai ngờ Mạc Quân Trình không hề cảm kích, chỉ vì trong lòng hẳn đã chung tình với một người, một cô gái nhu nhã hiền lương.

“Quân Trình...”

Bất đắc dĩ thấp giọng khẽ gọi, Hoàng Hân Duật tiến đến bên người Mạc Quân Trình, đau lòng vươn tay muốn kiểm tra thương thế của cậu một chút, không ngờ chưa kịp đụng đến thân thể cậu, khuôn mặt Mạc Quân Trình trắng bệch né tránh sang một góc khác của sofa, trong mắt bao hàm căm thù cùng e ngại.

Bị địch ý trong mắt Mạc Quân Trình làm cho chần động, Hoàng Hân Duật trong lòng cứng ngắc, động tác cũng ngừng lại.

Phức tạp nhìn vào mắt Mạc Quân Trình, trong nháy mắt nhìn nhau, Hoàng Hân Duật thấy sự giãy dụa dưới đáy mắt của người nọ.

Im lặng lui về vị trí ban đầu của mình, Hoàng Hân Duật khẽ thở dài, sau mang về mặt quan tâm hỏi.

“Nghe nói em bị thương, có nghiêm trọng hay không? Có khám bác sĩ hay chưa? Muốn hay không tìm Yến Quân đến xem cho em?”

Nói xong, cũng không đợi Mạc Quân Trình đáp lại, nhắc tay muốn phân phó người đi kêu Hoàng Yến Quân đến.

“Không cần!”

Vội vàng lên tiếng ngăn trở động tác của Hoàng Hân Duật, trên mặt Mạc Quân Trình tràn đầy khẩn trương. Dù sao hiện tại đối với cậu mà nói, quan trọng nhất không phải thương tích trên người mình mà là an nguy của Phương Nhã Thanh.

“Quân Trình?”

“Nhã Thanh đâu? Anh biết tôi ở đâu, nhất định đã bắt Nhã Thanh đi, cô ấy đâu? Anh đã làm gì cô ấy?”

Thấy Mạc Quân Trình ngay cả thương thế chính mình cũng không bận tâm liên hỏi tình huống của người đàn bà kia, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy trong lòng một cỗ ghen tị đột ngột dâng lên, thanh âm thân thiết ban đầu trong nháy mắt trở nên lạnh lùng âm trầm.

“Em quan tâm đến con ả kia như vậy, ngay cả thương thể bản thân cũng không quản sao?”

Nghe ra tức giận trong lời nói của hắn, Mạc Quân Trình sợ hắn đã sớm ra tay giết Phương Nhã Thanh, bởi vậy cũng không cố kỵ việc hắn tức giận nữa, chính là một lòng muốn xác định hắn đã ra tay hay chưa.

“Anh thật sự xuống tay với Nhã Thanh sao? Trả lời tôi, Duật!”

Chợt nghe thấy Mạc Quân Trình lớn tiếng chất vấn, Hoàng Hân Duật sững người. Hắn không dám tin nhìn Mạc Quân Trình trước mặt, không thể tin được Trình vì người đàn bà kia mà lớn giọng chất vấn hắn như vậy, chẳng lẽ, Trình thật sự thích cô ta sao? Thích đến mức có thể gạt bỏ đi kỷ niệm cùng quá khứ giữa bọn họ, phũ phàng đi dụng tâm mà Hoàng Hân Duật đối với cậu? Trình thật sự thích cô ta như vậy sao?

Bị sự chất vấn của cậu chọc giận, Hoàng Hân Duật rốt cuộc cũng không còn duy trì ôn hoà trên mặt được nữa, sát ý sắc bén hiện lên trong mắt, gương mặt lạnh lẽo lộ ra hàm xúc không rõ cùng lãnh khốc.

“Thật vậy thì sao, không phải thì như thế nào?”

Lạnh lùng gợn lên một mặt cười, sâu trong ánh mắt Hoàng Hân Duật có mấy phần bi ai, nhưng lúc này đây Mạc Quân Trình lại không nhìn tới.

“Tôi thấy trong lòng của em.... chỉ sợ sớm đã xem tôi trở thành ma vương giết người không chớp mắt, có phải hay không, Quân Trình?”

Tự giễu nói một câu, kỳ thật trong lòng Hoàng Hân Duật vẫn mong có thể nghe được lời phủ nhận từ người nọ, ai có thể đổi được lòng người đã chuyển biến, cho dù lúc trước hai người sống chung là cỡ nào thích ý cùng ngọt ngào, nhưng lúc này đây trong lòng Mạc Quân Trình sớm đã bị người kia chiếm cứ hoàn toàn, cậu đâu còn dư lực, tâm tư mà hồi tưởng lại từng li từng tí quá khứ chứ?

Trong lòng Mạc Quân Trình giờ khắc này chỉ nghĩ đến Hoàng Hân Duật tàn nhẫn thủ đoạn, cùng với Phương Nhã Thanh mềm mại đáng yêu, lãnh huyết và nhu hòa đồng thời đặt lên bàn cân trong lòng, bên trọng bên khinh, kết quả thật rõ ràng, giờ đây cậu cũng không phản bác lời Hoàng Hân Duật, ngược lại còn im lặng cam chịu.

Nhìn phản ứng đồng ý cam chịu của Mạc Quân Trình, Hoàng Hân Duật có loại xúc động muốn cười to.

Hoàng Hân Duật thật sự không nghĩ tới, hắn cùng người nọ lớn lên bên nhau từ nhỏ, tình bạn, tình yêu, so với ả đàn bà kia thì bé nhỏ vô cùng chẳng đáng kể gì cả, thậm chí Quân Trình một giây chần chờ cũng chẳng có, liền như vậy trực tiếp sáng khoái phán định hắn tàn khốc vô tình, hắn thật sự không thể tưởng được!

“A..... ha ha ha.....”

Nguyên lai hắn ở trong lòng người nọ ác liệt như vậy, trắng đen không phân biệt, mất cả nhân tính.

“Ha.....”

Hắn trả giá nhiều năm như vậy, say đắm yêu lâu như vậy, đổi lấy một lời nhận định cùng hồi báo không chịu nổi như vậy, hắn nên nhận như thế nào? Hắn phải nhận như thế nào?

Hắn không thể chấp nhận chính mình một lòng say mê liên bị người nọ cô phụ như thế, hắn càng không thể chịu đựng được tình ý của bản thân lại bị người nọ cùng với ả đàn bà kia phá vỡ, ô nhục, hắn tuyệt đối không chấp nhận!

Cho nên chỉ cần còn có một chút có thể tính toán, hắn sẽ dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào... làm cho chuyện kia may mắn có thể trở thành sự thật!

Đây là phương thức yêu của hắn, cũng là thủ đoạn hắn dùng để yêu.

5. Quyển 1 - Chương 3

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Mặc kệ em bây giờ còn yêu hay không yêu tôi, tôi chỉ biết tôi phải có em! Muốn tôi khoan hồng độ lượng chấp tay đem em tặng cho ả đàn bà kia là chuyện không có khả năng! Mặc kệ em chạy trốn đến chân trời góc biển, mặc kệ em trốn ở nơi nào, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định dùng mọi cách mang em trở về, bất chấp mọi thứ!”

———

Khi Từ Cửu Kỳ từ trong cơn hôn mê tỉnh lại thì có cảm giác giống như bị người hung hăng đánh gục, cả người chỉ cảm thấy sau gáy không ngừng truyền đến từng trận đau nhức, tâm tư vòng vo bay lượn một hồi lâu, nhìn thấy sàn nhà bóng loáng y thập phần khẳng định đau đớn từ sau gáy là do bị người khác đánh lén, hơn nữa lúc này đây y càng thêm khẳng định mình bị người ta bắt, về phần đối phương là ai, động cơ gì mà bắt y chỉ sợ cùng Mạc Quân Trình không thoát được quan hệ.

Vừa mới nghĩ như vậy, bỗng nhiên y liền nghe thấy tiếng của Mạc Quân Trình, chẳng qua lúc này tiếng nói mà y nghe được dị thường khản trương, bối rối bất an, thậm chí còn có vội vàng cùng chất vấn..... Đây,

thật là Mạc Quân Trình sao?

Mạc Quân Trình trong trí nhớ của y luôn thanh thoát như gió, ấm áp như mây, cá tính cậu nhả nhặn, tu dưỡng rất tốt, bởi vậy ở trong Hoàng gia quy củ nghiêm ngặt, phân định rất rõ vị thế chủ tớ, mặc dù trước kia y không tiếp xúc nhiều với cậu nhưng theo những lời đàm luận của những người hầu thì cậu vô cùng ôn nhu thân thiện, đồn đãi rằng cậu không hề biết tức giận.

Hơn nữa y ngẫu nhiên vài lần gặp cậu, y cảm thấy Mạc Quân Trình vô cùng thanh nhã, lúc này đây nghe được ngữ khí cấp bách của cậu thật đúng là làm cho y kinh ngạc.

Dùng sức lắc lắc đầu cho thanh tỉnh, Từ Cửu Kỷ tò mò ngẩng đầu, muốn nhìn một chút tốt cùng là ai có thể làm cho Mạc Quân Trình kích động như thế, càng muốn biết là ai không để ý thế lực Hoàng gia mà ra tay với Mạc Quân Trình, ai ngờ vừa mới nhìn lại làm cho y cảm thấy chính mình trốn chạy bốn năm qua vẫn không thể thoát ra khỏi.....

“Dem người ra.”

Hoàng Hân Duật ra lệnh một tiếng, thủ hạ ẩn thân chỗ tối liền từ căn phòng nhỏ bên cạnh lôi ra một cô gái, diện mạo cô gái tuy bình thường nhưng mơ hồ toát ra loại hơi thở hàm xúc ôn nhu uyển chuyển, hơn nữa lúc này bị thuộc hạ của Hoàng Hân Duật áp trụ, ánh mắt lưu chuyển mang theo lo sợ vô thố, thoát nhìn rất động lòng người.

Vừa nhìn thấy cô gái xuất hiện, trong lòng Mạc Quân Trình nhin không được run rẩy, nguyên lai.... hắn thật sự bắt giữ cô ấy!

“Duật, anh –!”

“Không cần khẩn trương, nếu người còn sống, tôi sẽ cho em cơ hội lựa chọn.”

Hoàng Hân Duật nhìn thẳng vào gương mặt tràn đầy lo lắng của Mạc Quân Trình, biểu tình không thay đổi nhưng hàm chứa nan kham cùng đau lòng. Tuy vậy do quanh năm suốt tháng tranh đoạt và giết chóc làm cho hắn dù cho thông khổ cách mấy cũng không mấy may đem tình cảm biểu lộ ra bên ngoài.

Là gắng gượng, mặc dù giờ phút này trong lòng hắn vô cùng xúc động, bi thương sâu sắc, trên mặt hắn vẫn là một bộ dạng thờ ơ, Hoàng Hân Duật không biết rằng hắn biểu hiện như vậy lại càng làm cho Mạc Quân Trình thêm sợ hãi.

“Cái, cái gì cơ hội?”

Mạc Quân Trình không tự chủ được giọng run run hỏi, tuy rằng cậu biết Hoàng Hân Duật có tình cảm sâu nặng với cậu, nhưng thường thường yêu càng sâu thì hận lại càng đậm. Hơn nữa, lấy cổ chấp và độc chiếm của Hoàng Hân Duật với cậu, chỉ sợ hận ý của Duật... rất có thể sẽ đổ lên người Phương Nhã Thanh... khả

năng này phi thường lớn.

Chăm chú nhìn Mạc Quân Trình khẩn trương cùng bắt an lúc lâu, Hoàng Hân Duật mới dời mắt đi, lạnh lùng mở miệng nói.

“Chỉ cần em không bao giờ ở chung một chỗ với cô ả này, vĩnh viễn bên cạnh tôi, tôi liền cam đoan với em, tôi vĩnh viễn không sẽ không động đến ả.”

“Cái gì!?”

“Chỉ cần em đáp ứng tiếp tục ở lại bên cạnh tôi, ả liền có thể an toàn, hơn nữa tôi sẽ thả ả ta đi ngay.”

“Này, điều này sao có thể!”

Không lưu ý đến ánh mắt buồn bã của Hoàng Hân Duật khi mình kinh hô, Mạc Quân Trình như cũ vẻ mặt khiếp sợ nói thẳng.

“Duật, anh không thể dùng phương thức này bắt buộc tôi lưu lại, anh hẳn là rõ ràng, lòng tôi không ở bên người anh, điều này anh sớm đã hiểu được không phải sao?!”

“Thì sao?” lạnh lùng nhìn Mạc Quân Trình, trong mắt Hoàng Hân Duật hiện lên tia sát ý.

“Tôi yêu em mười lăm năm, thật vất vả mới có được em, muốn tôi liền như vậy buông tay, đây là chuyện không thể!”

Giờ phút này đây, tất cả tức giận hòa lẫn phần hận trong lòng đều bị lời nói không chút áy náy kia của Mạc Quân Trình khơi dậy, chỉ thấy Hoàng Hân Duật một bộ mặt lạnh băng, không để cho bất cứ ai xen vào tiếp tục nói.

“Mặc kệ em bây giờ còn yêu hay không yêu tôi, tôi chỉ biết tôi phải có em! Muốn tôi khoan hồng độ lượng chấp tay đem em tặng cho ả đàn bà kia là chuyện không có khả năng! Mặc kệ em chạy trốn đến chân trời góc biển, mặc kệ em trốn ở nơi nào, chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định dùng mọi cách mang em trở về, bắt chấp mọi thứ!”

Cũng không biết ý nghĩ trong lòng Hoàng Hân Duật đáng sợ như thế nào, cũng không hiểu được tình cảm Hoàng Hân Duật đối với cậu mãnh liệt như vậy, Mạc Quân Trình bị ngoan lệ cùng độc chiếm trong lời nói của Hoàng Hân Duật làm kinh hách, nhất thời hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, trong lòng càng thêm kinh hãi.

“Anh.....Thật đáng sợ.....”

Lời nói ra theo bản năng nói vào tai Hoàng Hân Duật làm hấn càng thêm đả kích, nhưng hấn lại không muốn yếu thế trước mặt mọi người, vẫn là một bộ dạng lãnh khốc nói:

“Giờ này phút này, cho dù tôi đối với em như thế nào chỉ sợ em không thể cảm nhận được hơn nữa cũng sẽ không thấy cảm kích! Cho nên em cảm thấy ra sao tôi đều không quan tâm, tôi chỉ muốn biết.... câu trả lời của em là gì?”

“Tôi.....”

Nghe được châm chọc trong lời nói của Hoàng Hân Duật, Mạc Quân Trình như giật mình bừng tỉnh, lúc này chú ý mới thấy mơ hồ thống khổ trong mắt Hoàng Hân Duật, mới thấy lời nói vừa rồi của mình đã thương người cỡ nào.

Dù sao, Hoàng Hân Duật dù cho đối xử với người khác lãnh huyết vô tình cỡ nào, nhưng hấn luôn che chở cho mình, yêu chiều mình, đây là sự thật không thể chối bỏ... không thể phủ nhận những trả giá mà Hoàng Hân Duật bỏ ra.

Duật hấn.... nghe xong những lời nói của mình, nhất định rất khó chịu đi!

“Thực xin lỗi.” Âm trầm cúi đầu, vẻ mặt Mạc Quân Trình áy náy nói: “Tôi nói.... quá mức...”

Nghe thấy Mạc Quân Trình giải thích, mặc dù trong lòng Hoàng Hân Duật có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn không thể bỏ qua chuyện Quân Trình vì Phương Nhã Thanh mà xem hấn như ác ma, bởi vậy hấn chỉ im lặng nhìn Mạc Quân Trình, đôi mắt đen như mực tìm không ra ôn nhu như trước, chỉ lạnh và lạnh nhìn Mạc Quân Trình.

Thấy Hoàng Hân Duật phản ứng như thế, Mạc Quân Trình mặc dù có hơi ngoài ý muốn, bất quá cũng không quá mức kinh ngạc. Cậu biết mình phụ Hoàng Hân Duật rất nhiều, tổn thương Hoàng Hân Duật quá sâu, chần chờ một hồi lâu, cậu vẫn như cũ tiếp tục nói:

“Tôi biết anh rất tốt với tôi, luôn chiều cố tôi, tôi cũng biết anh vì bảo hộ tôi, năm đó thậm chí không tiếc ra tay giết chết bác cả của mình.... nhưng mà, Duật, tình cảm không thể miễn cưỡng! Anh vì tôi mà làm rất nhiều chuyện, lòng tôi phi thường cảm kích, tôi từng nghĩ rằng cảm kích và ỷ lại là tình yêu cho nên tôi cũng cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh, nhưng mà — đây không phải là yêu! Anh biết không? Đây không phải là yêu!”

Nhịn không được liếc mắt nhìn Phương Nhã Thanh, nhìn người mình yêu say đắm bị trói một bên, dường như được tiếp thêm dũng khí từ cô ấy, Mạc Quân Trình hít sâu một hơi nói thêm.

“Trước kia tôi không biết, cứ nghĩ ‘yêu’ trong miệng của người khác là ‘yêu’ mà tôi đối với anh, là một loại nhận thức theo thói quen, cho nên tôi thủy chung không thể lý giải được anh vì cái gì mỗi ngày đều muốn cùng tôi ở chung một chỗ, mỗi ngày đều nhìn tôi. Nhưng là, sau khi gặp Nhã Thanh tôi đã chậm rãi hiểu ra, nguyên lai chính vì thích nên mới không bỏ được, chính vì yêu đối phương cho nên mới lúc nào cũng

muốn cùng một chỗ với người đó.... Là Nhã Thanh dạy tôi biết, cũng là Nhã Thanh khiến tôi cảm nhận được.... cảm giác yêu một người.”

Mạc Quân Trình theo bản năng lại nhìn về phía Phương Nhã Thanh, vụn phần tình ý triền miên chậm rãi nhìn cô nói.

“Tôi yêu cô ấy, Duật. Tôi yêu cô ấy tựa như anh yêu tôi vậy.”

Giờ phút này trong mắt Mạc Quân Trình chỉ còn sót lại mỗi Phương Nhã Thanh, bởi vậy cậu không phát hiện ra một khắc kia cậu nói ‘yêu cô ấy’, ánh mắt Hoàng Hân Duật có bao nhiêu sắc lạnh, sát ý sâu đậm, thế mà cậu không sợ chết tiếp tục nói.

“Duật, tôi thật sự không thể không có cô ấy, anh buông tha bọn tôi đi! Nếu anh nguyện ý, chúng ta về sau vẫn là bạn bè, tôi sẽ thường xuyên về thăm anh....”

“Bạn bè? Nếu như tôi không muốn?” không đợi Mạc Quân Trình nói xong, tiếng nói tà mị của Hoàng Hân Duật liền nhẹ nhàng đánh gãy lời nói của cậu, hỏi lại.

“Này..... nếu như anh không muốn.... Như vậy tôi sẽ dẫn Nhã Thanh đến một nơi khác, vĩnh viễn cũng không trở lại nơi này, cũng vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện trước mặt anh nữa. Chỉ cần anh đồng ý cho tôi cùng Nhã Thanh rời đi, bọn tôi tuyệt đối không quấy rầy đến cuộc sống của anh! Duật, để cho chúng tôi đi đi!”

“Đi? A..... em nhất định muốn đi sao?”

Đối mặt với tiếng cười khê của Hoàng Hân Duật, trong lòng Mạc Quân Trình đột nhiên có loại dự cảm không hay, cậu trầm ngâm hồi lâu, lần thứ hai nhìn về phía Phương Nhã Thanh, sau đó giống như là quyết tâm trả lời lời cầu hôn vậy, đáp:

“Đúng vậy, cho dù là anh không buông tha, tôi nhất định phải đi.”

“Phải không?!”

Nghe câu trả lời của cậu, Hoàng Hân Duật tựa tiêu phi tiêu thản nhiên hỏi lại.

“Nếu là như vậy, em vẫn muốn đi sao?”

Vừa dứt lời, ngay lập tức chợt nghe một tiếng súng vang dội cắt ngang không gian trầm uất, khi Mạc Quân Trình ngửi được mùi thuốc súng, trong mắt đã thấy hòng súng trong tay Hoàng Hân Duật tỏa ra từng làn khói trắng, tiếp theo, khi cậu vẫn còn trong cơn chấn ngạc chưa kịp khôi phục tinh thần, bên cạnh đã truyền tới thanh âm kỳ dị của một vật nặng rơi xuống đất, hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của cậu.

Cậu đỡ đầu nhìn về phía phát ra thanh âm kia, đập vào mắt cậu đầu tiên chính là một mảng lớn đỏ thẫm, chất lỏng đỏ như máu kia phẳng phát tựa hồ mang theo sinh mệnh chậm rãi chảy khắp bốn phía, nhiễm đỏ toàn bộ mặt đất xung quanh nó.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, trong lòng Mạc Quân Trình liền dâng lên từng cơn đau đớn hòa với lo lắng khiến mắt cậu nóng lên, tiếp theo chỉ thấy cậu gian nan nện từng bước hướng mảng màu đỏ kia mà đi tới, mắt cậu đại ra, kinh ngạc trong mắt không thấy có dấu hiệu khôi phục. Thẳng đến khi chân bước trên phiến đỏ tươi kia, cậu mới rút cuộc chống đỡ không được nữa ngã khụy xuống mặt đất.

Mạc Quân Trình không dám tin, hai tay run run nâng Phương Nhã Thanh đã muốn hấp hối nằm trên mặt đất dậy, trong mắt tràn đầy bi thương cùng thê lương khiến cậu không chế không được rơi nước mắt, từng giọt từng giọt rơi xuống, kinh ngạc khó tin càng làm cho cậu một câu cũng không nói nên lời, chỉ có thể hai mắt đăm lẹ nhìn Phương Nhã Thanh, tựa hồ muốn đem tất cả đau đớn trong lòng nói cho cô biết, cũng như muốn nói ra tâm ý cũng như thề ước mà cậu chưa kịp nói hết, lời thề ước cho kiếp sau.

Phương Nhã Thanh nhìn cậu hai mắt đăm lẹ, trong lòng chỉ cảm thấy vạn phần bi thương. Cô không có cách nào hận cậu, cũng vô pháp trách cậu, mặc dù những gì mình phải chịu hôm nay đều từ cậu mà ra, mặc dù trúng đạn, miệng vết thương nóng như hỏa thiêu nhưng cô vẫn không đành lòng trách cậu.....

Cô biết bọn họ không sai, bọn họ chỉ yêu nhau mà thôi, cho nên... cho dù biết mình sẽ chết, vẫn không thể trách cậu.

“Em.... Yêu.... Anh...”

Nằm trong lòng ngực Mạc Quân Trình, Phương Nhã Thanh cố gắng vươn tay sờ mặt cậu, lúc này thần trí của cô đã bắt đầu trở nên mơ hồ, mà ánh mắt bi thương của cậu cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng không rõ.

Cô cố gắng tập trung chút tinh thần còn sót lại, gần từng tiếng, chậm rãi nhắc lại những lời mà bọn họ đã từng trong lúc vui đùa nói qua.

“Sau.... khi.. có... con cháu... chết... anh... phải ... nhớ rõ... đến.. đến... tìm... em...”

Cánh tay vô lực rũ xuống biểu thị một sinh mệnh đã trôi đi, cũng biểu thị vĩnh biệt tình yêu của Mạc Quân Trình, cậu không thể ức chế ôm lấy thân thể Phương Nhã Thanh thấp giọng nức nở, cậu không có cách nào tin rằng mình sau này không còn được nhìn thấy cô, không thể nghe thấy giọng cô. Cậu lại càng không dám tin rằng chính mình đã từng nói sẽ chăm sóc cô cả đời cuối cùng cứ nhiên lại vì mình mà cô phải mất mạng, nhưng lại chết trong tay người mình qua lại nhiều năm, vì cái gì lại chết trên tay người bạn tốt duy nhất của cậu chứ?!!!

Cậu không thể tin, cậu như thế nào cũng không thể tin!!

“Đây không phải là sự thật, đây không phải là sự thật.....” gất gao ôm lấy thiên hạ trong lòng, Mạc Quân

Trình thất hồn lạc phách khê khàng nói.

“Đây là sự thật, ả ta đã chết, Phương Nhã Thanh đã chết, em có nghe thấy không?”

Như ác ma, Hoàng Hân Duật tàn nhẫn ngồi xổm xuống, nói nhỏ bên tai Mạc Quân Trình.

“Là em lựa chọn, tôi đã cho em cơ hội, là em cố tình làm như vậy cho nên ả ta mới chết.”

“Không, không...”

“Quân Trình, em chỉ có thể ở bên cạnh tôi, nhớ rõ chưa? Tôi đã nói rồi, chỉ cần tôi muốn em, bất kể em chạy tới chân trời góc bể, mặc kệ em chạy đến nơi nào.... chỉ cần tôi còn sống, tôi liền nhất định mang em về, bất kể giá nào. Cho dù là giết nhiều người hơn nữa tôi cũng không để ý, tôi chỉ cần em –”

“Nhưng mà tôi không cần anh!!”

Mạc Quân Trình đột nhiên phục hồi tinh thần lại hung hăng đẩy Hoàng Hân Duật ra, cậu ôm chặt lấy Phương Nhã Thanh vào lòng, trong mắt tràn đầy hận ý nhìn Hoàng Hân Duật, giận dữ nói.

“Tôi cả đời này cũng không cần anh! Tôi thậm chí hối hận vì sao lúc trước đui mù mới xem anh là người đối với tôi tốt nhất, là bằng hữu duy nhất! Nếu không phải tại anh, tôi và Nhã Thanh căn bản không cần trốn chạy, Nhã Thanh lại càng không phải chết! Anh là một tên ác ma, một ác ma không phân trắng đen, anh căn bản không phải là người! Nói cái gì mà tất cả đều vì tôi, anh chỉ muốn chối bỏ trách nhiệm, anh căn bản không thể ngăn được dục vọng muốn giết người của bản thân, anh căn bản cũng không chế ngự được bản tính tàn bạo của mình, hết thảy đều là anh muốn làm lại còn luôn miệng nói là vì tôi, anh chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa, một tiểu nhân đê tiện, một tên nhu nhược dối trá!”

“Đủ rồi!”

“Không đủ!”

Mạc Quân Trình giận dữ nhìn trên mặt Hoàng Hân Duật vì lời cậu nói mà hiện lên kinh ngạc cùng tức giận, trong lòng dâng lên khoái cảm trả thù được, ánh mắt cậu gần như điên cuồng giăng đầy oán giận nhìn thẳng vào Hoàng Hân Duật, không nghĩ thu liễm lại, cười lạnh tiếp tục nói.

“Anh sợ sao? Anh không muốn nghe sao? Anh sợ nghe những lời này vì đây là sự thật đúng không? A.... tôi nói cho anh biết, anh tiếp tục làm gì cũng vô dụng bởi vì tôi tuyệt đối không có khả năng tiếp tục ở cùng một chỗ với anh, tôi với Nhã Thanh đã nguyện ước với nhau, bắt đầu từ kiếp này bọn tôi vĩnh viễn đều phải ở bên nhau, cho dù anh giết cô ấy cũng vô dụng vì tôi sẽ tìm được cô ấy...”

“Em yêu ả ta đến vậy sao? Ngay cả khi ả ta đã chết em vẫn không buông tay?”

“A.... người tôi yêu chỉ duy nhất mình Nhã Thanh, mặc kệ quá khứ hay tương lai sẽ không bao giờ có người thứ hai.”

“Vậy còn tôi?”

“Tôi cho tới bây giờ không hề yêu anh.”

Khẩu khí khẳng định mà kiên quyết, ánh mắt nghiêm túc mỗi một dạng đều biểu hiện ra tình cảm chân thật của Mạc Quân Trình, trong lòng cậu bây giờ chỉ tràn đầy hối hận và tự trách cùng với oán hận Hoàng Hân Duật.

“Phải không?” biết rõ Mạc Quân Trình sẽ không bao giờ có thể ở bên mình được nữa, Hoàng Hân Duật mặt không chút thay đổi nhìn Mạc Quân Trình một lúc lâu, trong mắt hiện lên mặt ngoan lệ.

Từ Cửu Kỷ vẫn bị bắt ở một bên nhìn bọn họ, thoáng nhìn thấy trong mắt Hoàng Hân Duật là sát ý, không tự chủ được mở miệng hướng Mạc Quân Trình hét lớn.

“Mạc Quân Trình, cẩn thận!”

Vy: Thật không biết nên nói gì về Mạc Quân Trình cả, một thằng đàn ông sống ý lại vào một thằng đàn ông khác nhiều năm như vậy không cảm thấy gì sao? Nhận hết tình cảm của người ta, chấp nhận sự cưng chiều của người ta vậy mà đến khi gặp được người con gái của đời mình lại quay sang cấu xé tổn thương tâm hồn người ta như vậy. Yêu một người không sai, nhưng không có quyền làm tổn thương một người mà mình biết người đó rất yêu mình như vậy. Không thích Mạc Quân Trình tí nào cả >~<

6. Quyển 1 - Chương 4

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Mộng, Pio

o0o—o0o

“Chết, hoặc vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi, hai con đường, cậu hãy tự chọn lấy.”

Ngay khi tiếng kêu của Từ Cửu Kỳ bật ra, đồng thời khẩu súng trong tay Hoàng Hân Duật cũng nhả ra từng làn đạn, mà thân mình Mạc Quân Trình lúc này yếu dần đi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Từ Cửu Kỳ khó nén khiếp sợ trừng mắt nhìn Mạc Quân Trình yếu đuối ngã xuống trước mặt mình, trong lòng không dám tin đây là sự thật.

Đã chết... Mạc Quân Trình cứ nhiên... đã chết!? Nhưng lại là... Hoàng Hân Duật tự tay giết chết!?

Điều này sao có thể! Không có khả năng xảy ra, hẳn rõ ràng yêu... Mạc Quân Trình như vậy... như thế nào lại...

“Chính là mày trợ giúp Quân Trình liên lạc ả đàn bà kia?” Chậm rãi xoay người lại, trong đôi mắt Hoàng Hân Duật sát ý chưa lui, ngoan lệ càng sâu.

“Dám trợ giúp Quân Trình rời khỏi tao... Tao thấy mày không muốn sống nữa rồi.”

Khoảnh khắc bốn mắt đối diện, Từ Cửu Kỳ bị sát khí sắc bén trong mắt hắn làm cho tim đột ngột đập mạnh.

Loại ánh mắt này y từng gặp qua, ngay tại ngày nào đó vào bốn năm trước.

Ngày hôm đó y đã chứng kiến được hắn lãnh khốc, tàn nhẫn tới nhường nào, cũng tự mình cảm thụ sự vô tình máu lạnh của hắn, cho nên mặc dù đã qua bốn năm, mặc dù trong suốt bốn năm mỗi ngày mỗi đêm y đều ép bản thân thừa nhận rằng không có gì, nhưng ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng đã khắc sâu đau đớn hòa sợ hãi, nó đã khảm sâu vào trí nhớ khiến y khi đối diện với ánh mắt ấy một lần nữa thì thân thể không tự chủ được, run rẩy.

Y sợ hãi, nhưng y không nghĩ thừa nhận cũng không chịu thừa nhận, cho nên y cắn chặt hàm răng, không muốn sự sợ hãi tuyệt vọng trong lòng trào ra, cùng hắn đối mặt, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ — tuyệt không thể ở trước mặt Hoàng Hân Duật tỏ ra yếu thế.

Y biết bản thân trong mắt hắn căn bản cái gì cũng không tồn tại, nhưng y chính là không cam lòng, chính là không muốn!

Y có tự tôn của riêng y, có kiêu ngạo của riêng y, cho nên dù có e ngại y cũng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người đàn ông vô tình này lộ ra sợ hãi cùng khiếp đảm của bản thân, tuyệt đối không!

Liếc thấy cái tên trước mắt rõ ràng cả người sợ run không ngừng lại còn ngang ngạnh trừng mình, Hoàng Hân Duật đột nhiên sững sốt.

Nhìn người trước mắt cùng Mạc Quân Trình có vài phần tương tự, nhìn thấy trong mắt y không e dè,

không khiêu khích, không kiêu căng, trong đầu Hoàng Hân Duật bỗng hiện lên một hình ảnh, một hình ảnh anh đào hồng nhạt, một hình ảnh mà hắn đã quên đi rất nhanh trong nháy mắt lại hiện lên rõ ràng trong đầu, làm cho ánh mắt nguyên bản thâm trầm của hắn nhanh chóng hiện lên mặt quỷ dị, nhanh tới mức khó có thể nắm giữ.

“Chết, hoặc vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi, hai con đường, cậu hãy tự chọn lấy.”

Giọng nói lạnh như băng không chút cảm tình, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nói với y, biểu tình trên mặt một chút thay đổi cũng không có.

Yên lặng nghe hắn nói xong, trong lòng Từ Cửu Kỷ thoáng chốc có loại xúc động muốn cười to, chẳng qua thật sự là lâu lắm rồi y chưa từng thoải mái cười to cho nên ngay cả việc cất tiếng cười to đều làm không được, chỉ có thể khẽ nhếch khóe môi giễu cợt, cực kỳ khinh miệt nói.

“A~~~ chánh chủ đã chết cho nên hiện tại muốn tôi đảm đương thế thân sao? Không có khả năng!!”

Dùng ánh mắt giống như bốn năm về trước nhìn Hoàng Hân Duật, nụ cười trào phúng trên mặt Từ Cửu Kỷ có vẻ chói mắt đến cực điểm.

“Tôi chọn chết, bởi vì tôi không bao giờ... làm thế thân của kẻ khác nữa.”

Nghe thấy lời nói của y, ánh mắt Hoàng Hân Duật trầm xuống, thần tình vô vị nói: “Phải không? Tôi đây sẽ thanh toán cho cậu.”

Dứt lời, nòng súng chưa kịp lạnh trên tay hắn lại toát ra làn khói trắng, viên đạn nhanh chóng xuyên qua ngực phải Từ Cửu Kỷ khảm vào sàn nhà cách đó không xa, sau đó hắn bình tĩnh đưa tay đem súng giao cho người đã mang Từ Cửu Kỷ về, rồi liền vững vàng tiếp được thân mình vô lực của Từ Cửu Kỷ đang chậm rãi khụy xuống.

Yếu đuối ngã vào lòng Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ không có chút giãy dụa, mà y trước khi đánh mất ý thức, trong đầu chỉ có một ý niệm — A... Nguyên lai cho dù là bị thương thế nào, chỉ cần thân thể từng chịu qua, ghi nhớ, lần sau liền có thể miễn dịch!

Nếu không phải như vậy thì vì sao... lần này y một chút cũng không cảm giác thấy đau? Thân thể không đau, cả tâm... cũng không đau...

Những ký ức từng không ngừng chiếm cứ sâu sắc trong lòng y phẳng phất như bị viên đạn xuyên qua ngực mang đi, trong lúc này đây, y đột nhiên muốn khóc... Nhưng y biết đó không phải bởi vì Hoàng Hân Duật, không phải...

Y chỉ là... trong nháy mắt cảm thấy có chút bi ai mà thôi...

Thật sự, chỉ là có chút bi ai mà thôi, cùng Hoàng Hân Duật một chút quan hệ cũng không có... một chút cũng không có...

Cứ như vậy mang theo đùa cợt cùng bi ai, Từ Cửu Kỷ dần dần mất đi ý thức.

Hoàng Hân Duật thần sắc không biến ôm lấy người đã muốn hôn mê, lạnh lùng lệnh người đàn ông luôn đứng ở một bên: “Gọi Yến Quân tới.”

Lúc sau, hắn liền ôm Từ Cửu Kỷ trực tiếp đi lên lầu ba, không hề quay đầu lại.

Còn Hoàng Hân Duật thì...có lẽ cách yêu của hắn khá độc đoán ngoan tuyệt nhưng nếu sống trong môi trường hắc ám như hắn, nếu như toàn tâm toàn ý chỉ yêu duy nhất một người như hắn, hy sinh cho người nọ nhiều như vậy đổi lại là sự phản bội thì...có lẽ không thẳng đàn ông nào có thể chịu được. Nếu như Mạc Quân Trình không chấp nhận tình cảm của hắn thì không nói, đằng này đã chấp nhận rồi lại phản bộiPhản bội thôi đã đành còn chửi hắn là ác ma, ai cũng có quyền chửi duy MQT là không xứng, từ trước tới nay HHD trước mặt MQT luôn ôn nhu cơ mà...

Mỗi người một cách yêu, HHD yêu theo cách của hắn.

Túm lại tội nghiệp nhất là Cửu Cửu của ta >~<|||

Mộng: ta hận MQT, ai cũng có quyền mắng chửi HHD, riêng hắn, hắn căn bản không đủ tư cách để nói. Nói cái gì là “bạn bè” chẳng qua cũng chỉ là ích kỉ riêng của bản thân hắn. Nói HHD là “anh chỉ là một kẻ giả nhân giả nghĩa, một tên tiểu nhân đê tiện, một tên nhu nhược đối trá!” chính MQT mới là kẻ giả nhân giả nghĩa muốn cái này nhưng lại không muốn mất đi cái mà mình có bấy lâu. “Bạn bè sao?” ta khinh

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Mộng, Pio

o0o—o0o

“Chết, hoặc vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi, hai con đường, cậu hãy tự chọn lấy.”

—

Ngay khi tiếng kêu của Từ Cửu Kỷ bật ra, đồng thời khẩu súng trong tay Hoàng Hân Duật cũng nhả ra từng làn đạn, mà thân mình Mạc Quân Trình lúc này yếu dần đi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Từ Cửu Kỷ khó nén khiếp sợ trừng mắt nhìn Mạc Quân Trình yếu đuối ngã xuống trước mặt mình, trong

lòng không dám tin đây là sự thật.

Đã chết... Mạc Quân Trình cư nhiên... đã chết!? Nhưng lại là... Hoàng Hân Duật tự tay giết chết!?

Điều này sao có thể! Không có khả năng xảy ra, hẳn rõ ràng yêu... Mạc Quân Trình như vậy... như thế nào lại...

“Chính là mày trợ giúp Quân Trình liên lạc ả đàn bà kia?” Chậm rãi xoay người lại, trong đôi mắt Hoàng Hân Duật sát ý chưa lui, ngoan lệ càng sâu.

“Dám trợ giúp Quân Trình rời khỏi tao... Tao thấy mày không muốn sống nữa rồi.”

Khoảnh khắc bốn mắt đối diện, Từ Cửu Kỳ bị sát khí sắc bén trong mắt hắn làm cho tim đột ngột đập mạnh.

Loại ánh mắt này y từng gặp qua, ngay tại ngày nào đó vào bốn năm trước.

Ngày hôm đó y đã chứng kiến được hắn lãnh khốc, tàn nhẫn tới nhường nào, cũng tự mình cảm thụ sự vô tình máu lạnh của hắn, cho nên mặc dù đã qua bốn năm, mặc dù trong suốt bốn năm mỗi ngày mỗi đêm y đều ép bản thân thừa nhận rằng không có gì, nhưng ở nơi sâu nhất dưới đáy lòng đã khắc sâu đau đớn hòa sợ hãi, nó đã khảm sâu vào trí nhớ khiến y khi đối diện với ánh mắt ấy một lần nữa thì thân thể không tự chủ được, run rẩy.

Y sợ hãi, nhưng y không nghĩ thừa nhận cũng không chịu thừa nhận, cho nên y cắn chặt hàm răng, không muốn sự sợ hãi tuyệt vọng trong lòng trào ra, cùng hắn đối mặt, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ — tuyệt không thể ở trước mặt Hoàng Hân Duật tỏ ra yếu thế.

Y biết bản thân trong mắt hắn căn bản cái gì cũng không tồn tại, nhưng y chính là không cam lòng, chính là không muốn!

Y có tự tôn của riêng y, có kiêu ngạo của riêng y, cho nên dù có e ngại y cũng tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người đàn ông vô tình này lộ ra sợ hãi cùng khiếp đảm của bản thân, tuyệt đối không!

Liếc thấy cái tên trước mắt rõ ràng cả người sợ run không ngừng lại còn ngang ngạnh trừng mình, Hoàng Hân Duật đột nhiên sững sốt.

Nhìn người trước mắt cùng Mạc Quân Trình có vài phần tương tự, nhìn thấy trong mắt y không e dè, không khiêu khích, không kiêu căng, trong đầu Hoàng Hân Duật bỗng hiện lên một hình ảnh, một hình ảnh anh đào hồng nhạt, một hình ảnh mà hắn đã quên đi rất nhanh trong nháy mắt lại hiện lên rõ ràng trong đầu, làm cho ánh mắt nguyên bản thâm trầm của hắn nhanh chóng hiện lên mặt quỷ dị, nhanh tới mức khó có thể nắm giữ.

“Chết, hoặc vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi, hai con đường, cậu hãy tự chọn lấy.”

Giọng nói lạnh như băng không chút cảm tình, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nói với y, biểu tình trên mặt một chút thay đổi cũng không có.

Yên lặng nghe hắn nói xong, trong lòng Từ Cửu Kỷ thoáng chốc có loại xúc động muốn cười to, chẳng qua thật sự là lâu lắm rồi y chưa từng thoải mái cười to cho nên ngay cả việc cất tiếng cười to đều làm không được, chỉ có thể khẽ nhếch khóe môi giễu cợt, cực kỳ khinh miệt nói.

“A~~~ chánh chủ đã chết cho nên hiện tại muốn tôi đảm đương thể thân sao? Không có khả năng!!”

Dùng ánh mắt giống như bốn năm về trước nhìn Hoàng Hân Duật, nụ cười trào phúng trên mặt Từ Cửu Kỷ có vẻ chói mắt đến cực điểm.

“Tôi chọn chết, bởi vì tôi không bao giờ... làm thể thân của kẻ khác nữa.”

Nghe thấy lời nói của y, ánh mắt Hoàng Hân Duật trầm xuống, thần tình vô vị nói: “Phải không? Tôi đây sẽ thanh toán cho cậu.”

Dứt lời, nòng súng chưa kịp lạnh trên tay hắn lại toát ra làn khói trắng, viên đạn nhanh chóng xuyên qua ngực phải Từ Cửu Kỷ khảm vào sàn nhà cách đó không xa, sau đó hắn bình tĩnh đưa tay đem súng giao cho người đã mang Từ Cửu Kỷ về, rồi liền vững vàng tiếp được thân mình vô lực của Từ Cửu Kỷ đang chậm rãi khụy xuống.

Yếu đuối ngã vào lòng Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ không có chút giây dụa, mà y trước khi đánh mất ý thức, trong đầu chỉ có một ý niệm — A... Nguyên lai cho dù là bị thương thể nào, chỉ cần thân thể từng chịu qua, ghi nhớ, lần sau liền có thể miễn dịch!

Nếu không phải như vậy thì vì sao... lần này y một chút cũng không cảm giác thấy đau? Thân thể không đau, cả tâm... cũng không đau...

Những ký ức từng không ngừng chiếm cứ sâu sắc trong lòng y phẳng phất như bị viên đạn xuyên qua ngực mang đi, trong lúc này đây, y đột nhiên muốn khóc... Nhưng y biết đó không phải bởi vì Hoàng Hân Duật, không phải...

Y chỉ là... trong nháy mắt cảm thấy có chút bi ai mà thôi...

Thật sự, chỉ là có chút bi ai mà thôi, cùng Hoàng Hân Duật một chút quan hệ cũng không có... một chút cũng không có...

Cứ như vậy mang theo đùa cợt cùng bi ai, Từ Cửu Kỷ dần dần mất đi ý thức.

Hoàng Hân Duật thần sắc không biến ôm lấy người đã muốn hôn mê, lạnh lùng lệnh người đàn ông luôn đứng ở một bên: “Gọi Yến Quân tới.”

Lúc sau, hắn liền ôm Từ Cửu Kỷ trực tiếp đi lên lầu ba, không hề quay đầu lại.

7. Quyển 1 - Chương 5

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Cái gì mà cùng dất tay nhau đến chết, người đã chết, còn muốn nắm tay gì! Thật là.

Hoàng Hân Duật ra lệnh một tiếng, không quan tâm Hoàng Yến Quân hôm nay số khổ phải trực ca đêm ở bệnh viện Đài Bắc, cũng không quan tâm cậu còn phải cấp cứu gấp một gã mới vừa bị tai nạn xe cộ được đưa tới bệnh viện, nhóm vệ sĩ của Hoàng gia vội vàng đánh cuộc gọi hồi thúc đến xem lão đại nhà mình, nói rõ tình huống trước mắt ở bệnh viện, đồng thời xin chỉ thị nên xử lý như thế nào mới tốt.

Tiếp theo, chỉ một lúc sau, liền thấy từ bên ngoài bệnh viện Giám đốc bệnh viện ba bước cũng chỉ hai bước rất nhanh vọt tới phòng cấp cứu, tuy rằng vẻ mặt vẫn rất mệt mỏi, thậm chí còn có chút buồn ngủ, nhưng vẫn là không dám nói thêm gì một tay liền tiếp được tất cả công tác trên tay Hoàng Yến Quân, sau đó dâng tặng cậu cho nhóm vệ sĩ mang đi khỏi phòng cấp cứu.

Đối với biến cố đột nhiên tới còn vạ phần khó hiểu này, Hoàng Yến Quân bụng đầy nghi vấn cứ như vậy bị người Hoàng Hân Duật phái tới vây quanh mời lên chiếc xe màu trắng bạc có rèm che, vừa vào lập tức liền nhìn thấy một gã đàn ông vẫn ngồi ngay ngắn ở bên trong xe, đồng thời cũng là một trong những trợ thủ bên cạnh Hoàng Hân Duật – Mạt, trong lòng nhất thời sinh ra dự cảm không lành, vội vàng mở miệng hỏi:

“Là anh cả xảy ra chuyện gì sao?”

Mạt không có trả lời, hắn chỉ đảo mắt thần nhiên liếc nhìn Hoàng Yến Quân một cái, sau đó liền không chút do dự đạp mạnh chân ga cố gắng trong khoảng thời gian ngắn nhất mang người đưa đến nơi đang cần gấp.

Dọc đường đi bất luận Hoàng Yến Quân hỏi như thế nào, Mạt không hề mở miệng trả lời cậu một câu nào.

Khiến cho cậu một lòng bất ổn, không thể nào bình tĩnh được, thẳng đến khi xe chậm rãi tiến vào biệt thự nơi Hoàng Hân Duật ở, Mạt rốt cục mới mở miệng nói:

“Lão đại không có việc gì.”

Nghe được hần trả lời chậm chạp, trong đầu Hoàng Yến Quân đột nhiên cảm thấy trống rỗng, tiếp theo, khi đại não của cậu vẫn chưa kịp khôi phục lại, lo lắng sợ hãi suốt đoạn đường đi ôm ấp trong lòng liền đã trước một bước tiến hóa thành lửa giận hừng hực chuẩn bị nhắm vào gã lái xe mà oanh tạc!

“Anh cái tên này, những lời này nói sớm một chút không được sao? Làm cho người ta dọc đường đi đều lo lắng, đề phòng, chẳng lẽ đùa như vậy vui lắm à? Từ bệnh viện đến nơi đây rốt cuộc trải qua bao lâu anh có biết hay không, anh ——”

Khi Hoàng Yến Quân còn chưa có mắng xong, Mạt lại đột nhiên dừng xe, sau đó chậm rãi quay đầu nhìn về mặt nổi giận của cậu, nhẹ nhàng cười nói: “Đùa vui lắm.”

“Cái gì!?”

Bị nụ cười nồng đậm đùa cợt của hần chọc giận, Hoàng Yến Quân nhin không được tức giận nắm chặt nắm tay, đang định trực tiếp tặng hần một đấm thì đồng thời, cửa xe lại đột nhiên bị người mở ra.

“Cậu hai, xin đi theo tôi.”

Nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên ở ngoài cửa, Hoàng Yến Quân trợn mắt trừng cái gã Mạt còn đang giả hoạt cười một cái, lúc này mới không cam lòng xoay người xuống xe.

Vừa thấy cậu xuống xe, Trạ khê gật đầu, sau liền dẫn đường hướng phòng trong đi đến, Hoàng Yến Quân nhìn biểu tình ngưng trọng của Trạ, trong lòng không khỏi âm thầm đoán xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, vì sao biểu tình của Trạ lại khó coi như vậy? Nếu như không phải anh cả gặp chuyện không may, chẳng lẽ là ——

“Trạ, tìm được Quân Trình rồi sao?”

Nghe vậy, cước bộ của Trạ đột nhiên dừng lại, không tiếng động thở dài sau mới lại tiếp tục chạy lên lầu.

Nhìn thấy hành động mất tự nhiên của Trạ, Hoàng Yến Quân cơ hồ có thể xác định mình đoán không có lầm, dù sao có thể kêu cậu tới gấp như vậy, trừ phi là Hoàng Hân Duật gặp chuyện không may, nếu không chính là người mà Hoàng Hân Duật thập phần coi trọng gặp chuyện không may.

Mà ở trên thế giới này, người duy nhất được Hoàng Hân Duật coi trọng cũng chỉ có một, đó là Mạc Quân Trình, cho nên nếu đã biết Hoàng Hân Duật không có việc gì, như vậy xảy ra chuyện, nhất định là Mạc

Quân Trình.

Không nói gì nhú chặt hai hàng lông mày, trong lòng Hoàng Yến Quân đối với việc Mạc Quân Trình bị tìm được cảm thấy thập phần lo lắng. Nhìn bóng dáng Trạ, trong đầu Hoàng Yến Quân đột nhiên bất giác hồi tưởng lại những chuyện từng phát sinh trong quá khứ.

Hoàng Hân Duật — anh cả của cậu, Mạc Quân Trình thì xem như là một trong số những người bạn chơi với cậu từ nhỏ đến lớn, chuyện giữa hai người bọn họ, cho dù là lúc trước cậu đối với Hoàng Hân Duật còn tràn đầy không phục cùng căm thù đều đã muốn nghe qua, càng đừng nói suốt ba năm nay, quan hệ giữa cậu và Hoàng Hân Duật đã cải thiện rất nhiều bắt đầu từ lúc hai người thường xuyên tiếp xúc.

Hoàng Hân Duật thực yêu Mạc Quân Trình điểm ấy là không cần hoài nghi, từ nhỏ đến lớn, Hoàng Hân Duật luôn đem chuyện của Mạc Quân Trình đặt lên hàng đầu, bất luận là vào năm hai tiểu học, bởi vì Mạc Quân Trình bị cha ngược đãi mà tặng ông một tràng sự kiện kinh hoàng, hoặc là vào năm năm, vì Mạc Quân Trình bị anh họ nhà mình khi dễ mà đại náo hội trường yến tiệc đại thọ tám mươi của ông, sau đó đáp ứng ông an bài trở thành người thừa kế Hoàng gia, ngay cả sau khi tốt nghiệp trong nước liền đi Anh quốc lấy thân phận là người kế thừa đời kế tiếp chịu đựng sự huấn luyện, còn có bốn năm trước vì Mạc Quân Trình bị vướng vào cuộc tranh quyền trong gia tộc mà không từ thủ đoạn đem mọi người tham dự trong đó đuổi tận giết tuyệt, thậm chí ngay cả trước khi chưa cùng Mạc Quân Trình lưỡng tình tương duyệt, hắn vẫn tàn nhẫn ra tay với Anh — người luôn làm bạn bên cạnh hắn, bởi hắn vượt qua vô số đêm tịch mịch, cũng không buông tha...

Hết thấy hết thấy, đều chứng minh sự coi trọng cùng cưng chiều mà hắn đối với Mạc Quân Trình đã sớm vượt xa quá mức người bình thường có thể hiểu.

Cha biết rõ cá tính hắn cứng rắn, tâm tư thì lãnh khốc, hơn nữa hắn trời sinh tư chất thông minh, có thể nói là trác tuyệt, còn vượt xa mình, cho nên năm đó mặc dù cha đối với việc hắn quá mức “quan tâm” đến Mạc Quân Trình cũng có phê bình kín đáo, nhưng thế nào cũng vẫn không dám chân chính xuống tay, đem người diệt trừ.

Bởi vì ông biết, Hoàng Hân Duật yêu Mạc Quân Trình đã nhiều năm, từ lúc hắn tiếp nhận vị trí người thừa kế, liền được ông nội dạy cho tầm quan trọng của việc bồi dưỡng vây cánh cho mình, bởi vậy, khi hắn biết được chính mình sau khi tốt nghiệp phải đến Anh nhận huấn luyện thì đồng thời hắn cũng quyết đoán năn nỉ ông đưa Mạc Quân Trình qua đó trước.

Bề ngoài, hắn muốn Mạc Quân Trình đến Anh quốc tựa hồ chính là vì muốn có người bầu bạn, nhưng nguyên nhân chân chính kỳ thật là vì hắn không muốn cho Mạc Quân Trình một mình một người ở lại Đài Loan để bọn người sài lang phế thải thừa nước đục thả câu, bất luận đối phương là muốn thừa dịp hắn không ở Đài Loan thì tiến vào bắt giữ Mạc Quân Trình, hoặc là nghĩ muốn nhân cơ hội này làm cho Trình vĩnh viễn biến mất, mặc kệ là người nào, hắn đều tuyệt không cho phép!

Cho nên hắn mang Quân Trình theo, hắn mang Mạc Quân Trình rời Đài Loan đi đến Anh, sau đó thừa dịp ở Anh quốc nhận huấn luyện, hắn bắt đầu ngầm bồi dưỡng thế lực riêng, bảo hộ Mạc Quân Trình thật tốt không để bất luận kẻ nào quấy rầy, kể cả cha của hắn.

Nói bọn họ là hắc bang cũng được, nói là tâm phúc của hắn cũng đúng, trong số thủ hạ của Hoàng Hân Duật có vài tên là tâm phúc, chỉ sợ trừ bỏ hắn cùng với ông nội, bên ngoài không còn người nào biết được, mà từ sáu năm trước sau khi ông nội qua đời, bí mật này cũng chỉ còn lại Hoàng Hân Duật tự mình biết mà thôi.

Nếu không phải bốn năm trước cùng bác cả tranh quyền đưa ra Trạ và Mạ, chỉ sợ đến nay cậu vẫn còn không hiểu được anh cả của mình đã bồi dưỡng được cỡ lượng không tở ngoài Hoàng gia!

Theo ý riêng, Hoàng Yến Quân không khởi than nhẹ, cậu nhận ra, tuy rằng Hoàng Hân Duật đối với Mạc Quân Trình yêu chiều cùng cố chấp – không cần phải hoài nghi, nhưng cảm tình Mạc Quân Trình đối với Hoàng Hân Duật cũng không thấy được có bao nhiêu sâu đậm.

Bốn năm trước sau khi sự kiện kia trôi qua, Hoàng Yến Quân bởi vì lấy được bằng y học chính thức trở thành bác sĩ, cũng bởi vậy, với bối cảnh đặc thù của Hoàng gia cùng với yêu cầu của mẹ, cậu đương nhiên trở thành bác sĩ riêng của Hoàng Hân Duật, và cũng đương nhiên có nhiều cơ hội tiếp xúc Mạc Quân Trình hơn.

Trước kia, cậu vẫn nghĩ Mạc Quân Trình là người có tính tình nhàn nhã thờ ơ, đối với bất kỳ chuyện gì cũng đều không để ý lắm, trong sinh mệnh của người này trừ bỏ hội họa cùng du lịch ra, tựa hồ không hề tồn tại thứ gì cả, cũng bởi vậy, cậu chưa từng thấy Mạc Quân Trình hứng thú với cái gì ngoại trừ hội họa cùng du lịch, cũng chưa từng thấy cùng với ai khác ngoài Hoàng Hân Duật xuất hiện với nhau, bởi vì người này rất phiêu đảng nhàn nhạt, hơn nữa đối người, việc, vật nào khác cũng đều không có chút hứng thú, nếu không phải Hoàng Hân Duật luôn bảo vệ anh ta, tìm anh ta, Hoàng Yến Quân thật sự hoài nghi người này thật có thể cùng anh cả nhà mình qua lại nhiều năm sao?

Cùng với Hoàng Hân Duật quá mức nghiêm túc, cá tính Mạc Quân Trình có thể nói là thập phần tự do tùy tính, lạnh nhạt không câu nệ, cho nên có rất nhiều chuyện với người khác là thập phần trọng yếu, người này cũng tuyệt không để ý, càng không muốn tranh cầu bất cứ cái gì, mà điểm ấy, có lẽ cũng là nguyên do Hoàng Hân Duật sở dĩ đối anh ta yêu say đắm cứng chiều và cố chấp như thế. Ai bảo con người ta luôn đối với người có tính cách hoàn toàn bất đồng với mình thường sẽ sinh ra tình cảm mê luyến khác thường chứ?

Trong tình yêu của hai người bọn họ, trong khi Hoàng Hân Duật nóng vội bồng bồng, cố gắng giữ gìn trân trọng, thì Mạc Quân Trình kia luôn giữ thái độ lạnh nhạt vô vị, cứ như vậy trải qua bốn năm.

Tuy rằng tổng cảm thấy hình thức yêu đương của hai người bọn họ có chút quái, nhưng Hoàng Yến Quân không chút can thiệp, mỗi người có một cách yêu riêng, hơn nữa cũng hiểu được hai người bọn họ hẳn sẽ vẫn cứ tiếp tục như vậy, ai ngờ đâu giữa đường nhảy ra một Phương Nhã Thanh, dám làm cho mối quan hệ lâu dài giữa hai người bọn họ càng thêm quái dị, cảm tình nhất thời tan rã, còn làm cho Mạc Quân Trình liều lĩnh dùng mọi biện pháp thoát đi khỏi Hoàng Hân Duật, chỉ cầu có thể cùng Phương Nhã Thanh hạnh phúc bên nhau.

Hiện tại thì sao, Mạc Quân Trình đào thoát thế nào lại bị người bắt, câu, cào trở về, mà lấy thủ đoạn của Hoàng Hân Duật làm việc từ trước đến nay yêu cầu sạch sẽ gọn gàng mà nói, người phụ nữ kia khẳng định cũng đã bị người bắt về Hoàng gia!

Đối với Mạc Quân Trình, Hoàng Hân Duật vẫn luôn phóng túng yêu chiều, cho nên cho dù người này bị nắm trở về, hẳn là cũng không nguy hiểm đến tính mệnh, ngược lại là người phụ nữ kia... Xem ra chỉ sợ là tránh không khỏi cái chết.

Cái gì mà cùng dắt tay nhau đến chết, người đã chết, còn muốn nắm tay cái gì! Thật là.

Sớm ám chỉ anh ta đừng làm chuyện điên rồ, anh ta cũng không nghe khuyên cứ khư khư cố chấp, hiện tại rơi vào nông nổi như vậy, chẳng những bản thân làm cho mình đầy thương tích, còn liên lụy đến tánh mạng một người con gái vô tội, chỉ là thích thôi mà, làm chi lại phải liều lĩnh như thế khiến cho lương bại câu thương, thật là.

Một mặt bất đắc dĩ trầm nghĩ, một mặt lẳng lặng theo cước bộ Trạ đi vào căn phòng nằm ở khúc rẽ ở cầu thang lầu ba, mơ hồ chỉ thấy một người con trai đang nằm ở trên giường thoát nhìn như là ngủ say, nhưng hô hấp lại dị thường dồn dập.

Bởi vì mặt người nọ bị chăn bông rất nặng trên giường che đi hơn phân nửa, bởi vậy cậu chỉ có thể theo tự nhiên mà phỏng đoán người nọ hẳn là Mạc Quân Trình.

Tuy rằng hô hấp của y nghe có chút gấp, bất quá hẳn là không có gì trở ngại mới đúng, bằng không Hoàng Hân Duật tuyệt đối không thể để y một người nằm ở nơi này mà không có ai bên cạnh.

“Anh ta thế nào? Là chỗ nào bị thương?”

Hoàng Yến Quân không nhanh không chậm hỏi, chậm rãi từ trong túi bản thân lấy ra dụng cụ khám bệnh, chuẩn bị giúp Mạc Quân Trình trên giường kiểm tra một chút, ai ngờ Trạ lại một câu cũng không trả lời cậu tự đi đến bên giường, một phen xốc lên chăn bông trên người cậu trai, nhất thời một mảnh màu đỏ hiện ra ở trước mặt Hoàng Yến Quân, sợ tới mức cậu phải hít mạnh một hơi, thứ trong tay thiếu chút là rơi xuống mặt đất.

“Này, chuyện gì đã xảy ra!?”

8. Quyển 1 - Chương 6

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

000—000

“Đem người chữa khỏi, phải sống, không được chết.”

Bất chấp dụng cụ này nọ đều còn chưa chuẩn bị tốt, Hoàng Yến Quân liền rất nhanh vọt tới bên giường nghĩ muốn giúp y cầm máu trước, lúc này mới nhìn rõ gương mặt người đàn ông trên giường, lại làm cho trong lòng cậu vì thế mà đột nhiên cả kinh, mọi suy nghĩ trong đầu cũng thoáng chốc chết trân.

“Này, anh ta không phải Mạc Quân Trình, cậu ấy là... Cậu ấy là... Anh!?”

Cậu chấn kinh vịn phần lui ra sau vài bước, cho đến khi đụng vào Trạm vẫn đứng ở phía sau cậu mới dừng lại cước bộ không thể tin quay đầu, run sợ vội vã chất vấn:

“Trạm, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cậu ấy như thế nào ở nơi này? Vì sao lại biến thành cái dạng này? Anh làm gì cậu ấy... Không đúng, là anh cả chứ gì, anh cả đã làm gì cậu ấy? Vì sao cậu ấy lại biến thành dạng này, vì sao cậu ấy lại nằm ở đây!? Trạm, anh nói rõ ràng cho tôi!”

“Nói cái gì.”

Ngữ khí lạnh băng như tuyết đông từ cửa phòng đột nhiên truyền đến, Hoàng Yến Quân bị tiếng nói quen thuộc thành linh vang lên làm cho hoảng sợ, biểu tình nhất thời có chút kinh ngạc.

“Tôi muốn làm gì cậu ta thì làm cái đó, có cái gì đáng kinh ngạc sao.”

Thấy biểu tình giống như nhìn thấy thứ gì đó rất đáng sợ của cậu, Hoàng Hân Duật lại chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn cậu, chậm rãi đến gần bên giường.

“Tôi kêu cậu tới, là muốn cậu tới trị liệu cho cậu ta, về phần những chuyện khác... Cậu không cần quản.”

“Nhưng mà anh cả... Cậu ấy là Anh!”

“Thì sao?” Hoàng Hân Duật đạm mạc vô vị hỏi lại.

“Này... Anh lúc trước nói sẽ buông tha cậu ấy, hiện tại sao lại có thể lật lọng đem người bắt trở về, hơn nữa, hơn nữa anh cứ nhiên còn ra tay với cậu ấy!?”

“Tôi lúc trước thật có nói qua sẽ thả cậu ta, bất quá tôi cũng nói, cậu ta vĩnh viễn đừng bao giờ xuất hiện ở trước mặt tôi, đừng xuất hiện ở trên địa bàn của Hoàng gia!”

“Kia ——”

“Là cậu ta tự nhúng tay vào chuyện của Hoàng gia, cho nên chú không thể trách tôi bắt cậu ta, bởi vì là cậu ta tự mình đưa mình vào cớ.”

Giọng điệu của Hoàng Hân Duật lạnh lẽo tuyệt không cho phép xía vào, phảng phất ám chỉ Hoàng Yến Quân không nên nhiều chuyện, mà ánh mắt âm lệ lạnh như băng của hắn lại không ngừng đe dọa ý đồ muốn tiếp tục cầu tình cho người trên giường của Hoàng Yến Quân, cũng thành công ngắt đứt câu nói cậu định nói ra, làm cho cậu chỉ có thể giãy dụa vụn phần nuốt ngược lời nói vào trong miệng, tức giận nhìn hắn.

Nhìn thấy biểu tình tức giận của cậu, Hoàng Hân Duật chỉ chậm rãi đem tầm mắt dời đến gương mặt của người con trai nằm ở trên giường, tiếp theo, hắn gọi lên một độ cong như cười như không, không nhanh không chậm nói:

“Huống chi... bộ dáng hiện tại này của cậu ta, cũng là chính cậu ta yêu cầu, không trách tôi được.”

Dứt lời, cũng không liếc nhìn bất kỳ kẻ nào trong phòng thêm một cái, lập tức xoay người hướng cửa phòng đi đến, cho tới khi vừa ra đến trước cửa hắn mới lại mở miệng nói:

“Dem người chữa khỏi, phải sống, không được chết.”

Lưu lại một câu như vậy, hắn liền biến mất ở trước mặt Hoàng Yến Quân và Trạ.

Mất thấy Hoàng Hân Duật liền cứ như vậy rời khỏi phòng, Hoàng Yến Quân giật mình ngốc lảng một lát, sau lập tức khó nén vội vàng quay đầu tên còn sót lại trong phòng.

“Trạ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì!? Anh vì sao lại bị anh cả chộp được, còn bị anh ấy tra tấn thành bộ dạng này?”

Biết nội tình trong đó khẳng định không chỉ... đơn giản như vậy, Hoàng Yến Quân cứ cố xen vào thì hậu quả khó lường, đành phải chờ người trước mắt cho cậu một cái đáp án.

“Quân Trình đâu? Quân Trình không phải cũng bị bắt trở về sao? Vì cái gì lần này anh ta không có ngăn cản anh cả, cứ thế trở mặt nhìn anh cả xuống tay với Anh, vì sao? Trạ, nói cho tôi biết!”

Nhìn Hoàng Yến Quân thể nào cũng phải có lời giải thích, Trạ rốt cục khó xử thở dài, bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Dù sao mới vừa rồi lão đại cũng chỉ là bảo Hoàng Yến Quân đừng nhiều chuyện nhúng tay vào chuyện này mà thôi, cũng không có tỏ vẻ không thể nói cho anh ta biết đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa, xảy ra chuyện

lớn như vậy, chẳng lẽ hắn hiện tại không nói... Hoàng Yến Quân liền thật sự sẽ không biết sao? Hắn không cho rằng như vậy.

“Tôi sẽ nói cho cậu biết. Nhưng mà —— trước tiên cậu phải hoàn thành chuyện gấp kia cái đã.” Nhướn mắt về phía Anh, người đang nằm trên giường, Trạ nhẹ nhàng nói.

Nhìn thấy người trên giường sắc mặt tái nhợt như tuyết, Hoàng Yến Quân thận trọng gật gật đầu, “Tôi đã biết.”

9. Quyển 1 - Chương 7

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

000—000

“Quân Trình thiếu gia... Là lão đại tự tay tiễn đi.”

—

Chính xác, tình huống hiện tại của Anh thật sự là không nên chậm trễ thời gian chữa trị, cho nên đối với lời nói của Trạ cậu không chút phản bác, cũng không yêu cầu gì thêm.

Xoay người trong nháy mắt, cậu cố gắng bình phục tình tự kinh ngạc, lo lắng của chính mình, bởi vì giờ này khắc này, người trên giường cần không phải là một cái công đạo, cũng không phải một lý do, hiện tại y cần chính là một bác sĩ, một bác sĩ có thể cố gắng duy trì dấu hiệu sinh mệnh của y, làm cho y có thể tiếp tục sống sót...

Gần 1 giờ sau, Hoàng Yến Quân cuối cùng cũng xử lý vệ sinh xong miệng vết thương, hoàn thành công việc. Thật sâu chăm chú nhìn Anh đang nằm trên giường một lát, cậu mới bắt đầu thu dọn, đem dụng cụ chữa trị của mình đi ra khỏi phòng, khi cậu nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, dư quang ở khóe mắt liền nhìn thấy Trạ đang đứng ở phía trước chờ cậu.

Tùy ý Trạ đi vào căn phòng Hoàng Hân Duật chuẩn bị riêng cho cậu, Hoàng Yến Quân lập tức không nói hai lời hắt đầu hỏi:

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh hiện tại có thể nói rồi chứ.”

“Trước tiên cậu không sửa sang bản thân lại một chút sao?” Nhìn trên quần áo Hoàng Yến Quân dính một chút vết máu, Trạh nhắc nhở.

“Không cần, chuyện của Anh và Quân Trình quan trọng hơn.”

Nhìn biểu tình kiên trì trên gương mặt Hoàng Yến Quân một hồi lâu, trong mắt Trạh tựa hồ có chút suy tính hàm súc không rõ cùng nghi ngờ, nhưng nếu đã đáp ứng sẽ nói cho cậu biết, mặc dù trong lòng có nhiều thứ khó hiểu cùng nghi hoặc, hắn cũng vẫn tuân thủ hứa hẹn.

“Quân Trình thiếu gia, cậu ấy... đã chết.”

“Cái gì!?”

Chợt nghe thấy tin Mạc Quân Trình chết, Hoàng Yến Quân quả thực không thể tin được.

“Này, điều này sao có thể! Ai chẳng biết Quân Trình là người của anh cả, như thế nào có thể có người dám xuống tay với anh ta! Anh... Anh là nói bậy đúng không?”

“Không, là thật, Quân Trình thiếu gia quả thật đã chết...”

“Là ai đã xuống tay?”

Không kịp chờ Trạh nói xong, Hoàng Yến Quân đã không khách khí đánh gãy lời nói của hắn, vội vàng hỏi:

“Ai dám ra tay với Quân Trình, chẳng lẽ là...”

Đột nhiên nhớ tới lời nói mới vừa rồi ở trong phòng của Hoàng Hân Duật, lại nghĩ đến thương thế của Anh đang nằm trên giường, cậu không khỏi hung hăng rít mạnh một hơi, lòng rét run hồi:

“Chẳng lẽ người ra tay là... Anh!?”

Có chút ngoài ý muốn khi Hoàng Yến Quân đoán như thế, Trạh không khỏi nhú mi, hồi đáp, “Không phải.”

“Không phải? Kia, kia vì sao...”

“Anh bị mang về thuần túy chỉ là trùng hợp, cùng cái chết của Quân Trình thiếu gia không quan hệ.”

“Kia ——”

Nhìn nghi vấn rõ ràng trong mắt cậu, Trạm tạm dừng một lát sau mới thật sâu hít vào một hơi, gian nan mở miệng nói: “Là lão đại ra tay.”

“Cái gì!?”

“Quân Trình thiếu gia... Là lão đại tự tay tiễn đi.”

“Như thế nào có thể... Anh cả yêu anh ta như vậy... Như thế nào có thể xuống tay với anh ta?”

Nhìn Trạ, người từ trước đến nay không hề nói dối, mà lúc này lại mang vẻ mặt nghiêm túc, Hoàng Yến Quân như thế nào cũng vô pháp tin tưởng, Hoàng Hân Duật luôn luôn yêu chiều Mạc Quân Trình lại tự mình ra tay giết anh ta.

Anh cả vẫn thực rất yêu anh ta, so với yêu người thân cùng huyết thống với chính mình kể cả cha mẹ còn yêu hơn, hẳn thậm chí tình nguyện bị thương chính mình cũng không nguyện ủy khuất đến anh ta, anh cả như vậy, như thế nào có thể xuống tay với anh ta, điều này căn bản là không có khả năng!?

Nhưng mà... Lấy cá tính nghiêm cẩn của Trạ, không có khả năng lấy sống chết của Mạc Quân Trình ra viết truyện, như vậy... Chẳng lẽ anh ta thật sự đã chết sao? Lại còn chết ở trong tay anh cả!?

“Trạ, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì anh nói anh cả giết Quân Trình? Hơn nữa... Vì cái gì Anh cũng sẽ ở chỗ này? Trạ, nói cho tôi biết! Đem tất cả chuyện đều tỉ mỉ, toàn bộ toàn bộ nói cho tôi biết, coi như tôi xin anh đó, Trạ!”

“Cậu hai...”

Không thể bỏ qua chấn kinh cùng cầu xin của cậu, Trạ nhìn cậu một lát sau, rốt cục chậm rãi mở miệng.

“Tôi đã biết, tôi sẽ đem toàn bộ chuyện phát sinh trong đêm nay đều nói cho cậu biết.”

10. Quyển 1 - Chương 8

Edit: Băng Vy

Beta: Runa, Mộng, Du, Pio

“Bởi vì cậu lựa chọn vứt bỏ mạng sống của mình, tương lai của mình, cho nên từ nay vềsau, mặc kệ là mạng sống, thân thể, thậm chí là cả người cậu... Đều là của tôi.”

Trong cơn mơ mơ màng màng, Từ Cửu Kỳ cảm thấy từ ngực phải không ngừng truyền đến từng cơn đau đớn kèm theo cảm giác nóng rực tựa lửa thiêu, làm cho y ngay cả muốn an ổn ngủ một giấc cũng đều không được.

Nóng đau ở cổ khiến người không thể bỏ qua, phảng phất ý thức được dường như không ngừng ăn mòn thần kinh của y, vài lần y cơ hồ chịu không nổi sự đau đớn kia, nghĩ muốn mở ra mắt thấy nhìn xem thứ gì đang phá rối giấc ngủ của mình, nhưng không biết vì sao, mặc kệ y cố gắng muốn nhìn rõ như thế nào, mí mắt của y lại vẫn cứ như bị một tảng đá nặng ngàn cân đè lại, muốn nhấc cũng không nhấc nổi.

Càng khoa trương hơn chính là, sau mỗi khi y cố gắng thử mở mắt ra, khí lực trong cơ thể y sẽ đột nhiên giống như bị người trong nháy mắt rút cạn đi, làm cho y không thể khống chế được lại lâm vào hư ảo hỗn độn mà hôn mê, lần nào cũng vậy.

Bởi vậy, ở trong số ít lần còn sót lại chút ý thức, y giống như không ngừng cố gắng thanh tỉnh, hôn mê, thanh tỉnh, hôn mê... – Một vòng tuần hoàn vô nghĩa, cho đến khi không biết đã mấy ngày qua đi, y rốt cục mới có thể chân chính tỉnh táo lại, cũng rốt cục có thể cẩn thận nhìn xem, đến tột cùng là cái gì gây trở ngại y yên giấc.

Che mắt lại, Từ Cửu Kỳ thấy chính là luồng ánh sáng chói lọi, không phải ánh sáng nhân tạo của những ngọn đèn được người ta dựng lên, mà là ánh sáng mặt trời từ ngoài cửa sổ trực tiếp chiếu xuyên vào, hơn nữa còn mang theo ngọn gió êm dịu, cùng với tiếng ngâm ca khe khẽ của chim chóc trên cành cây thỉnh thoảng truyền đến, làm cho người ta không khỏi có loại cảm giác điềm tĩnh thần nhiên.

Y đã lâu chưa có cảm giác nhân nhã giống như hiện tại, từ sau khi thương thế ở tay chân khá lên, y liền bận rộn tìm việc làm, đi làm để kiếm tiền nuôi sống bản thân, tìm cho chính mình một chỗ có thể ở, thật vất vả rốt cục tìm được công việc vệ sinh, lại vì thời gian làm việc, cùng với động tác của bản thân mất linh động mà luôn trở về khi đã quá trễ, bởi vậy phần lớn thời gian ban ngày mới là lúc y bắt đầu ngủ, cũng bởi vì như thế, cho nên thật sự đã lâu y chưa từng hưởng thụ ánh mặt trời ấm áp cùng thời khắc hòa bình an tĩnh.

“Tĩnh rồi sao?”

Trong lúc Từ Cửu Kỳ còn đang đắm chìm trong giờ phút nhân nhã khó có được, một giọng nam trầm thấp nghe tới tựa như thanh âm của ác ma kéo những suy nghĩ bình tĩnh của y xuống, làm cho tâm tình của y lại lâm vào cảm xúc phức tạp khó hiểu.

“Anh... Nơi này là Hoàng gia?”

Nhận thấy được giọng y truyền tới đột nhiên trở nên trầm trọng, Hoàng Hân Duật xoay người rời khỏi cửa sổ đi vào trước giường.

“Coi như vậy đi.” Đưa tay kéo tấm màn màu hồng tinh xảo ở một bên qua, Hoàng Hân Duật có chút kỳ quái nhìn y.

“Nơi này cũng là địa bàn của tôi, cho nên hẳn cũng là Hoàng gia.”

Tiếp thu đường nhìn chăm chú của hắn làm cho Từ Cửu Kỷ cảm thấy không được tự nhiên, không thể chịu được việc chính mình tiếp tục nằm ở trên giường cùng hắn nói chuyện, bởi vì như thế làm cho y cảm nhận được bản thân rất vô lực, cho nên y mặc kệ miệng vết thương trên người mình có thể vỡ ra bất kỳ lúc nào vẫn cố sức ngồi dậy, ánh mắt nặng nề nhìn hắn, lạnh nhạt nói:

“Tôi đã nói, tôi sẽ không ở lại Hoàng gia không phải sao?”

“Đúng vậy, tôi nhớ rõ.”

Hoàng Hân Duật đối với kháng cự và cảnh giác trong mắt y thì không chút phật lòng, trên mặt biểu lộ ra lơ đãng, hồ hững vô vị với vấn đề này, tiếp tục nói:

“Cho nên tôi ra tay, xem như thành toàn nguyện vọng của cậu.”

“Vậy vì sao... Tôi lại còn ở chỗ này?” Thấy vẻ mặt không sao cả của hắn, Từ Cửu Kỷ nắm chặt nắm tay dần cơn tức giận bị kích động của chính mình đối với hắn xuống đáy lòng.

Nhìn Hoàng Hân Duật nổ súng về phía y mà không có chút cảm giác gì, tựa như chuyện này chỉ là một chuyện bé nhỏ không đáng, không có gì bận tâm, nháy mắt trong lòng y nảy lên một cổ đau đớn quen thuộc làm y cảm thấy khó mà xem nhẹ, giống như là bị kim châm bén nhọn thật mạnh xẹt qua ngực, sau lưu lại những dấu vết rất nhỏ, cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn thấy, nhưng lại sâu đến mức khiến kẻ khác khắc cốt ghi tâm...

Loại đau đớn này y chịu, nhưng y lại tuyệt không muốn nghĩ đến, bởi vì nó chỉ làm y cảm thấy được chính mình càng thêm bi thảm.

“Bởi vì cậu lựa chọn vứt bỏ mạng sống của mình, tương lai của mình, cho nên từ nay về sau, mặc kệ là mạng sống, thân thể, thậm chí là cả người cậu... Đều là của tôi.”

“Anh nói cái gì!?”

“Đây là lựa chọn của cậu không phải sao? Anh.”

“Tôi không gọi là Anh, đó không phải tên của tôi!”

Lạnh giọng gào to phủ định, cơn giận nén đè mới vừa rồi của Từ Cửu Kỷ lúc này đã muốn biến thành uất hận, hơn nữa cơ hồ sẽ bộc phát ra.

Từ trong miệng hắn lại nghe thấy cái tên mà Từ Cửu Kỷ dù làm gì cũng vô pháp chịu được, dù sao cái tên đó đại biểu cho — một quá khứ ngu xuẩn vô tri, là phản bội cùng thương tổn ăn mòn xương cốt!

Càng làm cho y khó có thể chịu được chính là, khi nghe thấy hắn gọi cái tên này, cư nhiên lại làm y vô lực không chế nhớ tới hết thảy mọi chuyện, y nhớ tới chính mình từng vì hắn gọi mình là Anh mà thẹn thùng nhảy nhót, càng nhớ tới chính mình từng vì sự thật tàn khốc mà cảm thấy thống khổ hối hận, thậm chí còn có thể không tự chủ được nhớ tới bốn phát xỏ xuyên qua chính mình kia, thê thảm cùng bi ai...

Hết thấy hết thảy, đều là y vô cùng hy vọng có thể cứ như vậy mai táng ở bên trong tâm — ở nơi sâu nhất trong trí nhớ, nhưng mà vì sao... Vì sao hắn lại còn muốn gọi y như vậy!

“Tôi sẽ không lưu lại, cũng không thể lại ngu xuẩn làm thế thân của kẻ khác.”

Sắc mặt ngưng trọng xanh mét hung hăng nhìn Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ cố gắng áp chế run rẩy của mình, cứng rắn nói:

“Tôi không phải Mạc Quân Trình, tôi cũng không thể biến mình trở thành Mạc Quân Trình——”

“Cậu vốn không phải Quân Trình, cũng không thể trở thành em ấy!” Từ Cửu Kỷ nói chưa xong, Hoàng Hân Duật đã tức giận quát lên.

“Quân Trình chính là Quân Trình, bất luận là kẻ nào, cũng không thể thay thế em ấy.”

Quân Trình, Mạc Quân Trình... Đó là người duy nhất hắn yêu, như thế nào có thể thay thế, như thế nào có thể, đó là không có khả năng!

Tuy là ngày đó chính hắn động thủ giết người nọ, tuy rằng hắn làm sao cũng không thừa nhận trong lòng mình có hối hận, nhưng mà mặc kệ hắn có phủ nhận như thế đi nữa, bài xích như thế nào đi nữa, sự thật chính là Quân Trình đã chết, chết ở trong tay hắn, chết ở trước mặt hắn, hơn nữa... Khi hắn nâng Quân Trình dậy, khi đó trong lòng hắn vẫn cảm thấy đau đớn khó có thể nói ra, đây là sự thật! Sự thật rõ ràng nhất!

“Một khi đã như vậy anh vì sao lại muốn giữ tôi lại ở chỗ này? Tôi lại vì cái gì mà phải ngoan ngoãn ở lại chỗ này!?”

Nghe được hần không chút do dự gầm lên rằng không có bất luận kẻ nào có thể thay thế Mạc Quân Trình, trong lòng Từ Cửu Kỷ không chịu được lại trào lên cơn chua xót, nhịn không được tức giận mở miệng khiêu khích cực hạn của hần.

“Là anh tự mình muốn giết hần, là anh tự mình không chiếm được trái tim hần, cùng tôi có quan hệ gì chứ! Tôi mắc gì phải vì một chuyện căn bản là không có quan hệ với mình mà phải nằm ở nơi này chịu tội, ở tại chỗ này hứng chịu cơn giận của anh—— ư...”

Đột nhiên một bàn tay hung hăng siết chặt yết hầu của Từ Cửu Kỷ, lực đạo quá mạnh làm cho cần cổ y nháy mắt xuất hiện ứ ngân màu đỏ, mà người động thủ lại vẫn không chịu thả lỏng tiếp tục gây áp lực lên cổ y.

“Không muốn chết thì câm miệng cho tôi! Chuyện tôi cùng Quân Trình trong lúc đó ai cũng không tư cách hỏi đến, cậu lại càng không có tư cách gì để nói cả, nghe rõ rồi chứ!”

“Ồ... Ừm...”

Tiếng rên rỉ vô lực từ cổ họng bị siết chặt của Từ Cửu Kỷ phát ra, nhưng cho dù giờ phút này thần trí đều vì hành động của Hoàng Hân Duật mà xói mòn, y lại vẫn cứ quật cường nhìn thẳng vào hần, trong mắt càng không chút nào che giấu giận dữ và bất khuất trong lòng, chọc Hoàng Hân Duật càng không buông tay, lực đạo trên tay cũng không chút lưu tình liên tục tăng thêm.

Ngay khi hai người cứ như vậy không tiếng động giằng co nhau, không bao lâu, Hoàng Hân Duật dần dần cảm nhận được động tác của đối phương yếu dần đi, ban đầu đến chết cũng không tiếp thu, trợn mắt mà chống đỡ cũng đột nhiên bắt đầu rã đi.

Y không hề giống mới vừa rồi hay là ngày đó kiêu căng nhìn thẳng hần, cũng không còn như lúc trước bình thường ra sức tránh động, phản kích, tư tưởng ánh mắt của y tựa như bắt đầu thoát ly ra khỏi thân thể, không hề trói chặt ở trên người mình, thân thể y tứ chi y cũng giống như bị rút đi tất cả tinh khí nháy mắt hư thoát, mềm nhũn ngất đi bên cạnh mình...

Như là lạc vào trong cơn ác mộng, rồi lại bình tĩnh trong nháy mắt, khi Hoàng Hân Duật thấy Từ Cửu Kỷ hô hấp yếu ớt, thân mình xù đi, vội vàng thả tay ra, ý đồ muốn Từ Cửu Kỷ thanh tỉnh trở lại.

Nhưng bị người dùng lực đạo lớn như vậy bóp chặt yết hầu một lúc lâu, cho dù là kẻ có đáng người cường tráng chỉ sợ cũng chống đỡ không được mà chết ngất đi, càng đừng nói đến người có thân hình gầy yếu như Từ Cửu Kỷ hiện tại, y mà chịu đựng được Hoàng Hân Duật mới là kỳ quái!

Y sẽ chết sao? Liên cứ như vậy chết ở trong tay hần...!?

Hoàng Hân Duật kinh ngạc nhìn Từ Cửu Kỷ chuyển sang bị ôm trong lòng đã mất đi huyết sắc trong lòng đột nhiên cảm thấy lo sợ không yên, trong cơn hoảng hốt, hần giống như lại thấy cảnh tượng Mạc Quân Trình ở ngay trước mặt ngã xuống, giây tiếp theo tiếp theo, khi trong đầu hần vẫn là một mảnh hỗn loạn,

hắn đã mở miệng gọi người.

“Chết tiệt! Người tới, lập tức kêu Yên Quân lại đây ngay!” Người được ôm trong lòng sớm đã chết ngất đi, Hoàng Hân Duật lớn tiếng hướng ngoài cửa rống lên.

Sau một lát, chỉ thấy Hoàng Yên Quân vẻ mặt trắng bệch vội vàng vọt vào trong phòng, khi thấy Hoàng Hân Duật ngồi ở bên giường cùng với Từ Cửu Kỷ trong lòng hắn, tim thiếu chút nữa liền ngừng đập.

11. Quyển 1 - Chương 9

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

O0O—O0O

“Bởi vì nếu không phải tôi cho ngài đây gặp được Mạc Quân Trình còn sống, ngài cho là ngài sẽ có cơ hội động thủ giết hắn sao?”

Lại tỉnh lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ như trước cao đến đỉnh, lại không bằng lúc trước ở nơi phát ra tia sáng ấm áp chiếu rọi con người, ngược lại làm cho người ta cảm thấy có chút trầm uất oi bức, hiện tại... Là lúc nào?

Hoảng hốt một hồi đột nhiên nhớ lại Hoàng Hân Duật muốn giết y với lực đạo nặng nề, Từ Cửu Kỷ nhất thời thất kinh vội vàng ngồi bật dậy, không ngờ lại ngoài ý muốn khê động vết thương ở ngực, trên băng gạc nguyên bản trắng noãn lập tức chảy ra một chút huyết sắc.

Không tự chủ được nhấc tay xoa yết hầu của mình, tựa hồ còn cảm giác áp bách cùng thống khổ khi đó, mờ mịt trong mắt không giấu được hiện ra nhè nhẹ đau đớn, tâm tình hậm hực lại câu dẫn ra tầng hơi nước mỏng, không chỉ có mơ hồ tầm mắt, suy nghĩ của y cũng mơ hồ theo.

Một tiếng vang rất nhỏ bỗng đem tâm tình buồn bã của Từ Cửu Kỷ kéo về, y lảng lảng dời tầm mắt nhìn về phía cửa, nhìn thấy có người mở cửa ra tiến vào, lập tức nhanh chóng giấu đi yếu ớt trong mắt của mình, lại vô trang tâm tình của bản thân.

“Ách, Anh...?”

Làm như không đoán được Từ Cửu Kỳ đã tỉnh, khoảnh khắc Hoàng Yến Quân chống lại hai mắt y, trong lòng không khỏi sửng sốt.

“Anh... Không nghĩ tới anh đã tỉnh, anh có khỏe không?”

“Tốt.”

Nghe được y đáp lại mình, trong lòng Hoàng Yến Quân không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo, cậu chậm rãi tiêu sái lại gần bên giường, đem túi vật phẩm công cụ chữa bệnh đặt ở trên tủ đầu giường, một lúc sau mới lại mở miệng nói:

“Để tôi xem một chút, tôi mới có thể thuận tiện giúp anh thay thuốc.”

Nói xong, cậu nghiêng người đưa tay muốn cởi bỏ nút áo của Từ Cửu Kỳ, ai ngờ ngay nháy mắt, Từ Cửu Kỳ cứ nhiên một phen chụp tay cậu, vẻ mặt nghiêm túc nhìn cậu, cự tuyệt nói:

“Không cần.”

“Cái gì?”

“Cứ mặc kệ, nó tự nhiên sẽ tốt.” Thần tình vô vị nói ra những lời này, sau đó Từ Cửu Kỳ như là không muốn phản ứng nữa, y quay đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

“Này, điều này sao có thể!? Đó là vết đạn, cũng không phải là miệng vết thương bình thường, như thế nào có thể không cần trị liệu sẽ tốt, Anh...”

Thấy người trên giường không có bất kỳ phản ứng hay biểu tình gì, Hoàng Yến Quân không khỏi tăng âm lượng tiếp tục kêu lên:

“Anh, để cho tôi——”

“Tôi không gọi là Anh!”

Như là bị tình huống hỗn loạn liên tiếp tới mấy ngày liền cùng với việc Hoàng Hân Duật gây nên ảnh hưởng, khi Từ Cửu Kỳ lại nghe được cái tên Anh, tức giận trong lòng rất cuộc nhẹn không được làm cho y găm nhẹ ra tiếng.

“Không được gọi tôi là Anh nữa, kia không phải tên của tôi!”

“...”

“Tôi không biết các người đem tôi nhốt ở chỗ này rốt cuộc muốn làm cái gì, tôi cũng không muốn biết.”

Nhìn nét kinh ngạc cùng ngoài ý muốn trên mặt Hoàng Yến Quân, Từ Cửu Kỳ tiếp tục lãnh đạm nói:

“Nhưng —— cũng không thể cho tôi chút thanh tĩnh ư, không cần lại đến quấy rầy tôi chứ?”

“Có thể... Thương thể của anh vẫn còn cần trị liệu, hơn nữa miệng vết thương cũng cần phải mỗi ngày vệ sinh thay thuốc mới được, hơn nữa...”

“Tôi nói không cần!”

Hoàn toàn không để ý lo lắng và quan tâm trong lời Hoàng Yến Quân, Từ Cửu Kỳ không chút khách khí đánh gãy lời nói của cậu, vẻ mặt lạnh lùng nói ra:

“Cho dù là thương thể do súng đạn, cứ mặc kệ nó vẫn sẽ tốt lên, chẳng qua là vấn đề thời gian sớm hay muộn mà thôi.”

“Cho dù như anh nói thì đây cũng không có khả năng!” Bị thái độ không thềm quan tâm của y chọc giận Hoàng Yến Quân quát lên:

“Thương do trúng đạn không xử lý tốt thì miệng vết thương sẽ không ngừng nhiễm trùng, thối rửa, càng nghiêm trọng hơn là không chừng còn có thể tạo thành tế bào hoại tử, dẫn tới các biến chứng khác, anh có hiểu hay không!?”

“Hiểu được thì thế nào.”

“Cái gì?”

“Tôi nói, cho dù tôi hiểu được thì thế nào.”

Thông thả đem tầm mắt dời về cảnh sắc ngoài cửa sổ, Từ Cửu Kỳ thần sắc nhìn bên ngoài, lấy ngữ khí cường ngạnh nói:

“Tôi tuyệt không muốn lại cùng Hoàng gia dính dáng chút quan hệ gì, lại càng không cần các người bổ thí, cho nên cho dù thật sự vì miệng vết thương không khỏi mà khiến cho biến chứng gì gì đó, thậm chí còn bởi vì vậy mà chết đi, thì đó cũng là mạng của tôi, với các người đều không có quan hệ.”

“Anh——”

“Vậy chú không cần giúp cậu ta trị liệu!”

Nghe được Từ Cửu Kỳ trả lời kiên quyết như thế, Hoàng Yến Quân đang muốn mở miệng khuyên nhủ y thêm, lại đột nhiên nghe được giọng Hoàng Hân Duật ảm đạm tức giận từ cửa truyền đến, tiếp theo, chỉ thấy hắn và Trạch theo sau chậm rãi tiêu sái tiến vào.

Không nhìn đến biểu tình kinh ngạc của Hoàng Yến Quân, hắn ung dung tiến thẳng tới bên giường, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng Từ Cửu Kỳ ở trên giường bởi vì nghe được giọng hắn mà toàn thân trong nháy mắt dừng nên cảnh giới, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp trào phúng:

“Không nghĩ cùng Hoàng gia dính dáng chút quan hệ nào nữa sao? Thực đáng tiếc, một khắc khi cậu cứu Quân Trình, đã định cả đời cậu cũng đừng nghĩ muốn thoát khỏi khống chế của Hoàng gia. Không cho cậu chết, là bởi vì chết đối với cậu mà nói rất hạnh phúc, mà cho cậu sống, chính là muốn cậu vì những chuyện mình làm mà trả giá đại giới!”

“Tôi làm cái gì?”

Không chút tiếp thu khẩu khí cứng rắn nhìn lại hắn, trong mắt Từ Cửu Kỳ mặc dù không che giấu được sợ hãi, nhưng vẫn quật cường nhìn thẳng hắn.

“Cứu Mạc Quân Trình, chẳng qua là bởi vì không nghĩ để hắn giữa trời đông giá lạnh chết trên đường, nếu không phải tôi, khi các người tìm được hắn hắn đã chết rồi! Đúng ra ngài đây hắn phải cảm tạ tôi ấy chứ!”

Phảng phất như muốn trả thù trào phúng và uy hiếp của Hoàng Hân Duật, bên môi Từ Cửu Kỳ lạnh lùng khẽ nhếch lên một độ cung, tiếp tục không sợ chết cố ý chọn những điều hắn kiêng kỵ nhất nói ra:

“Bởi vì nếu không phải tôi cho ngài đây gặp được Mạc Quân Trình còn sống, ngài cho là ngài sẽ có cơ hội ra tay giết hắn sao?”

“Cái gì!?”

“Anh ——”

Lời Từ Cửu Kỳ vừa mới nói ra, lập tức khiến cho mọi người trong phòng chấn động, Hoàng Hân Duật vốn lạnh lùng lúc này sớm hiển lộ ra sát ý thị huyết đủ để kẻ khác hít thở không thông, một bên Hoàng Yến Quân thấy anh cả nhà mình lộ ra hơi thở đáng sợ lại giống kiến bò trên chảo nóng thầm nghĩ ngăn cản Từ Cửu Kỳ tựa hồ còn chưa muốn kết thúc tiếp tục khiêu khích.

“Anh, anh đừng tiếp tục...”

“Đi ra ngoài.”

Không đợi Hoàng Yến Quân nói xong, Hoàng Hân Duật liền thấp giọng ra lệnh:

“Tất cả mọi người rời khỏi nơi này cho tôi, không có phân phó của tôi, ai cũng không được phép tiến vào.”

“Anh cả!”

“Đi ra ngoài!”

Kinh hoàng thấy hấn cơ hồ không chút nào che giấu cơn giận, Hoàng Yến Quân khẩn trương nghĩ muốn cùng Từ Cửu Kỳ nói thêm cái gì đó, chính là lại bị Trạh nắm lấy cánh tay kéo ra khỏi phòng, thẳng đến khi cửa phòng bị người đóng lại, cậu mới nhận không được chất vấn kẻ cường chế ngăn trở mình, Trạh.

“Trạh, anh làm gì? Chẳng lẽ anh không biết hiện tại căn bản không thể để cho anh cả cùng Anh một mình ở chung một chỗ sao? Nếu anh cả lần này ra tay lần nữa ——”

“Chúng ta ai cũng ngăn cản không được, can thiệp không được chuyện giữa chủ tử và Anh. Chuyện của bọn họ... Chỉ có chính bọn họ mới có biện pháp giải quyết.”

Thấp giọng nói một cách bình tĩnh, trong mắt Trạh chứa bất đắc dĩ khôn kể.

“Nhưng mà...”

“Chẳng lẽ cậu không biết là, trong lòng Anh... Có lẽ là đang chờ mong thời khắc tử vong đến sao?”

“Tôi...”

“Tôi cảm nhận được, bốn năm trước... Anh kỳ thật là muốn chết.”

Lưu lại một câu như vậy làm cho người ta cảm thấy đau xót khôn cùng, Trạh âm thầm rời đi, để lại mình Hoàng Yến Quân một người sắc mặt xanh trắng lần lượt thay đổi vẫn đứng ở tại chỗ.

Vị: Xót xa cho anh Cửu, thà rằng anh đừng cố cứng rắn đối chọi, thà rằng anh cứ thờ ơ như đối với Hoàng Yến Quân thì có lẽ anh sẽ không đau như thế này. Có cảm giác mỗi lần anh chống chọi lại anh Dật là một lần anh nhận thêm một nỗi đau. Azzzz

12. Quyển 1 - Chương 10

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Khi đau sẽ khóc, không đau.... tự nhiên nước mắt sẽ không rơi....

Đợi cho tất cả mọi người rời khỏi phòng, Hoàng Hân Duật lập tức khẩn cấp một phen thu thập kẻ nửa ngồi trên giường, Từ Cửu Kỳ, ánh mắt âm ngoan thẳng tắp chế trụ đôi mắt không có chút lùi bước của Từ Cửu Kỳ, biểu tình trên mặt lại sắc bén khiến trái tim con người ta phải đóng băng.

“Cậu thật sự muốn chết, có phải hay không?”

Đã nhiều lần lặp đi lặp lại với Từ Cửu Kỳ không nên cố ý nhắc tới chuyện hắn tự mình ra tay giết Mạc Quân Trình, Hoàng Hân Duật quả thực là không thể chịu đựng được, cho dù hắn cũng chưa từng hối hận vì đã ra tay giết người nọ, cho dù.... cho dù một lần nữa lựa chọn, hắn cũng vẫn sẽ đi con đường đó, nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ người khác lần nữa nhắc tới chuyện này!

Chuyện này đối với hắn mà nói là giáo huấn, lại là vết sẹo, hắn phải cả đời đeo trên lưng giá chữ thập khi ra tay giết chết người mình yêu mà sống sót, hắn cũng phải cả đời nhớ rõ chính mình là vì cái gì mà động thủ giết người mình yêu!

Mỗi một lần nhắc tới Mạc Quân Trình, chẳng khác nào là muốn hắn lại nhớ tới nỗi đau khi tự tay giết người nọ, còn có bị người phản bội, thật tình thì bị người đâm lén không sao chịu nổi, cho nên hắn không cho phép bất luận kẻ nào nhắc tới.

Hắn có thể yên lặng thừa nhận hết thảy Mạc Quân Trình gây ra cho hắn, mặc kệ là phản bội, đau lòng, hay là thống khổ, nhưng hắn tuyệt không cho phép những người khác lấy chuyện này để làm nhục hắn, chỉ trích hắn, liền ngay cả nhắc tới cũng đều không được, càng đừng nói giống như Từ Cửu Kỳ ba lần bốn lượt khiêu khích.

“Xem ra lần trước lãnh giáo cảnh cáo cậu vẫn cảm thấy chưa đủ, bằng không cậu như thế nào có cái lá gan dám một lần nữa nhắc tới chuyện Quân Trình!”

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thật.” Đối mặt hơi thở xơ xác tiêu điều của hắn, Từ Cửu Kỳ đột nhiên cảm thấy được thập phần buồn cười.

Y đã bao nhiêu lần nhìn thấy ánh mắt muốn giết y của hắn? Là một lần, hai lần, hay là ba lần nhỉ?

Hoặc là, kỳ thật kể từ ngày Mạc Quân Trình trở lại bên người hắn... Hắn cũng đã luôn muốn giết y, chỉ khổ là cái chưa có cái cớ thích hợp? A...

“Nếu ngài không có biện pháp thừa nhận sự thật này, lúc trước ngài đã không giết người kia, hiện tại mới hối hận.”

Con người mang ý cười nhìn hắn một lát sau đó đột nhiên ngừng lại... quay đầu nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang dần bị tầng mây đuổi đi, vẻ mặt y đột nhiên trở nên mê ly.

“Lòng người vốn biến thiên (*dễ thay đổi*), ngày hôm qua làm chuyện không hối hận, không có nghĩa là ngày mai cũng sẽ không hối hận...”

Trầm ngâm một lúc lâu, Từ Cửu Kỳ lại chống lại ánh mắt Hoàng Hân Duật, mềm nhẹ nhưng khẳng định nói:

“Ngài hối hận cho nên mới không muốn nghe người khác nhắc tới Mạc Quân Trình.”

Không phải cố ý muốn kích thích hắn, thuần túy chỉ là đột nhiên có loại cảm giác này.

Nhìn tươi cười trên mặt Từ Cửu Kỳ tựa như châm chọc hắn, nghe y không nhanh không chậm nói hắn hối hận, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy một cổ phần nộ không thể ức chế rất nhanh ở trong lòng hắn tràn ra.

Phanh— một tiếng, Hoàng Hân Duật tức giận đem người hung hăng áp lên vách tường phía sau giường, động tác trên tay như có như không cố ý nhưng lại động đến miệng vết thương chưa khỏi bên vai phải của Từ Cửu Kỳ, thoáng chốc đau đớn khiến sắc mặt Từ Cửu Kỳ trắng bệch, đổ cả mồ hôi lạnh, nhưng miệng lại trừ bỏ một khắc lưng mới vừa bị đánh lên vách tường rên một tiếng ra ngoài, kế tiếp cho dù là một chút tiếng vang cũng không hề phát ra, mặc dù bị Hoàng Hân Duật cố ý dè lên miệng vết thương đã rỉ máu tươi, y vẫn là quật cường không rên một tiếng.

Nhìn y cau mày, sắc mặt trắng bệch, lại vẫn cứ cật lực chịu đựng đau đớn trên người, kiên cường không chịu kêu ra tiếng, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nở nụ cười, cười ác liệt, cười âm hàn.

“Trước kia cậu rất sợ đau, ngay cả một chút vết dao cứa nho nhỏ, khi thoa thuốc cũng đều đau đến rớm nước mắt, không nghĩ tới vài năm không gặp, cậu cư nhiên ngay cả khi tôi banh miệng vết thương ra như vậy cũng không kêu đau, xem ra... Năng lực nhịn đau của cậu có chút tiến bộ, huh?”

“A, khi đau sẽ khóc, không đau... Tự nhiên nước mắt sẽ không rơi... Ừ!”

Nhìn y rõ ràng đã đau đến tái mét khuôn mặt, lại vẫn cứ ương ngạnh đối với lời mình nói cười ra tiếng, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy hỏa thiêu trong lòng càng dâng cao, nhịn không được dưới tay dùng thêm một chút lực —— liền cứ như vậy cách lớp băng gạc, đem ngón tay đâm sâu vào trong miệng vết thương của y.

Vừa lòng nhìn thấy Từ Cửu Kỷ thở hắt ra, hô hấp trở nên dồn dập trầm trọng lên, kế tiếp, y càng khó nhằn đau đớn theo phản xạ tính đưa tay kéo cổ tay đang đè mạnh lên người, Hoàng Hân Duật lúc này mới thoáng hạ lực đạo, lãnh khốc mà tà nịnh cười nói:

“Xem ra cậu vẫn là sợ đau thôi, đúng hay không?”

Chậm rãi cúi đầu tới gần Từ Cửu Kỷ đã đau đến không thể đáp lời, hần lại thấp giọng mở miệng cảnh cáo:

“Nếu cậu không muốn lại cảm thụ loại đau đớn này, cậu tốt nhất nên nhớ rõ, ‘không được nhắc đến Quân Trình’, cậu ấy không phải người cậu có thể nhắc đến, hiểu không?”

Gương mặt mang ý cười nhưng trong mắt lại lộ ra nhè nhẹ âm lệ, mắt lạnh nhìn Từ Cửu Kỷ bởi vì động tác của chính mình mới vừa rồi mà thái độ không hề kiêu ngạo, quật cường nữa, trong lòng Hoàng Hân Duật lúc ban đầu thật sự có loại hưng phấn thắng lợi.

Nhưng thời gian một giây một giây trôi qua, Từ Cửu Kỷ bởi vì đau đớn tăng lên mà trong mắt dần mất đi tình tự dao động vốn có, thẳng thốt trước thần trí sắp mất đi, Hoàng Hân Duật lại đột nhiên cảm thấy có chút lo lắng, nôn nóng.

Có chút tức giận bản thân thành linh xảy ra tình tự phức tạp, hần phần nhiên (phần nhiên: gồm phần nộ và đột nhiên) thu hồi bàn tay kiềm chế ở trên người Từ Cửu Kỷ, không nhìn đến đối phương vì hần thu tay lại mà thân mình lả đi, hần nhanh chóng xoay người đi đến cửa, mới mở cửa, chỉ thấy Hoàng Yến Quân cúi lòng lo lắng đứng ở ngoài cửa nhìn hần.

“Anh cả...”

Không hiểu tại sao khi liếc thấy thần sắc khảm trương của Hoàng Yến Quân, trong lòng chợt lóe một chút hờn giận đối với cậu ta rồi lập tức biến mất, Hoàng Hân Duật lạnh mặt nhìn cậu ta một lúc lâu mới trầm giọng nói:

“Chú muốn đi nhìn y thì đi đi, bất quá, nếu chính y lại nói không cần trị liệu, như vậy bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ phải vì y an bài vài công việc nên làm.”

Nói xong cũng không đợi Hoàng Yến Quân có phản ứng gì liền hướng thư phòng của hần đi đến.

Mà một lúc sau khi Hoàng Yến Quân lấy lại tinh thần muốn làm rõ ràng ý hấn nói, lúc này mới vội vàng đuổi theo tiến đến ngăn cản “Chờ, chờ một chút, anh cả!”

Nghe được tiếng kêu của cậu, Hoàng Hân Duật theo lời dừng bước quay đầu lại nhìn về phía cậu, “Còn có việc gì sao?”

“Anh cả, không được, vết thương của Anh còn cần trị liệu, như thế nào có thể để y ngày mai làm việc chứ? Hơn nữa... Anh chuẩn bị an bài y làm việc gì?”

“Hừ! Bất quá là cho y làm công việc quét tước thôi, chú cho là bằng y – một kẻ từng phản bội tôi – còn có thể có bao nhiêu tác dụng sao?”

Nhíu mày nhìn biểu tình không đồng tình của Hoàng Yến Quân, Hoàng Hân Duật giống như nhớ tới cái gì bỗng dưng lạnh tức hơn:

“Nếu không phải đáp ứng với Quân Trình, tôi không có khả năng bỏ qua cho y.” Dứt lời, hấn lần thứ hai xoay người muốn đi.

“Anh cả!”

“Chú lại muốn làm gì?”

“Anh cả... Vết thương của Anh... Thật sự còn cần thời gian trị liệu, anh cho hấn tĩnh dưỡng thêm vài ngày đi, anh?”

“Là chính y nói không cần trị liệu!”

Đối với thái độ quan tâm của Hoàng Yến Quân đối với Từ Cửu Kỷ như thế, Hoàng Hân Duật quyết không nhượng bộ, thậm chí ngay cả đầu cũng không nghĩ lạnh giọng muốn đi.

“Nhưng mà——”

“Yến Quân, tôi không muốn hoài nghi chú, cho nên chú tốt nhất phải hiểu được một vừa hai phải.”

Bỏ lại một câu mang ý cảnh cáo nghiêm trọng, Hoàng Hân Duật dường như không muốn lại làm cho Hoàng Yến Quân có cơ hội mở miệng lập tức sải bước đi về phía trước, ai ngờ mới đi không đến năm bước, giọng Hoàng Yến Quân khẩn cầu ầm ầm thống khổ không rõ lại truyền đến, ngăn trở hấn tiếp tục nện bước.

“Anh hoài nghi em cũng không sao.”

Bị nội tâm trách móc nặng nề cơ hồ không thở nổi Hoàng Yến Quân khó nén ưu thương thấp giọng nói:

“Anh cả, nếu anh cảm thấy được... Có chỗ nào khả nghi, anh hoài nghi em cũng không sao. Nhưng mà ——”

Mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Hoàng Hân Duật, thái độ của cậu vô cùng kiên quyết, lại khẩn cầu:

“Cầu anh cho Anh một ít thời gian tĩnh dưỡng đi! Cho dù không nhìn mặt mũi của em, cũng niệm tình lúc trước y cùng anh vượt qua năm năm không có Quân Trình ở bên, cho dù không phải tình nhân... Cho dù ngay cả một chút phân tình cảm cũng không có, ít nhất, ít nhất y cũng là bạn giường của anh suốt năm năm không phải sao! Cầu anh... Cầu anh cho ... y thêm một chút thời gian đi, anh cả! Xin anh mà...”

Bạn giường!? Anh... bạn giường của hần!?

Theo bản năng nắm thật chặt nắm tay, Hoàng Hân Duật không nói một câu lặng im tại chỗ, sau một lúc lâu, hần lại nện bước chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi đi, hần nhả ra lời đáp ứng thỉnh cầu của Hoàng Yến Quân.

13. Quyển 1 - Chương 11

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

000—000

Bộ phận bị thương dường như theo ngực liền cứ như vậy xâm nhập vào trong lòng, làm cho lòng y cũng bắt đầu rỉ máu...

Thấy anh cả nhà mình rốt cục chấp thuận cho Từ Cửu Kỷ có thêm thời gian chữa thương, Hoàng Yến Quân cuối cùng có thể buông lo lắng trong lòng, toàn tâm chữa trị cho y. Đợi cậu thoả bình phục tâm tình của mình, liền lập tức bước nhanh vào trong phòng, ai ngờ khoảnh khắc vừa bước vào cửa, cậu thấy rõ thiên hạ trên giường miệng vết thương trước ngực lại xuất huyết, nhất thời đau lòng khó nhịn, kinh hoảng không thôi rống lên với Trầm đang canh gác trước cửa kêu anh em đi lấy hộp dụng cụ trị thương của cậu ở trong đền, chính mình lại rất nhanh đi tới bên giường muốn thay Từ Cửu Kỷ cầm máu.

Lúc này nằm ở trên giường Từ Cửu Kỷ kỳ thật đã gần tiếp cận với trạng thái ngắt đi, y vạn phần suy yếu nằm ở trên giường tùy ý Hoàng Yến Quân giúp y xử lý miệng vết thương, ánh mắt tan rã nhìn thẳng vào

Hoàng Yến Quân, nhưng trong đầu lại nghĩ đến đoạn đối thoại mới vừa rồi của cậu với Hoàng Hân Duật ở ngoài cửa.

Cho dù không phải tình nhân... Cho dù ngay cả một chút phân tình cảm cũng không có, ít nhất, ít nhất y cũng là bạn giường của anh năm năm không phải sao! Cậu anh... Cậu anh cho... y thêm một chút thời gian nữa đi...

A, bạn giường... Phải không?

Nguyên lai... Y cứ nhiên ngay cả tình nhân thể thân loại tình phụ cao cấp cũng không xứng, đáng thương y cứ nhiên còn dai dột đến nay đều không quên được hẳn, đến nay đều còn khắc sâu lần đầu gặp mặt hẳn...

A... bạn giường...

Nguyên lai chính mình chỉ có thể được coi là một... bạn giường...

Trợn to hai mắt không tiếng động rơi xuống một giọt lại một giọt nước mắt, bộ phận bị thương dường như theo ngực liền cứ như vậy xâm nhập vào trong lòng, làm cho lòng y cũng bắt đầu rỉ máu...

Vội vàng xử lý miệng vết thương, Hoàng Yến Quân không thấy được nước mắt của y, những người khác trong phòng lạnh lùng cảm như hèn cũng không nhìn thấy nước mắt của y, liền ngay cả Từ Cửu Kỷ cũng không biết bản thân mình rơi lệ, liền cứ như vậy tùy ý nó lẳng lẳng, lẳng lẳng, không ngừng rơi xuống...

Sau đó lại đột nhiên, y cảm thấy được miệng vết thương trước ngực mới vừa rồi bị Hoàng Hân Duật xé rách tựa hồ không hề đau, chính y nguyên bản bởi vì đau đớn thần trí mơ hồ giống như lại tốt trở lại, y có thể rõ ràng cảm giác được tay chân của y trở nên càng ngày càng lạnh, y cũng có thể hiểu được, cảm nhận được sức lực trong thân thể mình giống máu tươi chảy xuôi từng giọt từng giọt xói mòn, nhưng y tuyệt không cảm thấy được có quan hệ gì.

Y mệt mỏi, mệt mỏi, thật sự mệt mỏi.

Giờ này khắc này, khi sức lực của y đang đuối dần, đồng thời, y chỉ cảm thấy mình rốt cục có thể ngủ một giấc thật ngon, cho nên y chậm rãi nhắm hai mắt lại, tùy ý tâm trí lại quay về với cánh anh đào hồng phấn, tùy ý chính mình ngu xuẩn, tiếp tục si ngốc chờ đợi... Người nợ đến.

14. Quyển 1 - Chương 12

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

O0O—O0O

Cho nên, vì làm cho chính mình có thể vĩnh viễn yêu người nọ, vì làm cho hắn có thể vĩnh viễn lưu giữ hình dáng mà hắn yêu nhất, hắn phải ra tay giết người nọ.

————

Mấy ngày kế tiếp, bởi vì tang lễ của Mạc Quân Trình, Hoàng Hân Duật không rảnh cũng không muốn lại đến phòng Từ Cửu Kỳ, thậm chí ngay cả tình huống của Từ Cửu Kỳ mấy ngày nay như thế nào hắn cũng không nghe thấy cũng không hỏi, thẳng đến hôm nay nghi thức ước chùng đã hoàn thành, đãi xong ngày mốt đưa tang, hắn mới trong màn đêm dài yên tĩnh nhớ tới sự tồn tại của Từ Cửu Kỳ.

“Mấy ngày gần nhất, thương thế của y như thế nào?”

Ngồi ở sau bàn công tác làm bằng gỗ, Hoàng Hân Duật bày ảnh chụp của Mạc Quân Trình ra, trong miệng lại hỏi kẻ vẫn lẳng lặng đứng bên hông hắn, Trạ.

“Nghe anh em thủ vệ báo cáo, mấy ngày nay Anh tựa hồ vẫn không có tỉnh lại, giống như phát sốt rất lợi hại, tình huống cũng không phải tốt lắm, cho nên cậu hai cơ hồ đều ở trong phòng Anh chăm sóc y, để ngừa có cái gì đột phát.”

“Yến Quân thì sao?”

Nghe Trạ báo cáo, Hoàng Hân Duật không khỏi lại nghĩ tới hành động thất thường mấy ngày hôm trước của Hoàng Yến Quân, hơn nữa mới vừa rồi theo lời Trạ, mấy ngày nay cậu ta đối với Từ Cửu Kỳ khá khẩn trương thân thiết, trong lúc nhất thời, trong lòng hắn không khỏi có một suy đoán, vốn đôi mày kiếm đã nhíu giờ lại càng thêm nhíu chặt.

“Cậu ta đối với Anh quan tâm rất không tầm thường, đi thăm dò điều tra xem giữa hai người bọn họ có hay không có bí mật gì không muốn người biết, hoặc là cậu ta đối với Anh có phải hay không có hứng thú.”

Nghe được Hoàng Hân Duật ra lệnh, trong đầu Trạ lơ đãng nhớ tới bốn năm trước, một khắc trước khi Anh bị phế đi tay chân đuổi ra khỏi Hoàng gia, trong lòng cũng mơ hồ có loại dự cảm không ổn, giống như lần điều tra này, có lẽ sẽ tra ra cái gì đó ngoài dự đoán của mọi người, một chuyện mà kẻ khác khó có thể thừa nhận, nhưng căn cứ vào việc đây là mệnh lệnh của Hoàng Hân Duật, bởi vậy hắn cũng chỉ không nói hai lời chuẩn bị điều tra.

Sau khi Trạ rời đi, thư phòng lại lâm vào một mảnh yên tĩnh, Hoàng Hân Duật lặng im lại đợi một hồi lâu, đột nhiên đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

Không nhìn đến thủ hạ gác đêm trên hành lang, Hoàng Hân Duật không người đi theo lần thứ hai đi vào phòng Từ Cửu Kỷ nghỉ ngơi.

Đi tới bên giường Từ Cửu Kỷ, hắn theo thói quen ngồi xuống bên giường, trong mắt nhìn người trên giường vẫn đang rơi vào hôn mê, trong đầu lại nghĩ đến hôm nay gặp Mạc Quân Trình lần cuối, bộ dáng người nọ nặng nề ngủ tựa như tuyệt không khổ sở, thật giống như hiện tại Từ Cửu Kỷ nằm trên giường, cũng chỉ là đang ngủ mà thôi...

Người nọ hiện tại có phải hay không... Đã xuống tới hoàng tuyền tìm Phương Nhã Thanh?

Hay là, ngay từ khi bắt đầu cô ta luôn một mực chờ đợi người nọ tiến đến mới cùng nhau rời đi?

Rõ ràng hắn từ trước đến nay cũng không tin vào cái gọi là linh hồn, nhưng vì sao hiện tại trong lòng lại giống như cầu nguyện linh hồn người nọ sau này có thể có được an bình chứ?

Lòng người vốn thiện biến (dễ thay đổi), ngày hôm qua làm chuyện mà không hối hận, không có nghĩa là ngày mai cũng sẽ không hối hận...

Bên tai không ngừng vang lên lời Từ Cửu Kỷ nói với hắn mấy hôm trước, Hoàng Hân Duật giờ phút này chăm chú nhìn, trong mắt hắn nguyên bản tinh nhuệ quang mang nhất thời u tối đi rất nhiều.

Ngài hối hận cho nên mới không muốn nghe thấy người khác nhắc tới Mạc Quân Trình...

Hối hận sao?

Bởi vì giết Mạc Quân Trình?

Có lẽ đi! Có lẽ hắn thật sự có chút hối hận, nhưng cho dù thời gian có quay trở lại lúc ấy, hắn vẫn sẽ áp dụng thủ đoạn ấy, lần thứ hai đưa Mạc Quân Trình đến hoàng tuyền, bởi vì đây là phương thức yêu của hắn!

Chỉ cần yêu, nhất định còn có cả một đời giác ngộ, nhưng nếu đối phương không tiếp thụ, như vậy, hắn tình nguyện giết đối phương cũng tuyệt đối sẽ không trở mặt nhìn đối phương cùng với người khác có đôi có cặp.

Nếu đối phương di tình biệt luyện, chính mình sau này nói không chừng sẽ chậm rãi oán hận, ghét bỏ đối phương, thậm chí ngay cả điều đặc biệt của đối phương mà mình từng thật sâu say mê trong nháy mắt cũng sẽ chuyển biến thành điều mình oán hận nhất...

Cho nên, vì làm cho chính mình có thể vĩnh viễn yêu người nọ, vì làm cho hắn có thể vĩnh viễn lưu giữ bộ dáng mà hắn yêu nhất, hắn phải ra tay giết người nọ...

Còn hơn sau này hai người bởi vì chán ghét mà cho nhau thương tổn, thù địch nhau, hành động như vậy mới là lựa chọn tốt nhất, cũng chỉ có như vậy, mới là kết quả tốt đối với hai người bọn họ...

Mà điều này, chính là phương thức hẩn lựa chọn đối với sự trung thực trong tình yêu.

Lạnh lùng giờ lên một mặt cười, con người u tối của Hoàng Hân Duật nhất thời ẩn đi, thay vào đó chính là một mặt chân thật đáng tin cùng kiên quyết.

Ngài hối hận cho nên mới không muốn nghe thấy người khác nhắc tới Mạc Quân Trình...

Hẩn không hối hận!

Chính là bởi vì không hối hận, cho nên mới không muốn nghe người khác nhắc đến, chính là bởi vì không hối hận, cho nên mới chặt chẽ đem người nợ ghi tạc trong lòng!

Anh à, cậu cho là cậu hiểu tôi sao? Kỳ thật cậu không hiểu gì cả!

Cũng giống như tôi từng nghĩ đến mình rất hiểu cậu, nhưng sự thật cũng đã chứng minh đó là sai lầm.

15. Quyển 1 - Chương 13

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

000—000

Tiếp tục sống như vậy... Rốt cuộc còn có ý nghĩa gì? Hẩn không biết...

Lại qua hai ngày, đưa tang Mạc Quân Trình.

Có lẽ là bởi vì ngay cả tang lễ cũng đều đã tổ chức, cho nên rốt cục làm cho Hoàng Hân Duật hết hy vọng xác định trên đời này không còn có Mạc Quân Trình, cũng có lẽ là bởi vì người từ trước tới nay chiếm giữ tất cả tâm tư của hẩn đột nhiên không còn tồn tại, trong lòng Hoàng Hân Duật đột nhiên có một khoảng không thật lớn, làm cho hẩn cũng không hiểu được nên làm như thế nào để lấp đầy mới tốt.

Phảng phất đã thành thói quen, Hoàng Hân Duật trong buổi đêm dài yên tĩnh thì đi tới phòng Từ Cửu Kỳ, hần đỡ dẫn mà nhẹ nhàng chậm chạp ngồi xuống ở bên giường, nhìn dung nhan trước mắt cùng Mạc Quân Trình có nét tương đồng, trong lòng đột nhiên sinh ra tâm tình “cái gì cũng không muốn”!

Từ nhỏ đến lớn, hết thấy hần làm đều là vì Mạc Quân Trình, vì bảo hộ Trình, cho nên hần lựa chọn trở thành chủ Hoàng gia, vì bảo hộ Trình, cho nên hần liều lĩnh diệt trừ tất cả người nguy hại đến người nọ, bất luận là thân nhân hay bằng hữu, vì làm cho Trình có thành tựu trên phương diện nghệ thuật, cho nên hần dùng quy tắc ngầm làm hậu thuẫn cho Trình, làm cho người ta không dám dễ dàng xem nhẹ người nọ.

Ở phương diện công việc hần vì người nọ suy nghĩ rất nhiều, ở thời điểm bình thường hần đều lấy Trình làm trung tâm an bài tất cả hành trình của mình, chỉ vì muốn cùng người nọ có nhiều thời gian ở chung hơn.

Nhưng mà hiện giờ, trong cuộc đời của chính mình rốt cuộc cũng không có Mạc Quân Trình người này tồn tại, bất thành linh thay đổi làm cho hần trong lúc nhất thời không biết nên đi con đường nào, trong lòng lại mở một mảnh, không biết cuộc sống dài lâu kế tiếp nên vượt qua như thế nào.

Nếu có thể, hần tình nguyện không cần hết thấy quyền thế, phú quý trong tay, chỉ cầu có thể cùng Mạc Quân Trình trọn đời bên nhau, chỉ cầu người nọ có thể thiết tình đối đãi, làm bạn tới khi già cả bạc đầu.

Khi còn bé hần không hiểu, nhiều lần tự hỏi, lòng chỉ nghĩ đến chỉ cần chính mình đáp ứng yêu cầu của ông, trở thành người thừa kế sau Hoàng gia, liền sẽ không lại có người dám khi dễ Mạc Quân Trình, cho nên hần tiếp nhận chủ vị Hoàng gia.

Ai ngờ sự trách móc nặng nề, sự khó dễ từ cha mẹ thân sinh cứ theo nhau mà đến, mắng hần kiêu căng tự đại, mắng hần không biết liêm sỉ, cánh chưa đủ lông đã muốn mưu kế đoạt vị, tâm địa rất ngoan độc, nhưng hần một câu cũng chưa từng nói cho Mạc Quân Trình biết, hết thấy liền cứ như vậy yên lặng gánh vác một mình.

Thật lâu, khi hần bắt đầu hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, hiểu được sự thật âm ngoan thủ lạt, sáng tới hai sự tồn tại, hần hiểu rằng quang minh chính đại kế thừa Hoàng gia vẫn không đủ để bảo hộ Mạc Quân Trình, hần phải so với tất cả mọi người có bản lĩnh hơn, có năng lực có thể nhận trọng trách làm chủ Hoàng gia.

Hơn nữa, hần còn phải âm thầm tạo ra một thế lực riêng thuộc về hần, hoàn toàn không thể chỉ dựa vào thế lực tả hữu của Hoàng gia, bởi vì chỉ có như vậy, mới có thể hoàn toàn bảo đảm tương lai và an nguy của Mạc Quân Trình, cho nên hần lựa chọn nghe theo lời ông đi Anh quốc, thẳng đến năm ấy bị triệu hồi về.

Nhớ lại mấy ngày trước đây, Mạc Quân Trình nói với hần, người nọ còn muốn ở Anh quốc tiếp tục luyện tập kỹ xảo tạo hình mỹ thuật, cho nên không tính toán cùng hần về nước, ngay lúc đó hần vốn muốn mạnh mẽ thuyết phục Trình về nước, nhưng nghĩ đến hần phải quay về Hoàng gia, chỉ sợ bên trong ý kiến không đồng nhất, có lẽ còn có thể có rất nhiều chuyện phát sinh, bởi vậy chung quy lựa chọn cố nén nỗi khổ tương tư một mình quay về...

Bốn năm trước quét sạch rác ruổi, cùng với đối ngoại Hoàng gia liên tục phát triển, hết thầy, điểm xuất phát đều là vì Mạc Quân Trình, hắn vốn tưởng rằng, chỉ cần chính mình vẫn đợi người nợ như vậy, thì sẽ như khi còn bé bình thường cùng Trình bên nhau thật dài thật lâu thẳng đến vĩnh viễn, nhưng hôm nay...

Cổ nhân đã không còn, người đã mất, quyền thế hơn người, tài phú hơn người có gì quan trọng nữa!

Hắn đổi không được thứ mình mong muốn, nhưng lại không thể như thế ích kỷ không để ý đến Hoàng gia, chỉ có thể tiếp tục chìm nổi trong cơn lốc xoáy ham muốn hưởng thụ vật chất tiền tài, tiến hành đấu tranh với thứ chính mình căn bản không nghĩ tới.

Tiếp tục sống như vậy... Rốt cuộc còn có ý nghĩa gì? Hắn không biết...

Trước đó vài ngày, có lẽ là bởi vì hắn bị cảm xúc chán ghét khi giết người mình yêu cho nên tuyệt chưa từng phát hiện.

Nhưng mà hiện tại, khi tất cả sự tình đều đã cáo thành, thậm chí ngay cả thi thể Mạc Quân Trình cũng đã nhập thổ, hắn mới bỗng nhiên giật mình, hiện tại hắn căn bản là không có tâm tình tiếp tục hết thầy, giờ phút này đây, hắn chỉ hy vọng có thể lẳng lặng an ủi đau đớn trong lòng khi mất đi Mạc Quân Trình, không bị bất luận kẻ nào quấy rầy, im lặng một mình chữa thương là tốt rồi...

“Anh rất khó chịu sao?”

16. Quyển 1 - Chương 14

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

000—000

Bốn năm trước, y, thật sự phản bội hắn sao?

“Anh rất khó chịu sao?”

Một tiếng nói nghe thấy vô cùng suy yếu nhưng rất ôn nhu nhẹ nhàng vang lên trong căn phòng vốn đang yên lặng, trên mặt đột nhiên truyền đến xúc cảm ấm áp làm cho Hoàng Hân Duật kinh ngạc lấy lại tinh

thần nhìn động tác trên tay người kia.

Chỉ thấy Từ Cửu Kỷ vốn còn hôn mê bất tỉnh nằm trên giường lại mở to hai mắt thật sâu ẩn hàm hơi nước ngóng nhìn hấn, trên mặt giờ lên một mặt cười ấm áp, an ủi nói:

“Đừng để tâm vào chuyện vụn vặt... Sẽ càng khó chịu hơn...”

“Anh...?”

Nhìn ánh mắt ôn nhu của y, nghe lời an ủi giống như đã từng nghe qua, trong lòng Hoàng Hân Duật rất nghi hoặc, nhưng trừ bỏ nghi hoặc ra, hấn lại đột nhiên nhớ tới phiến anh đào hồng phấn chín năm trước.

Lúc nào cũng mang bộ dáng khó chịu? Có rất nhiều chuyện thương tâm sao?

Đừng nghĩ ngợi nhiều, càng đừng sống chết để tâm vào chuyện vụn vặt, thời điểm càng khổ sở thì càng đừng làm như vậy, bởi vì một khi tiến vào, về sau sẽ rất khó rút ra...

...Tôi làm sao biết? A, tôi chui qua đó...

Lần đầu gặp mặt, y cũng là như vậy an ủi hấn...

Khi đó Anh đối với một người xa lạ là hấn, tươi cười có chút hư vô, dùng đôi mắt tuy rằng có thể nhìn ra bi thương nhìn hấn, an ủi hấn, làm cho hấn trong lúc nhất thời cảm thấy vừa quẩn bách vừa cả giận, nhưng cũng bởi vậy mà khắc sâu ấn tượng với y.

“... Sẽ qua đi... Yên tâm... Yên tâm...”

Mơ mơ hồ hồ nói mấy câu như vậy, Từ Cửu Kỷ lại mất đi ý thức nhắm hai mắt lại.

Đến tận lúc này, Hoàng Hân Duật mới hiểu được nguyên lai y căn bản chưa thanh tỉnh, hành động mới vừa rồi, thuần túy chỉ là thần trí không rõ ràng nói ra lời vô nghĩa mà thôi, nhưng vì sao vài câu vô nghĩa trong lúc ý thức không rõ ấy, lại làm cho tối tăm mất mát trong lòng hấn thoáng cảm thấy một chút ấm áp?

Kỳ dị, nghe thấy lời an ủi của Từ Cửu Kỷ trong vô thức, những tình tự bất an mất mát ban đầu của Hoàng Hân Duật lại chậm rãi bình phục, nhìn khuôn mặt ngủ say của y, trong lòng hấn bỗng nhiên bình tĩnh lên rất nhiều, một ít chuyện quá khứ hấn chưa từng, cũng không nguyện lãng phí thời gian mà nhớ cũng đột nhiên bị hấn nghĩ tới.

Hấn bỗng nhiên nhớ tới một khắc sơ ngộ của chính mình và Anh, nhớ tới một khắc hấn từ trong tay bọn côn đồ cứu Anh, hấn thậm chí còn nhớ tới... Anh vì theo hấn rời đi mà quỳ trên mặt đất bị người cha nuôi

lấy cây quạt tới tấp.

Nhưng mà lúc ấy hấn phản ứng ra sao? Tựa hồ chính là lạnh lùng đứng một bên nhìn một màn như vậy, thẳng đến khi đối phương đánh một dừng tay, hấn mới tiến lên đem người mang đi, mà khi đó, hấn thậm chí ngay cả tên thật của Anh cũng không biết.

Nhớ rõ lúc ấy hấn đã bỏ thí một câu hỏi y đau hay không, nhưng y lại chỉ lẳng lặng nhìn hấn một lúc lâu mới chậm rãi ra một mặt cười khổ, thản nhiên nói đừng lo.

Khi đó vẻ mặt của y... Lại là như thế nào đây?

Hình như là có chút khổ sở, hoặc như là có chút hiểu rõ...

Mà loại vẻ mặt này, đến khi bọn họ sau này trong lúc ở chung, hấn cũng vẫn đều có thể nhìn thấy ở trên mặt Anh, nhạt nhẽo không đổi làm cho người ta phát hiện, rồi lại coi như thật sâu khắc vào trong lòng chưa từng tiêu tán.

Bọn họ cùng một chỗ năm năm, trong năm năm này, bọn họ mặc dù có lên giường, có hôn môi, nhưng cũng không từng nói chuyện yêu đương.

Nguyên nhân, là hấn thủy chung không có tâm tư, mà một nguyên nhân khác, là Anh chưa từng mở miệng yêu cầu.

Bọn họ cứ như vậy mơ hồ trải qua cuộc sống nhìn như bình thản mà lại tự nhiên suốt năm năm, mãi cho đến khi Mạc Quân Trình quay về nước thì hết thấy đã chấm dứt.

Sau khi Mạc Quân Trình về nước, như tự nhiên, trọng tâm của hấn liền lại khôi phục bình thường như trước, tất cả đều lấy Mạc Quân Trình là việc chính, thậm chí nửa năm sau khi về nước, áp lực nóng bỏng khó nén trong lòng hướng Trình bày tỏ tình yêu, lúc sau, hấn cùng Mạc Quân Trình bắt đầu kết giao, mà quan hệ cùng Anh tất nhiên là từ từ bất hòa.

Tuy rằng như cũ cùng ở một gian phòng lớn, nhưng Anh lại giống như đứa nhỏ nhu thuận rất ít khi xuất hiện ở trước mặt hấn hoặc là Mạc Quân Trình, liền giống như người tàng hình sinh hoạt trong căn phòng rộng lớn, còn yên lặng chờ đợi hấn ngẫu nhiên ghé qua...

Anh như vậy, vì sao sau lại hận, hận Quân Trình, cùng bác cả cấu kết mà phản bội hấn, thậm chí còn muốn giết Quân Trình chứ? Vì sao?

Trong lòng Hoàng Hân Duật đột nhiên vạn phần nghi hoặc.

Là bởi vì hấn không hề cần y sao? Hoặc là bởi vì Quân Trình xuất hiện phá hủy địa vị ban đầu của y? Là

như vậy sao?

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh ngủ say của người trước mắt, dưới đáy lòng Hoàng Hân Duật bỗng nhiên có chút không thể tin bốn năm trước sự kiện kia là thật.

Bốn năm trước, y, thật sự phản bội hần sao? Hoặc là phải nói... Y thật sự là cái kẻ phản bội kia sao?

Lòng người vốn thiện biến (*dễ thay đổi*)...

17. Quyển 1 - Chương 15

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

O0O—O0O

Vì sao lúc trước y không nói, không biện giải chứ?

Bốn năm trước, y, thật sự phản bội hần sao? Hoặc là phải nói... Y thật sự là cái kẻ phản bội kia sao?

Lòng người vốn thiện biến (dễ thay đổi)...

Trong đầu đột nhiên lại nhớ tới lời Từ Cửu Kỷ nói ngày đó, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy trong lòng ngẩn ra, vậy mà có chút cảm khái.

Đúng vậy, tâm tư con người, quả thật là thứ không đáng tin nhất trên đời này.

Nhưng mà Anh, chẳng lẽ y không tiếp thu, có lẽ chính là bởi vì lòng người thiện biến, cho nên mới sẽ dư ra rất nhiều chuyện bất đồng chuyển biến, bất đồng phát triển sao?

Liền giống như y vốn chết tiết... Cũng không đúng là bởi vì lòng người vốn biến thiện mới có thể cất giấu lại, sau lại làm cho hần phát hiện chính mình kỳ thật căn bản không hiểu y, thậm chí còn làm cho hần đối với y một kẻ quật cường như thế, nói ra câu “lòng người vốn thiện biến” cảm thấy tò mò với y, hết thấy những việc này... Cũng đều không quan hệ với cái lòng người vốn luôn thiện biến kia ư?

Không phải sao? Anh...

Giờ này khắc này, tâm tư hần thiện biến đột nhiên đối với nguyên nhân lúc trước y phản bội hần có điểm tò mò.

Mặc kệ là bởi vì Quân Trình mất cho nên mới chú ý tới y, hoặc là thuần túy chính là bởi vì y trùng hợp giờ phút này xuất hiện ở trước mặt hần, tóm lại, hiện tại hần thật sự tốt lắm, lúc trước đối phương rốt cuộc dùng điều kiện gì để dụ dỗ y phản bội hần, là tiền sao? Hay là tình?

Hần từng nghĩ là tiền, bởi vì sau khi y phản bội hần, tài khoản tiết kiệm của y quả nhiên nhiều ra mấy ngàn vạn.

Nhưng mà, giả như y không phản bội hần, chẳng lẽ y theo hần còn không có nhiều hơn sao?

Giả thiết, nếu nói, đối phương lấy việc giết Quân Trình làm điều kiện tiên quyết dụ dỗ y cùng gã hợp tác, như vậy, hiện tại bốn năm sau, y cần gì phải cứu kẻ y muốn hại, khiến y cơ hồ hận thấu xương – Quân Trình – mà lại cuốn vào trận thị phi này?

Là y bởi vì thời gian lưu chuyển nên đã quên mất hết thấy phân tình quá khứ, cho nên khi thấy Quân Trình mới không hề ghen ghét sao?

Không, không có khả năng!

Cho dù y đã cố đè nén, nhưng chỉ cần nghĩ lại ngôn hành cử chỉ của y mấy ngày nay, ánh mắt động tác, là hần có thể thập phần khẳng định mà nói, giờ phút này ở trong lòng y, y như cũ vẫn chiếm giữ một góc nhỏ nhoi.

Như vậy, y đến đến tột cùng tại sao lại cứu Quân Trình?

Hay là... Kỳ thật ngay từ đầu, y chưa từng nghĩ tới muốn giết Trình?

Hiện giờ cẩn thận nghĩ lại, sự kiện lúc trước kỳ thật có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng hần lại vì một lòng chỉ muốn cùng Mạc Quân Trình hạnh phúc bên nhau mà khẩn cấp buộc tội Từ Cửu Kỳ mà chưa từng cẩn thận điều tra...

Vì sao lúc trước y không nói, không biện giải chứ?

Hoặc là hần nên hỏi, là y chưa từng nói? Hay là hần căn bản chưa từng hỏi tới?

Phát hiện chính mình càng cẩn thận tự hỏi lại hết thấy, trong lòng xuất hiện khả nghi càng ngày càng

nhiều, Hoàng Hân Duật nhện không được nhẹ nhàng nâng tay xoa đôi mày nhíu lại trên mặt Từ Cửu Kỷ, trong mắt đột nhiên thoáng hiện tia quang mang phức tạp.

Anh, lúc trước đến tột cùng cậu... Đã làm cái gì vậy?

18. Quyển 1 - Chương 16

Edit: Băng Vy

Beta: Mộng, Du, Pio

O0O—O0O

Người chết đi vĩnh viễn sẽ không rõ nỗi thống khổ của kẻ ở lại nhân thế

Mấy ngày kế tiếp, Từ Cửu Kỷ tuy rằng vẫn hôn mê bất tỉnh, nhưng được Hoàng Yến Quân cẩn thận chăm sóc nên sốt cao sớm đã hạ, chẳng qua nhiệt độ cơ thể vẫn là cao hơn người thường một chút.

Trong lúc này, Hoàng Hân Duật mỗi ngày ít nhất sẽ đến phòng Từ Cửu Kỷ một chuyến, đi vào rồi thì cái gì cũng không làm, chỉ là ngồi ở bên giường lẳng lặng nhìn y, tựa như tưởng nhớ lại lúc Mạc Quân Trình chết đi, lại tựa như cái gì cũng chưa nghĩ đến.

Trong ngày đó, cho Trạh điều tra quan hệ của Hoàng Yến Quân và Từ Cửu Kỷ, Hoàng Hân Duật trải qua vài ngày tự hỏi, cuối cùng vào hôm nay, hắt lại gia tăng người hỗ trợ Trạh, bảo Trạh ngầm điều tra lại sự kiện bốn năm trước kia một lần nữa, tất cả người hay việc lúc ấy cùng Từ Cửu Kỷ có quan hệ đều phải tra rõ, còn muốn Trạh tìm ra người lúc ấy ở bên người bác cả của hắt, tất cả những tay chân được thả ra cũng phải cẩn thận rà soát, hắt thể nào cũng phải đem những hoài nghi mà trái tim cảm nhận được điều tra rõ ràng lại!

Nhưng khi Trạh nghe đến mệnh lệnh của Hoàng Hân Duật thì có chút sững sốt, hắt nhướn mi nhìn Hoàng Hân Duật ngồi sau bàn bất kính mở miệng hỏi:

“Ách, Lão đại, ý của ngài là phải... Phải một lần nữa điều tra lại chuyện của bốn năm trước sao?”

“Tôi không phải đã nói rất rõ ràng.”

“Nhưng...”

Khó xử nhìn vẻ mặt bình tĩnh của chủ tử nhà mình, Trạm thành thật nói ra chỗ khó xử.

“Những người có quan hệ với sự kiện kia cơ hồ đều đã chết vào lúc ấy, phải điều tra một lần nữa... Chỉ sợ thực rất khó khăn.”

“Mặc kệ khó khăn ra sao, cậu bằng giá nào cũng phải điều tra rõ ràng.”

Mâu quang khẽ quét qua một cái, Hoàng Hân Duật nhắc tay cầm lấy điều thuốc trên bàn, châm lửa:

“Tôi phải biết rằng, Anh rốt cuộc có dính dáng gì đến sự kiện kia hay không, y không phải thật sự phản bội tôi, y lại càng không phải thật sự muốn giết Quân Trình.”

“Lão đại...?”

Bởi vì không rõ vì sao lão đại nhà mình lại đột nhiên muốn một lần nữa điều tra chuyện này, bởi vậy Trạm có vẻ có chút lo lắng.

“Vì sao đột nhiên phải điều tra một lần nữa?”

“Không có gì, chỉ là bỗng nhiên muốn biết.”

Nghi hoặc nhìn Hoàng Hân Duật, Trạm có chút không rõ.

“Sự kiện kia có lẽ vào lúc ấy là đã kết thúc, nhưng... Kia cũng không phải chân tướng, tôi nghĩ cậu cũng rõ ràng.”

Lời khẳng định với ngữ khí hoàn toàn chân thật quả thực nói trúng tâm tư của Trạm, bởi vậy Trạm chỉ im lặng cúi đầu, không nhiều lời cãi lại.

“Hiện tại tôi phải biết chân tướng.”

“Ngài biết chân tướng rồi thì sao chứ?” Tuy biết rằng một lần nữa truy vấn là đã đi quá giới hạn thân phận cấp dưới của mình, nhưng Trạm vẫn nhịn không được mở miệng hỏi ra.

“Không biết.” Tao nhả phun ra một ngụm khói trắng, ánh mắt Hoàng Hân Duật có vẻ thập phần bình tĩnh.

“Tôi chỉ vì muốn biết, cho nên mới bảo cậu đi điều tra, về phần sau khi biết thì như thế nào? Tôi chỉ có thể nói —— tới đó rồi biết.”

Ngữ điệu chậm rãi khác hẳn khí phách ngày thường cùng thô bạo mấy ngày trước đây, Hoàng Hân Duật nhìn làn khói trắng ngòai ngòai không ra hình dạng lượn lờ trước mắt... nhếch khóe môi, nói nhỏ:

“Dù sao, ai biết được lần này cậu sẽ điều tra ra cái dạng “chân tướng” gì cơ chứ. Mà ai có thể xác định... Sau khi biết được chân tướng, tôi sẽ phản ứng như thế nào, cho nên, nói sau.”

Khép hờ mắt lại, rồi mở to mắt ra, trong mắt hần hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Cậu chỉ cần giúp tôi đem sự tình ngay lúc đó điều tra rõ ràng là được, những chuyện khác... Đến lúc đó nói sau.”

“Lão đại...”

Nhìn khuôn mặt Hoàng Hân Duật tựa hồ tràn đầy mỗi mệ, nghe những từ không xác định mà hần chưa từng nói bao giờ, trong lòng Trạ không khỏi có chút lo lắng.

Hần biết Hoàng Hân Duật có bao nhiêu yêu Mạc Quân Trìn, cũng có thể hiểu lão đại đối với việc Mạc Quân Trìn phản bội đau lòng cỡ nào, nhưng bởi vì quá yêu, quá đau lòng, cho nên mới làm cho Trạ không khỏi lo lắng cho tình huống của chủ tử nhà mình.

Người chết đi vĩnh viễn sẽ không rõ nỗi thống khổ của kẻ ở lại nhân thế, hơn nữa khi anh càng coi trọng đối phương, đối với việc đối phương mất đi sẽ càng thêm không thể thừa nhận, mặc dù người kia là Hoàng Hân Duật, mặc dù hần là đao phủ nhần tâm ra tay giết đối phương, nhưng hần vẫn là một “con người”, một người quá yêu đối phương nhưng lại không thể chịu đựng sự phản bội, lẩn quẩn trong vòng hồi hận tự trách cùng bị thương thống khổ, hần không như bề ngoài kiên cường thừa nhận hết thấy, chấp nhận hết thấy, Trạ thật sự rất lo lắng.

“Tôi không sao.”

Hiểu được lo lắng chưa nói ra của Trạ, Hoàng Hân Duật dụi điếu thuốc trên tay, cũng không nhúc nhích nhìn hình ảnh phản chiếu từ mặt bàn tròn bóng, khẽ khàng:

“Tôi chỉ là cần một chút thời gian thôi, không có việc gì, cậu đi ra ngoài đi.”

“Này...”

“Đi ra ngoài đi.”

“Vâng.”

Biết hẳn giờ phút này cần nhất chính là yên tĩnh, bởi vậy tuy rằng bụng đầy lo lắng, nhưng Trạh vẫn là theo lời rời khỏi phòng, lưu lại Hoàng Hân Duật một người cô độc.

19. Quyển 1 - Chương 17

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Bất quá chỉ là một tên bạn giường mà thôi...

— — — — —

Cảm nhận được trên mặt có sự đụng chạm rất khẽ tựa như là đang âu yếm một bảo bối vậy, Từ Cửu Kỷ dường như vì xúc cảm ấm áp kia mà thức tỉnh, y theo bản năng tiến lại gần lòng bàn tay ấm áp có phần hơi thô ráp kia cọ cọ, mi gian vốn nhú lại bởi vì động tác ôn nhu mà dần thả lỏng một chút, bên môi cũng lặng lẽ lộ ra một mặt cười vô thức, tuy là nhẹ nhàng đến mức làm cho người ta cơ hồ phải bỏ qua, nhưng lại vô cùng động lòng người.

Ngồi ở bên giường, Hoàng Hân Duật có chút ngoài ý muốn nhìn hành động tựa như làm nũng của Từ Cửu Kỷ, cũng không có ngăn cản, nhưng khi hắn bất ngờ nhìn thấy mặt tươi cười kia, một góc trong lòng hắn lại đột nhiên bị xúc động, làm cho hắn trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn không thể phản ứng, chỉ có thể kinh ngạc nhìn nụ cười của người trước mắt.

Hắn vốn chỉ muốn thay Từ Cửu Kỷ lau đi mồ hôi dính ở trên trán mà thôi, không dự đoán được y lại vì vậy mà lộ ra nụ cười động lòng người như thế, điều này làm cho hắn không khỏi giật mình lạng người hồi lâu, ngay cả động tác trên tay cũng đều đình chỉ trong nháy mắt.

Khi xúc cảm mềm nhẹ biến mất, Từ Cửu Kỷ đầu tiên là kỳ quái nhíu chặt mi, một lát sau, mới không muốn rời xa mà chậm rãi mở hai mắt nghĩ muốn tìm lại điểm ôn nhu này.

Trợn mắt, từ trong ánh đèn đêm mỏng manh y chỉ thấy được vách tường giống như lần tỉnh lại trước, đèn giống nhau, não nhất thời hỗn độn chưa thể nhớ ra ngay đây là nơi nào.

Tiếp theo, khi y quay đầu nhìn về phía toát ra sự áp áp kia, trái tim y đột nhiên thất lại, hình ảnh những

lần tỉnh lại lúc trước nhanh chóng hiện lên trong đầu.

Trong mắt y bắt đầu hiện lên sự đề phòng, trong lòng dẫu có nghi hoặc cũng không dám tới, thân thể lại không tự chủ được lòng bàn chân trở nên lạnh buốt, lạnh như băng, khiến người cảm thấy lạnh lẽo, làm cho y cho dù đang ở trong ổ chăn ấm áp nhưng vẫn lạnh vô cùng.

Y ra sức nghĩ muốn cử động người ngồi dậy, nhưng nhiều ngày hôn mê lại sốt cao làm cho thân thể y mềm nhũn vô lực, chỉ vừa thoáng đứng dậy, liền vô lực ngã trở về trên giường, khiến y không khỏi vừa giận vừa sợ, nhưng vẫn phải cực lực biểu hiện thờ ơ.

Mắt thấy y thay đổi như thế, Hoàng Hân Duật nhất thời cảm thấy bức mình, biểu tình trên mặt cũng bởi vậy nghiêm túc lên, hần cứ như vậy nhìn thẳng vào Từ Cửu Kỷ mà không nói được một lời.

“Ngài đây lại muốn làm cái gì?”

Mở miệng đầu tiên chính là Từ Cửu Kỷ, y chịu không nổi sự im lặng đáng sợ như thế, cũng không muốn lại phải phỏng đoán ý đồ của Hoàng Hân Duật, bởi vậy, thay vì hao phí thời gian giam mình trong không khí khủng bố như vậy, y thà rằng trực tiếp nói rõ.

“Là ngài tra tấn còn không đủ, hay là ngài lúc trước xuống tay còn quá nhẹ, nên hiện tại muốn bồi thêm?”

Nghe được câu sau của y, Hoàng Hân Duật nhin không được nhú chặt hai hàng lông mày, trong lòng lại bởi vì khiêu khích trong giọng nói của y mà cảm thấy tức giận.

Thấy hần tuy rằng vẫn không nói lời nào, nhưng mặt mày lúc này đây lại bởi vậy mà rõ ràng thêm mấy phần tức giận, vẻ mặt Từ Cửu Kỷ không khỏi hiện lên nét châm chọc, cười lạnh:

“A, muốn ra tay thì cứ việc, cũng không kém là bao...”

“Câm miệng!”

Lạnh lùng đánh gãy lời nói của y, Hoàng Hân Duật phát giác bản thân thập phần chán ghét mặt cười cam chịu hiện tại trên mặt y.

Đối với mệnh lệnh của hần, Từ Cửu Kỷ một chút cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy y theo lời hần ngừng lại câu nói vốn còn đang muốn nói, nhưng không biết vì sao, bên môi y lại lộ ra tia đùa cợt.

Nhìn nụ cười so với khóc còn khó coi hơn rồi lại ẩn chứa khinh thường cùng trào phúng của y, một ngọn lửa vô danh không hiểu tại sao lại dấy lên trong lòng Hoàng Hân Duật, sắc mặt cũng trở nên ác liệt hơn.

“Cậu thật sự rất muốn chết? Thế nào cũng phải khiêu khích tôi như vậy, cứ nói khích tôi!?”

“Khiêu khích?” Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ cười càng sâu.

“Tôi chỉ là ăn ngay nói thật thôi, chẳng lẽ tôi nói sai rồi?”

“Sai! Là sai một cách thái quá.”

Không chút do dự phản bác suy nghĩ của y, Hoàng Hân Duật ngồi ngay ngắn ở ghế trên thần sắc lạnh lùng nhìn y nói:

“Đối với kẻ địch hoặc là kẻ thù của tôi, trừ phi bọn họ có được tình báo gì đó đáng giá khiến cho người khác lo lắng cướp lấy, nếu không, chỉ cần rơi vào tay của tôi, kết cục chỉ có đường chết mà thôi.”

Nhú mào, trong mắt Hoàng Hân Duật có ý đùa cợt hiểu ra, vì trong mắt Từ Cửu Kỷ, nói lý với y thì y cố tình khiêu khích, hẳn hạ quyết tâm làm cho y khó coi, làm cho y hiểu rõ thân phận của bản thân, dù sao, dẫu cho bốn năm trước việc y phản bội rất có thể có nội tình khác, nhưng dù như thế nào đi chăng nữa, thân phận của y ra sao cũng không thể cùng ngồi cùng ăn với hắn, hẳn thế nào cũng phải dạy y thấy rõ sự thật mới được.

“Mà cậu... Cậu cho rằng trên người cậu còn có gì đó mà tôi cần sao?”

Thấy rõ hèn mọn trong mắt hắn, Từ Cửu Kỷ nhất thời bị chọc giận, muốn lập tức phản kháng, không ngờ Hoàng Hân Duật lại mở miệng nhanh hơn y, nhưng lại nói ra những lời khiến y càng thêm buồn bực.

“Hơn nữa, cho dù thật sự cần từ trong miệng của cậu hỏi ra điều gì, tôi cũng sẽ không tự mình ra tay, bởi vì kia như thế chỉ lãng phí thời gian của tôi.”

Lạnh nhạt vô tình nói ra cứ như bất quá chỉ là chuyện bình thường, Từ Cửu Kỷ cũng không thấy dù cho là một tia khúc chiết.

“Thời gian của tôi rất quý giá, muốn tôi lãng phí thời gian chạy tới chất vấn một tên tù binh bị bắt giữ, tôi làm không được, cho nên mấy chuyện như tra tấn hay là khảo vấn này nọ, từ trước đến nay tôi không bao giờ tự ra tay, điều này cậu cũng biết, không phải sao?”

Ám chỉ nhìn y, bên môi Hoàng Hân Duật lộ ra một mặt cười ác ý.

Nghe được câu hỏi có hàm ý khác của hắn, Từ Cửu Kỷ chỉ cảm thấy một cỗ bi thương thống khổ quen thuộc nảy lên trong lòng, ẩn ý trong lời nói của hắn làm cho y lại nhớ tới đại điển kế vị bốn năm trước, nhớ tới ngày đó hắn cùng với Mạc Quân Trình hai người giống như quốc vương, hoàng hậu sóng vai ngồi ở vị trí cao nhất của Hoàng gia, nhớ tới hắn vạn phần ôn nhu như thế nào thấp giọng ở bên tai Mạc Quân

Trình mềm giọng dịu dàng, càng làm cho y lần thứ hai nhớ tới điều chính mình cật lực quên nhưng làm thế nào cũng quên không được, lúc trừng phạt Hoàng Hân Duật lãnh khóc đến cực điểm, ánh mắt sắc bén tràn đầy sát ý!

Đúng vậy, tra khảo người khác loại chuyện này hắn sao có thể tự mình động thủ, mà chính y, loại người lao động ở cái nơi kia thì có tư cách gì để hấn tự mình động thủ chứ! Bất quá chỉ là một tên bạn giường mà thôi... Vì thế, trong mắt Từ Cửu Kỷ kiếm không dâng nổi lên tầng hơi nước dày.

Y liều mạng cắn chặt hàm răng nghĩ muốn thu lại nước mắt đang ngưng tụ trong mắt, trong lòng chỉ cảm thấy vừa tức giận vừa oán hận, giận chính là vì khinh bỉ trào phúng trong lời hấn, hận là vì chính mình thủy chung vẫn quên không được hấn, cho nên mới mỗi khi hấn nhắc tới lại liền cảm thấy đau khổ không chịu nổi.

Không dấu vết thoát khỏi đường nhìn chăm chú của hấn, Từ Cửu Kỷ nhanh chóng làm cho yếu ớt trong mắt mình biến mất không muốn bị hấn phát hiện, y bị hấn trêu đùa đã đủ lâu, giờ này khắc này, hai người bọn họ hiện tại đã là hai người xa lạ, y không muốn, không, là tuyệt đối không muốn lại trở thành một vở hài kịch trong tay hấn, tùy ý hấn mà thờ ơ lạnh nhạt bản thân, vì nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói cử động của hấn mà buồn vui lẫn lộn, thê thảm chật vật, sau đó hấn mới ở một bên thoải mái cười, cười một cách bừa bãi!

Y không muốn làm cho chính mình lại lâm vào tình trạng bị thảm như vậy, cho nên, cho dù y lại lần nữa khổ sở lại lần nữa thống khổ, y cũng quyết sẽ không biểu hiện ra ngoài trước mặt hấn nữa.

Nhìn Từ Cửu Kỷ liều mạng muốn giấu đi lệ quang trong mắt, trào phúng cười bên môi Hoàng Hân Duật trong phút chốc lại đột nhiên ngừng lại, cứ như bị người hung hăng đạp mạnh lên bàn chân vô cùng tức giận, nhưng lần này cũng giận chính bản thân mình.

Hắn rõ ràng không tính toán cùng Từ Cửu Kỷ đấu trận vô mồm vô vị này, nhưng vì sao... Lại cứ kích thích làm hấn mất đi lý trí, khó có thể kiềm chế chứ?

“Tôi không muốn cãi nhau với cậu, cũng tuyệt đối sẽ không giết cậu, cho nên, cậu tốt nhất là đừng nói mấy lời vô vị chọc tôi giận, nghe rõ rồi chứ?”

Không đợi Từ Cửu Kỷ đáp lại, cũng có lẽ, trong lòng hấn là có chút sợ hãi y lại nói ra gì đó làm cho người ta hận không thể bóp chết y, bởi vậy, sau khi bỏ lại một câu như vậy hấn liền lập tức đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Người tới, đi mời cậu hai lại đây, nói là người bệnh đã tỉnh, kêu cậu ta lập tức lại đây nhìn xem.”

“Vâng.”

Bước ra trước cửa phòng, hấn bỗng dừng nghĩ đến từ khi Từ Cửu Kỷ đến đây, tựa hồ vẫn luôn hôn mê, nghĩ đến vài ngày nay chưa có gì vào bụng, bởi vậy tiếp theo phân phó:

“Còn có, kêu Tiểu Lưu chuẩn bị vài món nhẹ mang tới đây.”

“Vâng.”

Căn dặn phân phó xong xuôi hết, Hoàng Hân Duật ngay cả quay đầu cũng không quay lại nhanh chóng rời khỏi phòng Từ Cửu Kỳ.

20. Quyển 1 - Chương 18

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“A... Không phải tôi cho rằng cậu ta không phản bội, mà là cậu ta căn bản hoàn toàn không có biện pháp để phản bội.”

Rời khỏi phòng, Hoàng Hân Duật cũng không có trở lại phòng mình mà trực tiếp đi tới thư phòng, mới vào cửa không bao lâu, liền truyền đến tiếng đập cửa không mạnh không nhẹ.

“Vào đi.” Không quay đầu lại, Hoàng Hân Duật đi đến ghế dựa sau bàn làm việc, ngồi xuống.

Được cho phép mà đẩy cửa tiến vào chính là người trước đó vài ngày bị phái đi điều tra vài chuyện – Mạt, trên mặt Mạt vẫn mang theo dáng vẻ trên tức thường thấy, như có như không thờ ơ lạnh nhạt tươi cười đi đến trước bàn, thành thật không khách khí kéo ghế qua ngồi xuống ở trước mặt Hoàng Hân Duật.

“Tra được như thế nào?”

Đối với thủ hạ chính mình chọn lựa, Hoàng Hân Duật hiểu cá tính cùng thói quen của bọn họ hơn ai khác, dù sao bọn họ đã quen biết nhiều năm, là tâm phúc lại giống như bằng hữu, bởi vậy đối với hành động không biết lớn nhỏ lúc này của Mạt hắn cũng không để ý, chỉ vì hắn biết đây là cá tính của Mạt.

“Quả nhiên giống như ngài đoán, tính toán thừa dịp ngài ở Trung bộ thì ra tay.” Mỉm cười trả lời, Mạt đối với năng lực lão đại nhà mình cũng không chút hoài nghi.

“Trực tiếp đập đổ ngài, sau đó hiện thân đoạt quyền.”

“Hừ! Hẳn ngu xuẩn như vậy sao?”

Hừ lạnh một tiếng, trong mắt Hoàng Hân Duật rõ ràng lộ ra khinh thường cùng đùa cợt.

“Lúc trước lưu lại cho hẳn một cái mạng, là niệm tình bác cả đối với Hoàng gia cũng coi như có cống hiến khá nhiều, cho nên mới vì bác cả chừa lại một tia huyết mạch, ai ngờ hẳn cũng ngu xuẩn giống như cha hẳn, vẫn là vọng tưởng chủ vị Hoàng gia, xem ra... Tôi lúc trước thật đúng là đã làm sai rồi, để lại một phiền toái lớn.”

“Vậy hiện tại phải làm sao?”

“Làm sao ư?”

Lạnh lùng gọi lên một mặt cười, thần sắc Hoàng Hân Duật hung ác nham hiểm nhìn Mạt, trên mặt tràn đầy tính kế cùng khinh miệt.

“Không làm gì cả. Ta sẽ chờ hẳn hành động, không, như vậy quá chậm, cậu nghĩ biện pháp kích động hẳn, làm cho hẳn ra tay trước thời gian đã định.”

“Ý của ngài là...”

“Hẳn sở dĩ nghĩ muốn ra tay với tôi khẳng định là đã được một thế lực cường đại làm chỗ dựa vững chắc hoặc là liên minh, chúng ta không biết đối phương là ai, cho nên phải... nghĩ biện pháp tìm ra.”

“Muốn biết đối phương là ai, chúng ta còn nhiều biện pháp mà, làm như vậy quá mạo hiểm?”

“Như vậy có vẻ kích thích không phải sao?”

“Cái gì?”

“Tôi hiện tại... Quá nhiều thời gian, không tìm chút chuyện để làm, tôi sợ sẽ nhàm chán chết mất...”

Ánh mắt Hoàng Hân Duật nhìn Mạt đột nhiên trở nên thâm trầm, phức tạp, nhưng nụ cười bên môi lại có vẻ vạn phần quỷ dị, rồi chỉ thấy hẳn dương dương tự đắc trầm giọng kêu:

“Mạt, cậu lại đây, tôi nói cho cậu biết nên làm như thế nào.”

Nghe vậy, Mạt không nói hai lời đứng dậy đi đến bên người Hoàng Hân Duật, tiếp theo, chỉ thấy Hoàng Hân Duật kéo Mạt cúi thấp đầu xuống, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai Mạt nói vài câu, một lúc sau, Mạt đột nhiên nở nụ cười giảo hoạt.

“Tôi đã biết, tôi sẽ làm theo.”

Biết rõ ý tưởng của Hoàng Hân Duật, Mạt lập tức liên tính toán rồi đi, muốn mau chóng bắt đầu chấp hành nhiệm vụ hẩn giao, không ngờ mới đi tới cửa, Mạt lại giống như sức nhớ tới cái gì quay đầu lại đi đến trước bàn.

“Như thế nào? Còn có việc gì à?”

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, mà hình như cũng giống như chuyện bốn năm về trước mà Trạm phải điều tra một lần nữa.”

Hoàng Hân Duật không có trả lời, chỉ là bình tĩnh nhìn Mạt, chờ đợi Mạt nói ra.

“Một khi đã như vậy...”

Nhìn biểu tình không thừa nhận cũng không phủ nhận của hẩn, Mạt đưa tay mò mò túi tiền bên ngoài, sau đó lấy ra một trang giấy từng bị người vò nát sau đó mới được người khác vuốt phẳng lại, để lại vô số nếp nhăn đặt ở trước mặt hẩn, thậm ý cười cười, nói:

“Cái này giao cho ngài.”

“Đây là cái gì?” Nhìn trang giấy cực giống rác rưởi trên bàn, Hoàng Hân Duật hơi hơi nhíu mi.

“Đây là bốn năm trước khi tôi đi xem hình phòng (*phòng hành hình – nơi anh Cửu bị đập gãy tay chân*), nhật được trên mặt đất.”

“Bốn năm trước!?”

Nhìn Mạt như hiến vật quý lấy ra tờ giấy này, còn cố ý nhắc tới bốn năm trước, trong lòng Hoàng Hân Duật biết thứ này chỉ sợ là tránh không khỏi liên quan đến Anh, chân mày vốn đã nhíu nay càng nhíu chặt hơn.

Chậm rãi cầm lấy cục giấy mở ra xem, nội dung viết chính là hóa đơn của tiệm vàng lâu đời ở Đài Bắc, mà thời gian ghi là... ngày hai mươi ba tháng mười hai, bốn năm trước, nhớ rõ đó là hai ngày trước ngày diễn ra nghi thức kế vị...

“Cậu lấy thứ này cho tôi xem là có ý gì?”

“Không có gì. Chẳng qua là cảm thấy được có lẽ tờ giấy này sẽ giúp ích được chuyện bốn năm trước Trâm phải điều tra, cho nên mới muốn giao cho ngài, để ngài xử lý.”

Cười cười, Mạt ra vẻ vô tội nhún nhún vai, nhưng ác ý bốn cột trong mắt hắn cũng lộ ra rõ ràng.

“Tôi thật sự là không có ý gì khác.”

“Là như vậy sao?”

Tà tà liếc nhìn thần tình giống như thành khẩn của Mạt, biết tâm tính hắn thích vui vẻ ngồi xem người khác lo lắng, trong lòng Hoàng Hân Duật mặc dù có phê bình kín đáo, nhưng cũng biết trách cứ, chất vấn như thế nào cũng là vô dụng, cho nên cũng lười nhiều lời, chỉ hỏi:

“Thứ này cậu làm sao nhặt được?”

“Ác, chuyện là tôi thấy Anh gắt gao nắm trong tay, nhưng không biết vì sao cuối cùng lại bị cậu ta vò lại ném xuống đất. Ngài cũng biết tôi từ trước đến nay hay tò mò, cho nên liền nhặt lên...”

“Vậy tại sao lúc ấy không giao cho tôi?” Đối với hành động không đem thứ này lập tức giao ra của Mạt mà cảm thấy tức giận, Hoàng Hân Duật không khỏi giận tái mặt trừng Mạt.

Đối mặt với cơn giận của hắn, Mạt lại dùng biểu tình “này không có gì”, hì hì cười nói, “Ừm, bởi vì tôi quên mất.”

“Quên mất!? Chẳng lẽ cậu không biết, dù cho chỉ là hé ra một câu cũng có thể sẽ có kết quả hoàn toàn bất đồng ư?”

Lạnh giọng quát lớn, giờ phút này Hoàng Hân Duật đối với phản ứng vô lại của Mạt chỉ cảm thấy thập phần căm tức.

“Tôi biết chứ, nhưng mà, chỉ khi lúc ấy ngài chấp nhận một kết cục khác phát sinh mới có thể dùng được chứ.”

“Cậu nói cái gì?”

“Vào lúc ấy, trong lòng ngài sớm đã đưa ra quyết định, cho nên dù khi đó tôi có đem tờ giấy này giao cho ngài, chỉ sợ là ngay tức khắc ngài cũng quăng nó đi không phải sao?”

Nói một phen khiến cho Hoàng Hân Duật á khẩu không trả lời được, chính xác, nếu vào ngay lúc đó theo suy nghĩ của hắn, nội dung tờ giấy kia khẳng định chẳng liên quan gì, cho nên kết cục chỉ sợ là thật như lời Mạt nói – trở thành phế liệu.

“Cho nên cậu vì vậy lúc trước mới không giao nó cho tôi?”

“Đúng vậy.”

“Như vậy —— nghe cậu nói như vậy, cậu tựa hồ ngay từ đầu đã cho rằng Anh không có phản bội tôi, hoặc là phản bội Hoàng gia, cho nên mới cố ý giữ lại tờ giấy này, vì y |sửa lại án xử sai|?”

“Sửa lại án xử sai? Ngài nói chi cho nghiêm trọng thế, chỉ là phản bội thôi mà...” Làm như hoàn toàn không thêm để ý trách cứ và trào phúng ẩn hàm trong lời nói của Hoàng Hân Duật, Mạt cười càng sâu.

“A... Không phải tôi cho rằng cậu ta không phản bội, mà là cậu ta căn bản hoàn toàn không có biện pháp để phản bội.”

“Có ý gì?” Đối với cách nói chắc chắn như thế của Mạt, Hoàng Hân Duật cảm thấy kinh ngạc.

Cảm thấy thú vị trước sự mù mờ hoàn toàn không phát hiện ra của hắn, ý cười của Mạt nhin không được lại tăng thêm ý xấu trong mắt.

A... Quả nhiên tình yêu là sẽ làm con người ta mù quáng! Tuy rằng bốn năm trước Mạt cũng đã biết điều này, bất quá phải đợi mất bốn năm mới được xem vở diễn này, thật sự là làm cho kẻ khác hưng phấn nha!

“Bởi vì lúc trước ngài... đã cho cậu ta tin tức gì để có thể phản bội sao?”

“!!”

Giống như ngủ mơ chìm vào hôn mê bị người hung hăng đập cho một gậy tỉnh lại, sắc mặt Hoàng Hân Duật hết xanh lại trắng, tiếp theo là thần tình khiếp sợ.

Thấy biểu tình giờ phút này của hắn, tâm tình Mạt lại hưng phấn đến cùng cực, dù sao chẳng bao lâu sau có thể nhìn thấy Hoàng Hân Duật ăn miết loại biểu tình này, lúc ấy không cười thật đúng là khó!

“Ha... Cho nên, ngài bảo cậu ta phản bội như thế nào được chứ.”

Thần nhiên bỏ lại một câu như vậy, Mạt liền nhanh chóng im lặng mà rời khỏi thư phòng, cũng vô cùng tri kỷ mà giúp Hoàng Hân Duật đóng cửa lại.

Xem đi! Hắn chính là giáo trình tức giận, còn giúp lão đại đóng cửa thật là kín, để ngừa mấy huynh đệ khác không cẩn thận thấy được bộ dáng kinh ngạc vô thức của lão đại, cho nên mới nói, Hoàng Hân Duật thật sự nên cảm tạ hắn một chút mới đúng, haha

21. Quyển 1 - Chương 19

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Bị thương chính là anh, đau cũng là anh, hôm nay anh quyết cường cự tuyệt sự điều trị của tôi, chịu khổ cũng là anh.”

Hoàng Yến Quân nhận được thông báo mà đến kiểm tra tình trạng thân thể Từ Cửu Kỷ, sau khi kiểm tra lại cho y, cuối cùng xác định hiện tại đã ổn định hơn, mới thở hắt ra thật mạnh, trong lòng cậu cuối cùng cũng yên tâm hơn.

“May mắn, tình trạng của anh đã ổn định, sốt cũng hạ rất nhiều, kế tiếp, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt, không được để cho nhiễm cảm mạo hoặc là làm miệng vết thương nứt ra thì tốt rồi. A! Còn có, cũng không được đụng vào nước, sau đó liên tục mỗi ngày uống thuốc ức chế nhiễm trùng, hẳn là sẽ không có vấn đề.”

Giờ phút này Hoàng Yến Quân nghiêm nhiên mang tác phong của một bác sĩ, cậu thật sự chuyên chú chuẩn bị thay thuốc cho Từ Cửu Kỷ, bởi vậy hoàn toàn không phát hiện ra phản ứng không ủng hộ của Từ Cửu Kỷ.

“Tốt lắm, kế tiếp, tôi giúp anh thay thuốc miệng vết thương.”

“Không cần, tôi không muốn ——”

“Tôi biết anh muốn nói cái gì, bất quá, tôi không tài nào chấp nhận cách nói của anh.”

Động tác trên tay tạm dừng một chút, sau đó Hoàng Yến Quân chậm rãi quay đầu lại nhìn y, nói:

“Tôi tuy rằng họ Hoàng, là người Hoàng gia, nhưng tôi cũng là một bác sĩ, chức trách của bác sĩ chính là cứu người, trị liệu miệng vết thương, cho nên, bất luận anh là ai, cũng không quan giữa chúng ta lúc đó có ân oán gì, chỉ cần anh là người bệnh, tôi phải tận trách bổn phận một người bác sĩ chữa trị thật tốt cho anh.” (tận trách: cố hết sức hoàn thành trách nhiệm.)

“ ... ”

“Tôi biết anh không muốn để cho tôi chữa, nhưng mà, vết thương trên người anh là vết đạn, nếu vào bệnh viện sẽ có phiền toái. Bởi vậy, vì tốt cho hai bên, mời anh chịu ủy khuất một chút chấp nhận sự trị liệu của tôi đi, coi như tôi là một bác sĩ bình thường là tốt rồi, tôi chỉ muốn dùng hết khả năng của mình, giúp anh sớm một chút chữa khỏi vết thương, không ý gì khác.”

Hoàng Yến Quân chuyên chú nhìn Từ Cửu Kỳ, trên mặt không có chút trào phúng hoặc khinh miệt, chỉ có thành khẩn hy vọng y có thể đáp ứng chấp nhận trị liệu, thấy tình hình như vậy, Từ Cửu Kỳ ngược lại không biết nên làm như thế nào cho phải, nghĩ muốn cự tuyệt rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào buồn rầu hiện rõ trong mắt.

“Bị thương chính là anh, đau cũng là anh, hôm nay anh quật cường cự tuyệt trị liệu của tôi, chịu khổ cũng là anh.”

Trong mắt khó nén vẻ xấu hổ, rũ rĩ, tiếng Hoàng Yến Quân ảm đạm thống khổ, cậu trầm mặc một lúc lâu còn nói thêm, “Anh nên đối xử với bản thân mình tốt một chút, ít nhất, anh càng phải đối xử tử tế với chính mình một chút, không cần đem sinh mệnh của mình ra vui đùa, được không?”

Chợt nghe thấy lời nói đầy thân thiết của Hoàng Yến Quân, Từ Cửu Kỳ không khỏi ngậm ngùi cả người.

Cho tới bây giờ không ai nói với y như vậy, thậm chí, ngay cả chính y cũng chưa từng nghĩ như vậy, không nghĩ tới, lời nói mang nhiều hàm ý quan tâm cùng mong đợi thể nhưng lại nghe được từ trong miệng Hoàng Yến Quân nói ra!? Tình huống này làm cho y không khỏi cảm thấy vạn phần kinh ngạc, kinh hãi khó hiểu.

Ngỡ ngàng nhìn người trước mắt một lúc lâu, lúc sau, khi suy nghĩ của y dần lấy lại, trong lòng lại đột nhiên nảy lên một cỗ tình tự không biết nên giải thích như thế nào, ngăn chặn ý nghĩ muốn lớn tiếng cự tuyệt, làm cho y chỉ có thể âm thầm buồn bực bản thân không có tiền đồ, không được tự nhiên quay đầu không phản ứng lại với Hoàng Yến Quân.

Đối với phản ứng không đáng để ý tới của y, Hoàng Yến Quân cũng không nói thêm nữa, xem như y ngầm đồng ý, tiếp tục công việc mới vừa rồi gián đoạn của mình, chuẩn bị thay thuốc cho y.

Hai người tuy là trầm mặc không nói gì, nhưng hơi thở cự tuyệt tản ra từ trên người Từ Cửu Kỳ rõ ràng giảm bớt đi rất nhiều, cũng làm cho không khí trong phòng thoải mái hơn rất nhiều, không hề như lúc trước âm trầm khó thở.

Lại qua một lúc lâu sau, Hoàng Yến Quân cuối cùng đã làm xong việc thay thuốc, băng gạc sạch sẽ mới vừa thay, cảm giác quả thực so với miếng băng gạc lúc trước bởi vì miếng vết thương thỉnh thoảng chảy ra máu loãng mà đỡ thì tốt hơn nhiều, mà thay đổi cũng làm cho Từ Cửu Kỳ ban đầu nhăn hai hàng lông mày lại không tự giác cũng giãn ra một chút.

Hoàng Yến Quân nhìn y theo bản năng thả lỏng, bên môi âm thầm giờ lên một tia cười nhạt nhẽo, thu dọn đại khái gần hết công cụ, cửa cũng vang lên tiếng đập cửa.

“Tiến vào.”

Nhận được mệnh lệnh đẩy cửa tiến vào chính là một gã tuổi không lớn lắm, diện mạo bình thường, chỉ thấy trên tay gã đang bưng một chén cháo khói trắng tỏa ra.

“Cậu hai, đây là chủ tử mới vừa rồi phân phó, sai tiểu nhân chuẩn bị.”

“Là cái gì?”

“Ách, bởi vì chủ tử đặc biệt cẩn thận, nói phải chuẩn bị món nhẹ, thích hợp cho người nhiều ngày không có gì vào bụng ăn, cho nên tôi nấu cháo.”

“Nấu cháo à? Được, để đó đi.”

Gã đàn ông theo lời đem cháo đặt ở trên bàn cạnh giường, tiếp theo lại cúi người với Hoàng Yến Quân liền nhanh rời khỏi phòng.

Nhìn chén cháo nóng hổi trên bàn, Từ Cửu Kỷ đột nhiên cảm thấy kinh hoảng.

Trên thực tế, từ khi y nghe thấy người kia nói ra là Hoàng Hân Duật sai gã đặc biệt chuẩn bị món nhẹ cho y ăn, trong lòng liền cảm thấy không yên, y vốn nghĩ rằng, lấy thủ đoạn tàn nhẫn mấy ngày trước của Hoàng Hân Duật đối với y, hẳn khẳng định là hận y thấu xương, dù sao có nói như thế nào đi chăng nữa, y cũng là kẻ từng phản bội hắn.

Hơn nữa y cứ có cảm giác, hẳn thậm chí đem nguyên nhân tự hắn động thủ giết Mạc Quân Trình đổ hết lên trên người y, cho nên, xét mọi khía cạnh, trong lòng y còn nghĩ đến chỉ sợ là thật sự sẽ chết ở trong tay Hoàng Hân Duật. Ai hiểu được hôm nay một lần nữa tỉnh lại, thái độ của Hoàng Hân Duật lại đột nhiên chuyển biến 180 độ!?

Tuy rằng lời hắn nói vẫn là khó nghe, nhưng đối với mấy câu đáp lại lạnh nhạt của y hẳn cũng không như lúc trước dùng thủ đoạn tàn bạo, thậm chí còn cẩn thận cho hạ nhân tìm Hoàng Yến Quân đến xem bệnh cho y, lại còn chuẩn bị thức ăn cho y? Rốt cuộc... Đã xảy ra chuyện gì? Từ Cửu Kỷ không khỏi cảm thấy vô cùng nghi hoặc.

“Anh... Ách, không phải...”

Kêu ra rồi mới đột nhiên ý thức được Từ Cửu Kỷ không muốn nghe người khác gọi y là “Anh”, bởi vậy, Hoàng Yến Quân cứng miệng, hơi xấu hổ nói:

“Cái kia... Ăn trước chút gì đi, tay nghề Tiểu Lưu không tồi đâu, nhiều ít gì cũng ăn một chút đi.”

Không chú ý tới Từ Cửu Kỳ thất thường, Hoàng Yến Quân bưng chén cháo đưa tới trước mặt y, trong lòng hãy còn lo lắng chuyện mình mới vừa rồi kêu to, không biết có lần thứ hai khiến cho y bất mãn hay không.

Chỉ thấy Từ Cửu Kỳ kinh ngạc nhìn chén cháo trên tay cậu một lát sau, liền không nói một lời đưa tay tiếp nhận, yên lặng khuấy cháo còn đang bốc khói nghi ngút.

“Tìm tôi?”

Về mặt hồ nghi nhìn huynh đệ đứng trước cửa mà Hoàng Hân Duật phải tới gọi cậu, trong lòng Hoàng Yến Quân tránh không được có chút kỳ quái.

“Cậu nói anh cả tìm tôi?”

“Đúng vậy, chủ tử ở thư phòng chờ ngài, mời cậu hai mau chóng qua.”

Tên truyền lời cung kính cúi thấp đầu chờ đợi nói, thấy thế, Hoàng Yến Quân theo bản năng liếc nhìn Từ Cửu Kỳ nửa ngồi ở đầu giường một cái, rồi mới chậm rãi nói: “Tôi đã biết.”

Kỳ thật kể từ ngày ở ngoài phòng Từ Cửu Kỳ, khẩn cầu Hoàng Hân Duật cho y thêm thời gian nghỉ ngơi, Hoàng Yến Quân đã mười ngày chưa từng gặp mặt anh cả nhà mình.

Tuy rằng từ trong miệng huynh đệ gác cửa phòng nói ở suốt mấy ngày Từ Cửu Kỳ chưa tỉnh lại, Hoàng Hân Duật cơ hồ mỗi ngày đều tới đây một chuyến, bất quá bởi vì thời gian hẩn tới không khéo đều vừa lúc cậu rời đi hoặc là có việc không nán lại, bởi vậy, mặc dù anh em hai người bọn họ đều là mỗi ngày đến thăm nơi này, nhưng hai người lại chưa từng chạm mặt nhau.

Lại hơi trầm ngâm một lát sau, Hoàng Yến Quân mới mở miệng:

“Vậy anh cố gắng nghỉ ngơi, tôi đi trước.”

Quan tâm dặn dò người chưa cho hẩn nhiều phản ứng – Từ Cửu Kỳ, cho dù trong lòng đối với việc anh cả nhà mình đột nhiên gọi đến cảm thấy có một chút nghi hoặc, nhưng cái gì cũng không nói liền theo kẻ đến truyền lời đi ra khỏi phòng.

Một giây cửa đóng lại kia, động tác khuấy thìa trong tay Từ Cửu Kỳ cũng lặng lẽ ngừng lại.

Cho dù trên mặt y thủy chung giả vờ bất vi sở động, không chút nào để ý đến, nhưng khi Hoàng Yến Quân đi ra khỏi phòng, động tác của y lại vẫn là nhịn không được tiết lộ ra tâm tư tò mò nghi vấn của bản thân.

22. Quyển 1 - Chương 20

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Lần thứ hai này nhìn thấy cậu, tôi phát giác rất nhiều điều về cậu... đều khiến tôi cảm thấy xa lạ, đây là vì sao?”

Ngày đó qua đi, mấy ngày kế tiếp Từ Cửu Kỷ cũng không gặp lại Hoàng Hân Duật hay là Hoàng Yến Quân, mỗi ngày đưa cơm tới là người thanh niên mấy ngày trước từng gặp qua tên là Tiểu Lưu, mà mỗi ngày thay thuốc cho y, lại biến thành một bà lão tay chân linh hoạt, trừ bỏ hai người này ra, y không nhìn thấy bất luận kẻ nào, thậm chí ngay cả huynh đệ trông cửa cũng từ hai người biến thành một người.

Vốn dĩ, đối việc việc này y không tính toán để ý, nhưng theo thương thế dần khỏi hẳn, nghi vấn trong lòng y cũng càng ngày càng nhiều, cho dù bản thân y thật sự không muốn phản ứng với bất cứ người, vật, việc gì của Hoàng gia, nhưng y vẫn không được ý tưởng cùng lo sợ trong đầu mình, dù sao, tóm lại y vẫn bị nắm trong tay Hoàng Hân Duật, cho nên dù không muốn để ý như thế nào đi nữa... Chỉ sợ vẫn có khó khăn.

Nhìn lão bà giúp mình thay đổi băng gạc sạch sẽ gọn gàng, cẩn thận băng bó miệng vết thương, Từ Cửu Kỷ rốt cục rốt cuộc kiểm không được nghi hoặc trong lòng, ngữ khí có chút không được tự nhiên làm bộ lơ đãng hỏi:

“Ách... Gần đây sao không thấy Hoàng Yến Quân?”

Nghe được câu hỏi của y, lão bà chỉ quay đầu cười hiền nhìn y một cái, sau đó lần thứ hai chuyên chú vào động tác trên tay mình, tựa như hoàn toàn không có nghe thấy y nói gì, một chút cũng không có vẻ là đáp lại vấn đề của y, điều này làm cho Từ Cửu Kỷ không khỏi có chút tức giận.

“Bà bà.”

“...” Không có trả lời.

“Bà bà.”

“...” Vẫn không có trả lời.

Nhịn không được lớn tiếng ba lượt kêu lên, “Bà bà!”

Nhưng đáp lại y vẫn là không gian yên tĩnh, trừ bỏ tiếng của y ra, còn lại cái gì cũng không có.

Làm gì vậy chứ, kêu mấy lần rồi cũng không phản ứng, cho dù là khinh thường hoặc không muốn cùng y nói chuyện, ít nhất cũng tỏ vẻ một chút chứ, thật là!

“Cho dù cậu có kêu bao nhiêu lần chẳng nữa, bà ta cũng sẽ không trả lời cậu.”

Đang lúc Từ Cửu Kỳ âm thầm nhíu mi nói thầm, một giọng nam nhiều ngày không nghe thấy rồi lại có vẻ mới mẻ trong ký ức đột nhiên vang lên ở trong phòng, mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy Hoàng Hân Duật bưng trong tay khay cơm, dù bận vẫn ung dung đứng ở cửa nhìn y, trong mắt không có gợn sóng càng không có chút thô bạo nào, cực kỳ giống lúc trước, lúc Mạc Quân Trình chưa về nước, lúc y thường xuyên được gặp hắn, lãnh đạm mà nghiêm túc.

“Hoàng... Ngài tới làm cái gì?”

Liều mình ổn định thân thể vì hắn đến mà tim đập dồn dập, Từ Cửu Kỳ vô thức nắm lấy vết thương trên cổ tay của mình, run rẩy cảnh giác.

Giơ khay cơm trên tay lên, Hoàng Hân Duật ôn hoà nói: “Đưa cơm.”

“Đưa cơm!?”

Đối với lời hắn nói, Từ Cửu Kỳ căn bản cũng không tin, chỉ thấy y liếc Hoàng Hân Duật một cái, cười lạnh:

“Ngài đích thân đưa cơm cho tôi!? Tôi đây thật đúng là thụ sủng nhược kinh.” (thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ)

Ẩn hàm châm chọc thản nhiên lộ ra nghi ngờ, dù sao, để cho Hoàng Hân Duật đường đường là chủ tử Hoàng gia đến đưa cơm cho y – một thằng tù nhân, quả thực là so với lên trời còn khó hơn, hơn nữa đau đớn do miệng vết thương bị xé rách một cách tàn khốc còn quá mức rõ ràng, bởi vậy, bất y tin tưởng Hoàng Hân Duật là đặc biệt đưa cơm cho y, còn không bằng nói cho y biết, hắn là đến ban bữa cơm cuối cùng cho y, như vậy còn có thể khiến người tin phục.

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật nhíu mày nhìn Từ Cửu Kỳ một cái, đối với cử chỉ làm càn vô lễ của y tựa hồ không tính toán đáp lại, đưa khay cơm đến trước mặt y ý bảo y tiếp nhận, ai ngờ Từ Cửu Kỳ lại giống như trong tay hắn cầm là độc dược, chỉ nhíu chặt hai hàng lông mày nhìn khay cơm khói trắng nghi ngút, nhưng như thế nào cũng không chịu đưa tay tiếp nhận.

Thấy thế, Hoàng Hân Duật cũng không nói gì, chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn y rồi không lên tiếng đem khay

cơm đặt ở trên bàn đầu giường, sau đó theo thói quen kéo ghế dựa ở bên giường qua ngồi xuống, không biểu tình nhàn nhạt nói:

“Tôi sao lại chưa từng nghe bọn họ báo cáo, nói cậu còn không chịu ăn cơm chứ?”

Lời vừa nói xong, hắn lập tức lại lộ ra một mặt cười, nếu có chút chú ý thì thấy giống như yếu ớt cười, nhìn y, trong mắt hiện rõ tia trêu tức, như là muốn làm cho Từ Cửu Kỳ thấy rõ được.

“Hay là... Cậu sợ tôi...”

“Sợ ngài!?”

Tựa như một con mèo bị đâm trúng đuôi, Từ Cửu Kỳ vừa nghe thấy hắn nói như vậy lập tức liền cười nhạt, không chút lưu tình trả lời lại một cách mỉa mai:

“Tôi nghĩ ngài không khỏi đánh giá quá cao bản thân. Hiện tại đối với tôi mà nói, tôi không thấy ngài còn cái gì khiến tôi phải sợ nữa cả.”

Khiêu khích nhìn lại đường nhìn chăm chú của Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỳ cho dù biết rõ một góc trong lòng mình thật sự vẫn còn tồn một chút e ngại đối với hắn, nhưng bướng bỉnh không muốn thừa nhận.

Bởi vì tuyệt đối không phải bởi vì quyền thế hoặc là lực lượng của kẻ trước mắt làm cho y e ngại, mà là một loại phản xạ theo bản năng, là một thứ ma chú không tài nào hóa giải!

Y mãnh liệt thôi miên bản thân, chết sống cũng không được yếu thế, cũng không được thừa nhận bản thân đối với thủ đoạn tàn bạo của hắn mà cảm thấy sợ hãi.

Với bối cảnh gia thế của đối phương, thủ đoạn ra sao không quan hệ, chẳng qua bởi vì từng bị người quan trọng nhất nhấn tâm ruồng bỏ, tàn khốc thương tổn, bởi vậy trong lòng tự nhiên sinh ra một nỗi sợ hãi như vậy, một nỗi kinh sợ, đó là một loại di chứng, một loại di chứng làm cho y cảm thấy bị thấm đến cực điểm!

Chỉ cần y một ngày không bỏ xuống được ‘tình’ đối với hắn, như vậy nỗi sợ hãi này sẽ vẫn tồn tại trong lòng y không thể tiêu tán, thẳng đến khi thân thể y bị tàn phá, thẳng đến khi y ngừng thở thì mới có thể trôi đi...

Mà nỗi sợ hãi như vậy, bất quá là một loại sợ hãi khiến kẻ khác cảm thấy thâm hiểm, cảm thấy bị ai mà thôi, tuyệt đối không phải nỗi sợ hãi hắn, nỗi sợ hãi người này, tuyệt đối không phải!

Chợt nghe thấy câu trả lời của y, ánh nhìn trêu tức của Hoàng Hân Duật biến mất, sắc mặt lại rõ ràng tức giận, định mở miệng nói gì đó làm cho y hiểu được chênh lệch thân phận giữa hai người, lại vô tình thoáng nhìn thấy thần sắc buồn bã không thể tả được toát ra từ trong mắt Từ Cửu Kỳ.

Không tiếng động trầm mặc giăng co không biết bao lâu, chỉ thấy hai người trong phòng giống như khảo nghiệm sự chịu đựng của nhau, trừng mắt nhìn đối phương một khắc lại một khắc, cho đến khi sắc trời chiều ửng đỏ bắt đầu chậm rãi chìm vào gian phòng, cho đến khi sắc trời ngoài cửa sổ bắt đầu tối dần.

“Tôi cho tới bây giờ mới phát hiện, hóa ra tính tình của cậu lại khó hiểu như vậy, mạnh mẽ như vậy, là sau khi rời khỏi tôi mới biến thành như vậy sao, hay là tính cậu vốn chính là như thế?”

Hai người im lặng giăng co không biết qua bao lâu, Hoàng Hân Duật đột nhiên không hề dự đoán được mở miệng hỏi một câu như vậy.

Chợt nghe thấy câu hỏi ẩn chứa khó hiểu của hắn, mày Từ Cửu Kỳ bất giác hơi hơi nhú lại, trong lòng càng thêm cảnh giác, không nói gì chỉ im lặng nhìn thật sâu vào người đối diện, nhìn thật kỹ từng biến hóa nhỏ trên mặt hắn, nhưng khi thấy trong mắt hắn rõ ràng hiện ra chỉ thuần túy là nghi vấn cùng tò mò, trong lòng cũng cảm thấy ngạc nhiên.

“Lần thứ hai này nhìn thấy cậu, tôi phát giác rất nhiều điều về cậu... đều khiến tôi cảm thấy xa lạ, đây là vì sao?”

Giống như là đơn thuần hỏi một người bạn đã lâu chưa gặp mặt, ngữ khí lúc này của Hoàng Hân Duật có vẻ dị thường bình tĩnh mà tự nhiên, nhưng hắn ôn hòa một cách khác thường như vậy, lại làm cho người lúc trước từng ném qua độc thủ của hắn, Từ Cửu Kỳ cảm thấy vô cùng kinh hãi, trong lòng nói thầm không biết hắn lại đang muốn làm gì mình, nhưng ngoài mặt vẫn phải cạy mạnh, một chút cũng không lùi, ánh mắt linh động cũng như cũ trối chặt mắt hắn.

“Tôi nghĩ vấn đề này... Không liên quan tới ngài.”

Lời nói lạnh lùng hòa hoãn, phân chia rạch ròi giới tuyến giữa hai người, đối với thái độ không hề cuồng ngạo của hắn, Từ Cửu Kỳ lựa chọn lạnh lùng ứng đối.

“Nếu tôi nói tôi muốn biết thì sao?”

“Tôi không có nghĩa vụ phải nói cho ngài biết.”

“Cậu không có nghĩa vụ nói cho tôi biết, nhưng tôi đã có quyền lợi được biết. Đừng quên, mạng của cậu đã là của tôi, nếu như tính cách của cậu đủ để ảnh hưởng đến việc chúng ta ở chung sau này, như vậy tôi nghĩ, cậu có nghĩa vụ phải trình bày cho rõ ràng.”

Nhìn khuôn mặt quật ngạo của Từ Cửu Kỳ, Hoàng Hân Duật hơi trầm ngâm, một lúc sau hòa hoãn nói. Chẳng qua thần sắc vẫn bình thản như trước, lúc này mơ hồ có thêm chút cường ngạnh, mà ngữ khí lạnh nhạt, như mệnh lệnh không cho phép bất kỳ ai phản kháng.

“Mạng của tôi không thuộc về bất luận kẻ nào, tôi càng không có trách nhiệm nói cho ngài biết bất cứ điều

gì!”

Nghe theo cách nói của hắn xem mình giống như một món đồ, trong lòng Từ Cửu Kỳ dấy lên một cơn phần nộ, làm cho y tức giận không cân nhắc nói ra:

“Chết hay sống do tự tôi quyết định, ngài nếu mất hứng cứ giết tôi, nhưng đừng nghĩ tôi sẽ nói cho ngài cái gì!”

Từ Cửu Kỳ kỳ thật không biết vì sao mình lại tức giận đối với lời nói của Hoàng Hân Duật như thế, y cũng không biết chính mình tức giận đến tột cùng là vì cái gì, nhưng cơn giận trong lòng không ngừng dâng lên chi phối lời nói của y, làm cho y không nghĩ được gì, bởi vậy mới có thể không cần suy nghĩ nói thẳng ra như vậy.

Nhưng bị y không biết sống chết nói như vậy, Hoàng Hân Duật rốt cuộc cũng nhịn không được bốc lửa lên, mà tức giận sắp bình ổn lúc ban đầu lại lần thứ hai bị khơi mào, giống như lửa đổ thêm dầu vậy.

“Cậu, cậu người này——”

Chỉ thấy hắn vịn phần nhanh chóng đứng dậy đi tới bên giường, hung tợn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Từ Cửu Kỳ vẫn đang mang vẻ mặt quật cường, xanh mặt biểu tình khó coi như là muốn làm thịt người ta vậy, nhưng nắm tay nắm chặt như thế nào cũng không bỏ xuống được.

Mắt thấy hắn tức giận ngút trời, trong lòng Từ Cửu Kỳ tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn là ngưỡng cao mặt kiên trì đối mắt với hắn, trong nháy mắt ánh mắt giao nhau, Hoàng Hân Duật thật sự có loại xúc động muốn giết y cho xong hết mọi chuyện, ý niệm này vừa mới lóe lên trong đầu, lập tức liền bị tiếng súng thành linh vang lên ngoài phòng đoạt đi tất cả tâm tư trong đầu.

Chợt nghe thấy tiếng súng ngoài cửa sổ, Từ Cửu Kỳ cùng Hoàng Hân Duật nhất thời không hện mà cùng dừng động tác, tiếp theo, Hoàng Hân Duật bước nhanh đi đến phía trước cửa sổ về mặt nghiêm túc nhìn xuống ——

“Đáng chết!”

23. Quyển 1 - Chương 21

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Chết ở chỗ này cũng chả sao, tôi không cần ngài giúp tôi!”

—

Âm thầm mắng vài tiếng, Hoàng Hân Duật lập tức rời khỏi cửa sổ đi đến cửa chính, định mở cửa hỏi xem thử bên ngoài đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng khi hắn mới chuẩn bị mở cửa, cửa phòng cũng đã bị người đẩy mạnh ra, sau đó liền thấy Trạ, kể từ trước đến nay luôn lãnh đạm lạnh im, mang vẻ mặt cảnh giác tiến vào phòng, thấp giọng kêu:

“Chủ tử.”

“Sao lại thế này?”

“Là Mạc Thanh Tuyền dẫn người đột nhập vào, bọn họ có hỏa lực cường đại, các huynh đệ bên ngoài chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu, xin chủ tử cùng Anh mau đi theo tôi, tôi sẽ bảo hộ hai vị rồi đi.”

“Mạc Thanh Tuyền?”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nâng mi, trong mắt chớp động quang mang sắc bén dị thường.

“Như vậy, chỗ dựa vững chắc sau lưng Hoàng Du Triền chính là hắn ta?”

“Hoàng Du Triền...”

Chợt nghe thấy cái tên thốt ra từ trong miệng Hoàng Hân Duật, trong lòng Trạ không khỏi dâng lên một dự cảm không tốt, “Chủ tử, ngài nói là Hoàng Du Triền... Đường thiếu gia sao!?”

“Hừ! Quả nhiên nhện không được.” Tựa hồ chưa từng nghe thấy Trạ nói, trong lòng Hoàng Hân Duật âm thầm tính toán, bên môi còn lạnh lùng gợi lên một mạt cười.

“Chủ tử...”

“Anh tôi sẽ dẫn y đi, về phần cậu, lập tức đến phòng Yến Quân đem cậu ta rồi đi.”

“Nhưng...”

Tuy nói lời chủ tử phân phó theo lý hần nên tuân thủ, hơn nữa Hoàng Yến Quân cũng coi như là một trong những chủ tử của hần, bất quá đây là chuyện sống chết, tâm tư của Trạm lại vẫn đem an nguy của Hoàng Hân Duật đặt lên hàng đầu, cũng bởi vậy, đối với mệnh lệnh lúc này của lão đại, Trạm thật có chút chần chờ.

“Cậu yên tâm, tôi không có việc gì, Mạt sẽ bảo hộ tôi.”

Hoàng Hân Duật từ trước đến nay am hiểu nhất chính là phỏng đoán tâm tư người của mình, hơn nữa Trạm theo hần nhiều năm, cho nên từ trong mắt Trạm hần dễ dàng hiểu được tâm tư Trạm, đương nhiên, rất hiểu do dự lúc này của cậu ta.

Nhìn vẻ mặt Hoàng Hân Duật bình thản ung dung, Trạm lại âm thầm từ chối một lát sau, rốt cục vẫn quyết định tuân theo phân phó của chủ tử đến phòng Hoàng Yến Quân, dù sao chủ tử mấy năm gần đây mặc dù không thường động thủ, nhưng thân thủ vẫn rất tuyệt, hơn nữa có Mạt bảo hộ, cho dù bên người còn mang theo Anh, có lẽ hần là cũng không thành vấn đề.

Ngược lại với Hoàng Yến Quân, cậu ta mấy ngày trước đây mới vì sự kiện phản bội bốn năm trước mà bị Hoàng Hân Duật đánh vài cú, giờ phút này còn đang hấp hối ốm đau trên giường, kêu cậu ta tự thân chạy trốn chết căn bản là không có khả năng, nếu sai huynh đệ khác bảo vệ cậu ta, lại chỉ sợ năng lực bọn họ không đủ, bảo hộ không chu toàn, cuối cùng ngược lại rơi vào tay kẻ thù, gây thêm phiền toái cho Hoàng Hân Duật, bởi vậy sau nhiều lần cân nhắc, Trạm chỉ có thể thỏa hiệp gật đầu, tiếp nhận mệnh lệnh bảo hộ Hoàng Yến Quân.

“Như vậy, xin chủ tử các ngài cần phải cẩn thận, mau chóng rời đi nơi này, tôi sẽ dẫn cậu hai đuổi theo sau.”

Dứt lời, Trạm lại nhìn hai người một cái sau đó mới vội vã mở cửa phòng rời đi.

“Sao lại thế này?”

Mất thấy Trạm mang vẻ mặt ngưng trọng rời đi, Từ Cửu Kỷ rốt cuộc nhin không được mở miệng hỏi “Cái gì đột nhập vào, cái gì mau rời đi? Là kẻ thù của anh đã tìm tới cửa sao?”

“Như lời cậu nói, đích thật là có người tìm tới cửa.”

Nghे thấy tiếng súng đã gần đến cầu thang gần phòng, Hoàng Hân Duật không khỏi một bên cảnh giác quan sát động tĩnh bốn phía, một bên vươn tay đem Từ Cửu Kỷ từ trên giường ôm lấy.

“A... Anh làm cái gì?” Bị động tác đột ngột của hần làm cho kinh hách, Từ Cửu Kỷ theo phản xạ đưa tay ôm cổ Hoàng Hân Duật, chỉ sợ tay hần giữ không nổi, chính mình liền bị ngã trên mặt đất.

“Tôi hiện tại muốn dẫn cậu rời đi, không muốn chết thì đừng lên tiếng nữa.” Bị tiếng kêu sợ hãi mới vừa

rồi của y làm bức bội, Hoàng Hân Duật không khỏi nhú mày lạnh lùng cảnh cáo.

“Anh ——”

Thấy thái độ không kiên nhẫn tựa như bố thí của hắn, Từ Cửu Kỳ vô cùng tức giận, tính khí quật ngạo bị chọc giận lại khiến y cựa mạnh đâm vào ngực Hoàng Hân Duật, cố ý bắt hắn lập tức thả y xuống.

“Tôi không cần ngài đây giúp, buông tay! Ngài buông tay cho tôi!”

“Đừng động nữa! Chẳng lẽ cậu muốn chết ở trong này sao?”

Thấy bộ dạng không chịu hợp tác của y, Hoàng Hân Duật nhin không được tức giận chửi ầm lên, căm tức, hận không thể đem cái tên không biết sống chết này quăng lại nơi này, nghĩ vậy rồi lại không cách nào buông tay được.

“Chết ở chỗ này cũng chả sao, tôi không cần ngài đây giúp tôi!”

Tuy rằng cũng không muốn cứ như vậy không minh bạch chết ở chỗ này, bắt quá đang giận dữ lại thêm tính quật cường, Từ Cửu Kỳ nhất quyết không để cho Hoàng Hân Duật dẫn y đi, y không muốn nợ hắn phân nhân tình này, lại càng không muốn sau này làm cho hắn lấy chút ân huệ ấy đối xử với chính mình theo cái kiểu ta cần ta cứ lấy, bởi vậy cho dù không đi thì phải chết, y cũng thà rằng lựa chọn ở lại chỗ này, dù sao chết sống cũng chỉ là một cái mạng, y chẳng lẽ còn gì phải sợ ư!

Mặc kệ Từ Cửu Kỳ không ngừng giãy dựa trên tay Hoàng Hân Duật, Hoàng Hân Duật lại vẫn cứ ra sức kiềm chặt người đang không ngừng phản kháng trong tay, rất nhanh đi tới thư phòng.

Cẩn thận khóa kín cửa phòng lại, Hoàng Hân Duật tức giận ném Từ Cửu Kỳ lên sô pha, thấp giọng rít gào:

“Cậu cái tên này, cậu muốn chết như vậy sao!?”

“Chết sống đều không sao cả, tôi chính là không cần ngài đây giúp tôi!”

“Cậu nói cái gì!?”

Nghe y lặp đi lặp lại nhiều lần mấy câu hỗn trưởng kích thích cơn giận trong lòng, Hoàng Hân Duật khó nén tức giận trừng y, đáp lại hắn là một bộ dáng kiêu căng bất khuất, rốt cục không thể nhin được nữa vung tay hung hăng nện một đấm vào bụng Từ Cửu Kỳ!

“A, anh, anh...”

Trên sofa, Từ Cửu Kỷ thành linh bị trúng một quyền, nhất thời chỉ cảm thấy một trận đau nhức từ bụng nhanh chóng lan ra, bí mật mang theo cơn ác hàn cùng cảm giác ghê tởm tràn lên não, ngay sau đó, y liền cảm giác trước mắt tối sầm lại, tiếp theo chuyện gì cũng không biết.

24. Quyển 1 - Chương 22

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Như vậy... Hoàng Hân Duật đang ở đâu? Có lẽ nào ——

Một lần nữa tỉnh lại, Từ Cửu Kỷ chỉ cảm thấy thân thể mình giống như bị người tách rời sau đó lắp ráp lại, khó chịu vô cùng, y khó chịu đến mức nghĩ muốn chửi ầm lên một chút, bất quá cũng nhờ vậy mà làm cho thần trí của y thanh tỉnh nhanh hơn, đánh giá cẩn thận khắp căn phòng.

Đưa mắt nhìn vòng quanh thì thấy, chiếc giường y đang nằm, bốn phía là vách tường, cửa sổ, thậm chí là bàn, toàn bộ đều chế tác từ gỗ thô, bức màn cửa sổ màu trắng ngà, tủ bát tinh xảo mà thanh lịch, đèn bàn đơn giản lại không mất vẻ sang trọng, mỗi một đồ vật đều trực tiếp thể hiện rằng nơi này không phải là phòng bệnh ở bệnh viện, nhưng thoát nhìn cũng không giống như nhà tù nhốt người khác... Trong hình dung của y, ngược lại y cảm thấy được nơi này dường như là một gian lữ quán, tựa như loại khách sạn bình dân của cha nuôi mà lúc trước y từng tới phụ giúp, nơi này rốt cuộc là đâu?

Có chút cố hết sức đứng dậy đang định xuống giường, không ngờ miệng vết thương trước ngực vốn đã sắp khép lại lại chảy ra mấy vệt đỏ sẫm, hơn nữa tay phải bị miếng ván gỗ cứng gát gao cố định lại, cùng với khắp nơi trên người đủ mọi vết trầy da, vết cắt lớn nhỏ... Khoan, cảm giác đau đớn trong phút chốc liền nhanh chóng nảy lên, làm cho y nhất thời đau đến sắc mặt trắng bệch.

“A... Đáng chết, khẳng định lại nứt ra rồi.” Dùng tay trái còn có thể tự do hoạt động đè lại chỗ vết thương trước ngực, Từ Cửu Kỷ nhìn không được thấp giọng mắng một câu.

“Anh đang làm gì vậy?”

Nghe thấy một giọng nam có chút kinh hoàng cùng với tiếng cửa va chạm vào vách tường vang lên trong phòng, lập tức khiến cho Từ Cửu Kỷ cảnh giác.

“Anh muốn đi ư?”

“Thương thế của anh tuy rằng không phải quá nghiêm trọng, nhưng cũng không thể tùy tiện lộn xộn! Nhanh lên, nhanh nằm xuống...” Vừa nói chuyện đồng thời người thanh niên vội vã đi đến bên giường, thả thứ gì đó trong tay xuống sau đó vươn tay đỡ Từ Cửu Kỷ ở nằm xuống giường, ai ngờ hai tay mới vừa đến trước người y, vẻ mặt Từ Cửu Kỷ mang theo đề phòng né tay cậu.

Thấy thế, người thanh niên đầu tiên là sửng sốt, sau đó có chút xấu hổ thu tay lại đứng thẳng người lên, bất đắc dĩ mỉm cười, hỏi:

“Anh không nhớ rõ em?”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ hơi nhíu mi, cố hết sức dựa vào ánh đèn mỏng manh quan sát cậu trai trước mắt:

“Cậu... Tôi đã từng gặp cậu à?”

“Đúng vậy, anh muốn đứng lên sao?”

Nhìn gương mặt đầy chờ mong của cậu, Từ Cửu Kỷ tuy rằng thực cố gắng muốn nhớ xem người trước mắt có quen biết mình hay không, nhưng bất luận y gắng nhớ như thế nào đi chăng nữa —— vẫn là không thể nhớ nổi mình từng quen biết một người như vậy.

“Thực xin lỗi, tôi không nhớ đã gặp qua cậu.”

Dứt lời, không khí trong phòng nhất thời có vẻ hơi xấu hổ, cậu trai giấu không được thất vọng, ánh mắt kinh ngạc bình tĩnh nhìn chăm chú biểu tình hờ hững của Từ Cửu Kỷ một lúc lâu, mới ngượng ngùng nói:

“Ách, quả nhiên... Anh không nhớ rõ.”

Không có đáp lại, Từ Cửu Kỷ chỉ là yên lặng nhìn cậu.

“Em là Tiểu Chương, Chương Dịch Dân, anh còn nhớ không?”

“Chương Dịch Dân?”

Đối với cái tên này cảm giác có chút quen thuộc, Từ Cửu Kỷ nhin không được lại gắng suy nghĩ.

“Tiểu Chương... A! Cậu là Tiểu Chương!? Tiểu Chương trước kia làm công ở nhà cha nuôi tôi?”

“Đúng, chính là em! Anh nhớ ra rồi sao?”

“Ừ, anh nhớ rõ. Bất quá, cậu sao lại ở chỗ này?” Gặp lại người bạn cũ đã lâu không gặp, Từ Cửu Kỷ nhin không được vui vẻ nở nụ cười.

“Bởi vì hiện em đang làm việc ở nơi này.” Nhìn Từ Cửu Kỷ tươi cười, Chương Dịch Dân cũng cười.

“Nguyên lai là như vậy, kia... Nơi này rốt cuộc là đâu? Anh sao lại ở đây?”

Bỗng nhiên nhớ lại cảnh cuối cùng trước khi hôn mê, rõ ràng là y công Hoàng Hân Duật cùng rớt xuống vách núi, nhưng nhìn quanh gian phòng, ngoại trừ y hiện tại đang nằm trên giường ra, cũng không có thêm một cái giường hoặc là phòng khác, mà trên chiếc sofa đơn giản bên kia cũng không có người nào nằm, như vậy... Hoàng Hân Duật đang ở đâu? Có lẽ nào ——

“Tiểu Chương, Hoàng Hân Duật đâu?”

Tâm tình khẩn trương làm cho Từ Cửu Kỷ bất chấp vết thương còn đang ỉn ỉn đau trên người mình, chỉ thấy y đột nhiên đứng lên, thần sắc lo lắng nắm lấy cánh tay Chương Dịch Dân vội hỏi:

“Chính là người anh công? Cậu cũng cứu hắn đúng không? Hắn hiện tại ở nơi nào? Hắn có khỏe không? Hay là ——”

“Cửu Kỷ, anh đừng khẩn trương như vậy, trước tiên ngồi xuống.” Dùng sức tách tay Từ Cửu Kỷ ra, Chương Dịch Dân đỡ y ngồi lại trên giường.

“Người kia tốt lắm, em cũng có tìm bác sĩ đến khám cho anh ta...”

“Bác sĩ!”

Chợt nghe thấy hai chữ bác sĩ, Từ Cửu Kỷ nghĩ cậu đưa người đến bệnh viện, không khỏi xanh mặt, hồn hển thấp giọng kinh hô:

“Cậu, cậu đem hắn đưa đến bệnh viện ư? Hắn xảy ra chuyện, những người đó sẽ tìm được hắn! Cậu sao lại ——”

“Cửu Kỷ, Cửu Kỷ, anh bình tĩnh một chút, em không có...”

“Cậu không có?”

“Đúng, em không có mang người đến bệnh viện.” Thấy Từ Cửu Kỷ vẫn còn chút hoài nghi, Chương Dịch Dân thực sự có chút bất đắc dĩ.

“Anh đã quên sao, trước khi té xỉu anh dặn em không thể đem các người đưa đến bệnh viện, anh cũng không nhớ rõ sao?”

“Anh... Anh không nhớ rõ lắm...”

Lại bất đắc dĩ thở dài, Chương Dịch Dân bỗng thấy môi y khô nứt, lập tức liền rót một cốc nước đưa cho y sau mới lại nói:

“Anh khi đó cực kỳ khủng bố, thấy biểu tình của anh giống như liều mình lấy chồng vậy, em sao còn dám mang hai người đến bệnh viện nữa chứ, đành phải tìm một người bạn là bác sĩ đến giúp hai người...”

“Có thể tin được không, vị bác sĩ kia?” Chưa kịp nghe Chương Dịch Dân nói xong, Từ Cửu Kỷ nhện không được vội hỏi “Người đó có thể hay không ——”

“Đi báo nguy?” Chương Dịch Dân nhíu mày nhìn y, trên mặt có vài nét khác hẳn với lúc trước, là hiểu rõ cùng nghi hoặc.

“Ách...”

Nhìn bộ dạng chần chờ không biết nên trả lời như thế nào, thần sắc Chương Dịch Dân nghiêm túc, trầm ngâm hẳn lên, một lát sau mới ngồi xuống ở mép giường, bình tĩnh hỏi:

“Cửu Kỷ, vết thương trên người anh... Là thương súng đạn đúng không? Mà anh cùng người kia... Là bị người ta đuổi từ trên núi rơi xuống dưới đúng không?”

“Chuyện này... Anh...”

“Nói cho em biết, Cửu Kỷ, hẳn có phải chẳng chính là người khi đó... Mang anh đi?”

Đột nhiên nghe cậu nhắc tới chuyện cũ nhiều năm trước, Từ Cửu Kỷ không khỏi kinh ngạc, nhưng càng nhiều hơn là âm ảm.

Bất gặp mâu quang ử đột chợt lóe rồi biến mất trong mắt Từ Cửu Kỷ, Chương Dịch Dân biết rõ giữa hai người sau đó có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó khổ sở, bởi vậy cũng thông minh không hỏi thêm nữa, chỉ nhẹ giọng an ủi:

“Anh yên tâm, chuyện hai người em sẽ không nói với người khác. Em cũng có thể cam đoan, bác sĩ kia tuyệt

đổi là người đáng tin, anh cũng đừng lo lắng. Em cái gì cũng không hỏi, cho nên anh cứ yên tâm ở trong này nghỉ ngơi vài ngày, ít nhất chờ đến khi vết thương khỏi hẳn, được không?”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ không nói gì nhìn về phía cậu, một lát sau, y mới chậm rãi gật gật đầu, trong mắt tràn đầy cảm kích cùng yên tâm.

Tiếp theo, y dưới sự giúp đỡ của Chương Dịch Dân thay băng gạc, cũng uống thuốc mà vị bác sĩ trong miệng Chương Dịch Dân kê đơn, sau đó không lâu nhờ tác dụng của thuốc mà nặng nề thiếp đi.

25. Quyển 1 - Chương 23

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Anh!?”

“Đó là ai?”

Một lúc sau khi Từ Cửu Kỷ ngủ đi, cửa phòng đột nhiên lần thứ hai bị người nhẹ nhàng đẩy ra, Chương Dịch Dân hồ nghi quay đầu lại, vừa thấy người đến là người bạn bác sĩ của mình, vội vàng đứng dậy kéo người lại trước giường, kêu anh nhìn vết thương Từ Cửu Kỷ một lần nữa.

Bác sĩ cẩn thận kiểm tra miệng vết thương và tình trạng thân thể y xong, rồi mới nhỏ giọng ở bên tai Chương Dịch Dân nói câu không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, tạm thời không được động đến tay phải thì tốt rồi, bởi vì tay phải Từ Cửu Kỷ khi rơi xuống sơn cốc đã bị va chạm nghiêm trọng sinh ra hiện tượng gãy xương, mà sau đó lại không muốn sống dám công Hoàng Hân Duật đi một đoạn đường khá xa, cho nên xương cốt bị lệch càng thêm nghiêm trọng, y lại kiên trì không chịu đến bệnh viện, anh chỉ có thể đơn giản cố định tay phải y lại, nhưng hiệu quả không thể bằng bó thạch cao, cho nên, nếu y cứ tiếp tục lộn xộn, tay phải đến lúc đó xảy ra chuyện gì mà làm cho xương cốt lệch quá mức không thể khép lại bình thường thì anh sẽ không chịu trách nhiệm đâu.

Nghe anh nói như vậy, Chương Dịch Dân thận trọng gật gật đầu, tỏ vẻ cậu nhất định sẽ chú ý tới y, tiếp theo, vị bác sĩ lại thấp giọng dặn dò, về một ít lưu ý khi chăm sóc Hoàng Hân Duật, hơn nữa còn muốn cậu nhất định phải đặc biệt chú ý xem Hoàng Hân Duật có nôn mửa hay không, lúc sau, anh tạm thời phải rời khỏi khách sạn, nói là có một số việc phải xử lý.

Đi ra khỏi khách sạn, vị bác sĩ với vẻ mặt ngưng trọng tiếp tục đi đến xe mình, trên đường, anh từ trong

túi tiền lấy điện thoại di động ra bấm số, sau vài tiếng reng, đối phương lập tức bắt máy.

“Tìm được người, hiện tại ở khách sạn Nguyệt Mạch, các cậu mau tới đây đi.”

...

“Hay là mau chóng xử lý xong chuyện bên kia rồi hãy tới đây, biết không?”

...

“Mấy ngày nay tôi sẽ ở chỗ này, trước tiên đem vài thứ tôi cần lại đây.”

...

“Yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc người tốt, quyết định vậy đi.”

Cúp điện thoại, vị bác sĩ lại liếc nhìn khách sạn cổ kính trước mắt một cái, sau đó thì thào đùa cợt tự nói:

“Hừ, xem ra, mày thật đúng là chiếm được đáp án mày muốn ha, ha...”

Hơi hơi gợi lên mặt cười yếu ớt vô nghĩa, bác sĩ đạp chân ga, xe liền nhanh chóng rời khỏi bãi đỗ xe khách sạn.

Cũng không biết hôn mê bao lâu, khi Hoàng Hân Duật bởi vì cảm giác rít rít và khó chịu trên người mà tỉnh lại là lúc trùng hợp bắt gặp Chương Dịch Dân đang định giúp hắn thay thuốc vết thương trên người.

Vừa thấy Hoàng Hân Duật tỉnh lại, Chương Dịch Dân nhất thời cao hứng đã quên mất hai người căn bản không hề quen biết gì nhau, vội vàng bước nhanh đến, đưa tay muốn nhìn xem vết thương trên người hắn có bị động hay không và có còn phát sốt nữa không, ai ngờ mới đến trước người hắn, Hoàng Hân Duật liền không chút lưu tình hất tay cậu ra, ánh mắt lạnh căm trừng cậu, lạnh nhạt nói:

“Mày là ai?”

“Ách...”

Bị hơi thở lạnh thấu xương đột ngột của hắn làm cho kinh sợ, Chương Dịch Dân trong khoảng thời gian ngắn quên mất nên mở miệng trả lời vấn đề của hắn như thế nào, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở trước mặt hắn, không nói gì mà chống đỡ.

“Tao hỏi mày là ai, mày nghe không hiểu sao?”

Đối với vẻ mặt ngốc lảng của cậu cảm thấy không kiên nhẫn, hơn nữa miệng vết thương trên người ầm ầm làm đau, làm cho Hoàng Hân Duật càng thêm mất đi kiên nhẫn, ngữ khí nói chuyện cũng có vẻ hung ác nham hiểm hơn, Chương Dịch Dân nhìn thấy nhện không được lại càng thêm kinh hãi, cả người nổi lên từng trận run mình, tim đập lại giống như thời gian nổi trống chiến tranh dồn dập dồn dập.

Cậu hoàn toàn không dự đoán được sau khi Hoàng Hân Duật tỉnh lại sẽ làm cho người ta cảm thấy uy hiếp run rẩy như thế, tuy rằng hắn kỳ thật cái gì cũng không có làm, cũng chỉ là lẳng lặng ngồi ở trên giường nhìn cậu mà thôi, nhưng hàn ý lãnh liệt tản ra từ trên người hắn cùng với cặp mắt tuy rằng bình tĩnh lại ảm đạm âm lệ làm cho người ta không thể bỏ qua cũng đã đủ để kẻ khác cảm thấy mao cốt tưng nhiên (*lông tóc dựng đứng*), kinh hãi bàng hoàng, nếu hắn làm gì đó, cậu —— chỉ sợ cậu sẽ chết ngắt mất thôi!

“Mày ——”

“Tôi, tôi gọi là Chương Dịch Dân, là...là...”

Thấy hắn như là bởi vì chính mình ngây ngốc mà tiếp tục nổi giận, bộ dáng cứ như muốn nhào tới đánh người, Chương Dịch Dân chạy nhanh trước một bước mở miệng trả lời, cầu nguyện hắn có thể thoáng bình ổn chút tức giận, nếu không, nếu hắn không khống chế được muốn ra tay ‘xử’ người, như vậy cậu biết phải làm sao mới tốt đây!

Nghe cậu là là nửa ngày cũng không rặn ra thêm chữ nào, miệng vết thương trên đầu lại đau một cách lợi hại, Hoàng Hân Duật nhện không được mắng một trận, một số cảm xúc gần như không khống chế được rống lớn:

“Là cái gì mà là, cũng không biết rốt cuộc mày đang nói cái gì! Anh đâu, người kia ở nơi nào?”

“Anh!?”

Về mặt mờ mịt ngốc ngốc nhìn hắn, Chương Dịch Dân sợ hãi lại khó xử nhăn mặt hỏi:

“Đó là ai?”

Nào có ai kêu là Anh đâu, cậu căn bản là chưa thấy qua người này, người đi cùng hắn không phải chỉ có Cửu Kỳ sao...

“A... Anh là hỏi Cửu Kỳ sao?” Như là đột nhiên tỉnh ngộ ra, Chương Dịch Dân hơi nghi vấn nhìn hắn.

Cửu Kỳ? Khẽ nhíu mi, Hoàng Hân Duật đối với cái tên này có chút ấn tượng, giống như là từng nghe qua ở đâu đó...

“Đó là ai?”

“Hử? Anh không biết Cửu Kỳ!?” Đối với câu hỏi của Hoàng Hân Duật, Chương Dịch Dân ngược lại cảm thấy khó hiểu. “Chính là anh ấy công anh tới mà?”

“Người công tôi...?”

Nghe vậy, đầu mày Hoàng Hân Duật bắt giác nhíu lại, ngẫm hồi tưởng lại tình huống gặp chuyện không may khi đó.

26. Quyển 1 - Chương 24

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Một câu lại một câu cầu nguyện; một lần lại một lần cầu xin.

Nhớ rõ ngày đó hắn mang Anh theo mật đạo rồi đi không lâu sau bọn họ liền gặp một tốp khác đuổi theo ngấm bấn bọn họ, đối phương liều mạng gần như dùng tốc độ nhanh nhất truy đuổi bọn họ dọc sơn đạo uốn lượn, viên đạn như cung tiễn vùn vụt lao đến quấy nhiễu khiến hắn căn bản không thể như mong muốn tiến đến nơi mai phục, lại còn chật vật mang theo Anh đang trong tình trạng hôn mê, hăng hái chạy về hướng ngược lại, ai ngờ mới chạy không bao lâu, bọn họ bị người đẩy xuống vách núi.

Lúc sau, hắn hắn là vì va chạm mạnh mà ngất đi, trong cơn nửa tỉnh nửa mê, hắn cảm giác được có người khấn trương không ngừng chà lau trán mình, trên đầu có gì đó ẩm áp chảy xuống, bên tai cũng mơ hồ nghe thấy được một câu lại một câu cầu nguyện, một lần lại một lần cầu xin, bi thương vừa khóc vừa kể lể bảo hắn nhất định phải kiên trì, bảo hắn đừng bỏ lại y nhanh nhanh tỉnh lại... Giọng nói kia vừa khổ sở lại bi thương, làm cho hắn nhịn không được muốn mở mắt ra rồi nhẹ nhàng an ủi người nọ.

Chỉ tiếc, mặc kệ hắn cố gắng thế nào thì vẫn không thể như nguyện, đến cuối cùng, trước khi hắn hoàn toàn mất đi tri giác, hắn thật vất vả ra sức mở mắt ra, tuy rằng chỉ giây lát, nhưng hắn lại nhìn thấy rõ ràng gương mặt đang lo lắng, vất vả, khóe mắt đỏ hoe cố nén không cho nước mắt rơi xuống, đang chuyên tâm băng bó vết thương trên đầu hắn.

Tiếp theo, khi hấn lần thứ hai tỉnh lại thì đang ẩn núp ở trong bụi cách chiếc xe có một đoạn, lúc này Từ Cửu Kỷ tập trung toàn bộ tinh thần chăm chú canh giữ ở bên cạnh hấn, vẻ mặt nghiêm túc xuyên thấu qua khe lá chú ý tất cả động tĩnh ở chỗ chiếc xe.

Nghiêng tai yên lặng nghe, tựa hồ có vài tên đang không ngừng tìm tòi xung quanh khu vực bọn họ rơi xuống, vừa tìm vừa thảo luận xem có nên hay không nên phái thêm càng nhiều người xuống dưới mở rộng phạm vi tìm kiếm, chỉ vì ông chủ của bọn chúng đã sớm hạ lệnh, bất luận chết sống, thể nào cũng phải thấy người thấy thi thể.

Sau khi nghe thấy, người vẫn tựa ở bên cạnh hấn tức Từ Cửu Kỷ nhất thời kinh hãi, mồ hôi lạnh chảy ròng, cả người run sợ không ngừng, thường thường còn lặng yên đảo mắt nhìn chung quanh, tựa hồ là đang tìm xem chỗ nào mới là nơi an toàn để ẩn trốn.

Sau một lúc lâu, khi y cuối cùng phát hiện ra xung quanh chỗ nào cũng không đủ an toàn là lúc sườn mặt vốn còn chần chờ không quyết lại đột nhiên giống như đã đưa ra một quyết định trọng đại chuyển biến thành kiên định, tiếp theo liền khom người muốn rời đi.

Thấy thế, trong lòng Hoàng Hân Duật hiện lên một tia dự cảm không tốt trước giờ chưa từng có, vội vàng vươn tay giữ chặt cánh tay Từ Cửu Kỷ ngăn động tác của y lại. Tuy rằng không thể xác định đến tột cùng y muốn làm cái gì, nhưng thâm tâm Hoàng Hân Duật lại biết, giờ phút này bất kể giá nào hấn cũng không thể buông tay.

“Cậu muốn làm cái gì?” xét thấy kẻ thù còn đang lảng vảng xung quanh, Hoàng Hân Duật chỉ có thể dè dặt âm lượng, thì thào cất tiếng.

“Anh tỉnh!? Anh cuối cùng đã tỉnh...”

Nhìn thấy hấn đã tỉnh lại, biểu tình trên mặt Từ Cửu Kỷ khó mà tả nổi, vui sướng pha lẫn kích động, chỉ là lo lắng nhất thời làm cho hốc mắt y đỏ lên, nước mắt cũng từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Thật tốt anh không có việc gì... Thật tốt...”

Lòng tràn đầy kích động quần lấy y cả một hồi lâu, bỗng Từ Cửu Kỷ như đột nhiên nhớ lại hiểm cảnh trước mắt, vội vàng lại lắng nghe động tĩnh cách đó không xa, vừa cẩn thận dặn dò:

“Tôi nói anh nghe, trước tiên anh chờ ở đây đừng lộn xộn, tôi nghĩ biện pháp đánh lạc hướng bọn người đó, dù chúng rời đi, chờ khi bọn chúng đều đi cả thì lúc sau anh hãy đi, nhớ rõ, nhất định phải chạy thật nhanh, có thể chạy bao xa thì chạy, nói cách khác, nếu bọn chúng lại——”

“Đừng nói nữa!”

Nhìn bộ dạng vừa muốn khóc vừa muốn cười của Từ Cửu Kỷ, lại nghe thấy y muốn dùng bản thân làm

mỗi nhử đi dẫn dắt lực chú ý của mấy tên kia, Hoàng Hân Duật bỗng nhiên cảm thấy được trong lòng giống như có một bàn chông cắm vào quận đầu, đau tới mức hẳn một câu cũng không nói nên lời, sự đau đớn khiến kẻ khác hít thở không thông lại làm cho hẳn cơ hồ không thể hô hấp.

“Cái phương pháp ngu ngốc kia của cậu căn bản không có hữu dụng, cho nên cậu đừng nói thêm gì nữa!”

Xúc động vươn tay đem Từ Cửu Kỷ kéo vào trong lòng, Hoàng Hân Duật đối với tâm tình khó giải của bản thân hoàn toàn không thể hiểu rõ.

Hắn không biết vì sao mình lại khó chịu như vậy, cũng không biết chính mình vì sao lại vì hai mắt ửng đỏ của y mà cảm thấy đau lòng không chịu nổi, nhưng mặc kệ như thế nào, hiện tại nếu có một việc hẳn thập phần rõ ràng thì đó chính là, hẳn không muốn buông người giờ phút này đang ở trong lòng hẳn ra, cho dù người này không phải Quân Trình mà là Anh, cho dù người này luôn làm cho hẳn tức giận nghĩ muốn bóp chết y, nhưng hẳn vẫn không muốn buông tay, không muốn buông tha cho người thật lòng lo lắng cho an nguy của hẳn!

“Hoàng...”

Đột nhiên tiếp xúc với cái ôm ấm áp của Hoàng Hân Duật, tinh thần vẫn luôn buộc chặt của Từ Cửu Kỷ từ lúc rơi xuống vực nhất thời tan rã, cái loại cảm giác vô lực dẫu cầu xin cũng không ai giúp, cái loại áp lực kẻ cận tử vong, cùng với cảm xúc sợ hãi khi nghĩ đến phải trợ mắt nhìn người mình yêu chết ở trước mặt mình, mỗi loại mỗi dạng đều đáng sợ làm cho y cơ hồ không thể thừa nhận, nhưng lại không thể không thừa nhận, nhưng mà y chỉ có thể bức bách bản thân tuyệt đối không thể sợ hãi, không thể kích động.

Y giúp Hoàng Hân Duật băng bó vết thương trên đầu, y kiếm nước mắt thay hẳn lấy ra những mảnh đá nhỏ cắm đầy người, mảnh đá nhỏ sắc lẹm, y dùng sức dùng tứ chi vốn đã mất sức sống kéo người tới một bụi cây để trốn tạm, hết thấy hết thấy đều chỉ là vì muốn cho Hoàng Hân Duật an toàn sống sót, chống cự đến khi người của Hoàng gia đến tìm hẳn, tới cứu hẳn, trong lòng y thật sự chỉ nghĩ như vậy...

Mà hiện tại, Hoàng Hân Duật thật vất vả cuối cùng cũng thanh tỉnh, hơn nữa tuy rằng hẳn thương tích đầy người, nhưng vẫn cường thế và bá đạo như xưa, thoáng chốc, một trận buồn vui khó thoát nên lời hỗn tạp trong ngực y, nguyên bản vốn muốn hỏi một câu, muốn đẩy hai tay đang ghì lấy y ra bỗng dừng lại, ngược lại ôm chặt lấy hẳn, làm cản ở trong lòng hẳn không tiếng động khóc nức nở.

Không biết khóc bao lâu, tâm tình Từ Cửu Kỷ rốt cục bình phục rất nhiều, có lẽ là bởi vì càng khóc trước mặt người khác làm cho y cảm thấy không được tự nhiên, chỉ thấy y hơi ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn Hoàng Hân Duật, lại nhắc tới chuyện tự mình muốn đi dẫn dắt sự chú ý của những người đó, ai ngờ y chưa kịp nói xong, Hoàng Hân Duật liền dùng lời lẽ bèn ngót nghiêm khắc phản đối, nói sao cũng không chịu để cho y làm như vậy! Hai người thậm chí còn bởi vậy mà thiếu chút nữa cãi nhau, cuối cùng Từ Cửu Kỷ bắt đắc dĩ chỉ phải nghe theo ý kiến Hoàng Hân Duật rời đi.

Bất quá cũng may mắn, Từ Cửu Kỷ cuối cùng là theo Hoàng Hân Duật cùng nhau đi, bằng không, lúc sau khi Hoàng Hân Duật lại bởi vì thương thế quá nặng mà lại hôn mê, chỉ sợ sẽ không ai có thể đứng lúc mà vươn tay đỡ hẳn.

“Cửu Kỳ...”

27. Quyển 1 - Chương 25

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Hoàng Hân Duật nhất thời cảm thấy đầu mình tựa hồ lại đau nặng thêm, nhịn không được nâng tay xoa cái trán

“Cửu Kỳ...”

Hồi tưởng tình huống trong sơn cốc, trong mắt Hoàng Hân Duật không khỏi tăng lên một chút độ ảm, khẽ híp mi, thở dài hỏi:

“Cậu nói Cửu Kỳ... Chính là người đã công tội tôi?”

“Đúng vậy.”

Quả nhiên Cửu Kỳ chính là Anh. “Vậy Cửu Kỳ đâu rồi?”

“Anh ấy hiện tại ở ——”

“Y hiện tại đang nghỉ ngơi, chỉ sợ không thể tới gặp ngài.”

Chương Dịch Dân mới định trả lời hắn, thì tại cửa phòng đồng thời cũng vang lên một giọng nói khác, cắt ngang câu nói của Chương Dịch Dân.

“Anh Khuyết!?”

Ngoài ý muốn thấy Khuyết Thù Ngôn xuất hiện ở cửa, Chương Dịch Dân cao hứng tựa như đột nhiên thấy cứu tinh vậy, bởi vì rốt cục cậu có thể không cần một mình đối mặt với tên Hoàng Hân Duật đáng sợ kia.

Nhìn biểu tình thờ phào nhẹ nhõm hiện rõ trên mặt cậu, lại thấy sắc mặt Hoàng Hân Duật trên giường, Khuyết Thù Ngôn cũng chẳng lạ gì phản ứng của cậu.

“Cậu đi nghỉ ngơi đi, vết thương của anh ta để anh xử lý là được.”

Dù sao những chuyện kế tiếp muốn nói cũng không thích hợp để cậu nghe, cho nên anh cũng thực tự nhiên giành lấy công việc thay thuốc.

“Thật sao? Thật sự có thể chứ!?”

Tuy nói có người xung phong nhận lấy công việc thì cậu vui đó, bất quá... Thật sự không thành vấn đề gì chứ? Hơi nhú mày, trong mắt Chương Dịch Dân có chút giãy giụa.

“Đương nhiên, cậu đừng quên, anh là bác sĩ! Huống chi, thương tích trên người anh ta vốn được anh xử lý.”

Buồn cười nhìn cậu vừa vui lại vừa lo lắng, Khuyết Thù Ngôn không khỏi ôn nhu nở nụ cười.

“A, đúng vậy, em thiệt tình là đã quên mất.”

Yên tâm đem băng gạc, bông, nước thuốc... toàn bộ giao cho Khuyết Thù Ngôn, Chương Dịch Dân nhìn anh cười thật tươi sau đó xoay người yên tâm bước đi.

“Vậy giao cho anh đó, anh Khuyết, em lại đi nhìn Cửu Kỳ đây.”

“Được, cậu đi đi.”

Nhìn theo bóng dáng Chương Dịch Dân rời đi, Khuyết Thù Ngôn lúc này mới quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Hân Duật, mỉm cười nói:

“Vấn đề tiếp theo, cứ để tôi trả lời trả lời cho ngài, thưa chủ tử.”

Nhìn nụ cười sang lạn ấm áp trên mặt Khuyết Thù Ngôn, Hoàng Hân Duật nhất thời cảm thấy đầu mình tựa hồ lại đau nặng thêm, nhện không được nâng tay xoa cái trán, hần khó nén tức giận hỏi:

“Cậu sao lại ở chỗ này? Cậu không phải đi họp ở New York sao?”

“A... Chủ tử, tôi là đi họp, đúng vậy, chẳng qua, ngày họp so với tôi dự tính chấm dứt sớm hơn một tuần mà thôi.”

“Kết thúc sớm!?”

Ánh mắt nghi ngờ rõ ràng không chút nào che giấu nhìn khuôn mặt tươi cười trước mắt, Hoàng Hân Duật không khỏi lạnh lùng tráo phúng:

“Hừ! Tôi thấy căn bản là cậu tự ý kéo dài thời gian hội nghị.” Quả thực không hổ là song bào thai với Mạt, người này căn bản là y chang anh em song sinh của anh ta, luôn thích chơi trò cân não.

“A... Chủ tử, công tác lâu lắm, cũng cần phải nghỉ ngơi chứ. Huống chi, lần này nếu không phải tôi ở chỗ này, chỉ sợ Trạh với Mạt tránh không được phải vung tay.”

“Có ý gì?”

Trạh cùng Mạt tính tình tuy rằng khác nhau rất lớn, thậm chí ở phương diện nào đó càng có thể nói là hoàn toàn tương phản, nhưng Trạh từ trước đến nay luôn bình tĩnh, cho nên dù Mạt có nghĩ ra đủ mọi biện pháp trêu chọc Trạh hấn cũng không đến nỗi phát hỏa ra tay đánh nhau, như thế nào lại...?

“Mạt hấn làm cái gì?”

“Chủ tử, ngài rất không công bằng, Mạt tuy rằng thích gây chuyện, bắt quá đối với những người “thật sự nghiêm túc” từ trước đến nay luôn biết tiết chế, ngài sao có thể nói là hấn làm cái gì chứ?”

Đặc biệt cường điệu bốn chữ “Thật sự nghiêm túc”, trong lời nói của Khuyết Thù Ngôn vừa ám chỉ Mạt đối với Trạh rất đặc biệt, cùng lúc cũng nghĩa khí biện giải cho anh em nhà mình sự kiện lần này tuyệt đối không phải do Mạt gây ra, mà là có nguyên nhân khác.

Nghe ra ý tứ trong lời anh ta, Hoàng Hân Duật nhin không được trầm ngâm một lát, tiếp theo, hấn nhớ tới cá tính nghiêm túc của Trạh, nhất thời hiện ra câu trả lời:

“Có lẽ nào...” Là bởi vì hấn mất tích?

“Vâng, đúng như ngài suy nghĩ.”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật không khỏi thở dài thật sâu, về mặt mỗi một hỏi, “Đã thông báo với bọn họ?”

“Đã thông báo, bọn họ trước tiên phải xử lý xong chuyện bên kia mới tới đây được.”

Nhìn sắc mặt Hoàng Hân Duật tái nhợt, Khuyết Thù Ngôn cảnh giác thu liễm thái độ cười cợt lại, tiến nhanh tới hỏi, “Chủ tử, ngài có khỏe không?”

Vươn tay xoa vầng trán đầm mồ hôi lạnh của Hoàng Hân Duật, trong lòng Khuyết Thù Ngôn không khỏi có chút lo lắng cho tình huống của hắn.

“Tốt, chỉ là có chút không thoải mái.”

Cố nén sự khó chịu từ thân thể, trong lòng Hoàng Hân Duật nghĩ về tình huống của Từ Cửu Kỳ.

“Anh đâu? Thương thế của y như thế nào? Nghiêm trọng lắm không?”

“Thương thế của y không nghiêm trọng như ngài, phần lớn đều là một ít thương da thịt mà thôi, chẳng qua, tay phải y bởi vì đã gãy xương còn gắng gượng công ngài đến đây, cho nên tình huống có chút không tốt, hơn nữa vết thương trước ngực của y cũng không lành hẳn, bởi vậy tôi đề nghị, vẫn là nên nhanh chóng đưa đến bệnh viện trị liệu mới tốt.”

“Đưa đến bệnh viện...”

Hai hàng lông mày trói chặt, trong mắt Hoàng Hân Duật có do dự, dù sao vào tình huống như bây giờ, muốn thần không biết quỷ không hay đưa người vào bệnh viện nhà mình thật sự là có khó khăn, còn nữa, bởi vì trên người Từ Cửu Kỳ còn có thương súng đạn, cho nên nếu đưa đến bệnh viện khác, chỉ sợ sẽ mang đến nhiều phiền toái không cần thiết.

“Không thể ở chỗ này trị liệu sao? Phái người mang những vật dụng cần thiết lại đây.”

“Này... có thể, bất quá...” Biết trong lòng Hoàng Hân Duật cố kỵ điều gì, Khuyết Thù Ngôn nhin không được đưa ra vấn đề.

“Bất quá cái gì?”

“Chủ tử, đích thực chỉ cần có dụng cụ máy móc thì thương thế của Anh có thể xử lý ở chỗ này, nhưng mà... Vết thương của ngài chỉ sợ không được.”

“Có ý gì?”

“Thương thế của ngài theo tôi chẩn đoán, trừ bỏ một ít trầy xước da thịt ở bên ngoài ra, xương sườn bên trái của bị gãy 2 cái, bên phải gãy 1 cái, may mà đều không có thương tổn đến gan, dù rằng như thế, vẫn phải kiểm tra kỹ càng hơn mới có thể xác định, hơn nữa đầu ngài từng chịu va chạm nghiêm trọng, tuy rằng trước mắt thoát nhìn giống như không có gì trở ngại, nhưng cũng không thể hoàn toàn khẳng định não không bị chấn động hoặc là sinh ra tình trạng xuất huyết trong hay không, cho nên...”

“Ý của cậu là, Anh có thể ở lại đây, nhưng tôi thế nào cũng phải đến bệnh viện kiểm tra?”

“Phải.”

“Khiêng toàn bộ máy móc y khoa lại đây thì sao?”

“Không có khả năng.”

Mặc dù không rõ vì sao Hoàng Hân Duật kiên trì ở lại đây, bất quá sau khi đánh giá kỹ tình huống, Khuyết Thù Ngôn vẫn là thành thật đáp:

“Dụng cụ quá mức tinh vi, vậy nên dùng xe đường dài vận chuyển sẽ thập phần khó khăn, còn nữa, những dụng cụ ngài cần đều là những máy móc lớn, trong quá trình chuyển đến không khiến cho đối phương chú ý thật sự là không thể.”

“Như vậy...”

“Ngài trước tiên phải theo tôi trở về mới được.”

Nhú mảy nhìn về mặt chân thành của Khuyết Thù Ngôn, sau một lúc lâu Hoàng Hân Duật mới lại mở miệng hỏi, “Nếu là như vậy, vậy cậu tính toán khi nào thì đi?”

“Ngày mai, càng nhanh càng tốt.”

“Vậy ngày mai buổi tối rời đi.” Hơi suy tư một chút, Hoàng Hân Duật lại nói, “Nhớ rõ âm thầm điều thêm vài người đến.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Anh cũng đi cùng.”

“Chủ tử!? Chuyện này ——”

“Theo lời tôi nói mà làm.”

Nghe ngữ khí Hoàng Hân Duật tuyệt đối chân thật, Khuyết Thù Ngôn biết nói cái gì nữa cũng vô dụng, bởi vậy chỉ phải bất đắc dĩ thở dài:

“Vâng, tôi đã biết.”

28. Quyển 1 - Chương 26

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Vì sao... Vì sao hắn không một đao giết chết y đi, vì sao còn muốn mang theo y bỏ trốn... Ai có thể nói cho y biết vì sao phải tra tấn y như vậy, vì sao...?

Rời khỏi phòng dưỡng bệnh của Hoàng Hân Duật xong, Chương Dịch Dân lo lắng lại đi vào phòng Từ Cửu Kỳ, vốn chỉ muốn nhìn một chút xem y có phát sốt hay ra mồ hôi hay không thôi, ai ngờ mới vào cửa, đã thấy vẻ mặt y tràn ngập sợ hãi tựa hồ đang lâm vào cơn ác mộng hai hàng lông mày nhíu chặt, miệng còn thì thào gì đó nghe không rõ. Lo lắng tiến lại gần xem sao lúc này mới nhìn thấy trên trán y sớm đã bị phủ đầy lớp mồ hôi lạnh không ngừng chảy, mà trên khuôn mặt tái nhợt nước mắt lã chã tuôn.

“Cửu Kỳ?”

Thấy y dường như đang phải chịu đựng sự thống khổ kinh hoàng, Chương Dịch Dân nhịn không được đưa tay lay tỉnh y.

“Cửu Kỳ, anh tỉnh tỉnh lại! Cửu Kỳ, Cửu Kỳ...”

Bị Chương Dịch Dân kéo thần trí đang bị lạc ở trong cơn ác mộng hắc ám ra, Từ Cửu Kỳ bỗng dưng mở hai mắt, ánh mắt vốn tinh nhuận giờ phút này đông đầy mê mang cùng lo sợ không yên, từ trước đến nay đôi ngươi luôn sáng sủa hiện tại đã không còn thấy ánh sáng gì trong đấy, chỉ còn sót lại thất thần trống rỗng, nhìn y yếu ớt và bất lực như thế, kẻ khác bất giác cũng thấy xót xa.

“Cửu Kỳ, Cửu Kỳ?”

Giống như đến lúc này mới phát hiện ra bên cạnh có sự tồn tại của người khác, Từ Cửu Kỳ nhanh chóng che giấu đi sợ sệt cùng buồn rầu trong mắt, giả vờ như không có việc gì, ứng tiếng:

“Là cậu à, Tiểu Chương. Có việc gì sao?”

“Ách, em...”

Nhìn bộ dáng vờ như không có phát sinh chuyện gì của y, Chương Dịch Dân vốn định an ủi y, những lời muốn hỏi y trong lúc nhất thời toàn bộ đều bị nghẹn ở trong miệng, nửa chữ cũng nói không nên lời.

Mà Từ Cửu Kỳ thấy vẻ mặt cậu muốn nói lại thôi, tuy rằng hiểu được trong lòng cậu muốn nói cái gì, nhưng với tình huống bây giờ của y, y lại cố ý lựa chọn làm như không thấy, làm bộ như cái gì cũng không biết, mong sao Chương Dịch Dân cũng có thể dừng hỏi bất cứ điều gì.

Quả nhiên, Chương Dịch Dân thấy thần sắc y có vẻ dị thường mà lại giống như khó xử, những lời còn muốn nói cũng nói không nên lời, chần chờ nửa ngày, chỉ có thể không nhắc đến.

“À, không có gì, chỉ là thấy anh giống như gặp ác mộng, cho nên mới đánh thức anh mà thôi.”

“VẬY À, CÁM ƠN CẬU.”

“Không có gì, không có gì.”

Dứt lời, Từ Cửu Kỳ cố gắng nặn ra một mặt cười rồi im lặng, mà đối mặt với nụ cười có chút đăm chiêu của y, Chương Dịch Dân cũng không biết mở lời thế là tốt hay không tốt nữa, nhất thời bầu không khí xấu hổ bao trùm bốn phía, làm cho người ta không tự chủ được cảm thấy có chút trầm trọng, lại hơi áp bách.

“VẬY... Em không làm phiền anh nữa, em đi ra ngoài đây, anh... Anh nên nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Thật sự không biết nên đối mặt với không khí sùng sục này như thế nào, Chương Dịch Dân đành phải chặt vật vờ vàng cào lui, để lại không gian yên lặng cho Từ Cửu Kỳ.

Mất thấy Chương Dịch Dân đóng cửa phòng rồi đi, nụ cười gắng gượng trên mặt Từ Cửu Kỳ lập tức biến mất, sâu nào bị ai lần thứ hai xâm chiếm trí não y, làm y khó có thể tự kiềm chế.

Ác mộng sao?

Đúng vậy, từ sau khi rơi xuống vực, y luôn gặp ác mộng.

Không cần đợi cho màn đêm buông xuống, mỗi lần chỉ cần y vừa chớp mắt cơn ác mộng kia liền giống như lời nguyên ma quái ập đến, bất luận y giãy giụa thế nào, khóc thét ra sao, cũng không thay đổi được kết cục trong mơ ấy, một lần, một lần lại một lần, kết quả trong cơn ác mộng đó luôn giống nhau, là tử vong, là hủy diệt, là tuyệt vọng, là máu tươi, đến cuối cùng tang hoang, vĩnh viễn chỉ có bi thương và đau đớn tránh không khỏi, trốn không thoát.

Vì sao? Vì sao lại như vậy? Không nên là như thế này mới đúng, sao lại có thể như vậy... Như thế nào có thể!

Y sao lại có thể vì tình cảnh trong mộng mà cảm thấy bị thương, y lại như thế nào có thể vì hết thấy trong mộng mà tâm sinh đau đớn, không thể, không được, thật sự không thể như vậy...

Từ Cửu Kỳ khóc không ra nước mắt, che hai mắt lại, đối với thống khổ cùng giày giụa, trong lòng y hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải, lớp mặt nạ lạnh lùng dần bị xé rách, bức tường vô tình cao kia bắt đầu sụp đổ, từng chuyện từng chuyện đều làm cho y đau khổ, áp lực bốn năm qua của y, sự cố gắng chôn giấu của y trào ngược lên.

Bất luận là vết thương bốn năm trước, hay là đau đớn bốn năm trước, thậm chí còn là —— tình cảm ngay từ lúc mới gặp gỡ ban đầu, nhưng sau lại bị y cạn kiệt khí lực cố gắng giấu đi, mỗi một chuyện, mỗi một chuyện, đều bắt đầu không nghe y sai bảo, bắt đầu rục rịch dưới đáy lòng, cho dù y không nguyện thừa nhận đây là sự thật, lại khó có thể chấp nhận tình huống này, nhưng hết thấy lại vẫn không thể ngăn chặn chúng biến hóa...

Từ cái ngày Hoàng Hân Duật bảo vệ y trốn tránh sự đuổi giết lại rơi vào sơn cốc, từ lúc hấn mất đi ý thức, hơi thở mỏng manh mà bản thân y vô thức lại kinh hãi đảm chiến là lúc hết thấy liền như vậy bắt đầu rồi...

Hiện tại y nên làm cái gì bây giờ? Y phải làm sao bây giờ!?

Ở trong lòng Hoàng Hân Duật y chỉ là một tên “bạn giường” không chút phân lượng, là tên “phản bội” sớm nên bị chém ra trăm mảnh, từng vết thương một trên người chính là lời cảnh cáo rõ ràng nhất bản thân y đã ngu xuẩn thế nào, tay chân không thể linh hoạt cử động, bị ai này cũng nhắc lại bản thân thảm thiết ra sao, nhưng mà vì sao y vẫn cứ yêu hấn? Vì sao y vẫn là không quên được hấn?

Vì sao... Vì sao hấn không một đao giết chết y đi, vì sao còn muốn mang theo y bỏ trốn... Ai có thể nói cho y biết vì sao phải tra tấn y như vậy, vì sao...?

Nước mắt không tiếng động từ trong kẽ tay Từ Cửu Kỳ không ngừng chảy xuống, y khổng chế không được khổ sở cùng đau khổ trong lòng giờ phút này, càng khổng chế không được ý nghĩ tê lương đang bốc lên, chỉ có thể như vậy lặng yên mà khóc.

Xa xa, cạnh cửa không biết khi nào đã được nhẹ nhàng mở ra, Hoàng Hân Duật im lìm đứng lặng tại chỗ ngóng nhìn Từ Cửu Kỳ đang âm thầm nuốt nước mắt, trong con ngươi thâm thúy hàm chứa tình tự phức tạp khó hiểu, mi tâm nhíu chặt một tầng lại một tầng ảm đạm.

Cửu Kỳ ư...? Là họ Từ sao, tên của y...

Hấn không có mở miệng, cũng không tính toán mở miệng, cũng chỉ như vậy lẳng lẳng nhìn, suy tư, thẳng đến đêm càng sâu, thẳng đến tâm càng trầm, thẳng đến khi Từ Cửu Kỳ thân thể suy yếu chịu đựng không được sức ép nữa mà ngất đi, hấn mới bước vào trong phòng tới gần bên giường.

29. Quyển 1 - Chương 27

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Y thương hấn, nhưng mà y cũng hận hấn, y yêu hấn, nhưng lại càng oán hấn... Hết thấy tựa hồ đã sai lầm ngay từ lúc mới bắt đầu rồi.

Thời gian gần đến giữa trưa, Từ Cửu Kỷ chậm rãi mở hai mắt ra, thông thả ngồi dậy, tinh thần y có chút mê ly.

Nhớ không được ngày hôm qua sao lại thiếp đi, cũng không rõ đến tột cùng y ngủ hay là té xỉu nữa, chỉ biết là cho đến khi y tỉnh lại thì đã yên ổn nằm ở trên giường, trên người cũng đắp một tầng chăn bông, về phần tối hôm qua rốt cuộc là khi nào thì thiếp đi, Từ Cửu Kỷ cũng hoàn toàn không rõ ràng lắm.

Bỗng nhiên, y nhớ tới kẻ được Chương Dịch Dân an bài ở phòng bên, Hoàng Hân Duật, nghĩ thầm, từ khi bọn họ được cứu đến nay cũng đã ba ngày mà y cũng chưa từng chính mắt nhìn thấy Hoàng Hân Duật, cho nên cũng vô pháp xác thực xem tình hình thương thế của hấn rốt cuộc như thế nào, mặc dù Chương Dịch Dân nói cho y nghe rằng hấn vẫn chưa tỉnh lại, bất quá trong lòng y lại luôn tìm lòng không đành muốn tự mình xác nhận an toàn của hấn.

Xác định lúc này Tiểu Chương hấn là không rảnh đến thăm, Từ Cửu Kỷ quyết định vẫn là trực tiếp đi xem hấn thì tốt hơn, cho dù người không tỉnh cũng không sao, dù sao chỉ cần có thể xác định hấn an toàn, thương thế không quá nghiêm trọng thì tốt rồi, người có tỉnh hay chưa không quan hệ gì tới y.

Chậm rãi xuống giường, ra khỏi phòng, vốn dĩ đã không linh hoạt lắm, hơn nữa lần này lại bị rơi xuống vực, ít nhiều cũng bị thương, bởi vậy bước chân Từ Cửu Kỷ có vẻ càng thêm chậm chạp, chỉ là một đoạn đường ngắn y cư nhiên phải mất năm phút mới đi được đến bên giường Hoàng Hân Duật.

Nhìn khuôn mặt trầm tĩnh say ngủ của Hoàng Hân Duật, hô hấp vững vàng, trong lòng Từ Cửu Kỷ nhất thời yên tâm hơn rất nhiều, nhẹ nhàng giúp hấn chỉnh góc chăn, sau đó y lại duỗi tay muốn kiểm tra nhiệt độ của hấn, nhìn xem có phát sinh hiện trạng phát sốt, đổ mồ hôi lạnh hay không, tay sắp chạm đến trán thì kẻ vốn đang ngủ say trên giường lại bỗng dưng mở hai mắt ra, mau lẹ bắt lấy tay trái của y ——

“A ——”

“Cậu là đang lo lắng cho tôi?”

“Anh, anh tỉnh rồi!?” Bị bất gặp hành động lo lắng của mình, Từ Cửu Kỷ nhin không được có chút tức

giận.

“Tôi vốn là đang ngủ.”

Liếc thấy trong mắt y kinh ngạc cùng xấu hổ, sắc mặt Hoàng Hân Duật hòa hoãn giải thích, chẳng qua Từ Cửu Kỳ lại tựa hồ không thể nào tin được.

“Cậu đang lo lắng cho tôi ư?”

“Sao lại có thể!”

Dường như muốn nhắc nhở bản thân không thể lại cứ bừa bãi phóng túng sự quan tâm và quyền luyến trong lòng ra, câu trả lời của Từ Cửu Kỳ rõ ràng có vẻ hơi chút kích động, tiếp theo, khi y phục hồi tỉnh thần lại phát hiện tay Hoàng Hân Duật vẫn còn nắm chặt lấy mình, trong lòng nhịn không được lại kích động. Chỉ thấy hai hàng lông mày y nhíu chặt, cố giữ vững trấn định lạnh nhạt nói:

“Buông tay.”

Nhảy bèn nhìn thấy trong mắt y không cẩn thận tiết ra bối rối, Hoàng Hân Duật chậm chạp không hề cử động, thấy thế, Từ Cửu Kỳ không khỏi cảm tức mà giây giũa.

“Tôi nói buông tay!”

Theo lời buông tay Từ Cửu Kỳ ra, trong mắt Hoàng Hân Duật hiện lên tia sáng phức tạp khó dò, bình tĩnh hỏi, “Nếu cậu không lo lắng cho tôi, vì sao lại tới đây?”

Lấy được tự do, Từ Cửu Kỳ chột lui xa khỏi mép giường, ra vẻ lạnh lùng nói:

“Là Tiểu Chương không rảnh lại đây, cho nên tôi mới muốn đến xem anh đã tỉnh lại chưa, không hơn.”

“Là vậy sao?” Chọn mi nhìn y, nét mặt Hoàng Hân Duật thâm trầm khó tả.

Sự quần bách tựa như bị người nhìn thấu đột nhiên ập đến, Từ Cửu Kỳ nhịn không được quay đầu lại tức giận trừng hấn, trong mắt xuất hiện sự tức giận, không cam lòng, cùng với mơ hồ thất bại, đối với tâm tình thủy chung không bỏ xuống được của bản thân mà cảm thấy thất bại.

Hoàng Hân Duật không hiểu vì sao y phải tức giận như vậy, càng không thể hiểu được y đang giận bản thân y, chỉ có thể âm thầm phỏng đoán suy nghĩ giờ phút này của y, sau đó tiếp tục không chút động đậy nhìn y, chờ đợi y trả lời.

Từ Cửu Kỷ rất quật cường, rất ngạo khí, tuy rằng không biết thái độ cường ngạnh này là với ai cũng thế hay chỉ nhằm vào hấn, nhưng vì y rất quật rất ngạo, vậy nên vô tình khiến cho hợp chất đơn giản biến thành hợp chất phức tạp, đó chính là tính nhẩn nại không đủ.

Nguyên nhân chính là vì thế, cho nên Hoàng Hân Duật tin tưởng, cho dù hấn không làm gì cả chỉ cần nhìn y, y cũng sẽ chịu không nổi bầu không khí trầm mặc mà tự nhiên bật ra đáp án.

Quả nhiên, hai người không tiếng động nhìn nhau một lúc lâu, phiền não và bất mãn vốn có trong lòng Từ Cửu Kỷ càng thêm sâu sắc, hơn nữa vẻ mặt kia của Hoàng Hân Duật giống như nhìn thấu tất cả tâm sự của y lại làm cho không thể nào bình tĩnh được, chỉ có thể nhướn mày trợn mắt cật lực phản bác:

“Anh muốn nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đó, anh có tin hay không cũng tùy anh, chẳng qua, mời anh không cần đem cái tự phụ cao bằng trời kia của anh mà áp đặt ở trên người tôi, cũng không cần tự cho là đúng cho rằng tôi còn hy vọng xa vời gì đó với anh, đó là không có khả năng! Anh cũng đừng quên, tôi đã bán đứng anh, hơn nữa thời điểm tôi lựa chọn bán đứng anh thì tất cả tình cảm tôi dành cho anh cũng đã sớm không còn tồn tại, mặc kệ trước đây từng xảy ra chuyện gì hoặc là cái tên “Anh” này, tôi vốn đã không phải, cho nên, cũng mời anh không cần tùy tiện xưng hô với tôi như vậy nữa!”

Vẻ mặt nghiêm túc tức giận, thái độ lạnh lùng đùa cợt nói những lời này xong, Từ Cửu Kỷ lập tức xoay người rời đi, nhưng khi y mới đi tới cửa, phía sau lại truyền đến lời nói bình tĩnh, không hề tức giận của Hoàng Hân Duật:

“Cậu thật sự bán đứng tôi sao?”

Từ Cửu Kỷ ngừng bước, trong nháy mắt, Hoàng Hân Duật nghĩ rằng hấn nhìn thấy vai y đang run rẩy, nhưng khi hấn nhìn kỹ lại, lại phát hiện đối phương chỉ là lẳng lặng đứng ở tại chỗ không hề phản ứng gì cả, nhất thời, sự trầm mặc bao phủ cả phòng, thật lâu sau, y mới lần thứ hai đi đến phía cửa.

“Tối hôm nay sẽ có người đến chở chúng ta đi, cậu tranh thủ thời gian nói lời từ biệt với bạn cậu đi.”

Không tính toán tiếp tục truy hỏi y vào lúc này nữa, dù sao về sau còn nhiều thời gian, hiện tại không gấp, bởi vậy Hoàng Hân Duật chỉ nói thế.

“Tôi sẽ không đi cùng các người.” Không có quay đầu lại, tựa hồ đã khôi phục thái độ lạnh lùng, Từ Cửu Kỷ cự tuyệt.

“Tôi không định trưng cầu ý kiến của cậu, chỉ muốn nói cho cậu biết, phải đúng giờ xuất phát.”

Thái độ cường ngạnh như trước, từng câu từng chữ móc họng người khác, cho dù sau khi xảy ra vụ việc lần này, suy nghĩ của Hoàng Hân Duật đối với Từ Cửu Kỷ đã khác đi, nhưng khi nào thì nên dùng thái độ gì mới có thể thu được hiệu quả tốt nhất, hấn vẫn rất rõ.

“Anh——”

Nghe thấy mệnh lệnh kia, Từ Cửu Kỷ vừa mới thật vất vả xoa dịu đi cơn giận đột nhiên lúc này lại nhanh chóng bạo phát, chỉ thấy y thật mạnh quay đầu lại một trận rít gào tuôn ra:

“Tôi nói tôi sẽ không cùng đi với anh, chẳng lẽ anh nghe không hiểu sao?!”

“Tôi cũng nói rồi, tất cả của cậu đều đã thuộc về tôi, tôi mang đồ của mình rời đi là chuyện đương nhiên.”

“Rốt cuộc anh muốn như thế nào?”

Nhiều ngày liên lo lắng cùng nôn nóng làm cho y nhịn không được nữa lớn tiếng chất vấn:

“Mang theo một tên phản đồ, một kẻ thiếu chút nữa chết ở trên tay anh, nhưng vì bà xã anh cầu tình mà bắt đặc dĩ “phóng sinh”, khiến cho tên đó chạy trốn chết —— đùa giỡn như vậy vui lắm đúng không?”

Trào phúng đến cực điểm nhắc lên một đường cung không hề mang ý cười, Từ Cửu Kỷ lạnh lùng cười mỉa:

“Tùy theo cảm xúc lên xuống của anh mà chính tôi thống khổ đến mức không chịu nổi, máu không lưu thông, anh rất cao hứng? Anh rất hưng phấn đúng không? Nhìn thấy tôi bởi vì từng cử động của anh buồn phiền khổ sở, vô lực chống cự, anh cảm thấy như vậy mới xem như thay Mạc Quân Trình báo thù, tôi cũng xem như trả giá lớn một chút, có phải hay không!?”

Tựa như dùng hết tất cả khí lực rống ra những lời này, trong lòng Từ Cửu Kỷ cũng thủy chung không muốn yếu thế, không nghĩ tới khi nói ra lời thật lòng cũng khiến bản thân càng thêm thống khổ.

Y mở to mắt bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mắt, người y vẫn luôn yêu thật sâu rồi lại không thể thừa nhận, nội tâm chỉ cảm thấy từng đợt chua xót cùng đau lòng dâng trào.

Y thương hắn, nhưng mà y cũng hận hắn, y yêu hắn, nhưng lại càng oán hắn... Hết thấy tựa hồ đã sai lầm ngay từ lúc mới bắt đầu rồi.

Dưới tàng cây anh đào phấn hồng, y căn bản không nên tiếp cận hắn, vào đêm trăng tang thương năm đó, y lại càng không nên đi cùng hắn, khi phát hiện trong lòng hắn thủy chung chỉ chứa một bóng hình, y không nên cố ý bỏ qua, khi hiểu được hắn vĩnh viễn cũng không thể yêu mình, y lại càng không nên ngây ngốc nghĩ rằng chỉ căn bản thân không oán không hối mà trả giá, chung quy sẽ có một ngày hắn yêu y, mà càng không nên chính là... Sau khi Mạc Quân Trình trở về, y còn ngu si lựa chọn tiếp tục ở lại bên cạnh hắn, chỉ cầu có thể ở nơi xa dõi theo hắn...

Hết thấy đều lỗi của y, là y tự đẩy mình vào thảm trạng như hiện tại, là y lựa chọn khiến cho bản thân bước lên con đường vạn kiếp bất phục, hết thấy đều là lỗi của y, là y sai...

Như là cuối cùng đã hết hy vọng pha lẫn bất đắc dĩ, cơn giận của Từ Cửu Kỳ trong nháy mắt hoàn toàn trôi đi vô tung, còn lại, chỉ có hối hận cùng bi ai khắc sâu tận nơi đáy lòng.

“Tôi nợ anh... Phải chăng cần nên trả hết?” Y thấp giọng nỉ non, như là hỏi Hoàng Hân Duật lại giống hỏi chính mình.

Khuôn mặt vốn đang tức giận bùng bùng giờ phút này tràn đầy thê lương xót xa, đôi mắt ngoan lệ kia hiện tại chỉ ngập tràn hơi nước mỏng manh, sót lại trong đó chỉ còn nỗi bi thương. Sự thật đằng sau bức màn kháng cự một khi nói ra, tựa như hồng thủy vỡ đê khó có thể ngăn cản, Từ Cửu Kỳ đang ở trong đó cũng chỉ có thể để mặc làn nước lũ áp bách không thể tự kiềm chế.

Thói quen liếm mi cúi đầu làm cho Hoàng Hân Duật nhìn thấy rõ tình tự trong mắt y, vẻ mặt lặng yên hối hận càng giống như lưỡi dao sắc bén hung hăng cứa vào trái tim không phòng bị của Hoàng Hân Duật, khắc sâu, đau đớn.

“Tôi sẽ đi, bởi vì đây là cái giá mà tôi phải trả, tôi nên đi đền tội.”

Chầm chậm ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Từ Cửu Kỳ hơi hơi giơ lên một mặt cười, mờ mịt nói.

Thần sắc ai nọ lại nhìn Hoàng Hân Duật một hồi lâu, sau đó Từ Cửu Kỳ im lặng chậm rãi đi ra khỏi phòng.

30. Quyển 1 - Chương 28

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Hoàng Hân Duật đột nhiên cảm thấy dường như sâu nơi đáy lòng mình cảm thấy đau lòng, một loại cảm giác vừa xa lạ rồi lại như rất quen thuộc, giống như thật lâu thật lâu trước kia hắn từng cảm nhận qua... cảm giác làm cho người ta vô cùng khó chịu.

Mắt thấy động tác y chậm chạp, cố hết sức ra vẻ ung dung rời khỏi phòng, Hoàng Hân Duật lại một câu cũng không nói nên lời. Hắn không biết nên làm gì, cũng không biết có thể nói những gì, cứ như thế hắn ngay cả mở miệng nói chuyện cũng đều cảm thấy khó khăn, chỉ có thể trơ mắt nhìn y rời đi.

Kỳ thật phải chăng đây mới là... y thật sự, Hoàng Hân Duật không tiếng động thở dài.

Anh sau khi gặp lại, mỗi khi đối mặt hẳn luôn luôn quật ngạo và tràn đầy khiêu khích khiến kẻ khác khó có thể xem nhẹ, đương nhiên vào những lúc ấy y cũng luôn làm cho hẳn tức giận mất đi lý trí, thậm chí còn từng định ra tay giết y, nhưng chung quy vào giây cuối cùng hẳn lại dừng tay.

Nhớ tới chính mình lúc ấy còn tưởng rằng cá tính này của y là do đã trải qua những khảo nghiệm thực tế nghiêm khắc mà trở nên hận đời, nhưng mà lúc này ngồi ngẫm lại tất cả những hành động khiêu khích lúc trước cùng với cơn bạo giận dồn nén bao ngày bộc phát mới vừa rồi của y, hẳn mới bỗng nhiên tỉnh giấc, từng hành động mấy ngày này của Anh, bất luận là căm thù, khiêu chiến, hoặc là bài xích, cự tuyệt đối với Hoàng Hân Duật.. v.. v.., hết thấy, hết thấy, kỳ thật đều chỉ là ý thức bảo hộ bản thân sản sinh ra kể từ khi bị hẳn trục xuất khỏi Hoàng gia mà thôi!

Bởi vì muốn bảo hộ chính mình cho nên cố gắng nguy trang thành lớp vỏ xù xì, ngang ngạnh, bởi vì không muốn một lần nữa bị tổn thương cho nên sống chết kháng cự tất cả mọi sự giúp đỡ, và điều quan trọng nhất, bởi vì trong lòng y còn có hẳn, nhận định hẳn sẽ lại lợi dụng tình cảm của y mà thương tổn y nặng nề vậy nên mới lại càng bất chấp mọi thứ mà trêu chọc hẳn khiến hẳn tức giận và tàn nhẫn, làm cho bản thân y không phải trầm luân vào bể tình bi thảm kia lần nào nữa...

Hết thấy đều chỉ là vì bảo hộ bản thân cho nên mới giả vờ trưng ra biểu hiện lãnh khốc, mạnh mẽ, y đơn thuần chỉ không muốn nhận thêm bất kỳ sự ôn nhu, bố thí gì nữa, cũng không nguyện lại bị người khác thương tổn, bởi vậy mới lựa chọn cách thức như vậy.

Phải không, cậu nghĩ như vậy phải không? Anh, không! Cửu Kỷ...

Nhịn không được lại thở dài, Hoàng Hân Duật đột nhiên cảm thấy sâu nơi đáy lòng mình tựa hồ có loại cảm giác đau lòng, một loại cảm giác vừa xa lạ rồi lại như rất quen thuộc, giống như thật lâu thật lâu trước kia hẳn từng cảm nhận qua... cảm giác làm cho người ta vô cùng khó chịu.

Sáng sớm, dưới sự bảo vệ cực kỳ khác người của Khuyết Thù Ngôn, Hoàng Hân Duật cùng Từ Cửu Kỷ cuối cùng đã về tới bản trạch Hoàng gia ở Đài Bắc, mà mọi người đã được thông tri trước nên lúc này toàn bộ đã đứng ở trong sảnh chờ Hoàng Hân Duật trở về.

Vừa vào cửa, Hoàng Hân Duật liền được Trầm và Hoàng Yến Quân đỡ đến sô pha ngồi xuống, sau đó, Khuyết Thù Ngôn ôm Từ Cửu Kỷ do mệt nhọc mà thiếp đi cũng bước vào.

“Thù, ôm cậu ấy đến khách phòng ở lầu hai đi.”

Vẫn còn chưa kịp nói câu gì với anh em nhà mình chợt nghe thấy một mệnh lệnh như vậy, Khuyết Thù Ngôn chỉ có thể bất đắc dĩ trợn trắng mắt, thở dài nói:

“Vâng, tôi đã biết.” Sau đó liền ngoan ngoãn ôm người đi.

Sau khi Khuyết Thù Ngôn rời khỏi phòng khách, đại sảnh trong nháy mắt khôi phục yên tĩnh, Hoàng Yến Quân chỉ lo kiểm tra xem thương tích trên người Hoàng Hân Duật có nghiêm trọng hay không nên không

rảnh mở miệng, mà những người khác trong đại sảnh, dường như bởi vì nguyên nhân khác cũng lặng im không nói gì.

Cảm nhận được không khí không bình thường lắm ở đại sảnh, Hoàng Hân Duật thân nhiên quét nhìn Trạ và Mạ ở hai bên một lúc lúc sau mới mở miệng hỏi:

“Trạ, nghe nói cậu thiếu chút nữa động thủ với Mạ?”

Bị điểm danh, Trạ nghe vậy nhưng chỉ trầm mặc cúi đầu không nói được một lời, không trả lời câu hỏi của Hoàng Hân Duật.

Thấy thế, vẻ mặt Hoàng Hân Duật vẫn cứ như thường nhìn hấn ta, sau lại nói: “Cậu hấn là biết quy tắc của tôi, mặc kệ như thế nào, tuyệt đối không cho phép người một nhà nội chiến.”

“Vâng.”

“Lần này tuy rằng bởi vì Thù đúng lúc nói cho các cậu biết tin tức của tôi nên không phát sinh ra chuyện gì, bất quá, hành vi của cậu vẫn là quá mức, cho nên, từ giờ việc bắt Hoàng Du Triền sẽ do cậu cùng Mạ hai người toàn quyền xử lý, về phần công tác hộ vệ, tôi sẽ để cho người khác phụ trách.”

“Chủ tử ——”

“Không nói nữa.”

Trong lòng biết Trạ muốn nói gì, Hoàng Hân Duật thế nhưng lại lạnh lùng cắt ngang lời nói của hấn ta, không lưu tình chút nào nói:

“Không muốn gây phiền toái cho tôi vậy nghĩ biện pháp nhanh chóng giải quyết chuyện này đi, còn nữa, nếu lần này cậu lại xung đột với Mạ, như vậy, cậu nên biết cái gì đang chờ cậu.”

“Vâng, tôi đã biết.” Cắn chặt môi, Trạ không cam lòng hồi đáp.

“Tốt lắm, cậu lui xuống trước đi.”

“Vâng.” Vẻ mặt suy sụp gật đầu chào Hoàng Hân Duật xong Trạ mới lặng yên lui ra.

Chờ cho Trạ rời đi, Hoàng Hân Duật mới mở miệng nói với Mạ, người đang có vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy.

“Mặt, cơ hội của cậu chỉ có lần này, nếu cậu vẫn không có biện pháp lấy được sự tha thứ của Trạ, như vậy, chỉ sợ tôi phải điều đi chức vụ của cậu hoặc Trạ thôi.”

Liếc mắt nhìn Mặt, Hoàng Hân Duật tiếp tục không nóng không lạnh nói:

“Phải biết rằng, hai người nếu không có biện pháp tín nhiệm nhau, như vậy bắt buộc tôi phải chia thành nhóm khác. Có thể là Trạ với Tĩnh, cũng có thể là cậu với Thù, cắt đứt cơ hội gặp mặt của hai người, hiểu chưa?”

“Tôi hiểu được.” Nghe được những từ ngữ ác liệt như thế, sắc mặt Mặt có vẻ hơn ngưng trọng.

“Cậu cũng đi xuống đi.”

Khẽ gật đầu, Mặt cũng mang theo thần sắc ảm đạm rời khỏi đại sảnh.

Lúc sau, Hoàng Hân Duật lại lệnh cho các thủ hạ: “Các người ra ngoài cửa canh giữ đi.”

“Vâng!”

“Anh cả...?” Hiểu được hấn cho toàn bộ mọi người trong phòng lui đi tất có chuyện gì đó không muốn để cho người khác biết, nhưng mà, chuyện gì cơ chứ? Trong lòng Hoàng Yến Quân không khỏi tràn đầy nghi vấn.

“Yến Quân, có chuyện giao cho chú đi làm.”

Lấy ra hóa đơn nhận hàng của cửa hàng trang sức lúc trước Mặt đưa cho mà hấn luôn mang theo trên người.

“Đây là cái gì?” Nhìn kỹ trang giấy trên tay, Hoàng Yến Quân không khỏi kinh ngạc: “Này, là ngày hôm đó...”

“Đây là lúc trước Mặt giao cho tôi, bốn năm trước hấn nhận được.”

“Bốn năm trước!? Đây... Đây không phải là ——” Anh đẩy ư?

“Chú đi xem thử còn có thể lãnh hàng, hoặc là, thử xem có thể hỏi ra chút gì đó hay không.”

Một mỗi cau mày, sắc mặt Hoàng Hân Duật còn khó coi hơn mới vừa rồi rất nhiều.

“Tôi muốn biết, ngày đó rốt cuộc y đi ra ngoài làm cái gì.”

Đi ra ngoài làm gì ư? Cúi đầu nhìn trang giấy cũ kỹ ố vàng trên tay, Hoàng Yến Quân đột nhiên nhớ tới cái cảnh lúc trước Anh đột nhiên cản đường cậu ở trên hành lang, hơi xin lỗi cùng ngại ngùng hỏi cậu anh cả thích cái gì.

Nhớ rõ khi đó cõi lòng cậu tràn đầy địch ý với anh cả, nhất là đối với Anh một kẻ ngu muội, một lòng nhẫn nhục chịu đựng mà yêu anh cả, lại càng thêm phản cảm, bởi vậy căn bản cũng không muốn trả lời câu hỏi của y, còn cố ý đùa cợt y:

‘Anh cả của tôi thích cái gì không phải anh rõ ràng nhất sao? Anh ấy thích lên giường với trai!’

Nếu anh thật sự muốn tặng anh ấy gì đó thì cứ cởi sạch quần áo trét bơ lên người rồi buộc một chiếc nơ dăng lên cho anh ấy là tốt nhất! Không phải anh chỉ được dùng để chơi loại trò chơi này thôi sao.

A! Tốt nhất, tốt nhất tặng anh ấy thêm một bộ dụng cụ, như vậy các người mới có thể chơi đùa càng thêm tận hứng, có phải hay không?

Trào phúng giễu cợt cực độ, khi đó cậu hoàn toàn không cảm thấy cậu nói vậy có quá hay không, thậm chí khi cậu nhìn thấy sắc mặt Anh bởi vì những lời nói ác độc của cậu mà trở nên xấu hổ nan kham, cậu lại càng tỏ ra vô tình hơn, ác miệng hơn:

‘Nhưng mà... hiện tại trong lòng anh cả của tôi lại chỉ có mỗi Quân Trình, cho dù anh hao hết tâm tư chuẩn bị bao nhiêu thứ đi chăng nữa —— chỉ sợ anh ấy một chút cũng không cảm kích, đúng không? Ha ha ha...’

Thấy Hoàng Yến Quân chậm chạp không có phản ứng, Hoàng Hân Duật nghi hoặc nhìn cậu. “Yến Quân?”

“Ách, anh, anh cả.” Bị tiếng hấn làm cho bừng tỉnh, Hoàng Yến Quân có vẻ hơi bối rối.

“Chú làm sao vậy?”

“Không, không có gì.” Cậu chăm chú nhìn Hoàng Hân Duật, trong lòng cậu còn có một chuyện đè nặng....

Nhớ rõ sau cuộc gặp hôm ấy, cậu từng sai người theo dõi mọi hoạt động của Anh, quả nhiên, không bao lâu sau Anh một mình ra ngoài, mà cậu, liền thừa dịp cơ hội lần đó đem hai chữ “phản đồ” trút lên trên người Anh...

“Em đã biết, em sẽ nghĩ biện pháp xem có thể hỏi thăm được gì hay không, anh cả, anh yên tâm đi.”

Khẽ cúi đầu, Hoàng Yến Quân đột nhiên phát hiện giờ phút này cậu không dám nhìn thẳng vào mắt Hoàng

Hân Duật, bởi vậy đành phải vội vàng kiếm cớ rời đi.

“VẬY... em còn có việc, về phòng trước đây.”

“Ừ.” Tuy rằng nhìn ra vẻ mặt của cậu có chút quái dị, bất quá Hoàng Hân Duật cũng không nói toạc ra.

Sau khi Hoàng Hân Duật đồng ý, Hoàng Yến Quân liền vội vàng vội vàng rời khỏi đại sảnh, trước khi đi vẫn không quên căn dặn quản gia phải chú ý đến tình trạng thân thể của Hoàng Hân Duật nhiều hơn.

31. Quyển 1 - Chương 29

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O00—O00

*Hắn hy vọng có kết cục như thế nào... tôi sẽ thay hắn hoàn thành, dù sao với tôi mà nói cũng chẳng sao...
Cùng lắm chỉ là một cái mạng, không đáng gì cả*

Tựa người vào sofa, Từ Cửu Kỳ lẳng lẳng nhìn bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ, ngay cả một phiến mây cũng không có, có chăng cũng chỉ là vầng thái dương mãnh liệt vô cùng mà thôi, cũng có nghĩa thời tiết hôm nay sẽ thật phần nóng bức.

Bất quá mặc kệ thời tiết như thế nào cũng chẳng liên quan gì tới y, bởi vì nhà giam của y là ở nơi này, ngay tại nơi này, cho nên bất luận bên ngoài là mưa to gió lớn hay là sét đánh chớp rền đều không liên quan đến y, dù sao y... cũng thoát ra không được.

Lúc Hoàng Yến Quân mở cửa nhìn thấy chính là cảnh tượng như vậy, Từ Cửu Kỳ thất thần ngóng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong tay cầm một ly trà, thuốc trên bàn vẫn còn nguyên, cũng không biết đến tột cùng y đang nhìn cái gì, chỉ là không nhúc nhích đỡ đỡ gối đó.

Nhớ tới nhiệm vụ mấy ngày hôm trước anh cả giao cho, cuối cùng hôm nay đã có kết quả, cũng khiến cho cậu có thể tranh thủ thời gian đến thăm Từ Cửu Kỳ, lại không dự đoán được kết quả lại giống như những gì cậu đã nghĩ, cũng làm cho cậu không biết nên đối mặt như thế nào với người trước mặt lúc này đây.

Tim đập mạnh và loạn nhịp, bất an nhìn sườn mặt u buồn của y, Hoàng Yến Quân cũng không biết nên mở miệng như thế nào.

Im lặng cố gắng bình tĩnh nỗi lòng gợn sóng không yên của mình, cho đến khi thời gian không biết trôi qua bao lâu cậu rốt cuộc mới mở lời.

“Anh đang nhìn gì vậy?”

Chậm rãi bước vào trong phòng, Hoàng Yến Quân thật cẩn thận nhẹ giọng hỏi, bởi vì người trên sofa không muốn người khác xưng gọi y là “Anh”, mà cậu lại không biết tên thật của y là gì, bởi vậy chỉ có thể trực tiếp hỏi ra vấn đề mà không nhắc tới từ xưng hô.

Như là bị tiếng của cậu đánh tỉnh, thân mình Từ Cửu Kỷ khẽ run một chút, rồi mới chậm rãi thu hồi tầm mắt xa xa, cúi đầu không nói gì.

Đối với biểu hiện lãnh đạm không đáng đáp lại của y, Hoàng Yến Quân như sớm đã đoán trước được nên không chút phật lòng, vẫn là ôn tồn hỏi lại:

“Thuốc của anh... sao vẫn chưa uống? Vết thương trên người anh tuy không tính là nghiêm trọng, nhưng mấy ngày này vẫn phải uống thuốc hỗ trợ giảm đau cùng với phòng ngừa sinh mủ, cho nên anh...”

Cậu còn chưa nói xong, chỉ thấy Từ Cửu Kỷ càu nhàu một tiếng rồi hốt lấy thuốc toàn bộ nuốt vào bụng, thấy thế, Hoàng Yến Quân nhất thời ngừng những lời chưa nói ra, có chút suy tư nhìn y.

Rõ ràng cảm nhận được tầm mắt của Hoàng Yến Quân, nhưng giờ phút này trong lòng Từ Cửu Kỷ lại quá mệt mỏi rồi, không muốn phản ứng lại cậu, mặc kệ là châm chọc khiêu khích hay dò hỏi hoặc là gương nanh múa vuốt phòng bị, ngay cả nghe cậu ta nói—— y đều cảm thấy mệt.

Chậm chạp buông ly nước trong tay xuống đi đến bên giường, Từ Cửu Kỷ hiện tại thậm chí nghĩ một mình yên lặng một chút, cái gì cũng không muốn làm.

Nhắc chần lên nằm xuống, y gắt gao nhắm chặt hai mắt lại, ám chỉ không muốn nhiều lời với Hoàng Yến Quân, chỉ hy vọng cậu có thể thức thời mau chóng rời khỏi nơi này, đừng tiếp tục quấy rầy y nữa, nhưng đáng tiếc không như mong muốn, y đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng người kia rời đi, lại tiếp tục qua một lúc lâu, trong phòng lại vang lên tiếng nói Hoàng Yến Quân, âm điệu pha trộn một chút hối lỗi, một chút áy náy, cùng với ghen đố ở đáy lòng:

“Thật xin lỗi.”

Từ Cửu Kỷ không nói gì, y cũng thật không biết Hoàng Yến Quân đang nói cái gì, đồng thời y thật sự quá mệt nên cái gì cũng không muốn quản.

Đối mặt với sự trầm mặc của y, Hoàng Yến Quân lựa chọn xem nhẹ, tự hỏi lại: “Người phản bội là tôi... kỳ thật anh đã biết, có phải hay không?”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ tuy rằng vẫn nhắm chặt hai mắt như trước, nhưng thân thể y lại mơ hồ trở nên có chút cứng ngắc, ngay cả khuôn mặt vốn cổ trấn tĩnh cũng tái nhợt đi, đủ thấy câu hỏi của Hoàng Yến Quân đích thật đã tạo thành ảnh hưởng tới y.

“Vì sao lúc trước anh không biện giải thay mình chứ?”

Liên tục không nói gì, Từ Cửu Kỷ vẫn đang kiên trì không chịu đáp lời cậu.

“Anh... Nhất định rất hận tôi đi, cho nên mới không muốn nói chuyện với tôi.”

Tự biết lỗi lầm quá khứ khó có thể mà nhận được sự tha thứ, Hoàng Yến Quân chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ, sau đó lại mở miệng, chỉ vì có những lời cậu không thể không nói ra:

“Thực xin lỗi, kỳ thật bốn năm trước tôi đã từng muốn giải thích với anh, tôi chưa từng chân chính tiếp xúc qua tổ chức ngầm Hoàng gia, cho nên tôi thật sự không biết bọn họ tàn nhẫn đối với kẻ phản bội Hoàng gia như thế.”

Nuốt nuốt nước miếng, Hoàng Yến Quân vạn phần tự trách nhìn Từ Cửu Kỷ vẫn đang nhắm chặt hai mắt trên giường, sám hối:

“Tôi... Lúc trước tôi nhìn thấy bộ dạng anh bị lôi lên đại sảnh... Tôi thật sự bị dọa cho, cũng vào thời điểm đó tôi mới giật mình tỉnh ngộ, chuyện mà bản thân làm ra... sai lầm đến mức nào... Tôi thật sự thật... thật có lỗi, khi đó tôi thật sự hối hận, chỉ là, chỉ là tôi cũng không dám nói ra sự thật, bởi vì tôi sợ... Tôi, tôi rất nhát gan, tôi thật sự rất sợ hậu quả sau khi nói ra sự thật... Tôi, tôi rất sợ anh cả sẽ bởi vì vậy mà đối phó tôi, thậm chí là mẹ của tôi, cho nên... Cho nên tôi...”

“Đừng nói nữa.”

Không hề dự báo trước đánh gãy sự hối tiếc khôn kể của cậu, Từ Cửu Kỷ chậm rãi mở mắt, tiếp đó, y chậm chạp ngồi dậy, thở dài:

“Chuyện đã qua, hiện tại có nói gì đi nữa cũng là uống công.”

Có lẽ là bị tự trách nồng đậm trong lời nói của cậu đã động, cũng có lẽ là mấy ngày này cậu cẩn thận chăm sóc làm cho y cảm thấy không đành lòng, quan trọng hơn là, cũng có thể bởi vì những ngày gần đây tâm thần không yên cùng với nỗi lòng mê loạn khó có thể bình tĩnh ảnh hưởng, tóm lại không biết vì sao, Từ Cửu Kỷ chỉ không muốn nghe cậu tiếp tục nói.

“Anh...” Không biết làm sao nhẹ giọng gọi một tiếng, Hoàng Yến Quân không rõ ràng lắm y nói ra những lời này là có ý gì.

“Tôi chán ghét cái tên này cậu biết không?”

Nghe thấy cậu lại gọi cái tên ấy, Từ Cửu Kỳ hơi cúi đầu, trong mắt nhất thời tăng thêm mấy phần đau thương, chỉ thấy y không tiếng động lại thở dài, tiếp theo mới chậm rãi nói:

“Mỗi lần nghe đến cái tên này, tôi sẽ không tự chủ được nhớ tới bản thân bị thảm cỡ nào, bắt đắ dĩ cỡ nào từ bỏ tất cả tự tôn cùng kiêu ngạo đi yêu một người, nhưng mà... người kia không yêu tôi...Thời điểm tôi lựa chọn đi cùng hắn, tôi nghĩ rằng bản thân... rốt cục đã tìm được một nơi thuộc về mình, haha..., chỉ tiếc cái hạnh phúc ấy không có kéo dài bao lâu, làm cho tôi ngay cả muốn an ủi chính mình cũng không thể. Cậu biết không, khi tôi bị đánh cho tơi tả, lúc bước ra khỏi cửa, tôi nghe thấy hắn hỏi tôi, hắn hỏi tôi ‘đau không?’, tôi cố gắng ngẩng đầu nhìn hắn, nhưng chỉ cần liếc mắt một cái, tôi liền hiểu được... Nơi này không thuộc về tôi... Tôi chung quy... vẫn là cô độc...”

Nghe thấy y nói ra những thống khổ đau đớn kịch liệt, Hoàng Yến Quân không thể há mồm an ủi y gì được, chỉ có thể kinh ngạc khuôn mặt gầy gò của y, lặng im.

“Nếu có thể lựa chọn, tôi thật hy vọng chính mình lúc ấy không có ngẩng đầu, như vậy tôi sẽ không nhìn thấy ánh mắt ấy của hắn... Như vậy ít nhất, tôi cũng còn có thể vui vẻ hơn được chút lát, có phải hay không?”

Khẽ cười mang theo vài phần khinh đạm, Từ Cửu Kỳ đột nhiên chuyển mắt nhìn Hoàng Yến Quân, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp:

“Lúc trước... kỳ thật tôi căn bản không có thừa nhận gì cả, là hắn trực tiếp phán tội cho tôi. Không hỏi một tiếng, tôi thậm chí ngay cả gặp hắn cũng chưa gặp qua... hắn cũng đã khẳng định tất cả mọi chuyện... Tôi còn có thể làm gì? Hơn nữa... Cho dù tôi có nói, hắn cũng sẽ không để cho tôi nói. Một khi đã như vậy, nếu đã biết rõ kết quả là vậy, cứ để hắn hành động! Hắn hy vọng có kết cục như thế nào... tôi sẽ thay hắn hoàn thành, dù sao với tôi mà nói cũng chẳng sao... Cùng lắm chỉ là một cái mạng, không đáng gì cả! Sống đến bảy, tám mươi tuổi với tôi mà nói thật sự rất thống khổ, có thể sớm chấm dứt cuộc đời này một chút... Tôi ngược lại còn cảm thấy thoải mái.”

Dứt lời, y liền cười, trong nụ cười tràn đầy tự giễu cùng tuyệt vọng.

Nhìn Từ Cửu Kỳ chưa xót như cười như không, cuối cùng Hoàng Yến Quân đã hiểu được vì sao lúc ấy Trạ nói ra câu ‘kỳ thật y muốn chết’, y hiện tại, một chút cũng không nhìn ra chút ương ngạnh nào trước đây.

Bỏ đi lớp vỏ nguy trang phòng bị trên người xuống, dõ đi về vô vị, kiêu căng cùng lãnh khốc, lúc này y yếu ớt không hề che giấu gì cả, toàn bộ viết ở trên mặt, làm cho người ta chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể cảm nhận sự đau đớn trong lòng y, chẳng trách lúc ấy Trạ lại nói ra những lời thâm thía như vậy.

Trầm mặc nhìn y, Hoàng Yến Quân vẫn chỉ có thể im lặng mà chống đỡ, dù sao cậu chưa từng yêu, cho nên cậu không thể chân chính hiểu được cảm giác bị người mình yêu phản thì thống khổ đến mức nào, cậu cũng chưa từng có cảm giác không nơi nương tựa, cho nên cũng vô pháp hiểu rõ tâm tình đơn độc, không chốn đi về ra sao.

Lẳng lẳng nhìn y, cậu hiểu được thứ mà giờ phút này Từ Cửu Kỷ cần, tuyệt đối không phải cái loại an ủi giả dối này, bởi vậy cậu trừ bỏ trầm mặc ra cũng chỉ có thể trầm mặc, không gian yên tĩnh chính là an ủi lớn nhất mà lúc này đây cậu có thể làm được cho y.

32. Quyển 1 - Chương 30

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Tình nguyện chỉ làm bạn bè cũng tốt hơn cùng nhau thống khổ

Ngắm nhìn hộp gấm màu xanh trong tay, Hoàng Hân Duật có chút đắm chiêu hồi tưởng lại mọi chuyện đã phát sinh trong mấy ngày gần đây. Đang lúc hần đắm chìm trong những suy tư đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, hần lập tức giấu đi hộp gấm trong tay, sau đó mới lên tiếng cho người vào.

“Chủ tử.” Mới vào cửa, Khuyết Thù Ngôn liền cung kính mở miệng.

“Có việc?”

“Tôi muốn xin chủ tử cho nghỉ.” Doan chính đứng ở một bên, tâm tình Khuyết Thù Ngôn có vẻ vô cùng vui sướng.

“Xin nghỉ?” Không rõ ý của hần ta là gì, Hoàng Hân Duật không khỏi nhíu mày:

“Hiện tại cậu muốn đi đâu? Là quay về chỗ của cậu trai kia sao?”

“Cái gì mà cậu trai kia, người ta là ân nhân cứu mạng của ngài đó chứ.” Không bị sắc mặt hờn giận của Hoàng Hân Duật hù dọa, vẻ mặt Khuyết Thù Ngôn vẫn tràn ngập ý cười.

“Tóm lại cậu muốn đến chỗ của cậu ta, đúng không?”

“Đúng vậy.” Không nghĩ nhiều, Khuyết Thù Ngôn thành thật trả lời. “Bởi vì không bao lâu nữa cậu ấy sẽ

kết hôn, tôi phải tận dụng thời gian ở bên cạnh cậu ấy mới được.”

“Kết hôn!?”

Nghe được lời của Thù, Hoàng Hân Duật không khỏi cảm thấy vạn phần kinh ngạc hỏi lại, nhớ rõ ngày đó hẳn rõ ràng thấy được trong mắt Khuyết Thù Ngôn toát ra nồng đậm cương chiều dành cho cậu trai kia, thế thì sao lại...

“Cậu không phải rất thích cậu ta ư?”

“Đúng vậy.” Nét mặt Khuyết Thù Ngôn vẫn chưa thay đổi, vẫn là khuôn mặt ngập tràn ý cười, chẳng qua trong mắt có chút cô đơn.

“Vậy thì tại sao...?”

“Bởi vì cậu ấy thích con gái, có thể mang lại hạnh phúc cho cậu ấy cũng chỉ có thể là người con gái ấy, cho nên... Tôi chỉ có thể chúc phúc bọn họ.” Vẫn giữ nguyên nụ cười tươi sáng, dù cho Khuyết Thù Ngôn đang rất đau lòng.

Nghe được những câu nói tình cảm ẩn ẩn chua xót của Thù, Hoàng Hân Duật không nhịn được bật hỏi ra:

“Không tranh thủ sao?”

Có lẽ là bởi vì từ trước đến nay đều áp dụng phương pháp mạnh mẽ áp bức với người khác, bởi vậy Hoàng Hân Duật không thể chấp nhận hành động thoái nhượng tiêu cực của Thù.

Nghe vậy, Khuyết Thù Ngôn đầu tiên là sững sốt, tiếp theo, hần lặng im không nói nhìn Hoàng Hân Duật một hồi lâu, cuối cùng thản nhiên cười nói:

“Nếu tranh thủ mà tốt cho cả hai, tôi sẽ tranh thủ, nhưng, nếu xác định bản thân không thể đem lại niềm vui cho cậu ấy, như vậy, tôi sẽ nhận đau mà buông tay. Tôi tình nguyện hai người chỉ làm bạn bè cũng tốt hơn cùng nhau thống khổ.”

“Tình nguyện chỉ làm bạn bè cũng tốt hơn cùng nhau thống khổ... Vậy sao?”

Thì thào lặp lại câu nói ấy, sau một lúc lâu, Hoàng Hân Duật đột nhiên có chút hoang mang cất tiếng:

“Chẳng lẽ, tôi thật nên thả y đi sao?”

“Người mà chủ tử hỏi... là ai?”

Thâm ý nhìn Hoàng Hân Duật, dường như Khuyết Thù Ngôn cảm thấy hứng thú với câu hỏi của hắn.

Liếc Thù một cái, Hoàng Hân Duật tức giận trả lời, “Nếu đã không thể thay đổi sự thật, tôi sẽ không lãng phí thời gian mà hối hận.”

Hắn sẽ hoài niệm, sẽ tưởng niệm, sẽ nghĩ đến, nhưng tuyệt sẽ không hối hận.

“Như vậy người mà ngài hỏi... là y sao?”

Nghĩ đến hắn ta cố ý đùa cợt, đôi mày rậm của Hoàng Hân Duật cau lại, bực dọc liếc nhìn hắn ta, không lên tiếng.

Không bị sắc mặt nổi sùng của Hoàng Hân Duật dọa sợ, Khuyết Thù Ngôn lại giơ lên nụ cười ôn hòa nhưng ánh mắt lại thập phần chân thật nhìn hắn, đề nghị:

“Nếu đối tượng là y, như vậy tôi cũng không đề nghị ngài thả y rời đi.”

“Vì sao?” Hắn không phải nói tình nguyện chỉ làm bạn bè cũng tốt hơn hai người thống khổ sao? Như vậy tại sao đã biết rõ sẽ thống khổ hắn ta lại khuyên hắn đừng buông tay chứ?

“Bởi vì cho dù hai người các ngài có sống chung một mái nhà hay không, y vẫn sẽ thống khổ.”

Hơi dừng lại, Khuyết Thù Ngôn suy nghĩ trọng điểm rồi nói tiếp:

“Nếu ngài giữ y lại, có lẽ y còn có thể hạnh phúc được một ngày, nhưng nếu ngài để y đi —— vậy y cũng chỉ có thể thống khổ cả đời.”

“Có ý gì?”

Đối với lời nói của Thù tựa hồ cảm thấy vạn phần khó hiểu, nhưng lại giống như có chút hiểu được, Hoàng Hân Duật thẳng đến giờ phút này vẫn chưa thể xác định rốt cuộc bản thân nên làm như thế nào mới tốt, đối với chính mình cùng người kia, hắn thật sự không biết đến tột cùng nên làm như thế nào, đâu mới là kết quả hắn mong muốn, cho nên, hắn rất muốn nghe vài lời giải thích của Thù, hy vọng có thể từ cái nhìn của người ngoài cuộc mà thấy được điểm mù bản thân không thể thấy.

“Kỳ thật ngài cũng hiểu rõ trong lòng y chỉ có ngài, cho nên dù ngài thả y đi, tôi nghĩ cả đời y cũng không thể quên được ngài. Hơn nữa, lấy tình trạng thân thể hiện tại của y, tôi nghĩ ngay cả nuôi sống bản thân... y cũng sẽ gặp phải khó khăn cực lớn, lấy đâu ra thời gian mà nói chuyện yêu đương nữa chứ.”

Nghĩ đến tay chân y vốn đã bị thương, rơi xuống vực xong tay phải lại gãy xương nghiêm trọng, muốn khôi phục tất phải tiêu tốn một khoảng thời gian dài, mà trong lúc này, y làm sao có thể làm việc để trang trải cuộc sống cơ chứ? Khuyết Thù Ngôn thật sự không nghĩ ra được.

Nghe xong lời Thù nói, Hoàng Hân Duật nhất thời lâm vào một trận trầm mặc, trong đầu bỗng hiện ra ánh mắt bốn năm trước Từ Cửu Kỳ nhìn hắn, không biết vì sao, hắn gần đây luôn thường xuyên lơ đãng nhớ tới chuyện của nhiều năm trước, nhất là một ít hình ảnh trước kia nghĩ đến thì thập phần mơ hồ, gần đây nhớ tới lại dị thường rõ ràng, đặc biệt là ánh mắt và nụ cười của y, mỗi lần nghĩ đến luôn làm cho người ta cảm thấy đau lòng.

“Đối với y... Tôi phải chăng đã sai?” Từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên có loại cảm giác này, Hoàng Hân Duật không khỏi cảm thấy hoang mang lạ thường.

Hắn cũng chưa từng nghĩ tới những chuyện bản thân làm với người khác là đúng hay sai, cho tới nay, hắn chỉ thủy chung nghĩ đến thứ mình muốn rồi cố hết sức mà cướp lấy, chỉ có như thế mới có thể bảo đảm nắm giữ thứ đó lâu dài bên người, về phần những người khác, nếu không đáng để ý tới thì thôi, nhưng một khi gây trở ngại đến hắn, hắn sẽ nghĩ mọi cách diệt cỏ tận gốc!

Cho dù đến bây giờ hắn vẫn ôm chặt ý nghĩ như vậy, duy chỉ mỗi Từ Cửu Kỳ, hắn lại luôn luôn có cảm giác hắn đã sai, nhất là sau lần rơi xuống vực, mỗi lần chỉ cần vừa thấy bộ dáng u sầu rồi lại cố gắng bình tĩnh của y, hắn liền cảm thấy khó chịu, áy náy cũng càng sâu.

Thấy rõ hắn là thật sự phiền não, Khuyết Thù Ngôn không khỏi có chút kinh ngạc, nhưng hiểu được hắn sẽ không vui khi nhìn thấy thái độ kinh ngạc của mình, bởi vậy Thù nhanh chóng giấu đi kinh ngạc trong mắt, thập phần trịnh trọng trả lời câu hỏi của hắn:

“Mặc kệ có làm sai hay không, chuyện cũng đã làm, hơn nữa cũng không có cơ hội khôi phục lại, như vậy, thay vì suy nghĩ sai hay đúng, còn không bằng ngẫm lại nên bù đắp như thế nào!”

“Bù đắp?”

“Chìm vào quá khứ không phải tác phong của ngài, ‘cho dù sai lầm rồi, tôi cũng sẽ không ngừng tiến lên phía trước, tuyệt không quay đầu lại’, đây là những lời ngài từng nói qua, cho nên, nếu thật sự làm sai, vậy ngài hãy nghĩ biện pháp bù đắp lại đi!”

Mang theo hàm ý cổ vũ, khê cười, Khuyết Thù Ngôn ôn tồn nói:

“Nghĩ biện pháp bù đắp lại sai lầm, sau đó tiếp tục tiến về phía trước, đây là đề nghị duy nhất tôi có thể cho ngài, cũng là kỳ vọng lớn nhất của tôi.”

“Cho dù thực đã sai cũng phải khóa chặt người đó ở bên người, ý của cậu là như vậy sao?” Quang mang trong mắt biến hoá kỳ lạ, Hoàng Hân Duật tựa tiếu phi tiếu nhìn Thù.

“Đúng vậy! Ngài chỉ cần tiếp tục làm chính ngài là tốt rồi.”

Kéo ra một đường cong hoàn mỹ, Khuyết Thù Ngôn cung kính nói:

“Tác phong thủ đoạn quen thuộc của ngài có lẽ trước đây có một vị chủ tử không hiểu được, nhưng hiện tại vị này, khẳng định y có thể hoàn toàn thấu hiểu, ngài cứ yên tâm.”

“Cậu khẳng định?”

Không rõ tại sao hắn ta có thể khẳng định chắc nịch như vậy, trong lòng Hoàng Hân Duật vẫn luôn cảm thấy có chút hoài nghi, hơn nữa chỉ cần nghĩ đến Mạc Quân Trình là ví dụ, hắn liền không tự chủ được mà có chút lùi bước.

“Nếu ngài nhìn thấy ánh mắt của y lúc công ngài đến cầu cứu... Tôi nghĩ ngài sẽ không còn hoài nghi.”

Nhẹ nhàng cho hắn một đáp án, Khuyết Thù Ngôn liền vô thanh vô tức cáo lui.

Mất thấy Khuyết Thù Ngôn rời khỏi phòng, suy nghĩ của Hoàng Hân Duật không tự giác mà quay trở về khoảnh khắc sau khi rơi xuống vực, nhớ tới tiếng khóc nức nở bên tai, khuôn mặt sầu lo chuyên chú giúp mình băng bó, nghĩ rồi lại nghĩ, đột nhiên một ý niệm chậm rãi dâng lên trong đầu, sau đó ý niệm kia lại càng ngày càng phát ánh sáng chói lọi!

Tiếp theo, không biết lại qua bao lâu, hắn bỗng nhiên nhắc điện thoại, đợi đến khi bác sĩ đến, hắn đơn giản trao đổi tình trạng sức khỏe với bác sĩ xong liền yêu cầu làm thủ tục xuất viện.

33. Quyển 1 - Chương 31

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Tôi biết người sai... không phải cậu.”

Hoàng Hân Duật sau khi xuất viện bởi vì trùng hợp nhiệm vụ của Trâm và Mạt phụ trách đã có tiến triển, chuyện nghiêm trọng cần phải xử lý gấp, hần đành phải xử lý xong hết mới về nhà, bởi vậy, khi hần trở lại nhà đã là nửa đêm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Từ Cửu Kỳ ra, Hoàng Hân Duật theo thói quen định kéo ghế đến bên giường ngồi xuống, tựa hồ từ sau khi gặp lại Từ Cửu Kỳ, động tác này đã trở thành việc hần làm mỗi ngày, tạm thời không nói đến vì sao Từ Cửu Kỳ luôn phải nằm trên giường tĩnh dưỡng không ngừng, nhưng so với những người khác, thân thể người thanh niên trên giường thật sự gầy yếu hơn rất nhiều, bởi vậy mới dẫn đến thời gian tĩnh dưỡng của y cũng phải nhiều gấp mấy lần so với người khác.

Lặng lặng ngắm nhìn người trên giường, hần hồi tưởng lại khoảnh khắc sau khi ra tay giết chết Quân Trình nhìn thấy y, trong lòng hần lúc ấy đến tột cùng nghĩ gì? Vì sao lại không giết y đi, thật sự là vì gương mặt y giống Quân Trình sao? Thật sao?

Nhìn khuôn mặt Từ Cửu Kỳ bởi vì thương thể chưa lành mà có vẻ tái nhợt, nhìn khuôn mặt y bởi vì cuộc sống tang thương mà trở nên tiêu tụy, hần bỗng nhiên vô cùng hoài nghi lúc ấy trong đầu hần rốt cuộc nghĩ gì, vì sao hần lại giữ lại người con trai có nét tương đồng nhưng kém hơn Quân Trình này mà không hạ sát thủ?

Bốn năm tra tấn, làm cho người trước mắt đã không còn hơi thở nhả nhận linh động như lúc mới gặp nữa, có chăng cũng chỉ là một chút cốt khí cùng tự tôn còn sót lại sau muôn vạn đau khổ đã trải qua, và nổi bất đắc dĩ khi đã ném đủ nhân tình ấm lạnh, y như vậy, cùng với người trong trí nhớ của hần sớm đã không giống nhau, thậm chí ngay cả chính hần cũng hoài nghi, vào bốn năm trước sau khi trực xuất y ra khỏi Hoàng gia xong hần có còn nhớ rõ y hay không, nhưng y như vậy lại vẫn khiến hần giữ y lại.

Lúc trước ngay giây phút hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng hần kỳ thật sớm đã có quyết định, bất luận y nghĩ gì, hần đều phải giữ y ở bên người, mà bắt y lựa chọn, thuần túy chỉ là vì chút hư vinh của hần mà thôi, chính vì hần luôn không rõ điểm ấy, cho nên mới lặp đi lặp lại nhiều lần lưu lại trên người y một đạo lại một đạo vết thương.

Vươn tay khẽ vuốt miệng vết thương trước ngực chưa bị áo ngủ bằng gấm che đầy của y, ngón tay không cẩn thận chạm đến tầng băng gạc mềm mại, trong lòng Hoàng Hân Duật cảm thấy vô cùng khó chịu, mặc dù không đau đớn bằng lúc nhỏ bắt gặp Quân Trình bị cha ngược đãi, nhưng phần đau đớn này cũng là hiếm thấy trong cuộc đời hần, khiến hần không khỏi nhớ tới những lời buổi chiều Khuyết Thù Ngôn nói: Mặc kệ hai người có sống cạnh nhau hay không, y vẫn sẽ thống khổ.

Mặc dù khi đó hần cũng không phản bác, nhưng đáy lòng hần cũng hiểu được, hần đối với lời Thù nói kỳ thật vẫn là có chút hoài nghi, mặc dù trong cơn xúc động mà đưa ra quyết định xuất viện, cũng vào thời khắc đó trong lòng cũng có một quyết định nào đó, nhưng thật ra hần vẫn là có chút không xác định, nhưng muốn để cho bản thân cảm thấy dễ chịu hơn một chút hần quyết định xem nhẹ sự băn khoăn kia.

Nhưng lúc này, khi hần nhìn kỹ khuôn mặt y, cẩn thận ngắm lại từng hành động từng câu chữ của hai người từ lúc gặp lại, đến phỏng đoán ra cuộc sống của y những năm gần đây, hần bỗng nhiên cảm thấy được, có lẽ Khuyết Thù Ngôn nói không sai, cũng không biết bản thân hần đến tột cùng băn khoăn gì, cố kỵ điều chi đến nỗi cần người khác dạy hần phải làm như thế nào! Điều này thật đúng là.... thật sự là một chút cũng không giống hần chút nào...

Khẽ mở mắt, Từ Cửu Kỷ mơ hồ cảm thấy được tựa hồ có người chạm vào mình, hơi bất an muốn nhìn rõ người đến là ai, lập tức không giấu được kinh hách cuống quýt chống tay trái nâng người dậy, cấp tốc lui ra sau, ai ngờ do quá hoảng loạn mà y lại dùng sức quá mạnh đụng phải bàn trà phía sau, rồi lại theo phản xạ nghiêng người tránh —— hiển nhiên là lọt khỏi giường.

Mắt thấy y sắp rơi xuống giường, Hoàng Hân Duật nhanh tay lẹ mắt mau chóng đứng dậy ngồi lên giường đúng lúc vươn tay chụp tới, từ sau lưng vững vàng ôm lấy người, lúc này mới miễn giúp y tránh một tai nạn.

“Cậu không sao chứ?”

Ẩn hàm lo lắng thân thiết trong lời nói liền như vậy tự nhiên mà thốt ra, làm cho Hoàng Hân Duật cũng tự cảm thấy kinh ngạc trong lòng.

“Không, không có việc gì.”

Bị hấn nửa ôm vào trong ngực, Từ Cửu Kỷ nhịn không được lại nghĩ tới tình trạng quẫn bách ngày ấy lúc ở dưới vực được hấn ôm vào trong ngực khóc, nhớ tới nội tâm mình vẫn luôn quyến luyến hi vọng được hấn ôm ấp, bởi vậy cho dù cố gắng muốn giả vờ lạnh lùng, ngữ khí lạnh nhạt nhưng khuôn mặt cứ dần ửng đỏ cả lên làm cho y muốn giấu cũng giấu không được, vô tình tăng thêm mấy phần mỉa mai hoặc không tự biết cùng nỗi cảm phần tràn đầy, chẳng qua, lần này đối tượng tức giận là bản thân y chứ không phải hấn.

Nhìn ra y không được tự nhiên, Hoàng Hân Duật không nói một lời giúp y ngồi vững ở trên giường xong, sau đó mới ngồi lại trên ghế bên cạnh giường.

Hoang mang tĩnh lặng tràn ngập giữa hai người, Từ Cửu Kỷ đối với không khí quỷ dị lúc này cũng cảm thấy không biết phải làm sao, theo bản năng... né tránh tầm mắt của hấn, y thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, y không biết vừa mới rồi tại sao hấn lại giúp y, y cũng không biết vì sao giờ này hấn lại im lặng đi vào phòng y, nếu là lúc trước, hấn tất sẽ cho rằng bởi vì trong lòng hấn không thoải mái cho nên muốn đến tra tấn y, nhưng mà hiện tại...

Không biết vì sao, hiện tại từ trên người hấn tản ra một loại hơi thở mà y cũng chưa từng cảm thụ qua – bình thản và yên bình, so với loại hơi thở lạnh như băng từ trước đến nay của hấn mà nói, hiện tại ôn hòa như vậy không chút công kích cùng phòng bị quả thực làm cho y không tài nào hiểu nổi, không biết nên ứng phó như thế nào mới tốt! Bởi vậy, y chỉ có thể lẳng lặng giữ vững trầm mặc, chờ đợi hấn hồi phục bình thường hoặc là tự động rời đi là được.

Nhìn ra y muốn duy trì trầm mặc, Hoàng Hân Duật thần sắc tự nhiên nhìn y một hồi lâu sau đó đột nhiên hỏi:

“Sợ tôi sao?”

“Ai sợ ——”

Vốn tưởng rằng người này sẽ giống như vài ngày trước đó mỗi lần nhìn thấy y sẽ nói ra những lời ác ý trào phúng, Từ Cửu Kỳ lập tức xung động ngẩng đầu phản bác thẳng thừng với hắn, ai ngờ lại đối diện phải một đôi mắt trầm ổn nhàn tĩnh, đành phải im miệng lại, biểu tình trên mặt lại xấu hổ, xấu hổ chật vật quay mặt đi, Từ Cửu Kỳ tiếp tục trầm mặc.

“Tôi sẽ không thương tổn cậu nữa.”

Tiếng nói trầm thấp thuần hậu không nhanh không chậm cứ như vậy thốt ra, trên mặt Hoàng Hân Duật không thấy chút trêu tức cùng đùa cợt nào, vẫn là bình tĩnh như này giờ.

“Tôi biết người sai... không phải cậu.”

Lặng lặng nhìn y, Hoàng Hân Duật tạm dừng một lát sau mới nói thêm, lúc này, vẻ mặt hắn không có gì là cười nhạo cả, chỉ có nghiêm túc và chân thật.

Hắn có lẽ rất bá đạo, có lẽ rất lãnh khốc, và hơn thế, hắn còn cuồng vọng ích kỷ tới cực điểm, bởi vậy ở trong mắt người khác, hắn luôn luôn là bá chủ cao cao tại thượng, luôn luôn bạo ngược vô đạo, hắn – chính là một kẻ như vậy.

Đối đãi với người mình yêu, từ trước đến nay hắn so với bất luận kẻ nào đều che chở hơn, ôn nhu hơn, cũng chỉ chung thủy với mỗi mình người đó không hề ghé mắt nhìn sang người khác, tuy rằng cả cuộc đời này hắn tính đến bây giờ duy nhất được hắn đối đãi như thế chỉ có một người – một người không còn trên đời, hơn nữa giờ phút này đây cảm giác trong lòng hắn dành cho Từ Cửu Kỳ cũng khác biệt so với Mạc Quân Trinh đã mất, nhưng mà... từ đáy lòng hắn vẫn là nhịn không được cảm thấy thương tiếc cùng đau lòng cho y, cũng bởi vậy, hắn không thể lại nhìn Từ Cửu Kỳ mỗi khi ở trước mặt hắn cứ luôn như vậy, không có lúc nào mà không dựng lên lớp gai nhọn xù xì phòng vệ, cho nên, hắn lựa chọn trực tiếp nói hết ra.

Từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp gấm màu lam, đem đưa tới trước mặt y, hoãn giọng nói:

“Tôi đem thứ này tới trả cho cậu.”

Chợt nghe thấy Hoàng Hân Duật mới vừa rồi thốt ra câu mà khiến cho kẻ khác phải kinh ngạc đến cực điểm, cái câu ‘tôi biết người sai không phải cậu’, trong lòng Từ Cửu Kỳ đã sớm đã hỗn loạn không chịu nổi, quá nhiều kinh ngạc làm cho y không cố chấp che giấu kinh ngạc cùng yếu ớt trong mắt mình nữa liền cứ như vậy trực tiếp chống lại đôi mắt đen thẳm của hắn.

Ngay lúc hai mắt giao nhau, y cảm thấy một cỗ uy khuất cùng phần nộ trước nay chưa có dâng lên trong lòng, làm cho y nhịn không được nghĩ muốn rít gào rống giận với hắn, phát tiết hết những cảm xúc tức giận nan kham trong lòng ra, nhưng trong mắt lại kém cỏi nổi lên tầng tầng hơi nước, cổ họng cũng như bị người ta bóp nghẹn khó chịu vô cùng, ngay cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên trầm trọng, càng không nói đến chuyện há mồm mắng chửi người.

Ai ngờ ngay sau đó lại thấy hắn lấy ra một hộp gấm màu lam đưa tới trước mặt, nói là muốn trả lại cho

mình?

Từ Cửu Kỳ theo phản xạ liếc nhìn hộp gắm trên tay hắn, khi nhìn vào thanh tên cửa hàng nho nhỏ thiết kế tinh xảo, hơi nước trong mắt lại rất nhanh ngưng tụ, suýt nữa sẽ rơi xuống.

34. Quyển 1 - Chương 32

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Hắn hiểu được trong lòng hắn có chút tham luyến cái cảm giác được người ta trân quý

“Anh ——”

Kinh hoàng phát giác ra bản thân đang rơi lệ, Từ Cửu Kỳ chặt vật không chịu nổi vội vàng che mặt lại, không chút ôn nhu hủy diệt đi thủy quang trong mắt mình, ngữ điệu cứng ngắt lạnh lùng phủ nhận:

“Tôi không biết anh đang nói cái gì, tôi chưa thấy qua vật này.”

Tiếp, y cũng không quản Hoàng Hân Duật sẽ phản ứng như thế nào với câu trả lời lúc này của mình, thân mình vừa động, tính toán giấu mình vào trong chiếc chăn không để ý tới hắn nữa, nào biết Hoàng Hân Duật cũng không chịu cho y như nguyện, tựa hồ đã sớm đoán được y sẽ có hành động như thế, so với y nhanh hơn từng bước tiến đến ngồi bên mép giường, đưa tay kiểm chặt cổ tay gầy guộc của y ép y mở lòng bàn tay ra, sau đó vũng vàng đặt hộp gắm màu lam vào trong tay y, khẩu khí vẫn chậm rãi như trước nói:

“Tôi biết đây là của cậu, tôi có hóa đơn nhận hàng cậu vứt bỏ lúc trước, trên đó có chữ ký của cậu, hơn nữa ông chủ cửa hàng cũng còn nhớ rõ yêu cầu của cậu, cậu yêu cầu ông ấy nội trong năm ngày phải chuẩn bị tốt hàng, kịp tặng quà lễ Giáng Sinh... Tôi có nói sai không?”

“Tôi nói ‘Tôi không biết anh đang nói cái gì’, anh muốn tôi nhấn mạnh bao nhiêu lần anh mới nghe hiểu được!”

Tránh không khỏi sự trối buộc của hắn, Từ Cửu Kỳ không nhẫn được cơn tức giận ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy đen như mực kia, không chút chột dạ phủ nhận toàn bộ những câu những lời hắn nói, cho dù nó đều là sự thật đi chăng nữa, nhưng tất cả đều là những việc ngu xuẩn mà tên con trai gọi là “Anh” làm ra, cùng y – Từ Cửu Kỳ —— hoàn toàn không quan hệ!

“Tôi chưa từng làm qua loại chuyện ngu xuẩn này, thứ này cũng không phải của tôi, mời anh không cần tùy tiện lấy ra mấy thứ vớ vẩn bắt tôi nhận nợ, tôi sẽ không thừa nhận.”

Cầm tức nhìn thẳng vào mắt hắn, Từ Cửu Kỷ gần từng tiếng rành mạch, cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chuyện ngu xuẩn... Phải không?” Nhìn thấy lửa giận hừng hực trong mắt y, Hoàng Hân Duật có chút dăm chiêu âm trầm cất tiếng.

Tới lúc trưởng thành hắn cũng chưa từng để ý đến sinh nhật của bản thân, thứ nhất là bởi vì Mạc Quân Trình từ trước đến nay là kẻ ngay cả ngày sinh nhật của mình còn không nhớ, cho nên tự nhiên sẽ không thể nhớ rõ sinh nhật của hắn, thứ hai là trước giờ trong mắt hắn chỉ nhìn thấy Mạc Quân Trình, trong thế giới của hắn cũng chỉ có những chuyện liên quan đến Mạc Quân Trình mới đáng giá cho hắn chú ý, những chuyện khác tuyệt không quan trọng, kể cả sinh nhật của bản thân hắn cũng vậy, cho nên tới nay hắn cũng không để ý, hơn nữa hắn cũng không muốn cho nhiều người biết được việc tư của hắn, bởi vậy thuộc hạ bên cạnh cho dù muốn hỏi cũng không hỏi ra đáp án, và cứ thế không hề có ai nhắc tới, hắn cũng đương nhiên quên sạch.

Chính là, trong trí nhớ của hắn từng có một người, vì hỏi ra ngày sinh của hắn mà liên tục tiêu phí hơn nửa năm thời gian, mỗi khi gặp hắn đều hỏi hắn vấn đề này, tuy rằng bọn họ không phải mỗi ngày đều gặp mặt, thậm chí có khi một tháng cũng không hơn một lần gặp nhau, bởi vậy số lần hỏi cũng không tính rất thường xuyên, nhưng cho dù như thế, vẫn làm cho hắn phiền, ghét, bực dọc, tức giận hung hăng ném người nọ ở trên giường hành hạ suốt cả đêm cũng không chịu ngừng, sau đó ác ý chọn ngay lúc người đó thất thần sắp ngất đi kề sát tai y thấp giọng nói ra cái ngày mà hắn chưa từng nói cho bất luận kẻ nào biết, hắn nghĩ rằng, trong tình huống như vậy cho dù y nghe được cũng không thể nhớ rõ, nhưng mà không ngờ được người nọ lại ghi tạc câu nói băng quơ kia vào trong lòng, rồi lại cẩn thận suy tính thứ hắn thích, chỉ vì tìm ra lễ vật tốt nhất để tặng hắn...

Từ trong miệng ông chủ kia, rồi dựa vào hộp gấm này, hắn nhìn thấy được bốn năm trước Anh yêu say đắm cùng lo lắng lấy lòng hắn đến nhường nào, hắn còn cảm giác được một loại cảm xúc mà hắn chưa từng cảm thụ từ trước đến nay, cái cảm giác được người ta xem là báu vật đặt ở trong lòng mà trân trọng, cái cảm giác ấy rất ngọt ngào nhưng cũng vô cùng chua xót... Làm cho hắn biết rõ không nên, rồi lại không thể lạnh lùng dứt bỏ.

Trong lòng hắn có chút hoang mang, bởi vì hắn biết cảm giác ấy sẽ làm hắn trở nên yếu đuối, sẽ khiến hắn liên tiếp thay đổi, vì không cho bản thân lâm vào hoàn cảnh hỗn loạn như vậy, vì không muốn một lần nữa cho bất luận kẻ nào có cơ hội phản bội mình, vào lúc này hắn hắn nên cố hết sức phá hủy đi nguyên nhân mai sau có thể làm rối loạn con tim hắn, nhưng mà cho dù trong lòng biết là như thế, hắn vẫn không thể xuống tay.

Nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt bao hàm lửa giận, tùy ý khiêu khích trước mắt, hắn hiểu được trong lòng hắn có chút tham luyến cái cảm giác được người ta trân quý, hơn nữa mỗi khi hắn nhớ tới đối phương vào khoảnh khắc hắn tiếp cận sinh tử thì toát ra thương tâm khổ sở, nhớ tới y hành động ngu xuẩn tình nguyện liều mình cũng muốn bảo vệ hắn chu toàn, nơi nào đó trong lòng hắn lại không tự chủ được trở nên mềm mại, khiến hắn cho dù đối mặt với sự vô lễ của y — cũng không thể nào ngoan tuyệt tra tấn y được nữa.

Quả thật là sai lầm rồi! Không tiếng động thở dài trong lòng, Hoàng Hân Duật bất đắc dĩ thừa nhận.

Chỉ cần để lại y ở bên người, hắc khăng định sẽ không chế không được mà tiếp tục phạm sai lầm, mỗi quan hệ cũng tất nhiên sẽ lại hoàn toàn thay đổi! Thật muốn giữ lại ư? Phải vậy không?

Lúc này hắc tử trong mắt Từ Cửu Kỷ đọc được không chỉ có yêu say đắm, mà là ẩn hàm thật sâu bi ai, oán giận cùng quanh quẽ, nhìn thấy y như vậy, Hoàng Hân Duật lại vẫn cứ tin tưởng y như trước vẫn luôn đặt hắc ở trong lòng, bởi vì hắc biết, sâu thẳm trong đôi mắt ai oán này đang cất giấu một cỗ thâm tình, bởi vì hắc nhìn ra người trước mặt dấu suy nghĩ gì cũng đều viết lên đôi mắt, cho nên hắc một chút cũng không hoài nghi sự tồn tại của chính mình trong lòng y, như vậy, đến tột cùng hắc đang chờ đợi cái gì? Đến tột cùng hắc... còn đang do dự điều gì?

Bất an? Phản bội?

Nếu ngài nhìn thấy ánh mắt lúc y công ngài đến cầu cứu, tôi nghĩ ngài sẽ không bao giờ hoài nghi...

Bỗng dừng lại nhớ tới lời Khuyết Thù Ngôn nói trước khi đi, mâu quang bình tĩnh bỗng nhiên nổi lên một chút gợn sóng, liên tục lặng im ngóng nhìn cũng thoáng chốc bị đánh vỡ.

Bất thành lời, hắc đột nhiên mở miệng nói: “Bất luận thái độ hiện tại của cậu như thế nào, cũng không quan trọng lòng cậu nghĩ gì, tôi, sẽ không cho cậu rời đi.”

Bình tĩnh giống như báo cho biết một chuyện râu ria vặt vãnh, vẻ mặt cùng ngữ điệu của Hoàng Hân Duật trừ bỏ khăng định cùng kiên quyết ra không còn bất cứ cảm xúc nào khác.

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ thoáng chốc giật mình ngốc lảng, tựa chừng khó hiểu sao hắc lại đột nhiên nhảy đến vấn đề này, lại giống như đang suy ngẫm hàm ý trong lời hắc, một lát sau, y lại khôi phục thái độ thường ngày, không cho là đúng dùng vẻ mặt khiêu khích lạnh nhạt nói:

“Về chuyện này, anh đã nói với tôi rất nhiều lần, tôi cũng sớm có chuẩn bị tâm lý, không tính toán sống đi ra khỏi Hoàng gia, không biết câu trả lời này... Ngài đây có vừa lòng hay không?”

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không thương tổn cậu thêm lần nào nữa, càng không thể giết cậu, bất luận cậu tin hay không, đây là lời nói thật.”

35. Quyển 1 - Chương 33

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Tôi không yêu anh... Cho nên tôi không cần.”

“Tôi đã nói rồi, tôi sẽ không thương tổn cậu thêm lần nào nữa, càng không giết cậu, bắt luận cậu tin hay không, đây là lời nói thật.”

Hoàng Hân Duật không thay đổi sắc mặt nghênh đón ánh mắt khiêu khích của Từ Cửu Kỷ, thần thái vững vàng cùng với ánh mắt không mang theo chút vui đùa châm chọc nào làm cho Từ Cửu Kỷ thiếu chút nữa nghĩ rằng mình hoa mắt, vậy mà lại thấy được tia ôn nhu chân thật trong mắt hắn!? Vì thế, Từ Cửu Kỷ không khỏi cười nhạo mấy tiếng, lãnh đạm không để tâm.

Thấy thế, Hoàng Hân Duật như trước không chút tức giận, chỉ lẳng lặng ngồi ở bên cạnh y trầm mặc nghiêng đầu giống như đang suy tư điều gì đó, Từ Cửu Kỷ tuy rằng đối với việc hắn không giận dữ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không muốn tiếp tục trêu chọc hắn, người này cứ vậy ngồi bẹp lên chặn làm y không thể nhúc nhích, y theo bản năng tránh tiếp xúc với ánh mắt và tay chân với hắn, sắc mặt rõ ràng không kiên nhẫn nhìn vách tường bên kia không buồn lên tiếng.

Bầu không khí tĩnh lặng tràn ra xung quanh, ngay khi Từ Cửu Kỷ nghĩ đến rằng tình huống này cứ vậy diễn ra thì Hoàng Hân Duật lại đột nhiên mở miệng.

“Vết thương trên tay chân của cậu...”

Vừa nghe hắn nhắc tới vết thương bốn năm trước, Từ Cửu Kỷ tựa như mèo bị giẫm phải đuôi toàn thân dựng lên cảnh giới, rõ ràng đề phòng, ánh mắt hoài nghi nhìn vào hắn, thế nhưng đối phương lại hoàn toàn không nhìn tới địch ý trong mắt y, như cũ nói ra mục đích bản thân:

“Thương tích trên người cậu là tôi lưu lại, năm vết thương, tôi sẽ cho cậu năm yêu cầu, xem như bồi thường cho cậu, coi như là lòng biết ơn của tôi.”

“Anh nói... Cái gì!?”

Tựa như lời hắn nói là tiếng nước ngoài vậy, ánh mắt cảnh giác nghi hoặc ban đầu của Từ Cửu Kỷ chớp mắt chuyển thành kinh ngạc, trong đầu lại hoàn toàn không thể hiểu nổi những chữ cái đơn giản hắn vừa thốt ra đến tột cùng có ý nghĩa gì.

Cái gì năm vết thương, cái gì năm yêu cầu? Bồi thường cái gì cái gì cơ chứ? Lòng biết ơn lại là từ đâu mà đến? Hắn hiện tại rốt cuộc là có ý gì? Nói ra những lời như vậy, hắn lại muốn đùa bỡn gì đây?

“Chuyện đã làm tôi sẽ không hối hận, lại càng không giải thích, vết thương đã gây ra cũng không thể hoàn toàn khép lại, cho nên, tôi dùng phương thức của tôi để bồi thường cho cậu, đây là giới hạn lớn nhất mà tôi có thể làm được.”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ đột nhiên không hề báo động trước nở nụ cười, khóe miệng nhếch lên, ánh mắt lạnh lùng miệt thị biểu lộ ra đùa cợt cùng châm chọc trong lòng y.

“A... Anh suy nghĩ cái gì vậy? Anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Cái gì mà năm yêu cầu, cái gì bồi thường? Còn cái gì “giới hạn lớn nhất”? Ý của anh là gì, đồng tình, bố thí hay là thương hại? Hoặc... đây lại là thủ đoạn trả thù mới của anh?”

Tâm tính không thể tin lại càng không nguyện tin tưởng làm cho Từ Cửu Kỷ căn bản chưa từng cẩn thận suy tư hàm ý trong lời Hoàng Hân Duật, chỉ là bản năng cảnh giác nếu cứ tiếp tục tùy ý cho tình tự trong lòng phát triển khẳng định lại sẽ lần thứ hai mang đến thương tổn cho chính bản thân mình, bởi vậy, Từ Cửu Kỷ cứng rắn gượng ép dựng nên lớp hàng rào phòng vệ, hơn nữa dùng những ngôn từ châm chọc để tăng thêm sức mạnh cho ý chí bạc nhược lung lay sắp đổ kia của chính mình, không ngừng tự nhủ không được để cho Hoàng Hân Duật dụ dỗ.

Đường như nhìn ra y đang bối rối cùng bất an, Hoàng Hân Duật chỉ chuyên chú nhìn y thật lâu, sau đó mới lặp lại:

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không thương tổn cậu nữa.”

“Tôi cũng nói rồi, tôi không tính toán đến việc sống sót mà đi ra khỏi Hoàng gia, cho nên anh muốn tra tấn tôi như thế nào, trả thù tôi ra sao thì cứ việc đến, tôi không sao cả! Anh không cần già mồm cãi láo làm ra vẻ ôn nhu thương hại, tôi chịu không nổi, anh nghe không hiểu sao—— tôi chịu không nổi!”

Như là bị ánh mắt thấu hiểu kia của hắc hắc bách không thể thối lui được, Từ Cửu Kỷ khó thể nén áp lực phiền não trong lòng mình được nữa, tức giận rít gào về phía hắc hắc, nhưng hốc mắt phỉếm hồng, âm điệu run rẩy cũng đã không tự giác mà biểu hiện ra đáy lòng y đang bàng hoàng và sợ hãi, làm cho Hoàng Hân Duật không khỏi nhú chặt hai hàng lông mày, hỏi ra:

“Cậu sợ cái gì?”

Chưa từng có người nào dám gào thét như vậy ở trước mặt hắc hắc như y, cho dù là ông nội hắc hắc cũng chưa từng, nhưng lúc này đây khi hắc hắc đối mặt với cơn rít gào không khống chế được của Từ Cửu Kỷ, trong lòng lại không chút nào không vui, ngược lại còn có một loại cảm giác... thở phào nhẹ nhõm!/? Sao vậy nhỉ?

“Tôi sợ cái gì...”

“Bất quá là bồi thường, đây là cậu nên nhận được, cậu sợ cái gì?”

“...”

“Tôi biết cậu yêu tôi, đến nay vẫn còn yêu tôi.” Bình tĩnh trần thuật như thể hắn đã xác thực rõ ràng, trong mắt Hoàng Hân Duật phát ra hào quang khác thường hiếm thấy.

“Cho nên chuyện thứ nhất tôi làm cho cậu chính là vĩnh viễn đem cậu giữ ở bên người, chăm sóc cậu cả đời.”

“Cái gì...?” Quả thực không thể tin được giờ phút này lỗ tai y đang nghe được những gì, Từ Cửu Kỷ mở lớn mắt kinh ngạc không thôi nhìn hắn.

“Có lẽ tôi không yêu cậu, cũng có lẽ... có một ngày tôi sẽ yêu cậu, nhưng vô luận như thế nào, chăm sóc cậu cũng không thành vấn đề, cho nên...”

“Đây tính là gì, trao đổi điều kiện sao?”

Từ Cửu Kỷ mới vừa rồi phần nộ nôn nóng giờ phút này đột nhiên đều rút đi, ngũ diệu tĩnh mạch cứng nhắc ả ả mang theo mấy phần run rẩy cùng tuyệt vọng không thể diệt được.

“Bởi vì yêu anh, cho nên phải nhận cái bồi thường mà anh tự cho là đúng, cho anh chăm sóc cả đời!?”

Khi y nghe đến chuyện thứ nhất mà Hoàng Hân Duật nói ra, trong lòng liền bị chua xót đau lòng vùi lấp, tìm không ra một tia khí lực để mà tức giận, xúc động hay phần nộ, chỉ có thể dờ dẩn ngốc lăng nhìn hắn, thì thào:

“Anh cho là tình cảm... có thể đo lường trao đổi ư?”

“Anh cho là tình cảm... sau khi trải qua thế sự thay đổi còn có thể thủy chung như một sao?”

Đối mặt với biểu tình thống khổ đột nhiên xuất hiện của y, Hoàng Hân Duật cũng không biết nên phản ứng như thế nào.

“Không có khả năng! Không có chuyện gì là sẽ không thay đổi, càng không tình cảm gì có thể trao đổi cả. Có thể trao đổi, sẽ không là yêu, có thể cưỡng cầu tới tay, sẽ không có tình.” Kinh ngạc nhìn y, giờ phút này trong mắt Từ Cửu Kỷ chỉ có tràn đầy đau đớn cùng bi ai.

“Tôi không cần... Tôi không cần điều kiện gì, bồi thường gì hết...”

Dùng ánh mắt bi ai nhưng kiên định nhìn thẳng vào hắn, Từ Cửu Kỷ thấp giọng nói.

“Tôi không yêu anh... Cho nên tôi không cần.”

Nhìn Từ Cửu Kỷ lúc này đây, Hoàng Hân Duật đột nhiên có loại cảm giác đau lòng, có loại kinh hãi bất an, hần thân thiết nhìn sâu vào hai mắt y, dễ dàng nhìn ra trong đó ngập tràn bi thống, sau một hồi, hần mới mở miệng cất tiếng:

“Mặc kệ cậu muốn hay không, người quyết định là tôi, nếu tôi quyết định phải làm như vậy, cậu cũng chỉ có thể chấp nhận.”

“A... Dù sao, tôi chính là không có quyền lợi lựa chọn hoặc cự tuyệt phải không.”

Thê lương cười trừ, cuối cùng Từ Cửu Kỷ nhịn không được nữa nước mắt nhẹ tuôn. Ngay khi nước mắt rơi xuống, y dường như mệt mỏi không chịu nổi cúi đầu, vô lực nói:

“Mời anh rời đi đi, tôi mệt mỏi quá, thật sự rất mệt mỏi... Mời anh đi cho.”

Sau khi Từ Cửu Kỷ nói ra, trong phòng lần thứ hai chìm vào tĩnh lặng, thẳng đến khi không biết lại qua bao lâu, cuối cùng Hoàng Hân Duật cũng đứng dậy rời đi.

36. Quyển 1 - Chương 34: Phiên Ngoại hạnh Phúc

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

※ Thời điểm diễn ra phiên ngoại này là lễ Giáng Sinh năm thứ hai kể từ khi Anh (tức Từ Cửu Kỷ) bị đuổi ra khỏi Hoàng gia.

♪ ♪

Cố gắng đem thân mình tựa vào vách tường, Từ Cửu Kỷ cúi thấp đầu, thông thả tha từng bước chân bước đi trên ngã tư đường rét lạnh, chuẩn bị tiến đến chỗ làm.

Cho dù đã rất cố gắng không để ý đến khung cảnh quanh mình, nhưng mỗi khi đi qua cửa hàng bánh ngọt, quầy vật phẩm lưu niệm, bưu thiếp... Rồi khi đến trước một nhà hàng nào đó, từ bên trong truyền ra một khúc ca nhẹ nhàng tất cả đã nói cho y biết — lễ Giáng Sinh tới rồi.

Khó nén cô đơn dừng bước, y kinh ngạc nhìn những món trang sức cao cấp trưng bày trong tủ kính, trong lòng không khỏi lại nhớ tới cái con người căn bản không nên nhớ tới kia.

Y từ trước đến nay không phải dạng người thích giao lưu với người khác, cũng không có thân nhân hay bạn bè đặc biệt gì, cho nên mặc dù lễ Giáng Sinh là một dịp lễ lớn đi chăng nữa thì y cũng chẳng bận tâm.

Y chưa từng được đón một đêm Khổng Tử ra đời nào khác lạ cả, cũng chưa từng nhận được một món quà Giáng Sinh nào, ở cô nhi viện chưa từng, sau khi được nhận nuôi cũng chưa từng, cho dù theo hắc tới Hoàng gia, làm một kẻ ẩm giường cho “hắc” cũng vẫn là chưa từng.

Cũng bởi vì chưa từng cảm thụ qua những đặc thù của lễ Giáng Sinh, cho nên cho tới bây giờ y cũng không thể hiểu nổi tại sao nhiều người thích lễ Giáng Sinh như vậy, bởi vì với y mà nói, lễ Giáng Sinh cùng ngày bình thường không có gì khác nhau, mỗi người vẫn cứ đi làm, đi học, ăn gì đó, làm chuyện gì đó, điều này có gì đặc biệt chứ? Lại có gì mà vô cùng đặc biệt chứ? Y không rõ.

Duy chỉ có một năm, y phá lệ chờ mong lễ Giáng Sinh đến, nhưng đó cũng không phải vì lễ Giáng Sinh đặc biệt, mà là bởi vì, trước lễ Giáng Sinh mấy hôm y rốt cục đã biết ngày sinh nhật của hắc, đó là ngày 25 tháng 12, một ngày của lễ Giáng Sinh.

Một năm đó, là đêm Giáng Sinh duy nhất trong cuộc đời của y, và cũng vào chính lễ Giáng Sinh năm đó đã đánh tan cái hạnh phúc hư ảo giả dối của y ở Hoàng gia.

Còn nhớ rõ mùa đông năm ấy tới chậm, nghe thấy những người khác lúc nhắc tới lễ Giáng Sinh thì luôn tràn đầy oán giận, nói cái gì mà không đủ lạnh sẽ không giống ngày sinh Khổng Tử; không lạnh sẽ không thể quang minh chính đại lãng mạn mà ôm nhau, ủ ấm cho nhau... đủ mọi lời nói.

Khi đó, y cũng không có nghĩ đến giống ngày sinh Khổng Tử hay không, cũng không có nghĩ tới cái gì lãng mạn với không lãng mạn, y khi ấy lòng tràn đầy chờ mong vào hôm đó hắc có thể dành ra một chút thời gian cho y, cho dù một giờ, không, chỉ cần vài phút là đủ rồi, chỉ cần có thể cho y một chút thời gian để cho y có thể đem món quà sinh nhật lần đầu tiên y chuẩn bị tặng người khác giao cho hắc là đủ rồi, những cái khác y đều có thể không thèm để ý, cho dù không có lời ngon tiếng ngọt, cho dù không ai cùng y dùng bữa dưới ánh nến đều không sao cả, chỉ cần có thể giao lễ vật cho hắc là đủ rồi, thật sự, chỉ cần như vậy thì tốt rồi...

Đáng tiếc, lên trời cũng không nghĩ tới y đã được nhận một kỳ tích, thậm chí ngay cả lễ vật y chuẩn bị vẫn còn không kịp đi lấy... đã bị người lôi vào ám lao nghiêm hình tra tấn, vì, muốn tra hỏi sự phản bội của y...

Sau đó, sau suốt một ngày thống khổ bị tra khảo, thời gian cũng đã đến lễ Giáng Sinh, ngày sinh nhật của hắc.

Y còn nhớ rõ, hắc ngày đó cùng Mạc Quân Trình là thân mật cỡ nào, hắc ngày đó dùng ánh mắt khinh thường cỡ nào nhìn y, cứ như hận y không thể ngay lập tức biến mất ở trước mắt hắc, y nhớ rõ, hơn nữa thập phần rõ ràng, cho nên khi hắc hạ lệnh ra tay, kỳ thật y có loại cảm giác cuối cùng đã được giải thoát!

Ai có thể ngờ tới, cơ hội mà ông trời cho y, lại bởi vì một câu của Mạc Quân Trình mà đảo mắt trôi đi, không chỉ làm cho y không thể giải thoát, mà khiến y phải tiếp tục chìm nổi trong trần thế này.

Chết hay sống, hai thái cực, cái nào thống khổ hơn? Y không biết.

Nhưng nếu để y chọn... Y muốn chết.

Biến thành kẻ tàn phế chân không thể chạy, tay không thể linh hoạt, phải nuôi sống bản thân thật sự rất vất vả, cho nên, nếu thực sự có ông trời, nếu thực sự có cái gọi là kỳ tích Giáng Sinh, như vậy, xin cho y được chết đi! Để cho y có thể có một giải thoát.

“Ê! Thằng chặn đường, tránh ra mau, thằng què chết tiệt!”

Một tiếng hét to kéo y thoát khỏi những hồi ức, y không dám ngẩng đầu, lấy dư quang khóe mắt lên nhìn người đàn ông vận quần bò, giày da sang bóng bên cạnh, bên tai truyền đến càng ngày càng nhiều tiếng cười nhạo cùng khinh thị, làm cho y chỉ có thể quẫn bách, kích động, sống chết lê đôi tàn tạ của mình trốn đi, thẳng đến khi trốn vào ngõ tắt nhỏ mới dám đứng lại.

“Thằng què!? Thằng què chết tiệt...”

Thân thể men theo bờ tường dần trượt dài xuống đất, Từ Cửu Kỷ theo thói quen đưa tay bịt kín mắt lại, một tiếng cười khàn khàn đầy chua xót gian nan phát ra từ yết hầu.

“A... Các người nói sai rồi, tôi không phải người què... Tôi là một thằng tàn phế... Khụ... Là tàn phế mới đúng ha, ha...”

Rạng sáng, đã xong công việc về đến nhà, Từ Cửu Kỷ cái gì cũng không muốn, như thường lệ tắm rửa sạch sẽ, ăn qua loa xong liền lên giường ngủ.

Y mệt chết đi, bất luận là thân thể hay là tâm lý đều mệt, y bắt buộc bản thân đừng nghĩ ngợi gì hết, bức bách chính mình mỗi ngày đều phải bận rộn làm việc, bởi vì chỉ có như vậy y mới có thể ngã đầu liền ngủ, cũng mới có thể không suy nghĩ được gì tránh chuốc thêm phiền não.

Sau hai năm rời khỏi Hoàng gia, mỗi ngày của y đều là như vậy, cũng may mắn, còn có thể như vậy. Y từng nghĩ tới, chẳng lẽ cả đời này y cứ như vậy sao?

Suy nghĩ thật lâu thật lâu cuối cùng y đã xác định —— đúng vậy, sau này y cũng chỉ có thể như vậy cho đến cuối đời.

Sau đó, sau lần đó, y chết tâm, bản thân y... Tóm lại vẫn là chỉ có thể như vậy thôi.

Cho nên, y chưa từng mong muốn; cho nên, y không muốn còn bất cứ mong muốn gì nữa.

Ngay khi vừa tỉnh lại, Từ Cửu Kỷ đã nghĩ mình đang mơ.

Bởi vì trong căn phòng đơn sơ của y, ở trên chiếc giường được ghép bằng tấm ván gỗ phủ thêm một lớp nệm mỏng, y nhìn thấy cái người mà y đã nghĩ rằng cả đời này mình không bao giờ có thể gặp lại — Hoàng Hân Duật.

“Sao có thể... Sao có thể...”

Nhìn Hoàng Hân Duật nằm bên cạnh thân mật ôm mình vào trong ngực ngủ say, Từ Cửu Kỷ thật sự chỉ có thể kinh ngạc.

“Đây... có thể nào!?”

Trong đầu y bây giờ chỉ có mỗi những chữ ấy, giờ này phút này y không chỉ không biết bản thân nên làm gì, mà ngay cả hốc mắt ẩm ướt tự lúc nào cũng không phát hiện ra, vẫn cứ ngu si mà niệm sao lại có thể. Mãi cho đến khi một bàn tay lớn ấm áp vuốt ve khuôn mặt y, lau đi nước mắt trên ấy, rốt cục y mới phát hiện ra mình đang thất thố.

“Đừng khóc, anh sẽ đau lòng.” Hoàng Hân Duật thâm tình nhìn y, ôn nhu trấn an.

“Anh... sao lại... sao anh có thể ở trong này?”

Không dám tin nghẹn ngào hỏi ra một câu, Từ Cửu Kỷ giờ này khắc này căn bản bất chấp cái gì là yêu, cái gì là đau, hiện tại trong lòng chỉ tràn đầy ngạc nhiên hoảng loạn, và cả bị cuốn vào sự ôn nhu của hắn.

Không có trả lời câu hỏi của y, Hoàng Hân Duật chậm rãi ngồi dậy, sau đó đem hắn cũng kéo đứng lên kéo vào chính mình trong lòng ngực, yêu thương nói:

“Bởi vì em ở đây, tôi tìm em đã lâu, thật vất vả mới tìm được... Đừng chạy nữa có được không?”

Trong lúc nói chuyện, những chiếc hôn mềm nhẹ không ngừng dừng ở trên mặt, môi Từ Cửu Kỷ.

“Tôi...”

Chưa từng được đối đãi như thế này bao giờ, Từ Cửu Kỷ nghẹn ngào nói không ra lời, y biết trong lòng mình kỳ thật có vô số nước mắt cùng ủy khuất muốn phát tiết, nhưng khi cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, cảm nhận được thương tiếc của hắn, y lại đột nhiên một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể bị động vùi vào ngực hắn, tùy ý hắn hôn môi trấn an.

“Em nhất định rất thống khổ, thật ủy khuất đúng không? Thực xin lỗi, là anh sai! Là anh không điều tra rõ mọi chuyện cho nên mới để em chịu nhiều thống khổ như vậy, tha thứ cho anh được không? Anh... Tha thứ cho anh...”

Giống như an ủi trẻ nhỏ, Hoàng Hân Duật dùng ánh mắt thâm tình chăm chú nhìn thẳng vào mắt Từ Cửu Kỳ, dịu dàng vuốt ve mái tóc khô ráo mà lại thô ráp của y, một lần lại một lần cầu xin y tha thứ.

“Suốt hai năm nay em nhất định rất vất vả, cũng nhất định rất hận anh, đúng hay không, Anh?”

Nhìn thấy sự sảm hối trong mắt hắn, nước mắt Từ Cửu Kỳ không ngừng rơi, lại một câu cũng chưa thể nói.

Thấy y lại khóc, Hoàng Hân Duật đau lòng không thôi hôn lên mắt y, hôn lên hàng lệ đang tuôn, đau lòng vô cùng tiếp tục an ủi:

“Đừng khóc, Anh... Em có thể đánh anh, mắng anh, cho dù em vĩnh viễn không tha thứ cho anh cũng không sao, chỉ cầu em đừng khóc nữa... nước mắt của em làm cho anh rất đau, nhìn thấy nước mắt em rơi, còn đau hơn so với bị người ta dùng súng bắn vào người, đừng khóc được không? Anh đã điều tra xong hết tất cả, biết rằng mọi chuyện đều không dính dáng gì đến em, em là trong sạch, hết thảy đều là anh hiểu lầm em, là anh trách lầm em!

Chỉ cần em chịu tha thứ cho anh, chỉ cần em chịu theo anh trở về, anh nhất định sẽ yêu em hết mực, tốt với em vô điều kiện, bù đắp lại những sai lầm trước đây của anh... Anh, cho anh một cơ hội bù đắp được không? Cho anh một cơ hội được bồi thường cho em được không, Anh...” Gắt gao ôm người vào trong ngực, tiếng nói Hoàng Hân Duật nghe tới ôn nhu vô cùng.

Nghe những lời dỗ dành nhẹ nhàng của hắn, trong lòng Từ Cửu Kỳ nhất thời đau xót, nhịn không được liền khóc thành tiếng.

“Ô... Anh sao có thể... Sao có thể giảo hoạt như vậy... Sao lại có thể như vậy... Ô...”

Lòng tràn đầy ủy khuất làm cho nước mắt không ngừng lăn xuống, Từ Cửu Kỳ vùi sâu vào lòng Hoàng Hân Duật khổ sở vừa khóc vừa kể lể.

“Tôi chưa từng nghĩ tới chuyện phản bội anh, anh sao có thể... Sao lại có thể hoài nghi tôi... Vì sao... Ô... Anh sao lại có thể... như vậy... Ô...”

Nhìn nước mắt của y rơi, trong lòng Hoàng Hân Duật giống như bị người ta chém ngàn nhát, đau lòng khôn xiết. Dùng lực đạo thật mạnh như muốn ép người kia vào sâu trong cơ thể mình, đầy áy náy nói:

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều là anh sai, là anh sai...”

“... Tôi không cầu cái gì... Tôi chỉ muốn... Chỉ muốn... Ở bên cạnh anh... Rất xa cũng tốt... Nhưng mà, anh... Ô...”

“Tha thứ cho anh, tha thứ cho anh, Anh... Là anh sai, là anh ngu ngốc, hết thấy đều là anh không tốt, tha thứ cho anh được không?” Không tiếng động thờ dài, Hoàng Hân Duật đối với những việc bản thân đã làm hồi trước hồi hận tới cực điểm.

“Vì sao phải đối xử với tôi như vậy... Ô... Vì sao, vì sao...” Hung hăng vung tay đánh Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỳ bị thương, nghẹn ngào đến mức cơ hồ hít thở không thông.

“Em cứ tiếp tục đánh anh, em muốn mắng anh, muốn đánh anh, thậm chí muốn cắn anh đều được, chỉ cần em vui... Anh, để cho anh được tốt với em, cho dù em không tha thứ cho anh cũng không sao, chỉ cần để anh tốt với em, chỉ cần để cho yêu thương em...”

Hơi nâng khuôn mặt loang lổ nước mắt của Từ Cửu Kỳ đang chôn trước ngực hấn lên, Hoàng Hân Duật kiên định nói:

“Anh yêu em, thật sự yêu em... Anh chỉ muốn mãi em, thăm nghĩ cùng em đi tiếp đến cuối đời... Cầu xin em theo anh trở về được không?”

“... Anh... Yêu tôi...!?”

Khó có thể tin trọn mắt nhìn hấn, trong mắt Từ Cửu Kỳ tràn đầy bi thương, run giọng hỏi: “Anh yêu... tôi?”

“Đúng vậy, anh yêu em, trước kia anh chưa từng nói với em, nhưng hiện tại anh muốn nói cho em biết, anh, yêu, em!”

Nghe được hấn lại một lần nữa xác nhận lời yêu, Từ Cửu Kỳ nhin không được cứng ngắc nở nụ cười.

“A... Thật sao? Anh thật sự... Thật sự yêu... Tôi?”

“Đúng.” Không chút do dự, kiên định nói: “Mặc kệ em muốn anh nói bao nhiêu lần cũng được, Anh, anh yêu em, anh thật sự muốn cùng em cả đời bên nhau, cùng anh trở về được không?”

“... Thật sao? Tôi thật sự... Có thể chứ?”

Quá khứ đã trải qua đủ chuyện làm cho Từ Cửu Kỳ đối với cái hạnh phúc bất thành linh nhảy ra này cảm thấy lù lù bước, y không thể tin được đây là thật sự, cũng không dám tin tưởng bản thân cư nhiên có thể nghe được Hoàng Hân Duật tỏ tình, y thật sự... không thể tin được.

“Đây không phải giả chứ? Đây không phải mơ chứ? Đây là sự thật sao? Anh thật sự... nói với tôi sao?”

Nhìn thấy y tự ti cùng bi thương, Hoàng Hân Duật chỉ cảm thấy đau lòng không thôi, nếu lúc ấy hắn có thể điều tra rõ một chút; nếu lúc ấy hắn có thể yêu y thêm một chút, y sẽ không biến thành như hiện tại, chuyện đáng được hưởng cũng không dám tin, hết thấy đều là lỗi của hắn!

Hung hăng ôm chặt y, Hoàng Hân Duật lại một lần nữa khẳng định:

“Đây không phải mơ, không phải giả, anh thật sự nói, anh thật sự yêu em, chỉ cần em gạt đầu, anh lập tức liền dẫn em trở về, mỗi ngày đều yêu chiều em, không có lúc nào là không mang em theo bên người, chỉ cần em gạt đầu... anh nhất định làm được!”

“Thật sao?”

“Ừ! Em tin anh đi.”

Từ trong túi áo khoác đặt trên giường lấy ra một cái hộp gấm, Hoàng Hân Duật thận trọng mở hộp gấm lấy ra một chiếc nhẫn màu bạc đeo lên tay y.

“Đây là anh cố ý làm, bên trên nhẫn có khắc hoa anh đào, là thứ tượng trưng cho chúng ta lúc mới quen, bên trong còn khắc tên hai chúng ta, cho nên đây là nhẫn của riêng anh và em, cũng là hứa hẹn anh dành cho em, tin tưởng anh được không? Anh sẽ không thương tổn em thêm một lần nào nữa, anh sẽ bảo vệ em cả đời, tin tưởng anh, Anh...”

Câu nói thâm tình khê khàng biến mất ở giữa hai bờ môi đang chặt chẽ quấn vào nhau, Hoàng Hân Duật tình ý triền miên lại hôn lên môi y, khác với lúc trước nhẹ nhàng lướt qua, cái hôn lần này, nóng bỏng mà nặng tình, khiến cho khuôn mặt Từ Cửu Kỷ nhin không được ửng hồng, thẹn thùng vô cùng.

Bỗng nhiên bừng tỉnh, Từ Cửu Kỷ ngạc nhiên căn phòng vẫn luôn tối đen không tiếng động như trước.

Bên cạnh y, như cũ chỉ có trống rỗng và quạnh quẽ, bên trong căn phòng nhỏ hẹp một chút cũng chưa từng có dấu vết người khác tiến vào, trên tay y, cũng đương nhiên trống không...

Hết thấy đều bình thường giống như trước khi y ngủ, không có gì đặc biệt, không có gì kỳ tích, có chăng, chính là nước mắt chưa khô trên mặt y...

Ngày nghĩ tới, đêm sẽ mơ thấy... Phải không?

Cho dù y có cậy mạnh nói với bản thân rằng y sớm đã không còn yêu hắn cỡ nào đi nữa, cho dù y cố lừa gạt bản thân tất cả đều không sao cả, nhưng ở sâu trong lòng y lại vẫn luôn mong chờ câu xin lỗi, tiếng yêu của hắn.

Rời đi hai năm, tuy rằng y cũng từng mơ thấy đủ loại mộng, nhưng chưa bao giờ như hôm nay, mơ thấy hắc đối đãi ôn nhu, mơ thấy hắc hối hận xin lỗi. Nhưng mà, vì sao hôm nay lại mơ như vậy?

Chẳng lẽ, đây là điều mà người khác vẫn thường hay nói, kỳ tích đêm Giáng Sinh ư? Hay, đây kỳ thật là ông trời ban tặng cho y... Một món quà đặc biệt?

Không thể tìm được mà gọi lên một tia cười khê, đối với một kẻ chưa bao giờ được thể nghiệm qua lễ Giáng Sinh có gì đặc biệt như y mà nói, chúa trời thế mà lại dùng phương thức này để y nếm thử mùi vị đặc biệt, ha... Y nên vui sướng hay là nên bi ai đây?

Thật ra ở sâu trong nội tâm y vẫn luôn hi vọng, sâu trong tiềm thức vẫn cảm nhận được bản thân vẫn có chờ mong, y có nên vui mừng không? Nên cảm tạ chúa trời từ bi hay không đây? Ha ha...

Đêm Khổng Tử sinh ra đời, cái đêm luôn được mọi người mọi người tán dương là tràn ngập màu sắc, nhưng y chỉ cảm nhận nỗi bi thương tựa hồ không bao giờ dừng lại.

Hóa ra, tình cảm y dành cho hắc vẫn chưa từng giảm bớt một chút nào cả...

Hóa ra, cho dù mang thương đau người bị đuổi ra Hoàng gia, bản thân y vẫn luôn khát vọng hắc ôn nhu, chờ mong hắc sẽ đến...

Hóa ra, hết thấy mọi thứ thủy chung chưa từng thay đổi, trái tim y chưa từng đổi thay, tình yêu của y cũng thế, duy nhất thay đổi... Chỉ có nỗi bi thương trên người càng ngày càng sâu trên người y mà thôi.

Che hai mắt lại, cảm giác từng giọt nước mắt trong mắt chậm rãi tràn ra thật ấm, thật nóng, y không khỏi thất thần lẩm bẩm.

“Ha ha... Mừng ngày sinh Khổng Tử...”

Cũng vì bản thân chưa từng cảm thụ điều đặc biệt này.

“... Mừng ngày sinh Khổng Tử...”

Cũng vì bản thân chưa từng quên đi cái tình yêu ấy.

“Mừng ngày sinh Khổng Tử...”

Vì... “Hắc” – kẻ ở phương xa từng hung hăng thương tổn y.

“... Mừng ngày sinh Khổng Tử... Hức... Ngày sinh Khổng Tử vui vẻ...”

Cho dù là thống khổ như vậy, nhưng y vẫn cảm tạ chúa trời đã ban cho y một kỳ tích. Lễ Giáng Sinh, vì, ít nhất điều này đã làm cho y cảm giác được một chút ấm áp cùng hạnh phúc...

Cho dù đó chỉ là một giấc mộng, cho dù sau khi tỉnh lại chỉ có đau xót tăng sâu, nhưng... y thật sự tham luyến giữ lấy chút ôn nhu, niềm hạnh phúc nho nhỏ trong giấc mơ ấy...

Cùng lúc đó, Hoàng Hân Duật một mình một người đứng ở trong phòng khách tối tăm nhìn lên bầu trời sang lấp lánh bên ngoài. Ánh mắt hần đen quanh, cau mặt thật chặt, làn khói thuốc trắng đục chậm rãi biến mất vào không gian vắng lặng, giống như trái tim hần, cũng từng giọt từng giọt bị sự hắc ám yên tĩnh này cắn nuốt dần.

Hôm nay là đêm Khổng Tử ra đời, vì hai tuần trước Mạc Quân Trình nói một câu muốn xem biểu diễn hòa tấu, hần hũy bỏ tất cả lời mời công tư, chỉ vì muốn bên cạnh người hần yêu trong đêm Giáng sinh, ai hiểu được Mạc Quân Trình lại hoàn toàn không nhớ rõ, sau khi nghe điện thoại của bạn bè xong liền rời đi đến bây giờ cũng chưa về.

Tình nhân sao? Hừ, hai người bọn họ thật sự là tình nhân sao!?

37. Quyển 2 - Chương 34-1: Tiết Tử 2

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O00—O00

Yêu là gì? Sau khi người đó chết đi, hần đột nhiên cảm thấy nghi hoặc...

Người đó nói cho hần biết hần không hiểu thế nào là yêu.

Người đó nói cho hần biết người đó thật lòng yêu người đàn bà kia.

Rốt cuộc —— yêu là gì?

Nếu tình cảm hần dành cho người đó không phải là yêu.

Như vậy, vì sao giữa người đó và ả ta lại có thể xưng là yêu chứ?

Nhìn vào nét mặt anh tuấn không chút huyết sắc của y, hấn nghi hoặc...

Mà đối mặt với khuôn mặt nhợt nhạt, tiều tụy kia, hấn càng thêm nghi hoặc...

Vì sao lại như vậy? Vì cái gì mà lại đau lòng?

Vì sao nghe thấy y muốn dùng thân mình mà mạo hiểm lại cảm thấy tức giận; vì sao thấy y hai mắt đăm lẹ doanh tròng lại cảm thấy trăm mối ngổn ngang?

Vì sao không thả y đi? Vì sao muốn giữ y lại?

Chăm sóc y không khó, khó nhất chính là cảm giác hấn đối với y là gì?

Là tình sao? Là yêu sao?

Một kẻ không hiểu tình, không biết yêu như hấn... sẽ yêu sao?

Sau khi hấn tự nhận đã đem tất cả tình lẫn yêu đều cho người đó, trái tim hấn còn có thể chứa đựng hình bóng y nữa sao?

“Mặc dù làm sai cũng muốn tiếp tục sai.”

Nhưng làm như vậy... Thật sự có thể tìm được đáp án ư?

38. Quyển 2 - Chương 34-2

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Luôn nghe người ta nói, khi đã yêu thương một người thì sẽ toàn tâm toàn ý tuân theo vô điều kiện, chỉ vì tình yêu là loại cảm giác làm cho người ta hoàn toàn không thể khống chế nổi...

Bạn cảm thấy không đúng ư?

Có lẽ, tình yêu thật là loại cảm xúc không thể khống chế nổi, nhưng, không phải ai trong tình yêu cũng có thể nghe theo làm theo đối phương một cách vô cường vô cầu!

Một người sở dĩ sẽ bị một người khác hấp dẫn, mê hoặc, nhất định là trên người người ấy có một thứ gì đó mà bản thân thiếu thốn, vẫn mãi luôn khát vọng.

Chính là bởi vì khát vọng, cho nên mới hâm mộ; chính là bởi vì thiếu thốn, cho nên mới si mê.

Mà khi thứ ấy liên tục tiến sâu vào, ăn mòn... Bất tri bất giác, một ngày nào đó bạn bỗng nhiên bừng tỉnh, ra là yêu.

Cho nên khi lần đầu tiên tôi nhìn thấy hấn, ngay lập tức trong lòng đã có một chút dự cảm, nó nói rằng... cuộc đời của tôi sẽ vì hấn mà hoàn toàn thay đổi!

“Tao đã sớm nói với mày nghĩ cũng đừng nghĩ, mày điếc hay là đầu óc có vấn đề mà nghe không hiểu hả!”

“ ... ”

“Mày có nói bao nhiêu lần cũng vô dụng, tao không có khả năng đáp ứng! Nhà của chúng tao vác theo cục nợ là mày đã quá đủ rồi, mang mày về cũng không phải muốn bồi dưỡng mày trở thành ông này bà nọ, mày nghĩ cũng đừng nghĩ!”

“ ... ”

“Tao mặc kệ mày muốn cái gì, muốn như thế nào, tóm lại, tốt nhất mày nên hết hy vọng ngoan ngoãn ở lại đây cho tao là được rồi, cái gì cũng đừng nghĩ tới, mày nghe rõ chưa, cái gì cũng đừng nghĩ tới!”

Một trận bạo phát lửa giận đến cực điểm với tiếng rống chửi hòa cùng tiếng đóng sập cửa, vẻ mặt Từ Cửu Kỳ khó nén được mắt mác bị ném ra khỏi cửa, trầm mặc, bất đắc dĩ nhìn cửa phòng đóng chặt trước mắt, kỳ thật y có loại xúc động muốn khóc.

“Cửu Kỳ...”

Đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng kêu thẳm dò xen lẫn đồng tình, y vội vàng thu liễm bộ dạng chặt vật nước mắt, ngược lại treo lên một cái mỉm cười, tựa hồ vừa rồi chưa từng xảy ra chuyện gì, lại giống như y không hề để ý với chuyện mới diễn ra.

“Gì vậy, bộ mặt cậu như vậy là sao.”

“Cửu Kỳ, ông chủ vẫn là... Không đồng ý?”

Đối với câu hỏi của người mới vừa tới, Từ Cửu Kỳ trầm ngâm một lúc lâu mới chậm rãi gật đầu, ra vẻ nhẹ nhàng nói:

“Không có gì đâu, tôi sớm đã đoán được, yên tâm, yên tâm, không có việc gì, nên chuẩn bị làm việc thôi.”
Lời nói vừa thốt ra người cũng di chuyển về đầu khác của hành lang.

“Cửu Kỳ...”

“Tôi thật sự không có việc gì, cảm ơn cậu, Tiểu Chương.”

Nhìn thấy Từ Cửu Kỳ nhẹ nhàng khoan khoái vui vẻ tươi cười với cậu, Tiểu Chương liền biết y không muốn nhắc lại việc này, chỉ phải bắt đắc dĩ im lặng, đứng yên nhìn y rời đi.

39. Quyển 2 - Chương 35

Kỳ thật nhiều năm về sau y từng nghĩ tới, nếu ngày đó – cái ngày đầu tiên y gặp hắn, không phải vừa lúc mới bị cha nuôi trách cứ một chút; không phải tâm tình đang ở thời kỳ cực độ uể oải, bản thân có còn mang theo nỗi khao khát đối với hắn như khi đó nữa không, khiến cho y lớn gan không bận tâm đến hơi thở lạnh liệt toát ra từ hắn, không sợ chết mặt dày tiếp cận hắn?

Y không biết. Cho dù trải qua rất nhiều năm sau y vẫn không thể biết.

Nhưng có một việc y lại thập phần rõ ràng, đó chính là, nếu lúc trước có thể biết được bản thân sẽ chuốc lấy thương tật đầy người như hiện giờ, cho dù y có khát khao mãnh liệt với hắn như thế nào, có lẽ, vào tối hôm đó, y cũng sẽ không chủ động tiến nhanh tới tiếp cận hắn.....

Từ Cửu Kỳ chán nản tựa dài lên quây, thần trí lơ lửng đâu đâu, ánh mắt có vẻ hơi đại ra, ảm đạm, tuy rằng miệng luôn nói “Không có việc gì, không có việc gì”, nhưng mà không phải thật sự không có việc gì, chỉ là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Gần đây vì chuyện muốn xuống núi đi học mà đã thảo luận không biết bao nhiêu lần với cha nuôi, nhưng mỗi một lần đều bị ông tức giận đuổi ra, đối mặt với thái độ kiên quyết chưa từng dục xuống của cha nuôi, y đột nhiên lại vô thức nghĩ tới cái đêm trước ngày được nhận nuôi, nhớ tới lời nói có chút khắc nghiệt mà viện trưởng nói với y

Trên đời này muốn tìm một người tốt bụng chân chính thật sự quá khó khăn, hôm nay bọn họ tuy rằng nhận nuôi con, nhưng ai biết tương lai sẽ như thế nào? Cho nên con nhất định phải nhớ kỹ, phải ngoan ngoãn chấp nhận số mệnh, như vậy mới có thể làm cho cuộc sống của bản thân THUẬN LỢI hơn một chút.

Bị đưa tới cô nhi viện thì không có đứa nhỏ nào là mạng tốt, con cũng đừng kỳ vọng tương lai mình có thể trở nên thật đặc biệt, chỉ cần có thể không ăn đói mặc rách, cưới một người vợ sinh con bình an sống cả đời thì tốt rồi, còn những cái khác, con chỉ thuận theo số mệnh đi, biết không?

Khi đó y mới vài tuổi, lúc nghe viện trưởng Đồng nói những lời này chỉ cảm thật dài dòng và thiếu kiên nhẫn, chỉ biết là phải ngoan ngoãn như viện trưởng đã nói, nhưng không biết cái “chấp nhận số mệnh” mà bà nói rốt cuộc là cái gì, nhưng hôm nay... Tuy rằng y đã hiểu, hơn nữa cũng đã sâu sắc hiểu được chua xót cùng bất bình trong đó, nhưng mà... y lại vẫn không biết rốt cuộc nên làm sao để sống qua cả đời...

Đúng như lời viện trưởng phải chấp nhận số mệnh sao? Chẳng lẽ y... thật sự không có một chút quyền lợi được hy vọng và mơ mộng nào sao?

Bỗng dưng một chuỗi tiếng chuông trong trẻo đánh gãy những suy nghĩ phản đối không ngừng hiện lên trong đầu Từ Cửu Kỷ, y theo phản xạ lập tức mở miệng lớn tiếng ân cần chào đón hoan nghênh ghé thăm, trên mặt tựa như đội lên một lớp mặt nạ che lấp đi sự thê thảm bi thống, treo lên một nụ cười nghề nghiệp ân cần hỏi vị khách vừa tới:

“Xin hỏi ngài muốn... nghỉ lại hay...”

Một câu hỏi bình thường có lẽ bị ghen lại khi y nhìn thấy người tới, chỉ thấy Từ Cửu Kỷ giống như mê muội ngây ngốc nhìn chằm chằm người đàn ông trước cửa, ngay cả phải nói gì cũng đều đã quên, trong mắt hiển lộ sự kinh ngạc cùng cực kỳ hâm mộ không thể giấu được.

Người đàn ông vừa mới bước vào kỳ thật bộ dạng rất đơn giản, trên mặt hắn đeo một cái kính râm sẫm màu, trên người khoác một chiếc áo gió màu đen và quần dài màu sắt rỉ, trên tay càng đơn giản hơn, va li gọn nhẹ, tuy bề ngoài hắn nhìn có vẻ đều rất đơn giản, nhưng từ trên người hắn tản ra loại khí thế nghiêm nghị, tài trí hơn người cùng thần thái kiêu ngạo đã làm cho tất cả sự đơn giản của hắn đều trở nên trầm ổn, có một loại hơi thở quý phái khác biệt mọi người, làm cho Từ Cửu Kỷ nhất thời kinh hãi, ánh mắt bằng cách nào cũng không thể rời khỏi hắn.

Hắn nhất định... là người có thể không mất công sức làm hết thấy những việc y muốn làm!

Nếu là hắn.... Nếu y theo hắn... Nói vậy y có thể tự do quyết định cuộc đời của chính mình rồi!

Không cần phải cam chịu số mệnh cũng không cần cứ phải thỏa hiệp và buông tha, chỉ cần theo hắn... Chỉ cần có thể bên hắn, y nhất định có thể tự do...

Có thể làm những chuyện mình muốn, có thể đọc những cuốn sách mình muốn đọc... Thật tốt! Hạnh phúc biết nhường nào! Nếu có thể ở cùng hắn...

“Tôi muốn nghỉ lại.”

Tiếng nói trầm thấp không kiên nhẫn mang theo vụn phần bực dọc vang lên ở bên tai Từ Cửu Kỳ, đôi mắt với ánh mắt si mê như thấy gái đẹp của y, người đàn ông khinh thường ngay cả con mắt cũng lườm liếc y, chỉ lạnh lùng bỏ lại một câu như vậy sau liền tự xách hành lý đi đến phía hành lang, sau một lúc lâu, Từ Cửu Kỳ rốt cục phục hồi tinh thần vội vàng cầm chìa khóa chạy nhanh tới chỗ hắn

40. Quyển 2 - Chương 36

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Vì một câu thích của hắn mà đi theo hắn, kỳ thật y chưa bao giờ hối hận...

Chậm rãi mở hai mắt, nhìn thấy bài trí dần trở nên quen thuộc của gian phòng trước mắt, đầu óc Từ Cửu Kỳ đột nhiên có chút mơ hồ.

Như muốn xác nhận gì đó, y vươn tay sờ sờ trước ngực, quả nhiên chạm phải lớp băng gạc bao quanh vết thương, thói quen tính đưa tay bịt kín mắt lại, nhưng vừa cử động tay lại nhớ ra tay phải hiện tại đang bó thạch cao thành một cục thật dày, căn bản không thể nhúc nhích, thoáng chốc, vẻ mặt của y có chút mất mát, có chút chua xót.

Kia quả nhiên... Là một giấc mơ..... Một giấc mơ thuộc về dĩ vãng xa xăm.....

Vô thức quay đầu đi, trùng hợp thấy được ánh chiều tà đang buông mình lập lờ qua song cửa, không biết có phải là do thời tiết hay không, bầu trời chiều hôm nay có vẻ đỏ rực hơn mọi ngày, rộng lớn hơn và rực rỡ hơn, làm cho y không tự giác lại nghĩ về nhiều năm trước, cái ngày mà y liều lĩnh ương ngạnh muốn đi theo Hoàng Hân Duật.

Chạng vạng ngày hôm đó, cũng là một buổi hoàng hôn đỏ tươi dị thường giống hôm nay, dưới ánh hoàng hôn lạ kỳ mà xinh đẹp ấy, y mang theo vết thương đầy người rời khỏi căn nhà đã nuôi dưỡng y gần mười năm.

Không! Không phải nhà, bởi vì y hiểu rất rõ, cha nuôi bọn họ chưa từng chân chính xem y là người nhà, miệng thì cứ kêu ba mẹ, nhưng y biết trong gia đình ấy thân phận của y cũng không phải là một đứa con mà bọn họ thừa nhận, cho nên, nơi đó chỉ có thể xem như một nơi nghỉ chân tạm thời của y mà thôi, tựa như cô nhi viện vậy, cũng không phải là nơi thuộc về y.....

Vì một câu thích của hắn mà đi theo hắn, kỳ thật y chưa bao giờ hối hận, chẳng qua lúc ấy nhìn thấy ánh mắt thờ ơ, lạnh nhạt của hắn, trong lòng có chút khổ sở mà thôi.

Nhưng thế thì sao chứ, cái loại ánh mắt ấy, cái cách đối xử ấy, y đã vô cùng vô cùng quen thuộc, tuy rằng ngay cả người mình thích cũng như vậy với y, chuyện này thật sự làm cho người ta đau lòng, bất quá y có thể làm được gì, ai bảo chính mình yêu hắn, yêu đến tình nguyện lừa gạt bản thân rằng cái gì cũng chưa thấy cũng không muốn rời khỏi hắn... Bản thân như vậy... thật sự rất đáng buồn.

Bất đắc dĩ nhắm mắt lại, bên môi Từ Cửu Kỳ vô thức gọi lên một mặt cười cay đắng, có lẽ, y thật sự cũng chỉ có thể giống như viện trưởng lúc ấy đã nói – chấp nhận số mệnh đi, cố gắng lâu như vậy, cuối cùng lại vẫn không thể lưu lại một chút dấu vết nào trong lòng hắn, y thật sự nên nhận mệnh, người như y.... thì không có cách nào có được hạnh phúc cả...

‘Với anh mà nói, hạnh phúc là gì?’ đã lâu về trước y từng hỏi một người đàn ông như vậy.

‘Hỏi cái này để làm gì?’

Người đàn ông như trước chuyên chú đọc văn kiện công ty, ánh mắt cùng với sườn mặt lạnh lùng quen thuộc không tiếng động nói cho y biết câu hỏi này không phải điều y nên hỏi, bởi vì người ở trong lòng người đàn ông này... Không phải y.

‘Chỉ là muốn biết định nghĩa hạnh phúc của hai chúng ta... có... giống nhau không mà thôi.’ làm bộ như không phát hiện ra sự lãnh khốc của hắn, y hơi hơi mỉm cười.

Nghe vậy, người đàn ông chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn y một cái, nói: *‘Không có khả năng giống nhau.’*

Tiếp theo, người đàn ông nhanh chóng đóng văn kiện trong tay lại, sau đó, liền rời khỏi phòng y, sau đó gần nửa năm cũng không hề bước vào nơi đây một lần nào nữa, thẳng đến cái ngày người kia về nước, hắn mới say khướt bước vào phòng y, thô bạo muốn y cả đêm, cũng làm cho y khóc trọn một đêm...

Quân Trình...

Đêm hôm đó, trong miệng người đàn ông ấy không ngừng nỉ non cái tên này, mặc dù người đang dưới thân thừa nhận tình cảm mãnh liệt của hắn là chính y, nhưng trong miệng của hắn cũng chỉ gọi cái tên ấy; mặc dù y khóc, hô, muốn hắn nhìn cho rõ mặt mình, nhưng hắn lại bịt miệng y lại, thậm chí tát y mấy bạt tay cũng không cho y nói nữa.

Đêm hôm đó, dường như đây là lần y khóc tới khô cả mắt kể từ lúc chào đời cho tới nay, bi thảm sau đó, y sẽ không thể quên được cái tên ấy, cái tên làm cho y chỉ có thể chấp nhận số mệnh...

[Cốc cốc.] “Thưa ngài, xin hỏi ngài tỉnh rồi chứ ạ?”

Nghe tiếng, Từ Cửu Kỳ chỉ chậm rãi quay đầu nhìn phía cửa phòng một lúc lâu sau cũng không đáp lời.

[Cốc, cốc.] “Tiên sinh?”

Người ngoài cửa có vẻ như là có chút chần chờ lại gõ cửa, cung kính lên tiếng hỏi:

“Thưa ngài, xin hỏi ngài tỉnh rồi chưa ạ? Đêm nay chủ tử trở về ăn cơm, muốn mời ngài xuống lầu, tiên sinh, tiên sinh, ngài nghe thấy không ạ? Tiên sinh?”

Vừa dứt lời, người ngoài cửa vươn tay đặt lên cửa dự định trực tiếp tiến vào gọi người, nghe thấy “cạch” một tiếng, Từ Cửu Kỳ tựa hồ mới hoàn hồn lại nói:

“Tôi không ăn uống, tôi cũng sẽ không đói, anh đi đi.”

“Này...”

Nháy mắt động tác trên tay cứng đờ, người ngoài cửa có chút khó xử nhìn ván cửa bất đắc dĩ nói:

“Tiên sinh, chủ tử ra lệnh, muốn tôi nhất định phải mời tiên sinh xuống lầu, nếu cứ như vậy mà đi xuống, tôi...”

Không muốn nghe gã nói thêm điều gì liên quan tới Hoàng Hân Duật nữa, Từ Cửu Kỳ bực dọc đánh gãy lời nói của gã, lạnh nhạt nói: “Tôi nói không muốn ăn uống gì cả.”

Sau một khoảng lặng, từ ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dần đi xa.

Nghe thấy tiếng động xa dần, trong lòng Từ Cửu Kỳ lại càng thấy rối rắm.

Khoảng cách kể từ ngày Hoàng Hân Duật đột nhiên nói muốn bồi thường cho y cũng đã qua nửa tháng, nhưng mỗi khi chỉ cần nhớ tới ngày đó, trong lòng y vẫn nhịn không được mà cảm thấy tức giận, ủy khuất, như thế nào cũng vô pháp bình phục, càng không thể bình tĩnh suy nghĩ.

Lại qua một hồi lâu, ngoài cửa bỗng nhiên lại truyền đến tiếng kêu.

“Tiên sinh?”

Thấy trong phòng vẫn là không chút động tĩnh, người ngoài cửa do dự một lúc sau mới tiếp tục nói:

“Ách, tiên sinh, chủ tử mời ngài nhất định phải đi xuống, ngài ấy nói... Nếu ngài không chịu đi xuống, ngài ấy sẽ đích thân đi lên mời ngài, tiên sinh, tiên sinh...!”

Đang lúc người tới hãy còn cố gắng gọi Từ Cửu Kỷ, cửa phòng lại bị người dùng lực bật ra, sau đó liền thấy Từ Cửu Kỷ mặt đầy sương lạnh đứng ở bên trong cánh cửa nhìn người ở ngoài nói:

“Tôi đã nói tôi không ăn uống gì hết, hấn rốt cuộc còn muốn làm gì?”

“Việc này ——”

Ngay khi gã kia còn chưa kịp đáp lời, cũng có lẽ gã căn bản không biết nên đáp lời như thế nào, tiếng của Hoàng Hân Duật cũng đã truyền đến bên cầu thang.

“Bất quá chỉ là ăn cơm thôi, đáng giá để cậu sợ hãi như vậy sao?”

Đột nhiên nghe thấy tiếng Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ mạnh mẽ chuyển đầu, quả nhiên nhìn thấy hấn đang chậm rãi đi lên lầu, dùng vẻ mặt như cười như không theo dõi y, ngữ khí bình thường, lại nói tiếp:

“Hay là... Cậu ngay cả cùng tôi ăn cơm cũng không dám?”

“Anh nói cái gì!?”

Suy nghĩ của Từ Cửu Kỷ nguyên bản cũng đã bởi vì nhớ tới những chuyện trước kia mà thấp thỏm buồn phiền, cho nên sao có thể chịu nổi hấn xem thường châm chọc, lập tức không chút khách khí trừng hấn thấp giọng quát:

“Ai sợ anh chứ! Tôi chỉ là không muốn ăn mà thôi, liên quan gì tới anh! Anh không khỏi tự xem mình quan trọng quá rồi.”

“Phải không.” Không vì y găm rú rít gào mà tức giận, Hoàng Hân Duật chỉ ý vị khẽ câu khéo môi sau đó tiếp tục chăm chú nhìn y, tính toán dùng phép khích tướng làm cho y xuống lầu.

Từ Cửu Kỷ vừa thấy khuôn mặt tươi cười càng ngày càng kiêu ngạo của hấn, cơn giận trong lòng lại kiềm không dậy mà tăng trưởng cực nhanh, y nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm cái tên đang cười đến vạn phần đắc ý trước mặt, thật vất vả mới nhịn xuống cơn xúc động muốn ra tay đánh người.

Tiếp theo, sau một lúc lâu hai người không ai nói gì phân cao thấp, Từ Cửu Kỷ lại đột nhiên không lên tiếng lê đôi chân tập tễnh nện đi về hướng dưới lầu, lúc bước qua Hoàng Hân Duật còn hung tợn trừng mắt

trừng hẳn.

Thấy thế, trên mặt Hoàng Hân Duật chậm rãi giơ lên một nụ cười mang theo tia mưu kế thực hiện được, sau đó mới đi theo sau y cùng đi đến nhà ăn.

Thong thả đi theo sau Từ Cửu Kỷ xuống lầu, tươi cười trên mặt Hoàng Hân Duật lại theo từng động tác của y mà dần biến mất, hai hàng lông mày hần cau chặt nhìn y nắm thật chặt tay vịn cầu thang sau đó mới cố hết sức một bước lại một bước lần theo cầu thang đi xuống dưới, một bước của người khác y phải tiêu tốn gấp hai thời gian mới có thể hoàn thành, người khác chỉ cần vài giây liền có thể đi xuống hết thang lầu, y lại phải cố hết sức lần mò năm phút mới chấm dứt.

Nhìn thấy bóng dáng bước đi của y, Hoàng Hân Duật lúc này mới lần đầu tiên chú ý tới cước bộ của y không hề linh hoạt, không chỉ có lúc bước xuống bậc thang gót chân dường như không thể hoàn toàn tiếp xúc với thảm, cho dù là đi hết mấy bậc thang rồi tới sàn nhà ở phòng khách, cách bước đi tựa hồ cũng không như người bình thường, mà là nhấc chân trái lên sau đó mới kéo lê chân phải về phía trước rồi di chuyển, bộ dáng thoát nhìn vô cùng quái dị.

Cảm giác được ánh mắt Hoàng Hân Duật trối chặt phía sau mình, nhìn mình bước đi, Từ Cửu Kỷ tuy rằng phải cực lực lắm mới buộc bản thân dừng để ý tới ánh mắt của hắn, nhưng chỉ cần nhìn vào thủy tinh trên cửa phản chiếu tư thế khó coi của mình, trong lòng liền không tự chủ được mà cảm thấy tự ti, túng quẫn.

Y cúi đầu cắn chặt hàm răng cố gắng làm cho mình đừng suy nghĩ gì cả, đừng nghĩ đến bọn họ nhìn y như thế nào, cũng đừng suy nghĩ đến bọn họ sẽ nhạo báng y ra sao, một lòng thầm nghĩ mau chóng thoát khỏi tình huống quẩn bách hiện tại để ngồi xuống ghé dựa ở nhà ăn, bởi vậy gắng thật nhanh đi về phía trước, hoàn toàn không băn khoăn đến bản thân không thể bước nhanh được, kết quả không cẩn thận trượt chân — cả người nghiêng ngả chuẩn bị té nhào xuống mặt đất.

Bước một bước thật dài, Hoàng Hân Duật nhanh chóng đuổi kịp trước khi y ngã chặn ngang ôm lấy y, siết chặt hai tay lại, ngay lúc chạm đến thân hình của y, nét mặt Hoàng Hân Duật nhất thời trở nên xanh mét khó coi, nhưng không biết nguyên nhân ở đâu, chỗ nào.

Hỏi cũng không hỏi liền ôm lấy người, vẻ mặt Hoàng Hân Duật ngưng trọng thẳng tắp nhìn về phía trước.

“Buông, tôi không cần anh giúp!” Tức giận muốn rời khỏi cái ôm của hắn, giờ phút này trong lòng Từ Cửu Kỷ trừ bỏ tức giận ra càng nhiều hơn chính là không cam lòng.

Rơi vào đường cùng bị hắn nhìn thấy trò hề của mình còn chưa tính, mà bản thân mình cư nhiên còn phải dựa vào sự hỗ trợ của hắn mới có thể miễn mất mặt ở trước mắt bao người, sự thật không thể phủ nhận này không ngừng làm cho Từ Cửu Kỷ cảm thấy chật vật khôn cùng, càng làm cho y đối với tâm chí yếu đuối của bản thân mà tức giận không thôi.

Nhìn y giãy giụa, Hoàng Hân Duật chỉ dùng sức ôm y thật chặt, lạnh lùng uy hiếp:

“Nếu cậu không muốn làm cho chính mình càng thêm khốn quẫn thì tốt nhất là ngoan ngoãn không nên cử động.”

Đoán với cá tính không được tự nhiên quật cường của y, khẳng định không muốn nhược điểm không được trợn vện của mình trở thành trò cười của kẻ khác, bởi vậy Hoàng Hân Duật hoàn toàn có thể khẳng định y nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Quả nhiên, Từ Cửu Kỷ vốn còn đang vắn vẹo vừa nghe lời hấn nói xong, ngay sau đó cả người liền cứng ngắt dừng hết mọi động tác lại. Y đầu tiên là hung tợn trừng hấn, sau đó giống như muốn xác định xem Hoàng Hân Duật nói thật hay giả, hơi hơi quay đầu xem xét quanh mình, sau khi thấy mọi người trong phòng hiện đang mở to mắt nhìn hai người bọn họ, tự ti trong lòng nhất thời khuếch trương vô hạn, đơn giản vì y trong mắt bọn họ nhìn ra được sự hèn mọn cùng khinh thường.

Dưới ánh mắt trần trụi của bọn họ, sắc mặt Từ Cửu Kỷ ngay lập tức trắng bệch cả lên, y cắn chặt răng giả vờ như không thêm để ý, nhưng thân mình càng ngày càng buộc chặt và cứng ngắt lại đã sớm tiết lộ ra y đang vô cùng để ý, làm cho Hoàng Hân Duật đang ôm y một lần nữa cảm thấy tức giận, trầm giọng lạnh lẽo ra lệnh:

“Cúi đầu! Ai dám nhìn, tôi móc mắt kẻ đó.”

Nghe vậy, mọi người trong sảnh lập tức cúi thấp đầu, không ai dám nhìn Từ Cửu Kỷ thêm lần nào nữa cho dù chỉ là liếc mắt một cái, chỉ sợ Hoàng Hân Duật sẽ như lời hấn nói bị phế bỏ đi đôi mắt.

41. Quyển 2 - Chương 37

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Ôm hàng giả anh hài lòng lắm à? Nhìn bộ dạng thống khổ của tôi anh vui sướng lắm đúng không? Chỉ cần có thể thỏa mãn nguyện vọng của anh, người khác có thể nào anh đều không bận tâm có phải hay không!”

Trộm nhìn bên này một cái lại nhìn nhìn về bên kia, từ mấy ngày trước cho đến nay đã bị điều tới chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Từ Cửu Kỷ, giờ phút này Tiểu Lưu dùng tư thế cung kính cúi thấp đầu, không hề rằng đứng cách bàn ăn năm bước xa xa hầu hạ Hoàng Hân Duật cùng Từ Cửu Kỷ dùng cơm, nhưng trên thực tế cũng nhìn không được âm thầm kêu khổ trong lòng, nghi hoặc tại sao bản thân lại dính phải công việc không hay ho thế này cơ chứ?

Nhìn một cái, bắt quá chỉ là ăn cơm thôi mà, mỗi người mỗi ngày đều ăn đó thôi, mắc mớ gì mà biến bầu không khí thành ra như vậy hử trời?

Ăn một chút cơm trầm trọng khó hiểu không nói, nhưng ngay cả không khí bốn phía bàn ăn cũng đều nặng nề làm cho người ta ngay cả thở dốc bình thường cũng không dám, còn cũng phải thật cẩn thận cố gắng đè thấp sự tồn tại của bản thân mới được, đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì, thiệt là!

Thế mà hai nhân vật chính – Từ Cửu Kỳ cùng Hoàng Hân Duật lại hoàn toàn không cảm nhận được tâm tư của những người bên ngoài, một người là thầm nghĩ mau chóng ăn cho xong cơm rồi rời đi nơi này, không muốn thấy mặt cái kẻ đang ngồi đối diện với mình, nhưng ánh nhìn chăm chú quá mức lộ liễu của đối phương lại làm cho y không thể xem như không thấy, chỉ có thể tức giận cúi đầu liếc mình ăn cơm trên bàn, sau đó thầm hận bản thân sao lại mẫn cảm đối với nhất cử nhất động của hắn như thế; mà người còn lại, thì bắt đầu dùng bữa không bao lâu liền buông đũa, sau đó ngưng đọng đôi ngươi lạnh lẽo, ánh mắt thâm trầm thẳng tắp nhìn chăm chăm đối phương không nói một lời, làm cho người ta căn bản nhìn không ra tâm tư hắn là gì, chỉ có thể bất an trộm dò xét hắn, như phán hắn dừng đột nhiên như vậy.

Qua không biết bao lâu, thật vất vả dưới bầu không khí tràn đầy biến hóa kỳ lạ, cuối cùng cũng dùng xong bữa tối, Từ Cửu Kỳ cơ hồ ngay lúc người hầu dọn bàn liền đứng dậy tính toán rời đi, ai ngờ y mới đứng lên, bên cạnh liền truyền đến chất giọng không chút độ ấm của Hoàng Hân Duật.

“Cậu muốn đi làm sao?”

“Ngài muốn tôi xuống dưới ăn cơm, tôi ăn, hiện tại tôi muốn đi lên trên nghỉ ngơi, xin đừng quấy rầy tôi nữa.”

Khẽ nâng đầu nhìn hắn một cái, Từ Cửu Kỳ lập tức xoay người rời đi, không ngờ mới đi được vài bước, liền bị người giữ chặt, tiếp theo lại bị người chặn ngang ôm lấy.

“Anh, anh đang làm cái gì?”

Không báo động trước, đột ngột hành động làm cho Từ Cửu Kỳ theo phản xạ ôm lấy cổ đối phương ổn định thân hình, chờ định thần lại, lúc này mới bắt đầu giãy giụa muốn đối phương buông y xuống.

Nhìn thấy hắn bất an vô thức, Hoàng Hân Duật không nói hai lời liền ôm lấy y, không nhận ra có gì là không ổn ôm người thẳng tiến về phía trước, không nhìn thấy ánh mắt của nhóm thuộc hạ đang cúi đầu khi liếc thấy cảnh, hắn dùng khẩu khí bình thường nói với Từ Cửu Kỳ vẫn đang ngo ngoe chống cự:

“Động tác của cậu không tiện, tôi ôm cậu trở về phòng.”

“Anh ——”

Nghe hắn nhắc tới chỗ bất tiện của mình, mặc dù trong giọng nói của hắn cũng không có nửa điểm khinh

thường hoặc hèn mọn, nhưng Từ Cửu Kỳ lại vẫn cảm thấy kích động, cắn răng cả giận nói:

“Tôi còn có thể đi, không cần anh hỗ trợ! Buông tay, buông, anh buông tay cho tôi!”

“Tôi đoán cậu sẽ không muốn lại trở thành trò cười trong mắt người khác đi.”

“Có thì cũng không liên quan đến anh!” Hung tợn gào thét lên, trong lòng Từ Cửu Kỳ mặc dù đã thấy khó xử đến cực điểm, nhưng vẫn cứ quật cường, không chịu yếu thế.

“Nhưng mà tôi không thích cậu trở thành trò cười của kẻ khác.”

Nghiêm túc lạnh giọng phun ra một câu như vậy, nháy mắt trong mắt Hoàng Hân Duật hiện lên một mặt thô bạo.

“Cái gì!?”

Hai người cứ anh một câu tôi một lời, Hoàng Hân Duật đã ôm người đi vào trong phòng.

“Đây là chỗ nào?”

Thấy hắn không đi lên trên lầu mà lại đi vào một gian phòng dưới tầng trệt, Từ Cửu Kỳ không khỏi lại cảm thấy nghi hoặc.

“Anh đưa tôi đến nơi này để làm gì?”

“Cậu sau này sẽ ở chỗ này.”

Đặt người xuống giường, Hoàng Hân Duật lại nói tiếp:

“Chút nữa tôi sẽ bảo người dọn mấy thứ linh tinh ấy đi, cậu sẽ không dùng tới chúng chứ.”

“Vì sao?” Kỳ quái nhìn hắn, Từ Cửu Kỳ cau mày hỏi.

“Bởi vì cậu ở nơi này có vẻ thích hợp hơn.”

Trong lòng hiểu được từ “thích hợp” trong miệng hắn là có ý gì, tức thời Từ Cửu Kỳ nhin không được nổi giận, hừ lạnh nói:

“Anh nghĩ rằng tôi sẽ cảm kích anh?”

Khẽ nhíu mày, Hoàng Hân Duật từ chối cho ý kiến, bình thản nói: “Tôi chỉ là thực hành những gì mình đã nói. Huống chi, cậu cũng không thể phủ nhận như vậy sẽ tiện hơn cho cậu, đúng chứ?”

“Đối với một người không cách nào đi được, ngài đây còn cảm thấy... có gì đó không tiện ư?”

Giọng điệu khiêu khích, bộc lộ rõ ràng sự bất mãn và kháng cự trong lòng y đối với Hoàng Hân Duật, cho dù hẳn nói sẽ chăm sóc y, nhưng cho dù là vậy cũng không thể khiến y cảm kích hẳn, một chút cũng không thể.

“Chỉ cần cậu muốn, gian nhà này muốn đi đâu, tùy cậu.”

Bình tĩnh đưa ra lời hứa hẹn, Hoàng Hân Duật không chút phật lòng với sự khiêu khích trong lời y.

“Hiện tại thân phận của cậu là khách, không phải tù phạm.”

“Vậy để cho tôi đi, tôi không muốn ở lại chỗ này.” Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ lập tức mở miệng yêu cầu.

“Không được.”

“Tại sao!? Anh đã nói thân phận của tôi là khách, như vậy, tôi có quyền lợi lựa chọn rồi đi!” Mặc dù cảm thấy tức giận với lời cự tuyệt chớp nhoáng của hẳn, nhưng Từ Cửu Kỷ vẫn là liều mình nhin xuống bất mãn.

“Cậu là khách, nhưng cậu chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi.”

Tựa như nói ra là một chuyện râu ria vặt vãnh, khẩu khí Hoàng Hân Duật có vẻ đương nhiên.

“Anh có ý gì, anh căn bản là muốn đùa giỡn tôi!”

Nghe được ngữ khí hiển nhiên của hẳn, lửa giận trong lòng Từ Cửu Kỷ lại bị khơi mào, y đột nhiên đứng dậy nắm vạt áo trước ngực hẳn, tức giận quát.

“Tôi chỉ là nói ra sự thật.” Vẫn là vẻ mặt bình tĩnh nhìn y, nhưng trong lòng Hoàng Hân Duật lại kỳ dị khi bản thân vì hành động vô lễ đột ngột của y mà cảm thấy yên tâm.

“Nhớ không, cái ngày gặp lại tôi đã hỏi cậu, vĩnh viễn ở lại bên cạnh tôi hoặc là chết, cậu lựa chọn cái chết, cho nên hiện tại... cậu đã không còn quyền lợi lựa chọn rồi đi.”

Nhẹ nhàng gỡ bàn tay nắm vạt áo của mình ra, Hoàng Hân Duật càng thấy rõ đối phương gầy yếu ra sao, cũng càng thêm kiên định với quyết định bắt buộc hắn ở lại Hoàng gia.

Giống như lời Thù nói, dùng tình trạng thân thể hiện tại của Từ Cửu Kỳ, ngay cả tự nuôi sống bản thân cũng là vô cùng khó khăn, sao có thể mong đợi sau khi y rời đi mà có thể điều dưỡng thân mình thật tốt chứ? Hơn nữa cái loại cảm giác quái dị trong lòng hắn vì y mà sinh ra đến tột cùng vì sao vẫn chưa biến mất, lại không tài nào để y tự sinh tự diệt được, bởi vậy phương pháp tốt nhất chính là giữ người lại bên mình, như vậy hết thảy vấn đề đều sẽ có đáp án.

“Tôi địa ngục đi mà lựa chọn, tôi địa ngục đi mà quyền lợi!”

Dùng sức đánh rơi tay hắn, lại nắm chặt vạt áo hắn, Từ Cửu Kỳ giận đến mất lý trí, không suy nghĩ rộng lớn:

“Anh căn bản chưa từng cho tôi cơ hội để lựa chọn! Lựa chọn ở lại bên cạnh anh hoặc là chết có gì khác biệt ư? Anh sẽ buông tha cho tôi sao!? Ngay tại thời điểm Mạc Quân Trình chết đi; từ giây đầu tiên anh lại nhìn thấy tôi, căn bản anh đã hạ quyết tâm muốn tôi trở thành thể thân...”

Nhớ đến cái cảnh thê thảm ấy, Từ Cửu Kỳ xấu hổ và giận dữ khôn cùng, hốc mắt đỏ au, lòng tràn đầy bi ai, ngữ khí ghen ngào lại nói tiếp:

“Ôm hàng giả anh hài lòng lắm à? Nhìn bộ dạng thống khổ của tôi anh vui sướng lắm đúng không? Chỉ cần có thể thỏa mãn nguyện vọng của anh, người khác có thể nào anh đều không bận tâm có phải hay không!”

“Cậu —— cảm ơn!” Cẩn rắng nhìn chằm chằm người trước mắt, Hoàng Hân Duật thật sự thống hận y lại một lần nữa ở trước mặt mình nhắc tới Mạc Quân Trình.

“Tôi không im!”

Vẫn đang vô cùng giận dữ, Từ Cửu Kỳ cũng rất kiên cường, căn bản không nghĩ sẽ thỏa hiệp vì mấy câu đe dọa, vẫn cứ cố ý đâm vào chỗ đau của hắn, giống như muốn chọc cho đến khi hắn mất đi không chế mới bằng lòng bỏ qua.

“Anh cho rằng chỉ cần anh muốn, người khác đều sẽ ngoan ngoãn làm theo lời anh, anh đừng có mơ! Tôi sẽ không ngu ngốc như vậy thêm lần nào nữa, xem lời anh nói như thánh chỉ, tôi càng không thể như trước ngây ngốc tự lừa dối bản thân tin theo lời anh, không có khả năng, không có khả năng! Anh nghe rõ chưa, không có khả năng!”

“Từ Cửu Kỳ!”

Trong lòng biết cứ đà này rất nhanh hắn sẽ bị y làm cho kiềm chế không được mà nổi giận, Hoàng Hân Duật nhịn không được lớn tiếng gào ra cái tên mà hắn chưa từng kêu lần nào, cảnh cáo y nên ngậm miệng

lại.

Đột nhiên nghe được tên của mình, Từ Cửu Kỳ thoáng chốc biến sắc, trên mặt không còn ngáp khiêu khích nữa mà là khó có thể tin, trong lòng càng cảm thấy kinh ngạc không chịu nổi, làm cho y chỉ có thể trợn mắt há hốc mồm nhìn chằm chằm người đàn ông trước mắt, không biết phải làm sao.

Trong phút chốc, y phát hiện trong đầu mình bỗng nhiên trống rỗng, cơn giận trong lòng dường như cũng tiêu tán hết thấy, trống rỗng, tiếp theo, y cảm thấy một cổ bí thương không thể ngăn chặn tự đáy lòng chậm rãi dâng lên, ngay cả giọng nói cũng cực kỳ run rẩy.

“Anh... Sao lại có thể... Sao lại... Vì sao anh...”

Muốn mở miệng hỏi rõ ràng, nhưng vừa cất tiếng thì ngay lập tức nước mắt cứ nhiên không chịu thua kém rơi xuống, tức giận, Từ Cửu Kỳ nhận không được vì bản thân yếu đuối mà chửi ầm lên:

“Tới địa ngục đi, khóc cái gì mà khóc, có cái gì đáng khóc cơ chứ! Đáng chết, đáng chết... Đừng khóc... Không được khóc!”

Liều mình lau đi nước mắt nơi khóe mắt, muốn ngăn cản cơn quặn đau trong lòng, cũng không biết vì sao, nước mắt lại yếu kém càng rơi càng nhiều, làm cho Từ Cửu Kỳ ảo não hận không thể ngay lập tức biến mất ở trước mặt Hoàng Hân Duật, cũng không nguyện để cho hắn nhìn thấy bộ dạng thê thảm như vậy của mình.

Liếc thấy vẻ mặt thảm đạm của y, trong lòng Hoàng Hân Duật tuy rằng nhói đau, nhưng vẫn cứng rắn dè lại không cho chính mình làm ra bất cứ hành động gì không giống bản thân, vốn tưởng rằng mình không chế tốt lắm, cũng không dự đoán được ngay sau đó Từ Cửu Kỳ bỗng nhiên lại khóc trước mặt mình!?

“Ác, shit!”

Lại nhìn dòng nước mắt của y, sắc mặt vốn lạnh lùng của Hoàng Hân Duật nhất thời rất nhanh mềm dịu đi, tức giận trong lòng cũng bị từng cơn đau lòng đưa nhau ập tới thay thế.

Hắn một mặt thâm hận bản thân cứ nhiên vì nước mắt của y mà dễ dàng thay đổi, một mặt lại không tự giác vươn tay kéo người kia vào lòng trấn an, sự mâu thuẫn ấy làm cho hắn cảm tức muốn giết người, nhưng tận sâu đáy lòng biết ý niệm trong đầu này tuyệt không thể biểu hiện ra trước mặt Từ Cửu Kỳ được, bởi vậy hắn chỉ có thể âm thầm mang một bụng tức giận cũng không cách nào phát tác, bất đắc dĩ đến cực điểm đành phải trầm mặc đợi cho người trong lòng khôi phục bình tĩnh.

42. Quyển 2 - Chương 38

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Vì một kẻ sắp cùng với người khác kết hôn mà tới nông nỗi này, đáng giá sao?”

Mang theo một bụng buồn bực khó chịu đi vào phòng làm việc, Hoàng Hân Duật trưng ra bộ mặt lạnh lùng ngồi trên sô pha chờ Mạt đến báo cáo tiến độ công việc, lơ đãng nhớ tới trận hỗn loạn sau khi cùng Từ Cửu Kỳ ăn xong bữa tối lúc này, cảm thấy đầu lại đau hơn vạn phần.

Cảm thấy bất đắc dĩ nâng tay xoa xoa trán, trong lòng Hoàng Hân Duật thật sự vô cùng khó hiểu, vì sao rõ ràng đã dự tính sẽ chung sống hòa bình với Từ Cửu Kỳ, khi đi gặp y cũng đều cố gắng bảo trì cảm xúc bản thân ổn định, có thể trách chính là mỗi lần chỉ cần một chút đôi co, mặc kệ tâm tình lúc đầu bình tĩnh cỡ nào, đến cuối cùng đều làm cho hai người tức giận, tan rã trong không vui.

“Duật, Duật?”

Vừa vào cửa, Mạt liền thấy tinh thần Hoàng Hân Duật mê mang, không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe môi khẽ nhếch, mang theo vẻ hứng thú nhìn hắn một hồi lâu, lúc này mới mở miệng kêu vài tiếng.

“Cậu tới rồi.”

Phục hồi tinh thần lại, Hoàng Hân Duật nhìn lên thì thấy khuôn mặt tươi cười của Mạt, nháy mắt chân mày cau càng chặt, mà tâm tình tệ hại ban đầu càng thêm nặng nề.

Hắn luôn luôn không thích để cho người ta chê cười, mà lúc này vẻ mặt cười như không cười trên mặt Mạt cũng đã biểu hiện ra chút nghiền ngẫm thấu hiểu, làm cho hắn không khỏi ứa ra nham thạch trong lòng, thấp giọng thầm mắng.

“A... Thật khó cũng có lúc cần phải gọi ngài à nha, gần đây có chuyện gì phiền lòng sao?”

“Không có gì.”

Lạnh lùng cự tuyệt mấy lời hỏi thăm của Mạt, Hoàng Hân Duật nói sang chuyện khác, lập tức liền hỏi về nhiệm vụ mà hắn đã giao.

“Cậu trở về, chứng tỏ là đã làm tốt nhiệm vụ rồi?”

“Ế... Xem như làm tốt được một nửa đi.”

“Một nửa!?” Mắt híp lại, Hoàng Hân Duật lập tức giận tái mặt, hỏi: “Cái gì mà một nửa? Cậu nên biết, trong từ điển của tôi không có từ một nửa này, không phải sao, Mạt?”

Nghe vậy, chỉ thấy Mạt cố ý giả bộ trưng ra bộ dạng buồn rầu, nhưng trong mắt lại lóe ra một tia giảo hoạt khó có thể bỏ qua, làm cho Hoàng Hân Duật nhìn thấy càng thêm căm tức, nhin không được thấp giọng quát:

“Nói rõ ràng cho tôi!”

“Anh họ... Ách, là Hoàng Du Triền đã bị tóm, hiện tại đang nhốt tại phân bộ.”

“Sau đó?”

“Mạc Thanh Tuyền chạy.”

“Chạy!?”

Khẽ cau mày, trong mắt Hoàng Hân Duật lóe ra hàn quang.

“Tôi không phải đã nói, một tên cũng không buông tha sao, vì sao lại để hần chạy?”

“... Hần lợi dụng Hoàng Du Triền dụ người chúng ta đi, sau đó bỏ chạy.”

Lộ ra biểu tình không có gì ghê gớm, kỳ thật Mạt cũng không cảm thấy được để cho Mạc Thanh Tuyền chạy sẽ tạo ra uy hiếp gì, dù sao, lấy lần giao thủ này, Mạc Thanh Tuyền không tính là vai diễn lớn gì, cho nên cho dù chạy —— kỳ thật cũng chả ảnh hưởng lắm.

“Cứ như vậy?” Nhìn thấy bộ dạng không thèm để ý của Mạt, lửa giận trong lòng Hoàng Hân Duật lúc này đang tăng vọt.

“Cứ như vậy.”

“Nhìn vẻ mặt của cậu, tựa hồ đối với nhiệm vụ thất bại lần này cũng không để ý.” Lạnh giọng hỏi, sát ý trong mắt Hoàng Hân Duật đã hiện lên, hiện tại chỉ xem Mạt trả lời như thế nào.

“Tôi không biết là nhiệm vụ lần này thất bại, nhiều lắm chỉ có thể xem như... có chút không được ‘đẹp không tì vết’ thôi.”

Tùy tiện tìm một vị trí ngồi xuống, trên mặt Mạt nhưng lại có vẻ thập phần sung sướng, tựa như đang đợi Hoàng Hân Duật chất vấn vậy.

Xem rõ giao hoạt trong mắt hắn ta, Hoàng Hân Duật thật sự là phi thường hối hận vì có một thuộc hạ như vậy, nếu thời gian có thể quay trở lại, hắn tuyệt đối sẽ không vì nhân tình mà “bị bắt đắc dĩ” tiếp thu Mạt, hắn thề!

“Cậu muốn nói cái gì cứ việc nói thẳng, tôi nghe.” Thật sâu hít vào một hơi bình tĩnh nổi lòng, Hoàng Hân Duật lãnh đạm nói.

Hơi hơi làm sâu sắc nếp nhăn bên môi khi cười, lúc này Mạt mới chậm rãi nói:

“Theo ý tôi, cho dù thả Mạc Thanh Tuyền cũng không sao cả, nhiều lắm là tổn hại chút mặt mũi, thật sẽ không tạo thành bất cứ uy hiếp gì.”

“Vì sao?” Biết hắn không phải loại người ăn nói bừa bãi, Hoàng Hân Duật đành phải nhẫn nại hỏi lại.

“Bởi vì... Gã ta bắt quá chỉ là con hổ giấy, không răng không vuốt.”

“Hử?”

Hoàng Hân Duật nhíu mày lại, khó hiểu Mạt dựa vào đâu mà đoán vậy, dù sao hiện tại thế lực của Mạc gia trong giới cũng không phải là hư danh.

“Tôi biết ngài đang suy nghĩ cái gì, ngài nghĩ rằng: Nếu Mạc Thanh Tuyền thật sự là một con hổ giấy, như vậy thế lực Mạc gia sao có thể dưới trướng gã ta sau hai năm đã nhanh chóng mở rộng? Có phải hay không?”

Từ chối cho ý kiến nhìn Mạt, Hoàng Hân Duật chờ hắn tiếp tục nói.

Thấy thế, Mạt cũng không lên tiếng, chỉ lấy một tấm ảnh chụp trong túi áo ra đặt ở trước mặt Hoàng Hân Duật.

“Đây là...”

“Tiểu hồ ly của Mạc gia.”

Nhìn kỹ người con trai trên ảnh chụp, một thân toàn nguyệt sắc bao lấy thân mình tiêm gầy, khuôn mặt thanh tú, bề ngoài toát ra vẻ yếu đuối, nhưng ánh mắt của cậu ta...

“Cậu ta là ai?”

Cảm thấy được người này không đơn giản như bề ngoài, trong lòng Hoàng Hân Duật bỗng nhiên nảy lên một dự cảm không tốt, có lẽ... một thời gian ngắn nữa hai người sẽ giao thủ cũng không chừng.

“Con trai riêng của đại lão Mạc gia, chú nhỏ của Mạc Thanh Tuyền.”

“Cái gì!?”

Nghe được lời Mạc, Hoàng Hân Duật không khỏi kinh ngạc, thẳng nhóc trên ảnh chụp lớn nhất cũng chỉ hai mươi ba, hai mươi bốn tuổi, còn cái gã Mạc Thanh Tuyền ít nhất cũng gần bốn mươi! Như thế nào lại ——

“Là thật, cậu ta là đại lão Mạc gia hơn bảy mươi tuổi sinh ra, khi đó Mạc Thanh Tuyền đã gần mười bốn.”

“Vậy sao.”

Lại liếc nhìn ảnh chụp trên bàn một cái, Hoàng Hân Duật tuy rằng đối với thân thể người này cảm thấy kinh ngạc, bất quá với hắn mà nói cũng không phải là quan trọng gì lắm.

“Cậu ta tên là gì?”

“Thiếu Ngọc Trình, theo họ mẹ.”

“Quan sát kỹ cậu ta, Hoàng Du Triền có thể được Mạc Thanh Tuyền trợ giúp, nói không chừng cùng cậu ta cũng có quan hệ.”

“Biết.”

“Còn có ——” thoáng cân nhắc, Hoàng Hân Duật mới nói tiếp: “Giúp tôi kêu Trầm đến, tôi có chuyện muốn nói.”

“Tôi hiểu được.”

Đem những chuyện cần báo cáo đều báo cáo xong, Mạc lập tức đứng dậy tính toán quay về phân bộ, vừa ra khỏi cửa lại gặp huynh đệ nhà mình đang từ bên ngoài tiến vào.

Nhìn bộ dạng tiều tụy của hắn, Mạt chỉ có thể yên lặng trầm than. Vô vô vai hắn trấn an, hai người bốn mắt nhìn nhau, thân là anh em sinh đôi cùng với làm huynh đệ sinh tử nhiều năm, độ ăn ý làm cho Thù ngay lập tức hiểu được Mạt đang quan tâm mình, kéo ra nụ cười khổ, Thù cũng không lời đáp lại, bản thân thật bất đắc dĩ.

“Sao sớm như vậy?” Nhớ rõ cái người tên Tiểu Chương kia hôn lễ không phải cuối tuần mới tổ chức sao, sao hôm nay Thù đã trở lại rồi? Hoàng Hân Duật không khỏi có điểm nghi hoặc.

“Có chút việc.” Muốn nói lại thôi, nhìn Hoàng Hân Duật cả buổi, Thù chậm chạp không biết nên mở miệng yêu cầu như thế nào mới tốt.

“Như thế nào, có chuyện gì muốn nói với tôi sao?”

“Chủ tử, có thể hay không... có thể hay không cho tôi dẫn Anh đi tham gia hôn lễ A Dịch?”

Tuy rằng cảm thấy được lấy cá tính Hoàng Hân Duật mà nói tám chín phần mười hắn là sẽ không đáp ứng, nhưng Thù vẫn kiên trì hỏi.

“A Dịch?” Sững sốt một chút mới nghĩ ra người hắn nói chính là Tiểu Chương kia, Hoàng Hân Duật kỳ quái hỏi: “Vì sao?”

“Cậu ấy và Anh trước kia có quen biết nhau, giao tình dường như cũng không tệ, thật vất vả cách nhiều năm như vậy mới gặp lại, cho nên muốn mời Anh tham gia hôn lễ của cậu ấy, có thể chứ?”

Lặng im một lát, Hoàng Hân Duật mới lại hỏi: “Cậu là vì chuyện này mà trở về?”

“Đúng vậy.” Mệt mỏi ngồi sụp xuống sofa, ánh mắt Thù tỏa ra nét u buồn cùng cực.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ đáp ứng?” Thần sắc không biến động, hắn bình bình hỏi.

“Không nắm chắc.” Hơi nhún vai, Thù thành thật trả lời.

“Vì một kẻ sắp cùng với người khác kết hôn mà tới nông nổi này, đáng giá sao?”

Trầm ngâm một lúc lâu sau, Thù mới không tiếng động cười thán:

“Mỗi người có một ý nghĩ riêng, có lẽ ngài cho rằng không đáng giá, với người khác sẽ cảm thấy được giá trị, bởi vì những gì tôi chỉ có thể cho cậu ấy... cũng chỉ có thể này.”

Lẳng lẳng nhìn hắn, sắc mặt Hoàng Hân Duật dị thường nghiêm túc. “Tôi thật sự không hiểu cậu.”

Hơi hơi cong môi, Thù không trả lời.

“Tôi sẽ dẫn y đi, đem thời gian cùng địa điểm nói cho tôi biết đi.” Liễm mi, nét mặt Hoàng Hân Duật vô cùng phức tạp khó hiểu.

“Chủ tử!?” Hoàn toàn không dự đoán được hắn cư nhiên sẽ đáp ứng, Thù nhin không được mà kinh hỉ một trận.

“Nghỉ ngơi đi, đã khuya.”

Không biểu tình nói một câu như vậy xong, Hoàng Hân Duật đứng dậy liền đi về hướng tiểu quán, lưu lại Thù một mình một người cô tịch trong phòng.

43. Quyển 2 - Chương 39

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Cậu là muốn tự mình đi ra ngoài, hay là muốn tôi ôm cậu đi?”

Tỉnh lại sau cơn mơ hỗn loạn, Từ Cửu Kỳ thong thả ngắm nhìn căn phòng mới của mình, bài trí của nơi này với căn phòng trên lầu kỳ thật đại khái giống nhau, đều là cách trang trí đơn giản nhưng lại không mất đi nét thanh nhã, đều mang sắc thái nhu hòa ấm áp, nếu không phải mới tối hôm qua phát sinh mấy chuyện không vui về gì với Hoàng Hân Duật làm cho trí não y ghi nhớ, nói không chừng y đã nghĩ rằng nơi này chính là căn phòng trước kia rồi.

Mỗi một nhắm mắt lại, mấy ngày gần đây Từ Cửu Kỳ cứ cảm thấy cả ngày thân thể đều không quá thoải mái, đầu óc choáng váng không ngừng, giống như ngày ngày chìm trong hũ rượu vậy, cái cảm giác này quái dị vô cùng, y cũng không biết nên diễn tả thế nào, nó khiến y cực kỳ khó chịu, ngay cả thời gian ngủ buổi tối cũng kéo dài ra mấy tiếng một cách rõ ràng, cũng không biết vì sao, y mệt mỏi rồi ngủ, ngủ dậy lại mệt, trông còn giống người bị thương nặng hơn so với lúc trước trúng đạn, nhưng kỳ thật thương thể của y đã sớm tốt hơn rất nhiều.

Đỉnh phải loại cảm giác này đã vài hôm rồi, dường như sau khi ăn xong uống thuốc xong tình huống lại

càng thêm nghiêm trọng, làm cho y mỗi lần uống thuốc xong phải ngủ tiếp một, hai giờ mới được, nhưng mà ngủ dậy cảm giác choáng váng cũng không hề biến mất, chẳng qua là phát tác chậm hơn một chút so với lúc mới uống thuốc xong.

Y không biết bản thân sao lại bị như vậy, cũng không biết tình huống này có quan hệ với số thuốc kia hay không, y chưa từng mở miệng đề cập với bất luận kẻ nào về chuyện này, trong lòng cũng chưa từng nghĩ tới sẽ nói cho ai chuyện này, đơn giản là y cảm thấy không quan trọng.

Tuy rằng Hoàng Hân Duật ngoài miệng nói hiện tại y là khách, nhưng lại sai người đến chăm sóc cuộc sống hằng ngày của y, nên y luôn cho rằng những lời kia bất quá là người nọ thuận miệng nói, kỳ thật ở trong lòng hắn, y giống như là một món đồ chơi nhất thời hứng thú trong lòng bàn tay hắn mà thôi, trước khi được hắn cho phép, chỗ nào y cũng không thể đi, chuyện gì cũng không thể làm. Nhưng muốn hắn thân thiết với y thì ngàn vạn lần không có khả năng, cho dù có vài hành động mang hơi hướm ôn nhu, chỉ sợ cũng là do những ảo tưởng trong lòng y quá phóng đại, cho nên mới cảm thấy hắn có chút khác biệt.

Vừa nghĩ tới, đột nhiên cảm thấy trong lòng buồn bực, đầu cũng nặng nề hơn, rõ ràng không hề ăn cái gì, nhưng dạ dày lại giống như trường đầy dịch chua làm cho y khó chịu cùng cực, che miệng, Từ Cửu Kỳ vội vàng chạy vào phòng tắm, sợ rằng sẽ nhịn không được mà ói ra khắp phòng. Quả nhiên, mới đi vào trong phòng tắm, y liền ghé vào bồn rửa mặt nôn ra.

Khi Tiểu Lưu đưa điểm tâm tới thì thấy Từ Cửu Kỳ từ trong phòng tắm đi ra, không có nhìn thấy y khó chịu, chỉ thấy hốc mắt y ửng đỏ, sắc mặt thì tái nhợt.

“À... Tiên sinh, ngài không sao chứ?”

Về mặt lo lắng hỏi ra, đối với mỗi một cử động nhỏ của Từ Cửu Kỳ, Tiểu Lưu không dám sơ suất. Ai biểu mới vừa rồi gã đang chuẩn bị đưa cơm thì bị chủ tử nhà mình kêu đến, tuy chỉ là biểu tình lãnh đạm bảo gã phải cẩn thận chăm sóc tốt người kia, nhưng trong lời nói ẩn hàm ý tứ nghiêm khắc cùng cảnh cáo lại làm cho gã rất kinh hãi, cho nên đương nhiên phải càng thêm chú ý mới được à nha.

“Ngài làm sao vậy, chỗ nào không ——”

Buông khay trong tay xuống, Tiểu Lưu vội vàng đi đến bên cạnh y, vươn tay định dìu y, nhưng chưa kịp đụng tới, Từ Cửu Kỳ đã nhanh chóng tránh đi.

“Ồ...” Bị y cự tuyệt trắng trợn như thế, Tiểu Lưu trong lúc nhất thời thật không biết nên đáp lại như thế nào mới tốt, chỉ đành phải ngốc lăng lăng nhìn y chậm rãi đi đến sô pha gần giữ lấy cửa sổ rồi ngồi xuống.

“Tiên sinh?”

“Tôi không sao, không cần phải xen vào.”

Tuy rằng giọng nói có chút vô lực, nhưng sự bài xích cũng rõ ràng lộ ra.

Tiểu Lưu chăm sóc y cũng gần một tháng, cho nên đối với sự lạnh lùng và cự tuyệt của y riết cũng thành thói quen, biết y tựa hồ không thích tiếp xúc với người khác, bởi vậy cũng không tức giận gì với thái độ này của y, chỉ là yên lặng gật gật đầu, đem khay cơm nguyên bản đặt trên tủ đầu giường bưng đến trước mắt y, chân thành nói:

“VẬY... Đây là điểm tâm ngày hôm nay, ngài ăn cơm trước, cơm nước xong nhớ rõ uống thuốc, tôi tối nay sẽ qua thu dọn, nếu đến lúc đó ngài muốn ra bên ngoài đi dạo một chút, tôi sẽ dẫn ngài đi shopping, được chứ?”

Sau khi dặn dò cẩn thận, Tiểu Lưu liền nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Từ Cửu Kỷ nhìn bát cháo trên khay, lại nhìn viên thuốc bên cạnh, trực giác không muốn ăn, bởi vì y thật sự thực sự sợ hãi cảm giác chóng mặt hoa mắt sau khi uống thuốc, vốn định cái gì cũng không ăn cứ như vậy quay về giường nằm một hồi, nhưng khi vừa đứng lên, lại đột nhiên nhớ tới điều gì đó, nhìn viên thuốc trên bàn một lúc lâu, sau đó vươn tay cầm lấy mấy viên thuốc màu sắc kia một ngụm nước nuốt trọn, lúc này mới lại quay về giường nằm xuống.

Đầu choáng váng, Từ Cửu Kỷ nhìn ánh sáng chiếu rọi ngoài cửa sổ trong lòng cảm thấy hơi chút buông lỏng, nhớ rõ trước kia, y thích nhất chính là ẩn núp dưới ánh trăng, thật yên tĩnh, thật thần bí, mỗi khi tâm tình không tốt y sẽ cảm thấy rất nhẹ nhõm, rất tự tại, bởi vì ở nơi không bị ánh trăng chiếu đến, hắc ám dường như có thể cắn nuốt hết thảy, làm cho y không cần phải cố ý che giấu, có thể ẩn thân trong bóng đêm không bị người khác phát hiện, sau đó, y có thể tùy ý mà hô hấp, tồn tại, hoàn toàn không cần sợ hãi sẽ bị người khác phát hiện mà bị đưa ra phát giác, đó là một loại cảm giác tự do thật đáng buồn, nhưng lại là thứ tự do duy nhất mà y có thể lựa chọn.

Cũng không hiểu được là bắt đầu từ lúc nào, vào một ngày nọ khi y đột nhiên phát hiện ra thì y đã thích ánh sáng chói chang, đêm trăng yên tĩnh chỉ làm cho y cảm giác càng ngày càng bị thương, tuy rằng tự tại, nhưng lại làm cho trong lòng y khó chịu, có lẽ là mỗi ngày đều chỉ có thể nhìn một mảng tối tăm làm cho y bắt đầu chán ghét; cũng có lẽ là những ký ức dưới ánh trăng quá mức bi ai, sau đó đột nhiên y lại phát hiện ra dấu cho y có thích những tia nắng rực rỡ cách mấy, y cũng không có biện pháp thấy được thứ ánh sáng xinh đẹp ấy.

Vì mưu sinh, vì nuôi sống chính mình, y mỗi buổi tối đều phải làm việc, không có cái gọi là ngày nghỉ, cũng không có cái thứ thời gian rảnh rỗi, mỗi ngày mỗi ngày, cứ như vậy khuya đi, rạng sáng trở về, cho nên cho dù y có tham luyến ánh mặt trời ấm áp đi chăng nữa nhưng cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn một chút, nhìn những tàn dư sót lại mà thôi, có thể giống như bây giờ nhân nhả ngấm nhìn thái dương bên ngoài, tựa hồ đã thật lâu y chưa từng làm qua.

“Không muốn đi ra ngoài dạo một chút sao?”

Thình lình vang lên tiếng người, vừa quen thuộc cũng lại xa lạ với Từ Cửu Kỷ.

Khoảnh khắc Hoàng Hân Duật mở cửa ra hắt liền nhìn thấy những biến hóa trên mặt y – khao khát rồi lại khiếp đảm, y tựa hồ rất thích ánh nắng ban ngày, vài lần hắt đều thấy y trực tiếp tựa vào sô pha bên cạnh cửa sổ say ngủ, tuy rằng vào đông ánh mặt trời không mãnh liệt bằng mùa hạ nhưng nếu cứ liên tục bị chiếu như vậy cũng không khỏi cảm thấy oi bức, vậy mà y lại tuyệt không khó chịu, ngược lại còn hiện lên chút thỏa mãn khác hẳn vẻ đề phòng mọi khi, bộ dáng ấy của y khắc sâu ấn tượng vào tâm trí hắt, cũng bởi vậy, khi hắt quyết định đổi y xuống phòng dưới lầu, trong đầu liền nghĩ đến một điều đó là căn phòng này có một cái cửa sổ rất lớn.

Thấy y chấn kinh dường như ra sức đứng dậy, trong lòng Hoàng Hân Duật cảm giác phức tạp, một lát sau hắt chỉ chậm rãi đến gần bên cửa sổ, cố ý bỏ qua nét cảnh giới trong mắt Từ Cửu Kỷ, hỏi lại:

“Tuy rằng thoát nhìn mặt trời rất lớn, bất quá bởi vì thời tiết lạnh, cho nên ngược lại cảm giác rất ấm áp, không ra ngoài chút à?”

Có lẽ là bị thái độ nhu hòa của hắt ảnh hưởng, bởi vậy Từ Cửu Kỷ tuy rằng vẫn là vẻ mặt cảnh giác, nhưng cũng không quá nghiêm khắc.

Nhìn ánh nắng bên ngoài, kỳ thật trong lòng y có chút động tâm đối với đề nghị của Hoàng Hân Duật, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến đôi chân của mình, còn cả tình huống tối hôm qua xuống dưới ăn cơm, trong lòng không khỏi bắt đầu sinh ra ý lùi bước.

“Không cần, tôi không muốn đi ra ngoài.”

Không bỏ sót tầm mắt ngăn ngừa y nhìn về phía hai chân của mình, Hoàng Hân Duật hiểu được y cũng không phải không nghĩ đến sẽ đi ra ngoài như lời y nói, mà là không muốn đi ra ngoài, nhìn thấy y cố ý ra vẻ không có hứng thú, trong lòng hắt nhin không được lại khó chịu, cũng không nói gì lẳng lặng nhìn y một lát lâu, sau đó bỗng nhiên xoay người đi đến trước cửa.

Từ Cửu Kỷ kỳ quái nhìn hắt đứng ở cửa không biết nói gì đó với một gã đàn ông, sau đó chờ tên kia đi rồi, hắt mới lần thứ hai đến gần bên giường dùng một loại ngữ khí nhàn nhã nhìn y, nói:

“Tắm bộ một mình vẫn là thoải mái hơn việc có nhiều người bên cạnh, đúng không?”

Hơi nhíu mi, lúc đầu Từ Cửu Kỷ không rõ hắt nói lời này là có ý gì, nhưng sau một lúc lâu, y lập tức hiểu ra, bởi vì gã ngoài cửa đột nhiên bước vào trong vườn, sau đó cũng không biết đến tột cùng gã nói cái gì, chỉ thấy những người vốn luôn canh giữ trong vườn liền rời đi hết.

Hắt kêu những thủ hạ trong vườn rời đi ư? Vì sao?

Đang lúc Từ Cửu Kỷ còn chìm trong nghi vấn, Hoàng Hân Duật lại mở miệng.

“Đi thôi, bên ngoài thanh tĩnh hơn.”

Nhìn bộ dạng đương nhiên của hắn, giống như những gì y nói không chút tác dụng, điều này làm cho Từ Cửu Kỷ không khỏi có chút tức giận.

“Tôi nói, tôi không muốn đi ra ngoài.”

Nghe vậy, nét mặt Hoàng Hân Duật thay đổi không quá lớn, chỉ bình tĩnh chăm chú nhìn y, nhàn nhạt hỏi:

“Cậu là muốn tự mình đi ra ngoài, hay là muốn tôi ôm cậu đi?”

“Anh —— tôi nói, tôi không muốn đi ra ngoài, anh muốn tôi nói bao nhiêu lần chứ!” Bị câu nói kia của hắn làm cho tức giận, cơn giận của Từ Cửu Kỷ càng tăng lên.

“Thay đổi bầu không khí có lợi cho sức khỏe của cậu.”

“Tôi không cần!” Hoàn toàn không nghe tới, thái độ của Từ Cửu Kỷ thập phần cường ngạnh.

“Vậy sao?”

Nhìn khuôn mặt ngập tràn lửa giận trước mắt, Hoàng Hân Duật tuy rằng vẫn là không có gì biểu tình gì, nhưng trong mắt hắn lại hiện lên một tia gian xảo.

Nghĩ đến chính mình nhìn lầm Từ Cửu Kỷ còn chưa kịp xác nhận, Hoàng Hân Duật đã bước về phía trước, vươn tay ôm lấy y.

“Này, anh làm gì vậy!?” Ai đó bị ôm sau khi kinh ngạc qua đi lập tức đưa tay chống đẩy.

“Cậu đã không muốn tự mình đi, tôi chỉ còn cách ôm cậu đi ra ngoài.” Người kia không hề cảm thấy chỗ nào không đúng, đơn giản đưa ra câu trả lời rất ư là hiển nhiên.

“Tôi gì chứ, không đúng! Tôi khi nào thì nói muốn đi ra ngoài chứ?”

Nhất thời phản ứng lại thì thấy đối phương đã hướng thẳng cửa đi đến, trong lòng nhin không được cảm thấy buồn bực không thôi, như thế nào y lại không sớm một chút phát hiện ra ý đồ của hắn mà né tránh chứ? Thật là!

“Tôi cảm thấy cậu nên đi ra ngoài dạo một vòng, phơi nắng một chút.” Người kia tuy rằng mặt vẫn không chút thay đổi, nhưng trong lời nói lại mơ hồ phát ra ý cười.

Đột nhiên phát hiện, bản thân hắn vốn đang buồn bực vừa nhìn thấy biểu tình vừa giận vừa dỗi này của y,

tựa hồ thoải mái hơn rất nhiều, không chỉ có buồn cười khi nhìn bộ dạng hoảng sợ của y; mà ngay cả biểu tình ảo não tức giận của y cũng cảm thấy rất thú vị, khác hẳn vẻ trầm lặng trước kia, hiện tại y xem ra lại bình thường hơn.

“Tôi không cần! Anh nghe không hiểu sao, tôi nói tôi không cần! Anh thả tôi xuống dưới... Thả tôi xuống dưới...”

Cho dù gắng dùng lực giãy giụa cũng vô dụng, tay Hoàng Hân Duật ôm lấy y tựa như trét keo muốn tháo cũng không tháo được, mặc cho y dùng sức vặn vẹo thế nào, hắn cũng vẫn cứ ôm chặt lấy, điều này làm cho Từ Cửu Kỳ tức giận nhẹn không được cảm tức bắt đầu đấm, đánh vào người hắn.

Cho dù giãy giụa chống cự như thế nào, Từ Cửu Kỳ vẫn là bị đưa vào trong vườn, hơi khom người đặt người xuống ghế tựa trong đình, Hoàng Hân Duật tính gọi người mang chút gì đó lên, liền thấy Từ Cửu Kỳ đứng bật dậy, vẻ mặt hung ác siết chặt cổ áo trước ngực.

Buồn cười nắm lấy cổ tay y, muốn giữ chặt y lại, ngay sau đó lại phát hiện sắc mặt người trước mắt bỗng dưng chuyển sang trắng bệch, tay siết chặt cổ áo nháy mắt cũng trở nên suy yếu vô lực, thân mình vốn đứng thẳng càng giống không chống đỡ được mềm nhũn ngã vào lòng hắn, nếu không phải hắn nhanh lẹ bắt lấy y, Từ Cửu Kỳ chỉ sợ đã ngã nhào lên cỏ.

“Cậu làm sao vậy?”

“Tôi... Thật là khó chịu...”

Cảm giác bản thân dường như không thở nổi nữa, Từ Cửu Kỳ không ngừng từng ngệm từng ngệm hô hấp, mồ hôi lạnh trên trán cũng tuôn tràn ra.

“Sao lại thế này? Anh, cậu rốt cuộc làm sao vậy? Người tới mau, tìm Thù đến!”

Lại ôm lấy y, Hoàng Hân Duật nhanh chóng chạy vào phòng, hắn không tài nào hiểu được Từ Cửu Kỳ sao lại đột nhiên biến thành như vậy.

“... Thật khó chịu... Tôi... muốn nôn...”

Mới đem người đặt xuống giường lại nghe thấy y nói muốn nôn, Hoàng Hân Duật cuống quýt ôm y vào toilet, một bên nhìn chăm chăm y, một bên quát lớn:

“Mau đưa Thù tới, nhanh lên!”

44. Quyển 2 - Chương 40

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Vì sao nhìn thấy y thống khổ lại cảm thấy phiền muộn; vì sao đối với sự cự tuyệt của y mà cảm thấy phần nộ, vì sao thấy y bị thương rơi lệ mà lúc ấy lại đặc biệt cảm thấy đau lòng bất an; vì sao nhìn y thất thần ngất đi mà lại lúng túng lo sợ không yên?

“Sao lại thế này? Sao y lại đột nhiên không thoải mái?” Buông văn kiện trong tay xuống, Hoàng Hân Duật hỏi Thù mới vừa xem bệnh xong.

“Không có gì, chẳng qua là thiếu dinh dưỡng trầm trọng hơn nữa liều thuốc quá nặng, vậy nên mới làm cho y nhất thời choáng váng, không có gì đáng ngại.”

Gọn gàng thu dọn dụng cụ này nọ, Thù vừa làm vừa hỏi: “Là cậu hai kê đơn sao?”

“Đúng vậy.” Nhú mày lại, tuy rằng Thù nói đừng lo, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến sắc mặt trắng bệch của y mới vừa rồi, trong lòng liền cảm thấy không quá thoải mái.

Bất giác vươn tay xoa lên gương mặt người đang say ngủ, cảm giác làn da thô ráp dưới tay, Hoàng Hân Duật nhin không được lại xác nhận thêm:

“Y thật sự không có việc gì sao?”

Nhìn thấy hành động ôn nhu vô thức của Hoàng Hân Duật, khóe môi Thù không khỏi khẽ nhếch, an ủi nói: “Thật sự không có việc gì, chỉ là...”

“Như thế nào?” Nghe được do dự trong lời nói của Thù, Hoàng Hân Duật ngay lập tức nhú chặt mày.

Phát giác thái độ của mình tựa hồ làm cho Hoàng Hân Duật hiểu lầm, Thù vội vàng giải thích rõ.

“Không phải như ngài nghĩ, chỉ là tôi muốn xem lại số thuốc mà cậu hai kê, nếu cứ để y tiếp tục uống theo đơn này cho dù không bệnh cũng sẽ uống thành bệnh, ngài đừng lo lắng, thật sự không có việc gì.”

“Vậy sao, vậy cậu đi xem thử đi.”

Từ chối cho ý kiến, dời tầm mắt lại nhìn người đàn ông trên giường, Hoàng Hân Duật nhin không được thở hắt ra một hơi dài, cho đến bây giờ hắn mới đột nhiên phát hiện bản thân lúc này tựa hồ thật sự rất khẩn trương.

Giống như lúc rơi xuống vực vậy, khi hắn nghe y nói muốn dùng bản thân làm mồi nhử dụ đoàn người của Mạc Thanh Tuyền đi để cho hắn trốn thoát, cái cảm giác khổ sở, những cảm xúc lạ lẫm nảy lên khiến cho trong lòng hắn thật sự rất nghi hoặc, vì sao hắn luôn vì y mà sinh ra một vài tình tự mà ngay cả chính hắn cũng cảm thấy xa lạ, là bởi vì áy náy sao? Hay là cảm thấy được chính mình thua thiệt y?

A, không có khả năng đi! Đối với người thân trong nhà hắn cũng chưa từng có chút hối hận nào; người được hắn yêu, che chở nhiều năm quay sang nói hắn là ác ma hắn cũng không chút nhân từ nương tay, vậy thì sao lại có thể có ý như vậy với một người như y được?

Hừ, sao lại có thể! Tàn nhẫn lãnh khốc gợi lên một tia cười khê, trên mặt Hoàng Hân Duật tràn ngập khinh thường.

“Chủ tử?”

Nhìn thấy trên mặt chủ tử nhà mình biến hóa đủ kiểu, cuối cùng còn biến thành nụ cười lạnh tràn đầy trào phúng, Thù không khỏi kỳ quái nhìn nhìn hắn, hỏi:

“Có chuyện gì sao?”

Thấy sắc mặt Thù nghi hoặc, Hoàng Hân Duật chỉ lặng lẽ thu liễm tình tự mình lại, quay về vẻ lãnh đạm, nói cho có lệ: “Không có gì, cậu đi xuống trước đi, tôi ở chỗ này thêm một chút.”

“Được.”

Trầm mặc lại nhìn nhìn Hoàng Hân Duật thêm một lát tựa hồ muốn xác nhận gì đó, Thù mới chậm rãi gạt đầu chuẩn bị rời đi. Đi tới cửa, Thù bỗng nhiên ngừng lại.

“A, chủ tử...”

“Chuyện gì?”

Hoàng Hân Duật không ngẩng đầu, ánh mắt như cũ khóa ở trên giường, chỉ thấy hắn cẩn thận dịch chân cho Từ Cửu Kỳ, đang định dời cánh tay phải bó thạch cao vào trong chăn bông, lại dường như phát hiện ra điều gì, động tác trên tay đột nhiên cứng đờ.

“Nếu có thể, vẫn là xin Anh ăn xong rồi mới uống thuốc thì sẽ tốt hơn.”

“Có ý gì?” Hai hàng lông mày trói chặt, ý của Thù chẳng lẽ là...

Thấy phản ứng của Hoàng Hân Duật, trong lòng Thù biết có thể ngay cả chính chủ tử nhà mình cũng chưa phát hiện đến tình huống này, bởi vậy dùng ánh mắt ý bảo hần nhìn bên phía sô pha, Hoàng Hân Duật lúc này mới phát hiện ra điểm tâm trên bàn trà căn bản không được đụng tới, nhất thời mày cau lại càng chặt, trên mặt cũng tăng thêm lửa giận.

“Bụng rỗng uống thuốc không tốt cho thân thể, cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thuốc, hơn nữa nếu không ăn cơm tự nhiên cũng không thể hấp thu đủ chất dinh dưỡng, cho nên nếu được xin ngài chú ý đến y một chút, đừng để cho y chưa ăn gì liền trực tiếp uống thuốc thêm lần nào nữa.”

Tuy rằng sắc mặt chủ tử nhà mình khó coi, nhưng điều nên nói Thù vẫn phải nói, có lẽ chính bản thân chủ tử cũng không phát hiện, hiện tại sự coi trọng của hần đối với Anh đã vượt xa so với bình thường, có lẽ vẫn chưa bằng Mạc Quân Trình, nhưng mà ai có thể cam đoan được tương lai sẽ ra sao?

Cho nên vì không cho chủ tử sau này có cơ “phiền toái” hần, Thù bây giờ vẫn phải ngoan ngoãn sắm tròn vai bác sĩ tốt.

Về phần vấn đề liều thuốc quá nặng, ừm... Xem ra hần cũng phải cẩn thận xem xét đến tột cùng là đơn thuần sơ sẩy, hay là cố ý làm ra.

“Vậy tôi lui xuống trước.”

Tuy nói là muốn sắm tròn vai bác sĩ tốt, nhưng hần cũng không có ngốc đến mức chờ lửa giận của Hoàng Hân Duật bộc phát ra mà thành vật hi sinh, bởi vậy, tính nói cáo lui xong Thù lập tức rời khỏi phòng Từ Cửu Kỳ, ai ngờ vừa mới bước đến cửa phòng, tiếng của Hoàng Hân Duật từ bên trong truyền ra, lạnh lùng, có chút tức giận, hơn nữa dường như... còn mang theo chút phiền muộn.

“Thù, về sau đừng gọi y là Anh, y tên là Từ Cửu Kỳ.”

Nghe vậy, Thù không có quay đầu lại, trên mặt nở một nụ cười sung sướng, cung kính trả lời một cách đầy thuyết phục:

“Vâng, tôi đã biết, tôi sẽ nhắn với mọi người.”

Xem ra, Anh, à, không đúng, là Từ tiên sinh. Xem ra địa vị của Từ tiên sinh ở trong lòng chủ tử nhà mình tựa hồ... còn cao hơn so với những gì hần nghĩ rồi!

Độ cong nơi khóe môi bất giác tăng lên, đối với tình huống như vậy, trong lòng Thù so với bất luận kẻ nào đều vui mừng hơn cả.

Thân là bạn bè nhiều năm kiêm cấp dưới của Hoàng Hân Duật, Thù hiểu được Hoàng Hân Duật thật sự là một gã si tình hiếm thấy, chỉ tiếc lúc trước Mạc Quân Trình cũng không thương hắn, cũng không hiểu hắn, không chỉ làm cho hắn phải trả giá bằng sự phản bội, còn làm cho tự bản thân hắn trở thành một diễn viên trong vở hài kịch đau thương, nhận lấy hết thảy mọi chua xót trong tình yêu.

Hắn thật sự cảm thấy không đáng cho Hoàng Hân Duật, bởi vì Hoàng Hân Duật hắn... Thật sự xứng đáng được đối xử tốt, cho nên khi Thù nghe được Mạc nói hắn ra tay giết Mạc Quân Trình, trong lòng trừ bỏ khiếp sợ lúc ban đầu ra, kỳ thật càng nhiều hơn chính là may mắn, may mắn vì Hoàng Hân Duật rốt cục đã có thể thoát khỏi cuộc tình căn bản là sai lầm kia; càng may mắn hơn là hắn cuối cùng cũng có thể tự do!

Có lẽ lúc đầu hắn sẽ vô cùng thương tâm, nhưng mà Thù tin tưởng, lấy cá tính của Hoàng Hân Duật, rất nhanh hắn sẽ đứng lên, đến lúc đó, hắn nhất định có thể tìm được một người rất tốt, thật lòng với hắn, nhưng mà Thù không nghĩ tới, lão thiên gia cư nhiên hảo tâm đến mức đó, ngay cả người kia cũng đưa sẵn đến trước mặt Hoàng Hân Duật... Đây thật đúng là một cuộc an bài xảo diệu, hoặc là, nên nói là duyên phận sẽ thỏa đáng hơn phải không?

Mỉm cười, Thù nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đợi cho Thù rời đi, Hoàng Hân Duật nhẹ nhàng dời tay phải của Từ Cửu Kỷ vào trong, sau đó kéo tay trái y ra. Tay áo ngủ rộng thùng thình, cánh tay vừa gơ lên, cổ tay liền lộ ra, Hoàng Hân Duật gắt gao nhìn vết sẹo khó coi ở cổ tay y, nhẹ nhàng vuốt ve, từ trong lòng nhen nhóm một cỗ tình tự phức tạp khó lí giải.

Vừa mới tỉnh lại, Từ Cửu Kỷ cảm giác được tay trái mình tựa hồ bị một hơi thở ấm áp bao trùm, nghi hoặc quay đầu lại nhìn thì thấy khuôn mặt tuần mị vốn chẳng có hiểu tình gì của Hoàng Hân Duật nay lại dường như có chút lo lắng.

Lo lắng!? Xem ra y hoa mắt rồi!

“Này, anh nắm tay của tôi làm gì?”

Đầu còn có chút choáng váng làm cho tâm tình của y có vẻ hơi khó chịu, khẩu khí cũng bởi vậy mà tràn ngập mùi thuốc súng. Hơi tăng chút lực, muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay to lớn kia, ai ngờ hành động của y lại khiến cho Hoàng Hân Duật vốn nhẹ nhàng nắm nháy mắt lại nắm chặt hơn, làm sao cũng không chịu buông.

“Này, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Vết thương trên cổ tay... là bốn năm trước để lại?”

“Anh ——”

Giọng điệu thản nhiên giống như tự thuật, kết hợp với gương mặt không chút biểu cảm của Hoàng Hân Duật tuy rằng kỳ dị nhưng ánh mắt lại không hiện ra chút ác ý nào, làm cho Từ Cửu Kỳ không khỏi sửng sốt, câu vốn định nói ra nhưng dưới ánh mắt quái lạ của hắn đã biến mất vô tung, sau một lúc lâu mới quay mặt đi, thiếu tự nhiên học ra câu:

“Không liên quan gì tới ngài.”

Thấy y vẫn cứ bài xích như thế, không chịu trả lời, Hoàng Hân Duật mặc dù cảm thấy bức bối, nhưng vì hắn thật sự không muốn lại đối chọi gay gắt với y, cũng bởi vì thân thể y đang suy yếu cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới được, bởi vậy hắn đơn giản xem nhẹ sự cảnh giác cùng cự tuyệt của y, cẩn trọng hỏi:

“Cậu không phải là... không ăn cơm đã uống thuốc chứ?”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỳ không có đáp lời, vẫn là trầm mặc.

Nhìn thấy phản ứng của y, Hoàng Hân Duật bất đắc dĩ âm thầm thở dài một hơi, tiếp theo mới nói ra chuẩn đoán của Thù.

“Cậu sở dĩ đột nhiên choáng váng, tay chân vô lực, ngoại trừ liều thuốc quá nặng ra thì thiếu dinh dưỡng cũng là một trong những nguyên nhân, nếu cậu muốn sớm khỏe lên, vậy ngoan ngoãn ăn cơm rồi uống thuốc, về phần liều lượng thuốc, Thù đã điều chỉnh cho cậu, cậu——”

“Không cần ngài quan tâm, chuyện của tôi không cần ngài quản!”

Lạnh lùng đánh gãy lời hắn nói, Từ Cửu Kỳ cự tuyệt sự quan tâm kia. Nếu đó thật sự là một sự quan tâm...

“Uống thuốc hay không, ăn cơm hay không là tự do của tôi, không phiền ngài đây xen vào.”

Những lời khiêu khích cứ như vậy thốt ra một cách vô thức, Từ Cửu Kỳ lạnh lùng nhìn hắn, cho dù sau đó ý thức được chính mình đã nói cái gì nhưng cũng không có chút hối lỗi, tựa như đó là hiển nhiên.

Thấy thế, lửa giận trong lòng Hoàng Hân Duật quả nhiên chậm rãi bị khơi mào, theo bản năng bàn tay to siết lại, ngay khi đầu ngón tay va chạm vào vết thương trên cổ tay của Từ Cửu Kỳ trong đầu hắn lại đột nhiên hiện lên cảnh tượng bốn năm trước, nụ cười thê lương trên gương mặt tái nhợt của Từ Cửu Kỳ, nhất thời những căng thẳng, tức giận trong lòng cũng rất nhanh biến mất.

“Chúng ta trao đổi điều kiện đi.” Không phải câu hỏi, mà là một đề nghị.

“Gì cơ!?” Không rõ sao hắn lại không tức giận mà đột nhiên thốt ra một câu như vậy, Từ Cửu Kỳ không khỏi kinh ngạc.

“Nếu cậu điều dưỡng thân thể thật tốt thì...” Ngừ khí nhỏ nhẹ, Hoàng Hân Duật nhìn vẻ mặt kinh ngạc của y, chân thành nói: “Tôi sẽ dẫn cậu đi tham dự hôn lễ của tên nhóc “Tiểu Chương” kia, thế nào?”

Tuy là đã có tính toán, nhưng giờ này phút này, thay vì trực tiếp nói với y khiến y nghi thần nghi quỷ, chẳng bằng dùng phương thức trao đổi, nói không chừng còn có thể làm cho y hơi chút cam tâm tình nguyện chú ý đến thân thể của chính mình hơn.

“Tiểu Chương?”

Nhất thời còn chưa nhận ra Tiểu Chương trong lời hắc nói là ai, mãi một lúc lâu sau, Từ Cửu Kỷ mới kinh ngạc, mở miệng hỏi lại:

“Anh, anh nói Tiểu Chương sắp kết hôn? Thật sao?”

“Thật sự.” Tuy là ngừ điệu bình thản, nhưng sắc mặt Hoàng Hân Duật lại rõ ràng nhu hòa hơn rất nhiều.

“Sao anh biết?”

“Thù cùng cậu ta giao tình không tồi, Thù nhận được thiệp mời.”

Chần chờ một chút, Hoàng Hân Duật quyết định nói ra chuyện Tiểu Chương nhờ Thù.

“Hơn nữa cậu ta còn nhờ Thù, hy vọng Thù có thể dẫn cậu tới tham dự hôn lễ.”

“Thật sự? Cậu ấy kết hôn... Thật tốt quá.”

Không nghĩ nhiều cũng không quan tâm Thù đến tột cùng là ai, trong đầu Từ Cửu Kỷ lúc này chỉ chú tâm đến chuyện Tiểu Chương rốt cục có thể có được một gia đình như cậu hằng mong ước, nhin không được vì cậu mà cảm thấy vui mừng, trong lúc nhất thời nhưng lại quên mất Hoàng Hân Duật đang ở ngay trước mặt y, trên mặt bất giác lộ ra một nụ cười tràn đầy yên tâm cùng hạnh phúc, huyền lệ đến mức khiến người khác khó có thể bỏ qua.

Lại nhìn thấy y hạnh phúc như thế, tươi cười một cách thuần túy như thế, trong lòng Hoàng Hân Duật đột nhiên cảm thấy sáng tỏ, rất nhiều cảm xúc xa lạ lúc trước vì y mà có nay đã rõ nguyên nhân vì sao, cũng bỗng nhiên đều biết đáp án.

Vì sao nhìn thấy y thống khổ lại cảm thấy phiền muộn; vì sao đối với sự cự tuyệt của y mà cảm thấy phần nộ, vì sao thấy y bị thương rơi lệ mà lúc ấy lại đặc biệt cảm thấy đau lòng bất an; vì sao nhìn y thất thần ngất đi mà lại lúng túng lo sợ không yên? Nguyên nhân gây ra những tình tự làm cho hắc cảm thấy hoang mang, xa lạ này chỉ có một, nó chính là —— yêu.

Bởi vì yêu y, cho nên không muốn nhìn y thống khổ; bởi vì yêu y, cho nên không muốn bị y cự tuyệt; lại bởi vì yêu y, cho nên không đành lòng nhìn thấy nước mắt của y; cũng bởi vì yêu y, cho nên mới không muốn lại thể nghiệm sự sợ hãi mất đi tình yêu một lần nữa...

Là nụ cười của y làm cho hắn hiểu được điều này; cũng là nụ cười của y làm cho hắn xác định điểm này.

Hắn muốn nhìn y mãi giống như hiện tại không chút ưu thương, không chút sầu bi mà luôn tươi cười, hắn không muốn lại một lần nhìn thấy y lộ ra nụ cười... mang theo thật sâu bi ai hoặc là thống khổ trào phúng, hắn muốn nhìn thấy chân chính của y một chút, cũng muốn nhìn y bởi vì hắn mà nở nụ cười, hắn... có thể làm được sao?

Một kẻ bị Quân Trình nói bản thân không hiểu yêu là gì như hắn... có thể làm được không đây?

Che giấu tâm tình rồi rắm, Hoàng Hân Duật cam đoan:

“Chỉ cần em điều dưỡng thân thể thật tốt, tôi nhất định dẫn em tới dự hôn lễ của cậu ta, được chứ?”

“Anh nói là... thật sao?” Không quá tin tưởng hắn sao lại đột nhiên trở nên tốt bụng như thế, Từ Cửu Kỷ nhìn không được nghi vấn nói.

Đối với chuyện bản thân không được tín nhiệm, Hoàng Hân Duật khó tránh khỏi cảm thấy có chút thất vọng, nhưng chỉ cần nhớ lại đến thái độ của mình đối đãi với y trong quá khứ, liền có thể hiểu rõ sao y lại có phản ứng như thế, bởi vậy, hắn chỉ hít một hơi thật sâu, bất đắc dĩ ở bên môi kéo ra một độ cong nhạt nhẽo, đáp:

“Là thật, em có thể thử tin tưởng tôi.”

Liếc thấy nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt hắn cùng với giọng điệu ôn nhu trước đây chưa từng gặp, Từ Cửu Kỷ trừ bỏ kinh ngạc không hiểu sao hắn sao lại đột nhiên thay đổi thái độ ra, nhịp tim vô pháp khống chế mà tăng tốc, hai gò má tái nhợt cũng không thể kiềm chế mà đỏ bừng cả lên.

Giật mình nhận ra bản thân biến hóa, Từ Cửu Kỷ chặt vật vịn phần, cuống quýt quay mặt đi, trong lòng thầm mắng chính mình nhu nhược, người ta bắt quá chỉ là tùy tiện cười cười, nói chuyện hơi chút nhỏ nhẹ một tí, bản thân mình lại vì điều này mà cảm thấy tâm động, quả thực là ngu ngốc tới cực điểm!

Không muốn đối diện với hắn thêm giây nào nữa, cũng không muốn cho hắn có cơ hội phát hiện ra y khác thường, Từ Cửu Kỷ thừa dịp hắn không chú ý rút tay ra khỏi lòng bàn tay của hắn, sau đó nhanh chóng kéo chăn che kín người chỉ chừa lại vành tai, cứng giọng nói:

“Tôi, tôi đã biết, tôi sẽ uống thuốc cũng sẽ ăn cơm, anh... anh mau đi đi.”

Nhìn thấy hai bên tai y dường như then thùng mà mơ hồ đỏ lên, vốn còn cảm thấy có chút bất đắc dĩ hậm hực, tâm tình Hoàng Hân Duật nhất thời tốt hơn hẳn, ý cười bên môi nhin không được càng thêm sâu sắc, không nói một câu chỉ chăm chú nhìn thân ảnh đang đưa lưng về phía mình một lúc lâu, sau đó Hoàng Hân Duật mới đi ra khỏi phòng.

Đối với Anh, không, là Từ Cửu Kỷ, hắn sẽ không dấn vào vết xe đổ của Quân Trình một lần nữa. Hắn sẽ hoàn thành tất cả nguyện vọng của y, cũng sẽ nghĩ biện pháp làm cho y cảm thấy hạnh phúc, nhưng mà lần này... Hắn tuyệt không lại để cho người khác có cơ hội mà lên vào, hơn nữa, hắn cũng sẽ không lại dễ dàng buông tay.

Vy: Dài vật vũ TT_TT có mỗi 3600 chữ nhưng sao làm lâu ghê luôn.

Cuối cùng H.Duật cũng nhận ra tình cảm của mình nên xưng hô có chút thay đổi nha.

45. Quyển 2 - Chương 41

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Người tới một thân quần áo nguyệt sắc, thân hình tiêm gầy trong bộ trang phục kia có vẻ có chút yếu đuối, khóe môi khẽ nhếch càng làm cho cậu ta trông có vẻ tăng thêm vài phần ôn hòa và nhã nhặn.

“Tìm người chinh em ấy? Hay là chôn em ấy trên núi hử?”

Thiếu Ngọc Trình không nóng không lạnh, lạnh lùng nhìn gã chậm rãi bước tới, cũng không biết vì sao, chỉ cần cậu bước lên phía trước một bước, Mạc Thanh Tuyền cũng thật vô dụng mà lui ra sau một bước.

Khóe môi khẽ nhếch lên tia đùa cợt, Thiếu Ngọc Trình tao nhã ngồi xuống sô pha bên cạnh thiếu nữ kia, lạnh giọng nói:

“Ông cũng đừng quên, em ấy là em gái của tôi, là người của tôi, nếu ông dám động vào em ấy... Không cần chờ đến Hoàng Hân Duật tìm tới, tôi trước hết sẽ giao ông cho hắn, để cho tôi có thể cẩn thận chiêm ngưỡng thủ đoạn của Hoàng gia một lần.”

Nghe vậy, Mạc Thanh Tuyền tuy rằng phẫn nộ, nhưng ngại bản thân đang cần nhờ vả cậu ta, cho nên cũng chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn, miễn cưỡng nặn ra một chút tươi cười, nịnh nọt nói:

“Ấy, chú nhỏ, chú hiểu lắm, tôi sao phải làm như vậy chứ, tôi chỉ là bởi vì đang tức giận... cho nên mới nói bừa nói bạ vậy thôi, chú đại nhân đại lượng tha thứ cho tôi đi.”

Không có đưa ra phản ứng quá lớn trước lời nói của gã, Thiếu Ngọc Trình chỉ liếc mắt nhìn gã một cái, nói:

“Ngồi đi, tôi không thích nhìn người khác đứng nói chuyện.”

Mặc kệ lửa giận sớm đã bốc lên trong lòng, trên mặt Mạc Thanh Tuyền vẫn là tươi cười nghe theo lời cậu ta ngồi xuống phía đối diện, mặc dù nụ cười kia vừa nhìn đã thấy giả dối đến cực điểm, nhưng gã đã rất gắng gượng.

“Nói đi, tôi tìm tôi làm cái gì?”

“Ấy... Bởi vì lúc trước chuyện của Hoàng Du Triền, chúng tôi trở mình lật mặt với Hoàng gia, hiện tại tên Hoàng Hân Duật kia đang dùng mọi biện pháp muốn đào tôi ra, chỗ nào có thể tránh đều bị tìm kiếm, hiện tại...”

“Muốn tìm chỗ trốn, phải không?”

Ngữ điệu nhàn nhạt không có chút nặng nhẹ lại ẩn hàm cơn tức hiềm thấy, Thiếu Ngọc Trình dùng đôi mắt phượng gắt gao nhìn gã, lạnh giọng nói:

“Lúc trước tôi đã nói với ông, bất luận Hoàng Du Triền đáp ứng cho ông ưu đãi gì đi chăng nữa, tốt nhất ông không nên động tới Hoàng gia, nhưng ông không nghe, kết quả thì sao, làm ra kết cục như hôm nay, không ngừng tổn hại hơn phân nửa lực lượng Mạc gia, thậm chí ngay cả người mà lão ông yêu cầu bảo vệ là Hoàng Du Triền cũng bị Hoàng Hân Duật bắt đi —— hiện tại ông muốn tìm chỗ trốn, ông cho rằng tôi nên giúp ông hay không?”

“Chú nhỏ...”

“Ông nên biết lão ông kia khi còn sống yêu cầu tôi cái gì, <Cho Hoàng Du Triền một chốn an thân>, nhưng ông cứ nhiên đem người giao đến tay Hoàng Hân Duật ——”

Ánh mắt sắc bén không e dè quét về phía Mạc Thanh Tuyền, sắc mặt Thiếu Ngọc Trình càng ngày càng xanh.

“Ông là muốn làm cho tôi khó coi đúng không?”

“Chú nhỏ, không phải như thế, chú hiểu lắm ——”

“Đủ rồi! Tôi không muốn nghe ông biện giải.”

Thản nhiên cắt ngang lời Mạc Thanh Tuyền, Thiếu Ngọc Trình lãnh khốc kiên quyết nói:

“Một người làm một người chịu, ông đã có bản lĩnh tự chủ trương đi chống lại Hoàng Hân Duật, như vậy ông tự nghĩ biện pháp giải quyết tốt hậu quả đi! Lực lượng còn lại của Mạc gia, chỉ cần ông có bản lĩnh yêu cầu bọn họ giúp ông, tôi không ý kiến.” Dứt lời, Thiếu Ngọc Trình lập tức đứng dậy liền muốn lên lầu.

“Khoan... Chú nhỏ!”

Hoàn toàn không dự đoán được Thiếu Ngọc Trình cư nhiên tức giận đối với chuyện này, mà nghe lời cậu ta nói thì càng trực tiếp biểu lộ ý không tính toán giúp đỡ gã, phải biết rằng, ở Mạc gia hơn phân nửa lực lượng chính là nằm ở trong tay người gọi là Diệp Quân, nhưng tên Diệp Quân kia không lộ diện trước mặt người khác, đừng nói tìm hấn nói chuyện, ngay cả muốn gặp mặt hấn một lần cũng đều thập phần khó khăn, thế này thì gã biết phải làm sao đây!

Trong Mạc gia duy nhất gặp được hấn chỉ có ông nội đã muốn quy tiên cùng với tên Thiếu Ngọc Trình kia, nếu cậu ta thật sự hạ quyết tâm không giúp gã, vậy gã khẳng định là mệnh nhỏ khó bảo toàn!

Suy xét kỹ, Mạc Thanh Tuyền vì muốn sống tốt cuộc bất chấp mặt mũi, bịch một tiếng, hai đùi quỳ xuống mặt đất, tiếp theo gã giống như bất chấp mọi giá, vờ mặt chật vật đau khổ, liên tục cầu xin người nhỏ hơn gã mười sáu tuổi – Thiếu Ngọc Trình.

“Chú nhỏ, chú nhất định cứu được tôi, tôi thật sự... Thật sự không nghĩ tới mọi chuyện lại biến thành như vậy, Hoàng Du Triền rõ ràng nói hấn có mười phần nắm chắc, còn nói bên trong Hoàng gia có người của hấn, cho nên lúc ấy tôi mới có thể không che chở hấn, tôi cũng không phải cố ý muốn cho hấn bị bắt, tôi là thật sự không nghĩ tới sẽ biến thành như bây giờ! Chú nhỏ, chú nhỏ chú nhất định phải cứu tôi, nhất định phải cứu tôi, tôi van cầu chú, chú nhỏ... chú nhỏ?”

Nghe những lời đau khổ cầu xin của gã, đi tới chân cầu thang, Thiếu Ngọc Trình thoáng dừng chân, sau đó trầm mặc sau một lúc lâu mới lãnh đạm mở miệng nói:

“Ông đến Canada đi, mẹ nhỏ đang sống một mình ở đó cũng tịch mịch, chỉ cần ông đến Canada hơn nữa trước khi Hoàng gia đổi chủ cũng không trở về, như vậy —— tôi còn có thể bảo đảm tánh mạng cho ông.”

“Đi, đi Canada!?”

Tựa hồ nghe được chuyện kinh thiên động địa nào vậy, Mạc Thanh Tuyền mở to mắt như miệng chuông đồng, kinh ngạc không thôi kêu lên:

“Này... Tôi đi Canada thì làm sao mà sống được, tôi ở đó cái gì cũng không có, ngay cả tiếng Anh cũng không biết, chú muốn tôi đi ra sao chứ!?”

“Cho dù là đại lục hay Hongkong, Hoàng gia đều có lực lượng ở đó, nếu muốn đi Nhật Bản, cậu chủ Mạc ngài đây năm kia mới xé rách mặt với tổ Y Đằng ở Nhật Bản... Ngài dám đi sao?”

Đứng ở thang lầu, Thiếu Ngọc Trình không có quay đầu lại, chỉ dùng khẩu khí xa cách hỏi Mạc Thanh Tuyền – kẻ đang tức giận ở phía dưới đại sảnh.

“Chuyện này...”

“Đi Thailand, Philippines, Malaysia hoặc Việt Nam, những nơi đó cậu chủ Mạc ngài đây có bản lĩnh sống sót sao? Nếu ông cho rằng có thể, tôi đây cũng có thể đưa ông đến những chỗ đó, phải xem ông quyết định như thế nào.”

“Ồ—— chẳng lẽ tôi không còn con đường nào khác ư?”

Tưởng tượng đến bản thân sau này cái gì cũng đều không có, còn phải sinh sống ở một địa phương xa lạ hơn mười, hai mươi năm, thậm chí sống cả quãng đời còn lại, lửa giận trong lòng Mạc Thanh Tuyền rốt cuộc không đè nén được nữa, lớn giọng rít gào ra tiếng.

“Với bản lĩnh của chú, với lực lượng Mạc gia, chẳng lẽ còn đâu không lại một Hoàng gia nho nhỏ sao?”

“Hoàng gia nho nhỏ!?”

Nghe vậy, Thiếu Ngọc Trình giống như không thể chịu được Mạc Thanh Tuyền vô dũng vô mưu nữa, chỉ thấy cậu ta xoay người, ánh mắt hàn lệ nhìn thẳng vào gã, lạnh nhạt nói:

“Nếu chỉ là một Hoàng gia nho nhỏ, như vậy cậu chủ Mạc ngài đây hôm nay làm gì phải ăn nói khép nép đến cầu tôi? Nếu chỉ là một Hoàng gia nho nhỏ, lúc trước cái kế hoạch mà ông cùng Hoàng Du Triền kia tự xưng là <không gì địch nổi> sao lại thất bại? Nếu chỉ là một Hoàng gia nho nhỏ, lão ông kia cần gì phải trước khi chết luôn căn dặn, bảo ông tuyệt đối không thể đối nghịch với Hoàng gia!?”

Chậm rãi đi đến trước mặt Mạc Thanh Tuyền, trên người Thiếu Ngọc Trình tản ra hàn ý lãnh liệt khiến cho kẻ khác không dám khinh thường, cặp mắt xé dài nhỏ càng lóe ra sát ý rõ ràng, Mạc Thanh Tuyền nhin không được mà kinh hãi, theo bản năng lui về sau hai bước.

“Ông có biết loại người nào làm cho kẻ khác không chịu nổi không?”

Trên khuôn mặt âm nhu của Thiếu Ngọc Trình bỗng nhiên gợi lên một mạt cười, một nụ cười lạnh như băng không có chút độ ấm nào, cậu ta nhìn thẳng vào mắt Mạc Thanh Tuyền, tà mị nhẹ giọng nói:

“Đó là những kẻ giống ông, rõ ràng ngu xuẩn đến cực điểm lại còn vọng tưởng gài bẫy người khác. Một người ngu xuẩn không phải sai lầm, chỉ cần có thể nhìn ra bản thân không bằng người khác, cho dù làm

ra những chuyện ngu xuẩn, người khác cũng sẽ tha thứ. Nhưng mà cậu chủ Mạc à, loại người giống ông một chút cũng không hiểu khiêm tốn là gì, chỉ biết vênh mặt hất hàm sai khiến người khác, thậm chí ngay cả bản thân đã làm ra chuyện ngu xuẩn cũng không tự biết, còn ngạo mạn tự cho là đúng, ông cảm thấy người khác nhìn một kẻ như ông...có nên bỏ đá xuống giếng không?”

“Mày ——”

Bị một thằng oắt con nhỏ hơn mình cả chục tuổi chế nhạo thẳng mặt như vậy, Mạc Thanh Tuyền mặc dù có việc cầu cạnh cũng nhịn không nổi nữa, gã tức giận chỉ vào mũi Thiếu Ngọc Trình đang muốn chửi ầm lên, ai ngờ đối phương cũng đã đi trước gã một bước, đánh gãy lời gã.

“Tôi nghĩ!”

Nhìn bộ dạng tức giận nói không ra lời của gã, nụ cười khinh khỉnh trên mặt Thiếu Ngọc Trình càng thêm đậm nét.

“Tôi rất muốn bỏ đá xuống giếng, nhưng bởi vì ông là cháu nội của lão ông kia cho nên tôi tự nhủ rằng không nên, lại còn cho ông một con đường đi, nhưng mà, nếu ông còn không biết cảm kích, khoa tay múa chân với tôi... Vậy thì đừng trách tôi máu lạnh.”

Dứt lời, Thiếu Ngọc Trình lại xoay người đi lên lầu, cô gái vẫn luôn ngồi dưới phòng khách thấy thế cũng lập tức đi theo, chỉ để lại Mạc Thanh Tuyền với vẻ mặt kinh ngạc không thôi bất động tại chỗ.

Không để ý tới người ở dưới lầu, cô gái đuổi kịp Thiếu Ngọc Trình, lo lắng hỏi: “Anh, anh tính làm như thế nào?”

Lạnh lùng nghiêm mặt, Thiếu Ngọc Trình không trả lời câu hỏi của cô gái, ngược lại còn hỏi: “Tên kia đâu?”

“Anh nói ai... A! Anh nói anh Diệp ấy à, anh ấy còn đang ở trong Hoàng gia.”

“Cái gì mà anh Diệp, hần ta căn bản là một tên lưu manh.” Nhớ tới cái tên đáng ghét kia, sắc mặt Thiếu Ngọc Trình càng thêm khó coi.

Bất đắc dĩ che miệng cười khẽ, cô gái không định đứng đây tranh luận với anh cả của mình.

“Phải nghĩ biện pháp làm cho Hoàng Hân Duật giao Hoàng Du Triền ra.”

“Có thể không?”

Tuy rằng không quá hiểu rõ câu chuyện, nhưng cô gái vẫn biết tiếng Hoàng Hân Duật vô tình lãnh huyết cỡ nào.

“Không phải bảo Hoàng Hân Duật không có nhược điểm gì sao?”

“Nếu lúc trước thì còn có người có thể chế trụ hắn, nhưng mà hiện tại... Hừ! Bị Hoàng Du Triền cùng với lũ lớn nhỏ Mạc gia hại chết.”

“Anh nói chính là... Bạn trai của hắn ta sao?”

Từng nghe nói Hoàng Hân Duật vô cùng cưng chiều một gã thanh mai trúc mã, thậm chí còn không thèm để ý thân phận đàn ông mà công khai cho thấy đó là tình nhân của hắn, nếu anh cả nói chính là gã tình nhân đó, như vậy, chỉ cần bắt lấy gã, rồi uy hiếp Hoàng Hân Duật giao người ra thì không phải là không có thể.

Nhưng... Nghe nói gã kia mấy ngày trước không biết bởi vì sao đã bị Hoàng Hân Duật giết, như vậy hiện tại, còn có biện pháp gì có thể làm cho hắn tự động giao người ra chứ?

“Vậy... hiện tại gã ta đã chết, còn có thể làm sao bây giờ đây?”

“Làm sao bây giờ? Chỉ có thể chờ tin tức của tên kia, nhìn xem có gì... có thể lợi dụng, bằng không... Cũng chỉ có thể dùng biện pháp mạnh cứu người.” Nghĩ tới khả năng này, Thiếu Ngọc Trình không khỏi cảm thấy phiền não.

“Mắc gì phải cứu tên họ Hoàng đó, tuy rằng chú Mạc từng nói phải chăm sóc tốt cho hắn, nhưng hiện tại là hắn tự mình chạy tới trêu chọc Hoàng Hân Duật, anh à, anh thật sự không cần phải lo lắng như vậy nha...”

Cô gái không đồng ý lắm, thậm chí nói ra ý kiến của mình, dù sao dưới góc độ của cô, một người ngoài luôn không bằng anh Diệp vẫn luôn tốt với anh cả nhà cô thì có gì mà quan trọng, cho nên cô tuyệt đối không tán thành Thiếu Ngọc Trình vì Hoàng Du Triền mà ra mặt chống lại Hoàng Hân Duật.

Nghe cô nói như thế, Thiếu Ngọc Trình mặc dù trong lòng biết tư tâm cùng lo lắng của em gái mình, nhưng vì nguyên nhân nói không nên lời trong lòng cậu, lại làm cho cậu ngay cả một câu an ủi, phụ họa cũng đều nói không ra, chỉ có thể trầm mặc xoay người đối mặt với cô, bất đắc dĩ xoa xoa đầu cô nàng.

Sơ lược cp nhà Mạc gia nhé:

Thiếu Ngọc Trình là chủ nhân của Mạc gia.

Hoàng Du Triền là anh họ của Hoàng Hân Duật, kể lúc trước tạo phản hại Duật – Cửu rơi xuống vực.

Diệp Quân. – Diệp Quan Nghi là người bí ẩn có uy quyền nhất Mạc gia hiện tại, Diệp Quân đang trà trộn trong Hoàng gia, đã xuất hiện trong mấy chương trước .

Diệp Quân yêu Thiếu Ngọc Trình, Thiếu Ngọc Trình yêu Hoàng Du Triền. Hết.

46. Quyển 2 - Chương 42

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Thứ tôi muốn là tình yêu của em, là trái tim của em, không phải cái thứ cảm kích chó má kia! Em hiểu không!?

Vào lúc nửa đêm, Hoàng Hân Duật đốt điều thuốc đứng ở bên cửa sổ trong phòng khách tối đen như mực ở tầng trệt nhìn về phía chòi nghỉ mát cách đó không xa, lật lại trí nhớ, hân cơ hồ có thể dễ dàng miêu tả ra mỗi một chi tiết trong căn chòi nghỉ mát kia, dưới ánh trăng, dường như hân càng nhìn thấy cảnh tượng ngày xưa Quân Trình cùng hân ngồi ở trong chòi nói chuyện phiếm đùa giỡn.

Lúc trước, bất luận công việc của hân gấp gáp ra sao, nặng nề như thế nào, mỗi ngày hân vẫn kiên trì nhất định phải dành ra một khoảng thời gian cố định để về nhà, sau đó cùng Quân Trình ăn cơm chiều, ăn xong cơm chiều thì đến chòi nghỉ mát ngồi xuống tâm sự, chuyện này cơ hồ là hình thức sinh hoạt cố định của bọn hân.

Cho đến một năm trước, Quân Trình cùng với bạn bè hợp tác mở hành lang vẽ tranh, gặp gỡ Phương Nhã Thanh, cứ như vậy cảnh tượng quen thuộc kia liền trở nên vô cùng hiếm thấy, cho dù mỗi ngày Trình vẫn đúng giờ trở về, đúng giờ ăn cơm, nhưng thái độ của Quân Trình lại thay đổi một cách rõ ràng.

Quân Trình bắt đầu trở nên vội vàng, trở nên không có kiên nhẫn, khi hai người ở chung, di động của Quân Trình luôn không ngừng vang lên, thậm chí ngay cả vào những lúc ít ỏi hai người ở chòi nghỉ mát trò chuyện, Quân Trình cũng luôn có vẻ không yên lòng, có chút dăm chiêu.

Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng hân bỗng nhiên có một dự cảm xấu, nhìn Quân Trình sớm không biết đã đi vào cõi thần tiên từ lúc nào, trong lòng hân đột nhiên có một loại cảm giác... Trình sẽ rời khỏi hân, điều này làm cho hân không khỏi cảm thấy sợ hãi, cảm thấy hoảng hốt, nhưng mà hân lại không thể nhiều lời, đơn giản là Quân Trình từng nói qua, không thích người khác quản chặt mình. Mà trong lòng hân cũng

không dám nhiều lời, bởi vì chỉ sợ rằng một khi nói ra, Quân Trình sẽ thật sự bỏ hấn mà đi.

Ở trong thế giới tình cảm, hấn chỉ là một người thường, một người thường biết yêu biết si, người khác sợ, hấn cũng sẽ sợ; người khác lo lắng, hấn cũng sẽ lo lắng, có lẽ hấn vốn rất mạnh mẽ, nhưng không biết vì sao, chỉ cần đối diện với Mạc Quân Trình... Hấn cũng chỉ có thể nhận thua.

Hiện tại nghĩ lại, khi đó bản thân thật đúng là uất ức, chỉ biết ngu muội miễn cưỡng bản thân quên đi cái loại bất an kia, tự dặn mình đừng đi xúc phạm đến cảm kị của Quân Trình, nhưng hấn lại quên mất, cho dù hấn cố làm thật nhiều... Nên tới cũng vẫn sẽ tới, tựa như mây tụ thành mưa rơi xuống mặt đất vậy, cho dù hấn cố gắng nắm giữ trái tim Quân Trình như thế nào, lại vẫn không thể ngăn cản Trình rời đi.

Tôi cho tới bây giờ vẫn không hề yêu anh!

Nhớ tới ngày đó Mạc Quân Trình rống giận rít gào, Hoàng Hân Duật đau lòng không thôi nắm chặt bàn tay lại đâm vào song cửa.

Em nói em không yêu tôi, như vậy mấy năm qua hết thấy rốt cuộc tính là cái gì?

Em nói em không yêu tôi, như vậy vì sao lúc tôi bày tỏ với em, em lại không cự tuyệt!? Vì sao!?

Anh làm cho tôi rất rất nhiều chuyện, tôi thật sự phi thường cảm kích...

Cảm kích?

Tới địa ngục mà cảm kích! Trong tình yêu thứ mà tôi không cần nhất chính là cảm kích!

Tôi muốn là tình yêu của em, là trái tim của em, không phải cái thứ cảm kích chó má kia! Em hiểu không!?

Phanh! Lại đâm mạnh thêm một cú, Hoàng Hân Duật từ đau lòng nhất thời chuyển thành phần nộ, khắp người bảo phủ tầng tầng hàn khí có vẻ âm lãnh làm cho người ta sợ hãi.

“Chủ tử.”

Một tiếng kêu không lớn không nhỏ vang lên, đúng lúc kéo Hoàng Hân Duật ra khỏi những suy tư, cũng kéo hấn ra khỏi sự cuồng loạn.

“Là cậu à.” Dùng dư quang nơi khóe mắt quét nhìn gã một cái, trong lòng Hoàng Hân Duật kỳ thật có chút cảm kích gã, nhưng miệng lại vẫn thốt ra lời lạnh đậm.

Nghe khẩu khí bực dọc của Hoàng Hân Duật, Thù chậm rãi tiêu sái bước đến bên cạnh hắn, cũng học theo hắn nhìn ra bên ngoài vườn, hỏi: “Chủ tử... Đang ngắm trăng sao?”

“Biết rõ còn cố hỏi.”

Hừ lạnh một tiếng, giờ phút này Hoàng Hân Duật đối với cá tính cái gì cũng hiểu rồi lại cái gì cũng không nói rõ của Thù thật sự có chút tức giận.

“Đã điều tra xong chưa, chuyện liều thuốc quá nặng là ngoài ý muốn hay có người nhúng tay?”

“Nói là ngoài ý muốn cũng coi như ngoài ý muốn, là người làm cũng coi như là vậy.”

“Không cần chơi chữ với tôi ha ha, tôi hiện tại không tính nhẩn nại!”

Thấp giọng rít gào, Hoàng Hân Duật nhìn Thù, trong mắt lóe lên tia tức giận rõ ràng.

Khẽ cười cười, Thù thành thật nói: “Tuy rằng là do người nhúng tay... Bất quá ngài có thể xem nó trở thành ngoài ý muốn.”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật híp mắt lại, giống như xác nhận hỏi: “Cậu xử lý ổn?”

“Phải.”

“Biết là ai phái tới không?”

“Biết.”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Hân Duật hơi chút chuyển biến tốt đẹp, trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: “Tôi không hy vọng về sau lại phát sinh chuyện giống như vậy, nhớ kỹ.”

“Vâng, tôi sẽ căn dặn kỹ mọi người.”

Lại qua một hồi lâu, Hoàng Hân Duật lại cảm giác Thù tựa hồ hoàn toàn không có ý định rời đi, nhện không được nói: “Cậu còn không đi?”

“Đối với ngài hiện tại, tôi tựa hồ nên lưu lại cùng chủ tử ngài tâm sự.”

“Tâm sự cái gì?” hoàn toàn không có hứng thú với lời Thù nói, đôi con ngươi của Hoàng Hân Duật vẫn

đang nhìn chăm chú phía ngoài cửa sổ chưa từng dời.

“Ngài muốn tâm sự cái gì thì tâm sự cái đó.” Cười khẽ, trong nụ cười của Thù mơ hồ có chút bồn chồn.

Có chút ngoài ý muốn chuyển tầm nhìn về phía gã, Hoàng Hân Duật tò mò hỏi: “Cậu biết tôi muốn tâm sự gì sao?”

“Đại khái biết.”

“Tâm sự gì?” Thấy bộ dạng tràn đầy tự tin của gã, Hoàng Hân Duật không khỏi có chút mất hứng.

Hắn chán ghét tâm tư của mình bị người khác rình mò, cho dù người đó là thân tín của hắn, hắn cũng không thích.

“Tình.” Mặc dù có thể đoán ra trong lòng Hoàng Hân Duật đang tức giận, nhưng Thù lại vẫn mở miệng đáp lời hắn, đơn giản là có một số việc thật sự là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Câu trả lời đánh trúng tâm tư, làm cho Hoàng Hân Duật lập tức giận tái mặt, đôi mắt ửng khóa chặt vào ánh mắt gian xảo của người trước mắt không tiếng động giằng co, mãi sau một lúc lâu, hắn mới quay về mặt tối tăm đi, thở dài hỏi:

“Thù, sao cậu biết mình yêu cái cậu Tiểu Chương kia? Xác định như thế nào?”

Nhìn thấy hắn khó xử, nụ cười của Thù trở nên thâm trầm, bồn chồn trong mắt biến mất, thay vào đó chính là một loại ôn nhu quan tâm.

“Tình cảm, loại chuyện này nào có cái gì mà xác thực với chả xác định, hết thấy đều là cảm giác, cũng chỉ có cảm giác.”

“Cảm giác ư?”

Dường như trào phúng cười cười, “Tôi vẫn cảm thấy mình rất yêu hắn, nhưng mà hắn lại nói tôi căn bản không hiểu yêu. Hừ, chỉ dựa vào cảm giác để phán đoán, có phải hay không rất không đáng tin?”

Nghe vậy, nụ cười của Thù đột nhiên cứng đờ, sau một lúc lâu mới thối thía mở miệng nói:

“Yêu là một loại cảm giác trong lòng, cũng là cảm giác chân thật nhất, chỉ cần lòng của ngài cảm thấy được đây là yêu, như vậy, nó chính là yêu, người khác không thể nói bất cứ điều gì, ngài cũng chớ đi hỏi bất luận kẻ nào, bởi vì đó là tình cảm phát ra từ sâu trong nội tâm của ngài, người bên ngoài không thể nào hiểu được.”

“Là như vậy sao?” Lời nói không xác định để lộ ra nội tâm Hoàng Hân Duật đang do dự.

“Phải.”

Hiểu được trong lòng hấn nặng tình đối với Mạc Quân Trình, mà những lời của Mạc Quân Trình lại gây cho hấn biết bao thương tổn sâu sắc, nhưng Thù càng hiểu được, Hoàng Hân Duật tuyệt không cho phép chính mình lộ ra sự yếu đuối ở trước mặt bất luận kẻ nào. Bởi vậy, gã chỉ có thể dùng những câu trả lời kiên định không tiếng động truyền ra sự trấn an, chờ đợi hấn có thể mau chóng quên đi phần đau đớn này.

“Như vậy... Cửu Kỳ thì sao?”

Dừng một chút, Hoàng Hân Duật mới hỏi tiếp:

“Nếu có loại cảm giác này với Cửu Kỳ, như vậy... là thật sự yêu y sao?”

Nghe được lời hấn nói, Thù không khỏi tự trong lòng nhẹ nhàng thở ra, gợn lên một nụ cười bao hàm ý cổ vũ, gã hồi đáp:

“Nếu ngài thật sự không thể chỉ dùng cảm giác để đưa ra phán đoán, vậy thì, tự hỏi bản thân một chút, vì sao muốn chúng tôi sửa miệng gọi y là Từ tiên sinh, mà không phải gọi y là Anh? Vì sao sau khi ngài biết y căn bản chưa từng phản bội, vẫn cứ không chịu thả y đi? Lại vì sao cứ mỗi ngày, ngài cũng phải đều tự mình đi xem y mới có thể an tâm? Còn có...”

“Đủ rồi! Không cần nói nữa.” Ra tiếng cắt ngang lời Thù, trong lòng Hoàng Hân Duật vô cùng hiểu được hành động này của mình khác thường cỡ nào.

Tôi đời này không bao giờ là của anh!

Anh là một tên ác ma, một ác ma đích thật, anh căn bản là không phải người! Anh căn bản là một tên giả nhân giả nghĩa, là tên dê tiện tiểu nhân, dối trá nhu nhược!

Vô thức lại nhớ tới những lời Mạc Quân Trình nói ra trước khi chết, còn có đủ mọi thủ đoạn lúc trước đối đãi với y, trong lòng hấn thật sự rất sợ hãi, y sẽ chấp nhận mình sao?

Chấp nhận một tên ác ma như vậy...

Không nên nói hấn đa sầu đa cảm, lại càng không thể nói hấn buồn lo vô cớ, yêu sâu đậm, tổn thương sẽ có bao sâu, tình yêu hấn dành cho Mạc Quân Trình không phải ngày một ngày hai, một năm hai năm, lại càng không phải tình yêu mì ăn liền có thể dễ dàng dứt bỏ, cho nên vết thương của hấn mới sâu, mới nặng, cho nên khi hấn phát hiện bản thân lại yêu một người khác, trong lòng lại càng thêm sợ hãi, bởi vì người thốt ra những lời này cay độc kia không phải người khác, mà là người hấn từng dùng cả sinh mệnh để yêu,

là người mà hần tình nguyện hy sinh hết thầy cũng phải yêu...

Bởi vì là người đó nói, cho nên lực sát thương mới càng lớn hơn nữa, khắc sâu tận xương tủy... Làm cho hần muốn quên cũng không tài nào quên được.

“Y sẽ chấp nhận tôi sao? Một... Ác ma giống như tôi?” Lại nhìn phía ngoài cửa sổ, Hoàng Hân Duật giống như tự hỏi, ngữ khí có vẻ hơi chút ám ách.

“Sẽ.” Thù nghe vậy, ngay lập tức không chút do dự trả lời hần, trong mắt còn mang theo sự tự tin tuyệt đối.

Nghe thấy Thù không lưỡng lự mà khẳng định, Hoàng Hân Duật kinh ngạc xoay người lại, nhìn khuôn mặt tràn đầy tự tin kia, hỏi:

“Cậu khẳng định?”

“Tôi khẳng định. Bởi vì y không phải Mạc tiên sinh, hơn nữa quan trọng hơn là, y cùng Mạc tiên sinh hoàn toàn bất đồng, trong lòng y chỉ có ngài, cho nên... Y nhất định sẽ chấp nhận.”

Lộ ra một nụ cười sung sướng mang theo tia giảo hoạt, một lát sau Thù còn nói thêm:

“À, có lẽ trong quá trình sẽ có chút... chống cự nho nhỏ, bắt quá, kia là do y muốn phát tiết những khổ sở trước kia mà thôi, tin rằng chủ tử ngài hần là đã sớm hiểu được.” Dứt lời, Thù lại vui vẻ tươi cười.

“Lại nói... Lấy tính cách chủ tử ngài đây, ngài lẽ nào lại có thể buông tay sau khi nhận ra rõ mình yêu y cơ chứ?”

“Cậu cho rằng tôi sẽ không?” Nhướng mày nhìn Thù, Hoàng Hân Duật thực hoài nghi gã hiểu hần đến cỡ nào.

“Ngài chỉ là nhất thời u mê, bởi vì lòng ngài đang đau, cho nên mới hỏi như vậy, nhưng đây không phải là chủ tử mà tôi biết.”

Tươi cười nhìn thẳng hần, Thù không e dè nói thẳng.

Nhìn thấy nụ cười giống như súc vật vô hại của Thù, Hoàng Hân Duật không khỏi hơi hơi cong khóe môi, lạnh nhạt nói: “Có lẽ tôi không nên nói chuyện với cậu.”

“A... Chủ tử, có chuyện cần nói nếu ghen ở trong lòng lâu sẽ sinh bệnh đó.”

“Hừ!”

“Ngài cứ coi như là thảo luận với bác sĩ là được chứ gì.”

“Nhưng tôi cũng không muốn thảo luận lần thứ hai, đi xuống!” Có chút bực mình ra lệnh, Hoàng Hân Duật chán ghét loại cảm giác bị người khác nhìn thấu này.

Nhìn thấy chủ tử nhà mình lại sắp nổi bão, Thù tự nhiên biết hiện tại là lúc nên câm miệng, lập tức cung kính đáp: “Vâng, vậy tiểu nhân đi xuống trước.”

Đại sảnh lại khôi phục một mảnh tĩnh lặng chỉ có Hoàng Hân Duật như cũ đứng ở phía trước cửa sổ. Tầm mắt tuy rằng vẫn nhìn về phía chòi nghỉ mát, nhưng lúc này tâm tình của hắn cũng đã không còn giống trước.

Hơi hơi gợi lên một tia cười lạnh, trong lòng hắn không khỏi phải thừa nhận, có lẽ Thù nói đúng, cá tính của hắn vốn không phải yếu đuối như vậy, cho nên loại u mê này... Hừ! Sẽ không xuất hiện ở trên người hắn thêm lần nào nữa.

Chỉ cần là hắn muốn, đối phương không thể không giao ra, đây mới là hắn!

47. Quyển 2 - Chương 43

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Tôi biết em không thích bị người khác chú ý quá mức, cho nên tôi ôm em, nếu mất mặt thì hai chúng ta cùng nhau mất mặt.”

Đối với hành động này của tài xế, vẻ mặt Hoàng Hân Duật không có chút thay đổi, tập mãi thành thói quen việc tài xế thay hắn mở cửa xe, đóng cửa xe, nhưng Từ Cửu Kỷ thì không thể nào giống hắn được.

Y chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy, cũng chưa từng được người khác tôn trọng như thế, hơn nữa cho đến nay y vẫn luôn cảm thấy bản thân y chính là <một loại tù nhân khác> của Hoàng Hân Duật mà thôi, bởi vậy đối với động tác kia của tài xế, y thật sự là kinh ngạc, có chút không biết phải làm sao.

Dưới sự phục vụ của tài xế, Từ Cửu Kỷ về mặt không được tự nhiên bước xuống xe, tiếp theo, khi người tài xế đóng cửa lại thay y rồi đứng ở một bên cung kính tiễn bọn họ rời đi y mới cứng ngắc cả người đi tới bên cạnh Hoàng Hân Duật, không tự giác chờ hần cùng nhau đi.

Hoàng Hân Duật không nói một câu nhìn Từ Cửu Kỷ từ từ đi đến, theo bản năng mà chờ đợi, mặc dù không rõ động tác này của y thuần túy chỉ là thói quen hay là có chút ý lại vào hần, nhưng, hần quyết định xem nó có nghĩa là vì y không chán ghét hần cho nên mới có động tác như vậy, lại nhìn Từ Cửu Kỷ đứng bên cạnh mình một cái, a... Hần có thể nghĩ rằng đây là y đang tín nhiệm hần không?

Khóe miệng khẽ cong lên, trong lòng Hoàng Hân Duật bởi vì động tác nho nhỏ kia của Từ Cửu Kỷ mà cảm thấy sung sướng, mà phát hiện này, cũng làm cho hần hiểu rõ hơn điều mà bản thân muốn chính là cái gì.

Nói cho tài xế biết hần cùng Từ Cửu Kỷ đêm nay uống rượu mừng xong phải ở lại chỗ này một đêm rồi mới trở về, bởi vậy anh ta không cần chờ bọn hần mà cứ trực tiếp về Đài Bắc trước, Hoàng Hân Duật không nói hai lời liền ôm lấy Từ Cửu Kỷ đi tới cửa thang máy.

“Này, anh —— anh thả tôi xuống dưới, nơi này là khách sạn đó, anh không sợ mất mặt à!” Đột nhiên bị người ta ôm lấy, Từ Cửu Kỷ nhịn không được thấp giọng gào thét.

Tuy rằng đây không phải là lần đầu tiên bị hần bế như vậy, thậm chí từ khi y chuyển đến gian phòng dưới tầng trệt, mỗi buổi tối vào thời gian ăn cơm Hoàng Hân Duật cũng đều là ôm y như vậy đến bàn ăn, nhưng... nhưng cho dù nói như thế nào thì nơi này cũng là khách sạn, là nơi công cộng, tại một nơi như vậy một gã đàn ông như y lại bị một người đàn ông ôm đi, sao lại không biết xấu hổ chứ?

“Tôi không sao cả.”

Thản nhiên nhả ra một câu như vậy, bước chân của Hoàng Hân Duật chưa hề dừng lại tiếp tục đi về hướng thang máy, hoàn toàn không nhìn đến ánh mắt của những người khác trong bãi đỗ xe.

Từ Cửu Kỷ nghĩ gì không phải hần không biết, nhưng còn hơn việc y bị hần ôm mà cảm thấy mất mặt, Hoàng Hân Duật càng không thể chịu đựng được chính là người khác ở sau lưng nhìn Từ Cửu Kỷ nện từng bước mà chỉ chỉ trỏ trỏ, bởi vì như thế sẽ làm cho hần cảm tức muốn giết người!

“Anh thì không sao cả, nhưng tôi không được!”

Mất thấy bốn phía dùng cặp mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn trộm càng ngày càng nhiều nhưng Hoàng Hân Duật lại hoàn toàn không có ý định buông y ra, Từ Cửu Kỷ nhịn không được bắt đầu liều mạng giấy giữa, vừa giận dữ đề thấp giọng rít gào:

“Tôi chán ghét khác biệt với người khác, tôi càng chán ghét người khác nhìn tôi mà chỉ trỏ, anh mau thả tôi xuống! Nghe không, mau thả tôi xuống!”

Nghe vậy, trong lòng Hoàng Hân Duật bỗng dưng tê rần, nhưng vẫn không buông y ra. Hắn chỉ là khẽ dùng sức áp chế cơn giãy giụa của Từ Cửu Kỳ, sau đó có chút ảo não nhỏ giọng nhắc nhở:

“Nếu em không muốn càng thêm mất mặt thì đừng động đây nữa!”

Nghe hắn nói như vậy, Từ Cửu Kỳ mới phát giác ra hành động của y ở trong mắt người khác càng ngày càng mờ ám, trong phút chốc, bỗng nhiên y cảm thấy được tình hình này dường như có chút quen thuộc?

Nhưng khi y chưa kịp ngẫm lại, ngay lập tức tiếng nói của Hoàng Hân Duật lần thứ hai truyền đến.

“Tôi biết em không thích bị người khác chú ý quá mức, cho nên tôi ôm em, nếu mất mặt thì hai chúng ta cùng nhau mất mặt.”

Uể chuyển tránh đi từ chỉ trở, trong mắt Hoàng Hân Duật không lộ ra chút tức giận hay phản ứng nào khác, cứ như vậy không chớp mắt nhìn thẳng về phía trước không ngừng đi đến, không có đặc biệt nhìn về hướng nào khác, sau khi Từ Cửu Kỳ nghe thấy lời hắn nói, trên mặt khó nén sự kinh ngạc; hắn cũng không có ý nhắc lại, người trong lòng bởi vì lời nói của hắn mà hốc mắt phấp phồng, hắn cũng chỉ là lẳng lặng ôm y đi về phía trước, cái gì cũng không nói nữa.

Cảm giác hắn không biết là có tâm hay vô tình mà chừa cho y một không gian để trốn, trong lòng Từ Cửu Kỳ kích động là quá rõ ràng, y không thể tin được những lời này là từ trong miệng Hoàng Hân Duật thốt ra, y lại càng không dám tin hắn cư nhiên sẽ ôn nhu đối đãi y như thế, tuy rằng điều này từng là nguyện vọng y mong muốn, khát cầu, tâm tâm niệm niệm nhiều năm, nhưng hôm nay, khi nó chân chính xuất hiện ở trước mắt y, y lại không có cách nào dám nhận, càng không thể nhận...

Y sợ, vết thương trong lòng, vết thương trên người đều còn rất đau, vết thương trước ngực chưa lành càng làm cho y vô luận như thế nào cũng đều không quên được... trong lòng Hoàng Hân Duật yêu Mạc Quân Trình biết bao nhiêu, yêu đến nồng nỗi tình nguyện giết anh ta cũng không chịu thả anh ta đi.

Tình yêu kia quá sâu... Tựa như bản thân y yêu hắn vậy, cho nên y biết Hoàng Hân Duật quên không được, giống như y cho dù một lần lại một lần thương tổn cũng quên không được.

Hắn như vậy... lại có thể ôn nhu với y sao?

Y không thể tin được, hơn nữa càng không thể chấp nhận.

Nhưng mà cho dù không thể nhận, có thể... Có thể cho y len lén chiếm một chút ôn nhu, giấu một chút hạnh phúc hay không?

Không nói gì nữa hai mắt, Từ Cửu Kỳ lui thân mình càng tiến sát vào trong ngực Hoàng Hân Duật.

Một chút là tốt rồi, chỉ cần một tí ti là quá đủ, coi như là kỳ tích trời cao ban cho y đi, xin hãy cho y phóng túng bản thân hấp thu một ít ấm áp của hân đi!

Y sẽ không để cho mình tin tưởng ôn nhu kia là dành cho y, y cũng tuyệt không chấp nhận sự ôn nhu không rõ kia của hân, y chỉ là muốn một ít ấm áp mà thôi, thật sự chỉ là muốn một ít ấm áp mà thôi, cho nên... xin hãy cho y một chút thời gian có được không...

Lặng lẽ cúi đầu nhìn Từ Cửu Kỳ cơ hồ muốn chôn vùi vào ngực mình, Hoàng Hân Duật miễn cảm cảm nhận trên áo sơ mi tựa hồ có chút ẩm ướt, hơn nữa mặc dù đã cực lực đè nén, nhưng người trong lòng hân đang run rẩy lại vẫn cứ rõ ràng rơi vào trong tay hân, cũng truyền vào trong lòng hân.

Vì sao phải khóc như vậy? Áp lực như vậy, đáng thương như vậy mà khóc?

Đi đến trước thang máy Hoàng Hân Duật đột nhiên dừng lại không đi vào, hân đau lòng vươn bàn tay vô nhẹ lững Từ Cửu Kỳ không tiếng động muốn an ủi y, nhưng ai biết được càng an ủi, run rẩy truyền đến lại càng thêm mãnh liệt.

Là tôi khiến em cảm thấy ủy khuất sao? Cho nên em mới khóc thành như vậy.

“Thật xin lỗi...”

Nhẹ giọng nỉ non bên tai y, Hoàng Hân Duật dùng âm lượng chỉ có Từ Cửu Kỳ mới có thể nghe thấy không ngừng lặp đi lặp lại.

“Thật xin lỗi.”

Chưa từng nghĩ tới xin lỗi là một chuyện đơn giản như thế, hân từng nghĩ rằng, trên đời này trừ bỏ Quân Trình ra, sẽ không có thêm một ai có thể nghe được lời xin lỗi của hân, cũng không nghĩ đến cư nhiên lại xuất hiện một Từ Cửu Kỳ làm cho hân đơn giản mà thốt ra lời xin lỗi.

Tình cảm thì không có gì mà xác thực với xác định cả, hết thấy đều là cảm giác, cũng chỉ có cảm giác...

Cảm giác sao? Vốn tưởng rằng nó không thể tin được, ai ngờ lại chân thực đến thế.

Nếu nghe theo cảm giác trong lòng có thể làm cho người trong ngực không khóc nữa, như vậy có lẽ... hân sẽ nguyện ý làm theo.

Nhẹ nhàng ôm Từ Cửu Kỳ dựa vào bên tường, Hoàng Hân Duật lặng im không nói chỉ nhìn người trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi y khôi phục tâm tình lại một chút. Tuy rằng những người bên cạnh chờ thang máy kể đến người đi thường dùng ánh mắt quái dị nhìn bọn họ, nhưng hân lại hoàn toàn không thêm để ý đến, lực chú ý hoàn toàn bị Từ Cửu Kỳ trong lòng chiếm giữ.

Thật lâu sau, không biết bên cạnh đã đổi bao nhiêu lượt người, tâm tình Từ Cửu Kỳ cuối cùng cũng hơi chút bình phục, khẽ nâng đầu, nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Hoàng Hân Duật bao hàm sự thân thiết khó gọi tên, y liền nhanh chóng lại cúi đầu, trong lòng càng âm thầm nghi ngờ điều mà mình mới vừa rồi chứng kiến được.

Hắn đây là đang... lo lắng cho y sao?

Không dám tin câu chặt mày, Từ Cửu Kỳ không tài nào hiểu nổi tại sao thái độ của Hoàng Hân Duật đột nhiên lại trở nên kỳ quái như vậy. Nhưng nếu cẩn thận hồi tưởng lại, dường như từ sau cái lần hắn ép buộc y rồi y té xỉu, phản ứng của hắn bắt đầu trở nên quái dị hơn rất nhiều.

Đầu tiên là mỗi buổi sáng thế nào cũng phải theo dõi y cơm nước xong xuôi rồi mới bằng lòng đi làm, sau khi tan tầm lại không để ý đến sự phản đối của y ương ngạnh mỗi ngày đều ôm y đến nhà ăn dùng cơm chiều.

Bởi vì động tác của y chậm chạp, cho nên Hoàng Hân Duật căn dặn đầu bếp khi chế biến thức ăn nhất định phải cắt thành những miếng nhỏ để y dễ ăn, khi ăn cơm cũng luôn cố ý phối hợp với động tác của y mà thông thả ăn, tuy rằng Hoàng Hân Duật chưa nói, nhưng y biết, y cảm giác được.

Còn nữa, buổi tối khi y ngủ, lúc nửa mê nửa tỉnh cũng luôn cảm thấy được dường như có người ở bên giường ngắm nhìn y.

Y không biết đó có phải là Hoàng Hân Duật hay không, bởi vì y quá mệt mỏi, mệt đến mức mắt không mở ra được để xác nhận, hơn nữa cũng không dám mở mắt ra xác nhận, chỉ sợ vừa mở mắt... đập vào mắt lại là người khác.

Nhưng ai biết được hai ngày trước, Tiểu Lưu lại đột nhiên tâm huyết dâng trào nói cho y nghe một chuyện, nói rằng mỗi đêm lúc anh ta muốn đến nhìn xem tình huống của y như thế nào, luôn bắt gặp Hoàng Hân Duật lặng lẽ ngồi ở bên giường y nhìn y, lẳng lẳng, một câu cũng không nói... yên lặng nhìn y.

Y nghĩ rằng đó là Tiểu Lưu hoa mắt nhìn lầm, càng nghĩ rằng đó là do anh ta thuận miệng bịa chuyện, cho nên đêm qua y trộm mở mắt nhìn, kết quả lại thật sự nhìn thấy Hoàng Hân Duật! Phát hiện này làm cho y nhất thời sợ tới mức cả người cứng còng, hai mắt gắt gao nhắm chặt, một chút cũng không dám lộn xộn, ngay cả hô hấp cũng không dám dùng sức.

Sau một lúc lâu, Hoàng Hân Duật mới đột nhiên đứng lên, đầy ẩn ý mỉm cười nhẹ giọng nói:

“Em ngủ cho ngon vào.” Tiếp theo, liền nhẹ nhàng mở cửa phòng rồi đi.

Từ Cửu Kỳ không biết hắn có biết y tỉnh hay không, y chỉ cảm thấy, câu nói kia thật ôn nhu, thật dịu dàng, giống như trước kia ở cô nhi viện vậy, giọng lão sư trong viện dỗ y ngủ, làm cho y làm sao cũng quên không được...

Thật xin lỗi...

Trong đầu bỗng dưng vang lên một câu như vậy, Từ Cửu Kỷ kinh ngạc ngẩng mạnh đầu, nghẹn họng trân trối nhìn Hoàng Hân Duật trước mắt một chữ cũng nói không nên lời.

Vừa rồi hắn không phải nói... Thật xin lỗi đó chứ?

Khi y nép vào trước ngực hắn lên khóc, hắn có ghé vào lỗ tai y nói như vậy đúng không?

Hắn nói sao? Hắn thật sự nói vậy chẳng!?

Do dự bất an bao trùm mọi suy nghĩ của Từ Cửu Kỷ, y rất muốn mở miệng hỏi rõ, hỏi hắn thật sự nói rằng thật xin lỗi hay không, nhưng có một người núp trong lòng y không ngừng ngăn cản y khiến cho y không dám hỏi.

Nếu không có thì sao, nếu hắn căn bản không có nói thì sao đây? Như vậy, nếu hỏi ra thì bản thân y chẳng phải sẽ buồn cười đến cực điểm.

Nhưng mà... Nếu hắn thật sự đã nói vậy? Như vậy, có phải đã chứng minh rằng thái độ của hắn đối với y thật sự có chút khác biệt hay không?

Hai đáp án hoàn toàn khác xa nhau làm cho Từ Cửu Kỷ bất đắc dĩ chìm vào trong bể tình tự của chính mình không thể tự kiềm chế, mà ngay tại lúc y đang bị buồn rầu bủa vây, Hoàng Hân Duật lại đột nhiên thả y xuống.

Chú ý thấy người bên cạnh bị buông xuống thì ánh mắt đầy nghi hoặc khó hiểu, Hoàng Hân Duật trầm ổn nói:

“Vào thang máy thì không cần ôm nữa, em có thể tự mình đứng.”

Từ Cửu Kỷ còn chưa kịp hiểu hắn nói gì thì cửa thang máy đã chậm rãi mở ra, sau khi dùng đôi mắt lạnh lẽo bức lui những người khác cũng đang muốn bước vào, Hoàng Hân Duật lúc này mới nửa ôm eo Từ Cửu Kỷ đi vào trong thang máy.

Trong đầu vẫn còn bị mớ suy nghĩ hỗn loạn ảnh hưởng nên Từ Cửu Kỷ hoàn toàn không bắt bẻ hành động thân mật của Hoàng Hân Duật, cứ như vậy tùy ý hắn ôm eo mình cho đến khi cửa thang máy lại mở ra.

“Đi thôi.” Bước ra thang máy trước, Hoàng Hân Duật cẩn thận dè cửa thang máy lại, chờ y đi tới.

“Ồ?”

Từ Cửu Kỳ có chút ngoài ý muốn nhìn hắn, nhìn động tác hiện tại của hắn tựa hồ là muốn cho tự mình đi ra, chỉ là...

“Anh không ôm tôi sao?”

Nghe được lời y nói, trên mặt Hoàng Hân Duật nháy mắt lộ ra một chút ngoài ý muốn, nhưng chỉ giây lát sau, chút ngoài ý muốn ấy liền biến thành một nụ cười tà mị mê hồn.

“A... Nếu em muốn vậy thì, tôi cũng có thể ôm em nha.”

Hình như đây là lần đầu nghe được hắn trêu đùa, Từ Cửu Kỳ lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, trời ạ, y, y vừa rồi đã nói gì vậy trời!?

Theo phản xạ vội vàng che tự cái miệng nói bậy lại, Từ Cửu Kỳ vừa sợ vừa thẹn nhanh chóng cúi đầu muốn giấu đi vết đỏ trên mặt, nhưng vết ửng đỏ bên tai tràn xuống sườn mặt lại vẫn mơ hồ tiết lộ sự quẫn bách của bản thân, làm cho y hận không thể lập tức đào hố chui xuống trốn.

“Tôi, tôi mới không cần!”

Lòng tràn đầy ảo não phun ra một câu giống như nén giận lại giống như trách cứ như vậy, Từ Cửu Kỳ cũng không quay đầu lại liền rời khỏi thang máy, không hề phản ứng lại nụ cười tà tử kia.

48. Quyển 2 - Chương 44

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Không hẳn là vì em, cũng là vì tôi. Tôi chán ghét bộ dạng người khác nhìn chằm chằm em, bởi vì điều đó khiến tôi khó chịu.”

Lúc trước khi đối mặt với Hoàng Hân Duật, sở dĩ có thái độ cố ý khiêu khích hoàn toàn là bởi vì y tự nhủ với lòng có ra sao cũng phải cố gắng tỏ ra mạnh mẽ, như vậy mới có thể chống lại đối tượng vừa cường thế vừa đáng sợ, nhìn sao đi nữa chính y thủy chung vẫn sẽ bị rơi vào hoàn cảnh xấu, y chỉ có thể lựa chọn dùng ngôn ngữ để phản kích đối phương, chọc giận đối phương, gắng sức bảo tồn chút ít tôn nghiêm trước mặt hắn.

Nhưng hiện tại —— hẳn lại đột nhiên tỏ ra ôn nhu, thân thiết với y, trừ lần đó ra, càng đáng ngờ hơn chính là hẳn bỗng nhiên dùng thái độ dịu dàng hoàn toàn bất đồng lúc trước nhìn y, sự thay đổi này giống như cách biệt một trời một vực, bảo y sao có thể trong một khoảng thời gian ngắn ngủn mà tập mãi thành thói quen được chứ?

Mà đối mặt với sự quan tâm săn sóc âm thầm nhiệt thành của Hoàng Hân Duật, y – một kẻ vốn còn yêu hẳn sao có thể không e lệ đỏ mặt được chứ?

Vừa quay đầu, trùng hợp thấy Thù đang ngồi ở bên phía tay trái mình, thất thần nốc rượu giống như uống nước lã trút cạn hai phần ba số rượu vang trong chai vào bụng, mà hiện tại còn đang tính khai thêm một chai bia.

Hơi cau mày, Từ Cửu Kỷ có chút ngoài ý khi thấy gã uống rượu như thế. Tuy rằng quen biết gã không lâu, nhưng mỗi lần gặp mặt, Thù đều mang phong thái tao nhã thông dong, làm cho Từ Cửu Kỷ thật sự không thể liên tưởng gã lúc bình thường với gã giờ phút này lại với nhau được.

Chú ý thấy người xung quanh mình tựa hồ đã rời đi không sai biệt lắm, Hoàng Hân Duật lúc này mới buông ly rượu trong tay xuống, một mặt cầm lấy áo khoác gác ở lưng ghế sau lưng Từ Cửu Kỷ chuẩn bị mặc vào cho y, một mặt nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Y bị động được Hoàng Hân Duật phục vụ mặc áo khoác vào, Từ Cửu Kỷ có chút không xác định hỏi:

“Hiện tại phải đi?”

“Ừ. Hiện tại mọi người đều đã ra về gần hết cho nên nếu em muốn tự mình bước đi cũng không sao, tôi sẽ chờ em.”

Tuy rằng nét mặt Hoàng Hân Duật không biến hóa gì nhiều, bất quá nếu cẩn thận quan sát, kỳ thật không khó phát hiện ra vẻ mặt của hẳn cùng ngữ khí đều mang theo sự ôn nhu mơ hồ.

Nghe được lời nói của Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ không khỏi sửng sốt một chút, sau một lúc lâu suy ngẫm y mới do dự mở miệng hỏi:

“Anh... Anh vẫn luôn chờ đợi mọi người rời đi sao?”

“Có vấn đề gì à?” Mặc dù không có trả lời thẳng, bất quá nhưng cũng gián tiếp thừa nhận suy đoán của Từ Cửu Kỷ.

“Vì sao!?” Nghe Hoàng Hân Duật trả lời, tâm tình Từ Cửu Kỷ cũng nhin không được mà cảm thấy không

yên, y không rõ vì sao hẳn phải đặc biệt chờ tất cả mọi người đi hết mới rời đi, là bởi vì chán ghét chen chúc với người khác ư? Hoặc là... Có nguyên nhân nào khác chăng?

“Em muốn tự mình đi cơ mà.” Nhìn y, Hoàng Hân Duật không chút băn khoăn, nói thẳng.

“Tôi?”

Đờ đẫn chỉ vào người mình, Từ Cửu Kỳ không dám tin hỏi lại:

“Là bởi vì... Tôi?”

Đối mặt với sự hoài nghi của y, đáy mắt Hoàng Hân Duật thâm trầm nhìn y, nói:

“Không hẳn là vì em, cũng là vì tôi. Tôi chán ghét bộ dạng người khác nhìn chăm chăm em, bởi vì điều đó khiến tôi khó chịu.”

Dứt lời, hẳn theo thói quen từ trong túi áo rút một điều thuốc, châm lửa. Điều thuốc vừa châm xong, hẳn vươn tay kéo Từ Cửu Kỳ đi ra ngoài.

“Đi thôi, cũng đã trễ.”

Bị hẳn kéo đi, Từ Cửu Kỳ có chút luống cuống tay chân kêu:

“Từ từ, còn anh ta?”

Nhìn thấy Thù vẫn cứ ngồi ở trên ghế không chút động đậy, Từ Cửu Kỳ thấy Hoàng Hân Duật tựa hồ hoàn toàn không tính gọi Thù đi cùng, với lại phản ứng của Thù làm y cảm thấy vạn phần kỳ quái, bọn họ không phải đi cùng nhau sao, vì sao hiện tại nghe được Hoàng Hân Duật nói phải đi, gã vẫn không hề nhúc nhích chứ?

Từ Cửu Kỳ theo phản xạ vươn tay kéo kéo gã, nhưng mới vừa chạm nhẹ vào lớp áo, Thù liền dừng động tác trong tay nhìn về phía y.

“Có việc gì sao?”

Trên mặt Thù vẫn là nụ cười, nhưng nụ cười kia... So với khóc còn khó coi hơn, tựa như đã mất đi trái tim, mất đi linh hồn, thê thảm làm cho người ta không đành lòng chạm vào.

Gã dường như... đang khóc?

Nhìn thấy Thù như vậy, Từ Cửu Kỷ nhin không được cảm thấy trong lòng Thù có lẽ đang khóc, bởi vì vẻ mặt hiện tại của gã... Giống như y vào bốn năm về trước, giống cái lúc bốn năm trước ở bệnh viện vừa mở hai mắt ra, cái loại cảm giác nước mắt đã cạn khô, có chăng chỉ là máu tuôn trào...

Con người bởi vì bi thương cho nên mới khóc, nhưng khi bạn quá mức bi thương, thậm chí ngay cả nước mắt cũng không thể chảy ra được nữa, máu trong lòng sẽ hóa thành nước mắt... chậm rãi tích tụ, sau đó chậm rãi tuôn rơi.

“Anh ——” Từ Cửu Kỷ vừa muốn nói gì đó, đột nhiên bên tay phải truyền đến lực đạo dời đi ánh nhìn.

Nhìn y lắc lắc đầu, vẻ mặt Hoàng Hân Duật vẫn là đạm mạc bình tĩnh, nhưng trong mắt đã có tia bất đắc dĩ.

“Để cho cậu ta uống đi. Ít nhất đêm nay để cho cậu ta say một chút.”

Nhìn thấy bất đắc dĩ trong mắt hắn, lại đối chiếu với nụ cười mới vừa rồi của Thù, trong phút chốc, Từ Cửu Kỷ không khỏi kinh ngạc. “Chẳng lẽ anh ta...?”

Nhìn thấy trong mắt y không hề che giấu sự kinh dị, Hoàng Hân Duật chỉ im lặng nhìn Thù, sau đó nói thêm:

“Đây là lựa chọn của cậu ta, chúng ta không thể nói gì được, đi thôi.”

Lại kéo Từ Cửu Kỷ rời khỏi bữa tiệc, nhìn Thù một cái, Hoàng Hân Duật thản nhiên bỏ lại một câu:

“Nếu còn muốn uống rượu thì tìm tôi, tôi sẽ uống với cậu cho đến say mới thôi.”

Nghe vậy, Thù nhin không được chưa xốt nở nụ cười. “Là bạn bè?”

“Là bạn bè.”

Ngắn ngủn vài chữ, Thù đã có chút vui vẻ nở nụ cười. Đúng vậy, cho dù không có người yêu, gã vẫn còn có bạn bè cùng với anh em.

Hướng chi, hắn với Chương Dịch Dân căn bản còn không được tính là người yêu, a...

Trầm mặc đi theo Hoàng Hân Duật bước vào thang máy đi tới tầng 12, đến căn phòng đã đặt trước, vừa

mở cửa ra, ngay lập tức Từ Cửu Kỷ ngậy ngấn cả người.

Đây... Đây thật sự là phòng khách sạn sao?

Kinh ngạc không thôi một bên nhìn quanh bài trí trong phòng, một bên chậm rãi bước đến khoảng tối bên kia, trong lòng Từ Cửu Kỷ trừ bỏ kinh ngạc vẫn chỉ là kinh ngạc.

Tuy rằng biết khách sạn đều có cái gì mà phòng tổng thống, phòng VIP, hơn nữa cũng nghe loáng thoáng những căn phòng đó vô cùng hoa lệ, trang hoàng cao cấp, nhưng... nghe người ta nói là một chuyện, đích thân nhìn thấy lại là chuyện khác.

Mặc dù nhà cha nuôi y trước đây cũng được xem là một nhà hàng, mà lúc trước đi theo Hoàng Hân Duật vài năm ít nhiều gì cũng từng vài lần được ở trong khách sạn, bất quá cao cấp giống nơi này, rộng lớn như vậy... Y thật sự là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Nơi này.....nói không chừng 15m2 có thừa đi?”

Nhìn thấy trong phòng thiết kế gỗ lim tinh xảo, Từ Cửu Kỷ kinh ngạc vô thức thốt ra.

“So với nơi tôi thuê trước kia còn lớn hơn, thật sự là đẹp...”

Nhìn thấy bộ dạng nhà quê lên tỉnh của y, nơi này nhìn một cái, nơi đó nhìn một cái, Hoàng Hân Duật đột nhiên nhớ tới lúc trước khi mang theo y ra ngoài, tuy rằng cũng là cho y ở trong khách sạn, nhưng cấp bậc cũng hoàn toàn bất đồng với mình, luôn là một căn phòng phổ thông bình thường, sau đó hắn liền bỏ mặc y, cũng chưa từng quản xem y thiếu cái gì, thiếu loại nào, ngay cả bữa sáng, bữa trưa, bữa tối của y có ăn hay không hắn cũng không biết, bởi vì khi đó Anh ... Căn bản không có tư cách cùng hắn dùng cơm, cho nên hắn căn bản sẽ không chú ý tới.

Không thấy được gương mặt anh tuấn của Hoàng Hân Duật đang dần dần lại, Từ Cửu Kỷ tràn đầy lòng hiếu kỳ thăm nghĩ đi mở cửa sổ ra nhìn xem phong cảnh bên ngoài một cái, bởi vậy thông thả từng bước một đi tới ban công.

Đang lúc y sắp đi tới chiếc giường lớn trong phòng, bởi vì trong đầu óc lúc này chỉ muốn nhìn ngắm bên ngoài, không lưu ý đến tấm thảm bên cạnh giường có một bộ phận không bằng phẳng, cứ thế vấp phải, tiếp theo khi y bước ra bước kế tiếp, cả người liền thuận thế ngã nhào về phía trước ——

Theo phản xạ bước thật nhanh để cân bằng thân thể, nhưng hai chân từng chịu thương tổn nặng nề lúc này lại trở nên vô dụng, chỉ làm cho mất đi cân bằng, phản tác dụng khiến cho tốc độ ngã xuống tăng thêm mà thôi.

Cơ hồ hết hy vọng nhắm hai mắt lại, Từ Cửu Kỷ liều mạng cắn chặt hàm răng chuẩn bị đón nhận cơn đau sắp đến, vốn tưởng rằng cú ngã này khẳng định sẽ làm cho mặt mũi bầm dập, lại không nghĩ tới đợi nửa

ngày cũng không thấy cảm giác đau đớn khi té úp xuống sàn nhà?

Cảm giác được thân thể dường như bị người ta lật xoay một vòng, Từ Cửu Kỷ không khỏi có chút kỳ quái mở hai mắt ra, nào ngờ đập vào mắt y lại đúng là gương mặt đẹp trai mang theo chút kích động cùng với một chút tức giận của Hoàng Hân Duật.

Đã rất lâu hai người chưa từng gần nhau đến vậy, ánh mắt giằng co nhau thật lâu không thể dời. Cảm giác nơi được cánh tay rắn chắc của Hoàng Hân Duật ôm truyền đến từng trận ầm áp cùng với sự dịu dàng hiếm thấy trong mắt Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ nhìn không được có chút ngây ngốc.

Y thật sự đã rất lâu rất lâu... chưa từng nhìn kỹ Hoàng Hân Duật.

Lúc vừa mới bắt đầu đi theo Hoàng Hân Duật quay về Hoàng gia, có lẽ là bởi vì Mạc Quân Trình chưa về nước, cho nên ngẫu nhiên Hoàng Hân Duật sẽ ở trong phòng y qua đêm.

Lại bởi vì số lần thật sự không nhiều lắm, cho nên mỗi khi Hoàng Hân Duật qua đêm ở trong phòng y, Từ Cửu Kỷ luôn không ngừng ngắm nhìn hắn, cố gắng muốn đem từng chi tiết khắc sâu vào trong lòng, cho dù là đôi mắt dài hẹp của hắn, sống mũi cao của hắn, thậm chí là bờ môi nhạt màu của hắn.... Y đều muốn từng chút từng chút một ghi tạc chúng vào sâu trong lòng.

Trong lòng y biết bản thân không có khả năng ở lại bên cạnh hắn dài lâu, cho nên nhân dịp còn có cơ hội đều cố gắng ghi nhớ, như vậy sau này nếu y thật sự không thể tiếp tục ở bên hắn, ít nhất cũng còn có thể dựa vào trí nhớ của mình mà tưởng niệm hắn.

Bởi vậy, khi Mạc Quân Trình về nước không bao lâu, khi y bị người ta vu cho cái tội phản bội bị nghiêm hình tra khảo, y cũng không có kinh ngạc hay khó tin quá mức, bởi vì y biết... đã đến lúc.

49. Quyển 2 - Chương 45

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Từng nghĩ rằng yêu hắn, là chờ đợi cả đời.

Từng thừa nhận yêu hắn, là vực thẳm tuyệt vọng sâu nhất, nhưng hiện giờ yêu hắn, lại nghiêm nhiên biến thành tầng địa ngục đáng sợ nhất của y...

Ôm thân mình Từ Cửu Kỷ bởi vì vết thương mới vết thương cũ cùng với thiếu dinh dưỡng trầm trọng một thời gian dài mà có vẻ gầy yếu nhẹ tênh, Hoàng Hân Duật cảm thấy vô cùng đau lòng.

Lại nhìn cánh tay phải của y vì cứu hần mà gãy xương nghiêm trọng, đến nay còn phải bó thạch cao, lại còn vết thương trước ngực bởi vì sự phẫn nộ của hần mà có, miệng vết thương vẫn chưa lành, trong lòng hần lại khó chịu vạn phần.

Thương tích trên người y, cơ hồ đều là từ hần mà có, bất luận là vết thương trước ngực, tay chân, ngay cả tay phải bị gãy xương cũng vậy.

Là hần làm cho y biến thành như hiện tại, chỉ cần đi ở trên đường sẽ bị người ta nhạo báng, bị người ta chỉ trích, cũng là hần biến y trở thành một người mà ngay cả việc ăn cơm, cử động như người bình thường cũng đều vất vả phải khó khăn.

Hần hỏi Thù, thương tích trên tay Từ Cửu Kỷ ra sao? Thương tích dưới chân như thế nào?

Thù trả lời hần, vết thương trên tay Từ Cửu Kỷ, cho dù là cầm đồ vật này nọ, viết chữ, thậm chí là ăn cơm với y mà nói đều sẽ tốn thời gian gấp bội, càng không nói đến những việc bình thường. Về phần vết thương dưới chân, với hoàn cảnh không có điều kiện trị liệu, y có thể không cần chống gậy mà đi kỳ thật đã là kỳ tích.

Hần cũng hỏi Trạ, bốn năm rời đi Hoàng gia, Từ Cửu Kỷ đã sống ra sao?

Trạ trả lời hần, lúc nằm viện là dựa vào bà hai giúp đỡ, sau khi y rời đi thì bắt đầu đi vòng quanh tìm một ít công việc vệ sinh, quét tước... y miễn cưỡng làm việc để nuôi sống chính mình.

Tất cả cảm xúc bỗng dưng dâng trào trong lòng, Hoàng Hân Duật kim lòng không đậu hôn lên bờ môi luôn tái nhợt của Từ Cửu Kỷ, khoảnh khắc đôi môi khẽ chạm, hần ôm chặt lấy y.

“Ừm... Anh... Anh làm gì vậy!?”

Ngay khi đôi môi khẽ chạm vào, Từ Cửu Kỷ đầu tiên là kinh ngạc, tiếp theo liền chuyển thành phẫn nộ, tựa hồ tỉnh táo lại sau cơn thôi miên, y ra sức muốn đẩy Hoàng Hân Duật ra, nhưng giống như vài lần trước kia, bị hần khóa chặt trong ngực, y chưa bao giờ thuận lợi thoát ra được dù chỉ một lần.

Mà hứng lấy sự kháng cự của y, Hoàng Hân Duật mặc dù đã ngừng hôn y, nhưng đôi tay lại thủy chung vẫn cứ ôm chặt y.

Ngay khi lửa giận trong lòng Từ Cửu Kỷ đã đốt tới điểm cao nhất, trong miệng Hoàng Hân Duật lại đột nhiên bật ra một câu:

“Thật xin lỗi...”

Tuy rằng sắc mặt vẫn cứ như thường, tuy rằng là nhẹ giọng nói ra nhưng Từ Cửu Kỷ lần này lại nghe rất rõ ràng, người đàn ông như bạo quân trước mắt kia, người đàn ông luôn luôn chuyên quyền độc đoán kia thật sự nói thật xin lỗi, nhưng mà điều này sao có thể?

“... Sao lại... Đây, điều này sao có thể!”

Thừa dịp Hoàng Hân Duật thả lỏng lực đạo, Từ Cửu Kỷ dùng sức đẩy hắn ra, ngã ngò trên mặt đất thì thào nói.

Hắn như thế nào lại có thể nói với y thật xin lỗi chứ, hắn không phải cho tới bây giờ chưa từng cảm thấy bản thân làm sai gì sao? Hắn không phải vẫn đều cho rằng những việc mình làm luôn đúng sao? Như vậy... Sao có thể xuất hiện cái câu thật xin lỗi kia cơ chứ, đây là không thể... Điều này căn bản là không có khả năng xảy ra!

Đôi mắt dừng ở trên người Từ Cửu Kỷ đang bắt đầu chậm rãi hiện ra bi thương, lại nghe được y thấp giọng nói ra sự kinh hoàng, Hoàng Hân Duật không khỏi cũng chìm vào cơn trầm mặc.

Chỉ thấy ánh mắt sâu thẳm của hắn nhìn thẳng vào Từ Cửu Kỷ, sau một hồi lâu mới lại mở miệng nói:

“Đây là em nên nhận được.”

“Sao có thể... Anh rốt cuộc suy nghĩ cái gì? Anh lại muốn làm cái gì? Vô duyên vô cớ đột nhiên đối xử tốt với tôi như vậy... Điều này sao có thể...”

Bị lời hắn nói đảo loạn tất cả tâm tư, Từ Cửu Kỷ quả thực không thể tự hỏi rốt cuộc có nên hay không nên tin tưởng lời nói của hắn!

“Tựa như tôi đã nói, đây là em xứng đáng nhận được, cho dù là lời xin lỗi hay là những thứ khác...”

“Sao có thể!”

Từ Cửu Kỷ bất thành linh gào lên, nhất thời đánh gãy câu nói của Hoàng Hân Duật, cũng muốn vặn hỏi trái tim đang dần trầm luân của bản thân y.

“Anh nghĩ rằng tôi còn có thể tin tưởng lời anh nói sao?”

“Tin hay không đều tùy em, tôi chỉ làm chuyện tôi muốn làm, tôi nên làm, nếu em không tin —— vậy em có thể chậm rãi mà nhìn, ở lại bên tôi chậm rãi mà xem, cho đến khi em tin tưởng mới thôi.”

Không có từ ngữ đặc biệt hoa lệ, không hề có nửa phần biểu hiện sự giả dối, Hoàng Hân Duật chỉ là thân nhiên, bình tĩnh nói ra câu trả lời tựa như một lời thề của hân.

“Nói vậy... Anh căn bản là nói hưu nói vượn...”

Giọng nói run rẩy, tầm mắt dao động, Từ Cửu Kỷ cảm giác tim mình đập giống như trống trận vậy, suy nghĩ trong đầu rối loạn giống như có thiên quân vạn mã chạy như điên, làm cho y hoàn toàn không thể phán đoán lời Hoàng Hân Duật nói đến tốt cùng thật giả như thế nào, càng không thể hiểu rõ ở sâu trong nội tâm mình rốt cuộc chờ mong nghe được điều gì... Thật sự là lời nói dối của hân sao? Hay là chờ mong... Một lời nói thật?

“Tôi sẽ không tin tưởng anh, tôi sẽ không tin! Đây là lời nói dối, đây là âm mưu... Hết thấy cũng không là thật, hết thấy đều là anh cố ý làm ra... Tôi sẽ không tin... Tôi không thể tin tưởng...”

Đôi mắt tích đầy nước làm cho Từ Cửu Kỷ phải dùng hết mọi khí lực mới có thể ngăn cản nước mắt rơi xuống, gương mặt buồn rầu không ngừng lắc lắc đầu, cố gắng vứt tất cả những thứ đang sinh sôi trong lòng đi!

Y không thể tin tưởng, y thật sự không thể lại để cho bản thân yêu hân... Không được, không thể...

Nhưng mà không ngừng kháng cự Từ Cửu Kỷ lại hoàn toàn không nghĩ tới —— kỳ thật ngay từ lúc bắt đầu, căn bản y chưa từng buông tha cho cái chuyện yêu hân ...

Mắt thấy nước mắt Từ Cửu Kỷ bắt đầu chảy xuống, Hoàng Hân Duật duỗi cánh tay ra, kéo y vào trong lồng ngực, nhỏ giọng trấn an.

“Em không tin tưởng cũng không sao, chỉ cần nhìn, chỉ cần cảm nhận là tốt rồi, tôi sẽ cùng em, em không cần phải nghĩ gì hết...”

Tuy rằng vẻ mặt Hoàng Hân Duật vẫn cứ bình tĩnh lạnh lạnh, nhưng chất giọng vốn luôn trầm thấp giờ phút này lại có vẻ dịu dàng ôn hòa. Hân hoàn toàn không thêm để ý tới việc Từ Cửu Kỷ phủ nhận và kháng cự, vẫn tiếp tục nói:

“Tôi sẽ chờ em, chờ một ngày nào đó em nguyện ý đem lễ vật giao cho tôi, chờ một ngày nào đó em nguyện ý tin tưởng tôi.”

Sự ôn nhu của Hoàng Hân Duật có lẽ không rõ ràng, cũng có lẽ rất rõ, nhưng chỉ cần có một chút ôn nhu nho nhỏ như vậy lại như một làn nước ấm chậm chậm cuốn trôi đi hết những bất an, làm cho trong lòng Từ Cửu Kỷ dần cảm nhận được sự ấm áp và an bình.

Hai người bọn họ cứ như vậy yên lặng ôm nhau. Rất lâu sau đó, cũng không nói gì thêm nữa.

Cũng không biết đến tột cùng thời gian đã trôi qua bao lâu, khi Hoàng Hân Duật cảm giác được thiên hạ trong lồng ngực dừng động đập, hần mới nhẹ nhàng cử động.

Hần hơi nghiêng người thì phát hiện Từ Cửu Kỷ đã nhắm nghiền hai mắt, hô hấp vững vàng, Hoàng Hân Duật bất giác nở nụ cười.

Thế này xem như có tiến bộ đúng không? Y có thể nằm trong lòng hần mà ngủ.

Thả nhẹ động tác ôm người lên giường, Hoàng Hân Duật không tháo bàn tay đang níu lấy góc áo mình ra, cứ như vậy nằm xuống bên cạnh y, sau đó nhìn thấy Từ Cửu Kỷ vô thức nhích lại tựa vào người hần.

Khẽ kéo tấm chăn trùm lên cả hai, ngẫm lại hiện tại đã là mười hai giờ, ban đêm... thật đúng là lạnh hơn hần!

Nửa đêm, Từ Cửu Kỷ không biết vì sao đột nhiên tỉnh giấc, y không biết hiện tại là mấy giờ, cũng không biết tại sao mình lại ngủ đi, nhưng dựa vào xúc cảm dưới thân, y biết mình đang ngủ ở trên giường, hơn nữa dựa vào khí chất tản ra bên cạnh, nói không chừng người đang ngủ kế bên y chính là... Hoàng Hân Duật.

Hơi chút chần chờ quay đầu lại nhìn —— quả nhiên liền nhìn thấy Hoàng Hân Duật đang nằm ở bên cạnh y, mà một bàn tay còn thân mật đặt ở bên hông y.

Tin hay không tùy em, tôi chỉ làm chuyện muốn làm, tôi nên làm...

Em không tin tưởng cũng không sao, chỉ cần nhìn, chỉ cần cảm nhận là được rồi...

Đột nhiên nhớ tới những lời đêm nay hần đã nói, Từ Cửu Kỷ nhin không được cảm thấy thật bi ai.

Quả thật là đáng buồn, không nghĩ tới bản thân y mong ước nhiều năm như vậy, kỳ vọng hần có thể dành ra một chút ôn nhu để cho nguyện vọng của y trở thành sự thật, nhưng lúc có được chính mình lại không thể tin được, không dám nhận...

Nếu những lời này, Hoàng Hân Duật nói ra vào bốn năm trước, không! Chỉ cần hai năm trước nói với y, như vậy, nói không chừng khi đó y sẽ mừng rỡ như điên, vui sướng đến mức hoàn toàn mặc kệ hết thấy mọi chuyện từng xảy ra trên người y mà nhào vào vòng tay của hần!

Nhưng hiện tại... Dường như có chút chậm.

Khép hờ nhắm mắt, Từ Cửu Kỷ bất đắc dĩ thở dài.

Ngay lúc y không dám hy vọng xa vời về tình yêu của hấn, không dám tiếp tục hy vọng xa vời được hấn yêu thì hấn mới nói cho y nghe những lời này, thế thì bắt y phải chấp nhận như thế nào đây?

Theo thói quen che hai mắt lại, Từ Cửu Kỷ kiềm không được hốc mắt đỏ hoe.

Tôi sẽ chờ em, chờ ngày nào đó em nguyện ý đem lễ vật giao cho tôi...

Lễ vật... Bắt y đưa lễ vật cho hấn ra sao đây?

Trong hộp gấm kia cho tới bây giờ không hề là lễ vật gì cả, ở trong đó, chỉ là một trái tim thủy chung yêu hấn, si hấn, quyến luyến hấn nhiều năm của y mà thôi!

Sau cái ngày bốn năm trước hấn không hỏi gì mà đã định tội cho y. Vào cái ngày bốn năm sau hấn không thêm liếc mắt một cái đã cho y một phát súng, trái tim kia sớm đã vụn vỡ không tài nào khôi phục, vậy thì y sao có thể giao tặng cho hấn, giao bằng cách nào đây?

Từng nghĩ rằng yêu hấn, là chờ đợi cả đời; từng thừa nhận yêu hấn, là vực thẳm tuyệt vọng sâu nhất, nhưng hiện giờ yêu hấn, lại nghiêm nhiên biến thành tầng địa ngục đáng sợ nhất của y...

Yêu Hoàng Hân Duật, y vẫn không muốn đổi mặt cũng không nguyện đổi mặt, nhưng mỗi lần chỉ cần nhìn thấy hấn, ở sâu trong nội tâm sẽ vang lên giọng nói không ngừng nhắc nhở y, mi yêu hấn, mi yêu hấn, thậm chí sau khi cảm giác được hấn càng ngày càng trở nên dịu dàng ôn hòa, bản thân lại hoàn toàn không thể ngăn cản tình yêu dưới đáy lòng giống như ma chú thảo chạy ra!

Nhưng mà tình cảm dành cho hấn càng sâu sắc theo từng ngày, thì sợ hãi cũng theo đó mà tăng lên, tựa như có ánh nắng sẽ có bóng râm, có sáng thì sẽ có tối vậy, tình cảm dành cho hấn càng sâu đậm, sợ hãi đối với hấn càng thêm sâu.

Tin hay không tin, nhận hay không nhận, kỳ thật hết thảy đã sớm không còn là chuyện y có thể khống chế được!

Ngay lập tức, Từ Cửu Kỷ rút cuộc đã hiểu được, trái tim của y, kỳ thật ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Hân Duật, ngay thời khắc dưới tàng cây anh đào bị hấn giữ chặt —— đã không hề thuộc về y nữa rồi.

Khàn khàn cười thầm, Từ Cửu Kỷ cảm giác được nơi kẽ tay y đang che hai mắt lại đã thấm đẫm nước mắt.

Y mệt chết đi, thật sự mệt muốn chết rồi! Trải qua gần mười năm yêu hận thật sự làm cho y cảm thấy mệt mỏi.

Y từng rất yêu hấn, cũng từng rất hận hấn, nhưng hiện tại, có được đoạn thời gian ôn nhu và trả giá của

hắn, y cảm thấy được đã quá đủ rồi.

Tuy rằng Hoàng Hân Duật từng tàn khốc đối đãi y, nhưng lần này, hắn không nói gì mà thân thiết với y, cùng với sự lặng yên che chở của hắn cũng đã cũng đủ tiêu tan hết oán hận, cũng làm cho y hiểu ra nhiều năm qua bản thân đã chờ, đã cầu là gì.

Ngay khoảnh khắc y đi theo hắn rời khỏi nhà, y cầu cũng chỉ là một chút quan tâm của hắn. Rồi khi bị đuổi ra Hoàng gia cho đến nay, y chờ cũng chỉ là một câu xin lỗi cùng tin tưởng, về phần trái tim của hắn... Kỳ thật rất lâu trước kia y cũng đã không dám hy vọng xa vời, chỉ là chính y vẫn luôn không hiểu được mà thôi.

Cho nên giờ phút này, khi những điều y cầu, y chờ đều đã đồng thời có được, y thật sự cảm thấy quá đủ rồi.

Cuối cùng y cũng có thể không hận hắn mà toàn tâm yêu hắn, cuối cùng y có thể vứt bỏ quá khứ bi thảm một lần nữa bắt đầu lại.

Có thể thật sự yêu một người thật sâu đậm là một chuyện vô cùng hạnh phúc, từ trong nội tâm của y cảm nhận được.

Bởi vì khi bạn yêu một người, một chút thỏa mãn có thể lấp đầy mọi khe hở của trái tim cho nên cho dù người bạn yêu không ở bên cạnh... Bạn cũng có thể hạnh phúc mà sống sót.

Buông tay, Từ Cửu Kỷ nhẹ nhàng gỡ cánh tay trên lưng ra, chậm rãi ngồi dậy, mặt y đầy nước mắt lặng nhìn Hoàng Hân Duật vẫn đang say ngủ bên cạnh, nỉ non nói:

“Cám ơn sự chăm sóc của anh mấy ngày nay, cuối cùng tôi đã có thể... giải thoát rồi. Tôi cũng không biết hóa ra chính mình đã sớm chìm vào trong lốc xoáy hận thù, cho tới bây giờ đã không còn bất cứ oán hận nào với anh nữa, tôi mới hiểu được bản thân sao lại thống khổ, a... Nên cám ơn anh, nhưng hãy tha thứ cho tôi... Tha thứ tôi không có cách nào giáp mặt nói với anh, bởi vì tôi, tôi vẫn còn...”

Đột nhiên tiếng nói nhỏ đi làm cho người ta cơ hồ không thể nghe rõ những tiếng cuối cùng của Từ Cửu Kỷ, tiếp theo chỉ thấy y vươn tay dường như muốn chạm vào Hoàng Hân Duật, nhưng ngay khi sắp chạm tới y lại dừng lại. Y kinh ngạc nhìn hắn sau một lúc lâu, sau đó mới nói tiếp:

“... Tôi sẽ vĩnh viễn nhớ rõ anh... Cho dù rời xa anh, tôi cũng sẽ không quên. Cho nên hy vọng anh hãy quên đi... Sớm quên đi chuyện Mạc Quân Trinh, một lần nữa bắt đầu lại. Chỉ cần có thể thật lòng yêu một người khác, tôi tin rằng anh nhất định có thể cảm nhận được hạnh phúc, tôi sẽ... cầu nguyện cho anh được hạnh phúc, bảo trọng.”

Rất khẽ khàng di chuyển thân thể xuống giường, Từ Cửu Kỷ lau đi hết những giọt nước mắt trên mặt, sau đó lặng lẽ đi đến phía cửa phòng. Ngay lúc cửa mở ra, y bất giác dừng chân, có chút quyến luyến thâm muốn quay đầu lại nhìn Hoàng Hân Duật thêm một lần, nhưng cuối cùng vẫn không quay đầu mà khép cửa

phòng lại.

Cửa đóng lại sau một lát, vốn đang say ngủ trên giường Hoàng Hân Duật lại đột nhiên mở ra mắt ra nhìn chăm chăm phía cánh cửa, hồi tưởng lại những lời mới vừa rồi Từ Cửu Kỳ đã nói, khuôn mặt anh tuần không khỏi trở nên âm trầm.

Bởi vì tôi, tôi vẫn còn... yêu anh...

Tôi sẽ... cầu nguyện cho anh được hạnh phúc...

Nhớ tới lời yêu gần như không tiếng động của Từ Cửu Kỳ, bên môi Hoàng Hân Duật bắt giác cong lên một tia cười lạnh.

Yêu tôi sao phải rời khỏi tôi, còn cầu nguyện cho tôi được hạnh phúc?

Cửu Kỳ, là em cho đến nay vẫn không tin vào tình cảm của tôi, hay là em thật sự tự ti đến mức ngay cả tin tưởng cũng không dám vậy hả?

Tao nhả ngòi dây, Hoàng Hân Duật không nói hai lời trực tiếp bấm điện thoại dặn dò gì đó, sau đó theo thói quen đốt một điếu thuốc.

Cửu Kỳ à, tôi sớm đã nói, đời này em chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi, với lại sau khi tôi xác định mình đã yêu em, em cảm thấy... tôi sẽ tái phạm lỗi lầm thêm một lần nữa sao?

Khẽ gợn lên một mặt cười không rõ hàm xúc, Hoàng Hân Duật không nói một câu yên lặng hút thuốc, chờ đợi thời gian trôi qua.

50. Quyển 2 - Chương 46

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

Trên đời này vốn không có nơi thuộc về tôi...

Tập tễnh lê từng bước chân nặng nề, Từ Cửu Kỷ chậm rãi đi tới quầy tiếp tân của khách sạn, vừa định tiếp tục đi về phía cửa lớn thì quản lý trực đêm đã đi tới, khách khí hỏi:

“Thưa ngài, xin hỏi hiện tại ngài muốn rời khỏi đây sao?”

Hơi đề phòng nhìn vị quản lý kia, Từ Cửu Kỷ có chút không rõ dụng ý trong câu hỏi của anh ta, bởi vậy đơn giản ngậm miệng không đáp.

Nhìn thấy biểu tình cứng ngắc của Từ Cửu Kỷ, người quản lý hòa hoãn tươi cười, giải thích: “Thưa ngài, ngài không cần khẩn trương, sở dĩ tôi hỏi như vậy là bởi vì nếu hiện tại ngài muốn đi ngay, chúng tôi có thể giúp ngài kêu taxi.”

“Taxi...”

Nghe được lời đề nghị của vị quản lý kia, Từ Cửu Kỷ đã động tâm, dù sao hiện tại đã là nửa đêm, các cửa hàng bên ngoài đều đã tắt đèn nghỉ ngơi, có thể đoán được hiện giờ thời gian đại khái đã trễ tới mức ngay cả xe bus cũng không còn, hơn nữa chỗ ở lúc trước của y cách nơi này quá xa, đi bộ thì không biết phải đi bao lâu, càng không nói đến đôi chân thua hẳn người thường của y.

Cho nên, nếu thực sự được ngồi taxi, vậy thì thật sự là quá tốt! Chỉ là...

“Nhưng mà... Tôi, tôi đã quên mang tiền...” Tuy biết lý do này có chút buồn cười, nhưng trừ điều này ra, y thật sự không ra lý do nào khác nữa.

“Điều này xin ngài chớ lo, phí taxi sẽ được tính khi ngài trả phòng, cho nên hiện tại không cần phải trả tiền.”

Không hề tỏ ra nghi ngờ trước lý do y đưa ra, cũng không bày ra một chút khinh thường nào, người quản lý vẫn là vẻ mặt khách khí, lễ độ.

“Anh... Anh biết phòng tôi thuê là phòng nào à?”

“Vâng, bởi vì phòng ngài ở chính là phòng sang trọng nhất của khách sạn chúng tôi, cho nên chúng tôi đương nhiên biết số phòng của ngài.”

“Vậy thì...” Tuy rằng người quản lý nói quá hợp tình hợp lý, nhưng Từ Cửu Kỷ vẫn cứ không quá tin tưởng rằng mình lại có vận may tốt như vậy, vì vậy có vẻ có chút do dự.

Thấy thế, người quản lý chỉ mỉm cười, nói thẳng: “Xin ngài yên tâm, đây là sự phục vụ tri ân của khách sạn chúng tôi, nhất định sẽ giúp ngài kêu chiếc taxi an toàn nhất, ngài không cần lo lắng.”

Nghe đối phương đã nói đến như vậy, Từ Cửu Kỷ cũng không cự tuyệt nữa, đành phải khẽ gật đầu, nói:

“Vây phiền anh.”

Nghe vậy, vị quản lí lập tức liền mời y ngồi xuống sofa đợi, sau đó nhanh chóng gọi điện thoại.

Không bao lâu sau, taxi đã tới cửa khách sạn, quản lí kính cẩn đưa Từ Cửu Kỷ lên xe, sau đó lại kêu thêm một chiếc taxi tới.

Quản lí xoay người đi vào khách sạn, mới bước vào đại sảnh, xa xa liền nhìn thấy Hoàng Hân Duật mặt không chút thay đổi tiêu sái đi lại đây.

“Xin chào ngài.”

“Ừ.”

Lạnh lùng đáp lại, Hoàng Hân Duật đối với sự khách sáo của vị quản lí kia cũng không có cảm giác gì, chỉ hỏi về chuyện hấn đã căn dặn.

“Người đâu?”

“Ấy, vừa rồi tôi đã đích thân đưa Từ tiên sinh lên taxi.”

“Ừ, vậy xe đâu?”

“Đã y như sự căn dặn của ngài, đang đậu bên ngoài.”

“Lái xe biết y muốn đi đâu không?” Không phản ứng nhiều, Hoàng Hân Duật bắt đầu đi về hướng cửa lớn.

“Vâng, đã đặc biệt dặn dò, lái xe đã biết Từ tiên sinh đi đến chỗ nào.”

“Tốt lắm, tối nay chúng tôi sẽ trở về, chìa khóa giao cho anh.” Trực tiếp đưa chìa khóa cho vị quản lí, Hoàng Hân Duật cũng liền bước lên xe rồi đi.

Ngồi taxi về lại chỗ ở mà đã vài tháng y không trở về, sau khi xuống taxi, Từ Cửu Kỷ đứng ở trước cây cầu thang nhỏ hẹp do dự một lúc lâu rồi cuối cùng mới chậm rãi bước lên cầu thang.

Từ Cửu Kỷ một bên gắt gao vịn chặt tay vịn chậm rãi đi lên trên, một bên nhịn không được suy tư, từ khi bị đưa đến bên cạnh Hoàng Hân Duật cho đến nay, tính ra cũng gần ba, bốn tháng rồi; ba, bốn tháng không trả tiền thuê nhà... Không biết chủ cho thuê nhà có đem phòng ở cho người khác thuê không nữa?

Nếu thật sự phòng đã bị người khác thuê, vậy... những vật dụng của y có còn hay không?

Tất cả những giấy tờ của y, tấm ảnh duy nhất y lưu trữ, cùng với số tiền y khổ cực tích cóp được... Có khi nào đều đã bị đánh mất rồi không?

Lo lắng nên bước chân cố gắng nhanh hơn, khi y bước đến bậc thang cuối cùng, nương theo ánh đèn u ám y nhìn thấy nơi trước kia y đã sống.

Tâm tình cứ mãi bất an, y chậm rãi bước đến gần căn phòng kia, vươn tay kéo cánh cửa đã đóng, lại phát hiện bị người ta khóa chặt, tâm tình của y nhất thời rớt xuống đáy vực.

Bị khóa? Chẳng lẽ... Chẳng lẽ thật sự đã bị người khác thuê?

Vậy... Vậy vật dụng của y đâu? Hết thấy mọi thứ của y đâu? Chẳng lẽ đều... Đã không còn?

Y đã rất vất vả mới có thể tìm được cơ hội để rời khỏi Hoàng Hân Duật, sao lại... Sao lại mất hết tất cả?

“Mở cửa! Xin hãy mở cửa ra! Cầu xin các người mà, xin mở cửa ra một chút thôi có được không?” Từ Cửu Kỷ còn chưa kịp nghĩ lại đã bắt đầu dùng sức liều mạng đập cửa.

“Anh à, chị à... Cầu xin các người, xin hãy mở cửa một chút thôi được không, mở cửa ra giùm tôi đi mà! Xin anh... Xin chị đó...”

Ngay khi y vẫn đang cố gắng đập cửa, cửa lại bỗng nhiên được mở ra từ bên trong.

Nhô đầu ra chính là một cậu nhóc thân hình cao lớn, nhưng tuổi còn khá nhỏ, vẻ mặt cậu ta còn buồn ngủ, nổi trận lôi đình mở miệng liền mắng:

“Là tên điên nào đã trê thế này còn gõ cửa vậy?”

Sau khi thấy Từ Cửu Kỷ đứng ở trước, lửa giận khó tan, chửi ầm lên:

“Anh có bị điên không, không biết đã trê rồi sao, người ta đang ngủ, ồn ào cái gì chứ, cút đi!”

“Từ từ!”

Mắt thấy cậu nhóc tựa hồ mắng xong muốn đóng cửa lại, Từ Cửu Kỳ liều mạng kéo ván cửa, vội vàng hỏi:

“Xin hỏi, xin hỏi những thứ bên trong phòng còn hay không? Đồ đạc trong đó vẫn còn chứ?”

“Cái gì vậy trời, tôi không biết, anh buông tay!” Cậu nhóc khó chịu muốn đóng cửa lại, lại vì Từ Cửu Kỳ kéo chặn nên chậm chạp không thể làm được.

“Không! Xin đợi một chút, tôi trước kia ở nơi này, những thứ kia là của tôi, xin hỏi có còn hay không? Có thể trả lại cho tôi không?”

Cố gắng muốn xin lại đồ, bởi vậy Từ Cửu Kỳ vô cùng kiên trì.

“Tôi đã nói không biết, anh điếc à, nghe không hiểu sao!” Tức giận gỡ ngón tay Từ Cửu Kỳ ra, cậu nhóc xem chừng đã rất khó chịu.

“Không phải, tôi chỉ có mấy thứ kia, xin nói cho tôi biết... Xin cậu nói cho tôi biết chúng nó rốt cuộc còn không được không?”

“A, không biết, phiền muốn chết!”

Gầm lên đầy giận dữ, cậu nhóc rốt cục thành công tháo tay Từ Cửu Kỳ ra, thậm chí còn hung hăng đẩy y một cái, sau đó trở mặt nhìn y bởi vì hai chân tàn tật mà không thể đứng vững té ngã trên đất.

“Chờ ——” Từ Cửu Kỳ chưa kịp nói hai chữ từ từ , cậu nhóc đã đóng cửa phòng lại, ngăn y ở bên ngoài.

Chật vật ngã ngổ trên mặt đất, giờ phút này trong đầu Từ Cửu Kỳ dị thường hỗn loạn, y không biết hiện tại nên phải làm sao đây, cũng không biết bản thân mình còn có thể làm được gì bây giờ.

Vốn tưởng rằng chỉ cần rời khỏi Hoàng Hân Duật trở lại nơi của mình, như vậy hết thấy... đều có thể trở lại bình thường, nhưng mà hiện tại... Y không còn chỗ để đi, thậm chí ngay cả vài món đồ duy nhất, mấy thứ kỉ niệm, tất cả cũng đều không còn nữa...

Tất cả... cứ như vậy biến mất, mãi không trở lại... đúng không?

Y hiện tại... Lại là trắng tay... Phải không?

Khóc không ra nước mắt... Trong lòng Từ Cửu Kỳ bỗng dưng cảm thấy vạn phần chua xót, cũng không biết vì sao, một giọt lệ y cũng không thể nặn ra, cũng chỉ có thể ngơ ngác ngồi đó, thất thần, ngây ngốc, mãi đến khi có người ngồi xổm xuống bên cạnh y, khoác chiếc áo ấm lên người y, y mới dùng vẻ mặt mờ mịt nhìn về phía người mới tới.

“Là anh...”

Vừa thấy người đến là Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỳ lại không thể hiểu rõ cái cảm giác đang nảy lên trong lòng mình lúc này là gì, trong lòng dường như có chút chua xót, có chút đau, có chút tức giận, có chút không cam lòng, nhưng... rồi lại có chút ủy khuất, một loại ủy khuất khi bị người ta khi dễ sau đó nhìn thấy một người đáng tin cậy.

Y thật sự cảm thấy nghi hoặc, nhưng trừ bỏ nghi hoặc ra lại càng cảm thấy kinh ngạc, y không rõ vì sao y lại có loại cảm giác này, rõ ràng y không hề tin tưởng Hoàng Hân Duật chút nào, thậm chí vẫn luôn cho rằng hắn sẽ lại thương tổn y, nhưng mà... giờ này phút này y lại không có cách nào phủ nhận sự tồn tại của loại cảm giác này trong lòng mình, điều này rốt cuộc là tại sao?

Chẳng lẽ... Y đã dần bắt tri bất giác cảm thấy yên tâm về Hoàng Hân Duật sao? Sao lại như vậy được...

Nhìn thấy vẻ mặt Từ Cửu Kỳ ảm đạm, nhớ tới tiếng quát mắng mới vừa rồi lúc vừa lên lầu nghe được, Hoàng Hân Duật ước chừng đoán được chuyện gì đã xảy ra, bất quá, hắn lại không hỏi gì nhiều, chỉ thản nhiên nhìn y, nói: “Đi thôi, cần phải trở về.”

“Nơi này... Là do anh làm đúng không?”

Tuy rằng biết rõ phòng ở bị cho người khác thuê là do mình lâu lắm không trở về, không trả tiền thuê nhà, nhưng Từ Cửu Kỳ lại vẫn nhịn không được hỏi như vậy, tại sao lại hỏi vậy thì ngay cả chính y cũng không biết.

Nghe thấy Từ Cửu Kỳ hỏi như vậy, trong lòng Hoàng Hân Duật nhất thời cảm thấy bức bối, rốt cuộc y xem hắn là loại người gì, ngay cả cái căn phòng rách nát này bị người khác thuê cũng trách hắn?

Nhưng khi hắn lại nhìn thấy sự mờ mịt trên gương mặt Từ Cửu Kỳ, lại nhịn không được nhói lòng, bởi vì y bây giờ, thoát nhìn giống như một đứa nhỏ bị mọi người vứt bỏ, không biết nên đi đâu về đâu, nhất là trong đôi mắt kia không che giấu được sự bất lực cùng nét bàng hoàng, hắn lúc trước cũng từng bắt gặp, vào cái ngày hắn dẫn y rời khỏi ngôi nhà kia, không biết vì sao, vẻ mặt y cũng hiện lên nét bàng hoàng giống như bây giờ...

Bất đắc dĩ thở dài, hắn nén cơn giận trong lòng xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Không liên quan đến tôi, tin hay không tùy em, đi thôi.”

“Đi?”

Không tự chủ lại cúi đầu, Từ Cửu Kỳ khó nén bi thương, cười khổ.

“A, phải đi đến nơi nào? Còn nơi nào... tôi có thể đi sao?”

Nhìn vết thương trên cổ tay mình, Từ Cửu Kỷ suy sụp thất thần thì thào hỏi: “Trên đời này vốn không có nơi thuộc về tôi... Cho dù là trước đây hay hiện tại, cho tới bây giờ tôi chưa từng biết an tâm là gì... Không có gì là thuộc về tôi, không có gì cả... Tôi đi thế nào được đây?”

“Tôi nói rồi, em sau này chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi.”

Không quản người con trai trước mắt có cần hẳn trả lời hay không, Hoàng Hân Duật nhú chặt hai hàng lông mày nhìn y, kiên quyết mà khẳng định nói ra.

“Cho dù em chấp nhận hay không, có nguyện ý hay không, Từ Cửu Kỷ em —— sau này cũng chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi, không được đi đâu cả.”

Nghे vậy, thân thể Từ Cửu Kỷ cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắ, vẻ mặt chua xót hỏi: “Tôi không có quyền được lựa chọn, đúng không?”

51. Quyển 2 - Chương 47

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Có lẽ em sẽ cảm thấy tôi rất ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, nhưng, tôi tình nguyện dùng thời gian cả đời để bù lại tự do mà em mất đi, cũng không muốn nhìn em giống như trước trước thống khổ mà sống.”

“Tôi nói rồi, em sau này chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi.”

Không quản người con trai trước mắt có cần hẳn trả lời hay không, Hoàng Hân Duật nhú chặt hai hàng lông mày nhìn y, kiên quyết mà khẳng định nói ra.

“Cho dù em chấp nhận hay không, có nguyện ý hay không, Từ Cửu Kỷ em —— sau này cũng chỉ có thể ở lại bên cạnh tôi, không được đi đâu cả.”

Nghе vậy, thân thể Từ Cửu Kỷ cứng đờ, một lát sau mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn hắ, vẻ mặt chua xót hỏi: “Tôi không có quyền được lựa chọn, đúng không?”

Nghе được trong lời nói của y ngập tràn bi ai cùng cam chịu, trong lòng Hoàng Hân Duật không khỏi cảm

thấy khó chịu, ngữ khí cũng bất giác mềm mại hơn hẳn.

“Nếu sự lựa chọn của em là trốn tránh lời trái tim nói mà nhất quyết rời khỏi tôi, vậy thì —— em thật sự không có quyền được lựa chọn.”

Sau khi nghe hắn trả lời, trong đầu Từ Cửu Kỳ bất chợt vang lên lời viện trưởng từng nói với y.

Những đứa trẻ bị đưa tới cô nhi viện vận mệnh đều không tốt, con cũng đừng kỳ vọng tương lai có thể thay đổi được gì...

Con hãy chấp nhận số mệnh đi, biết không?

Sau đó, bỗng nhiên y nở nụ cười, thê thê thăm thăm nở nụ cười.

“A, cho nên tôi... chỉ có thể nhận mệnh thôi... đúng hay không?”

“Không phải nhận mệnh, em chỉ cần lắng nghe trái tim của em... rốt cuộc muốn điều gì?” Về mặt Hoàng Hân Duật không có thay đổi gì lớn, nhưng ánh mắt lại có vẻ kiên định.

“Tôi... Muốn ư?” Khó nén mê man nhìn Hoàng Hân Duật, nhưng Từ Cửu Kỳ lại hoàn toàn không thể hiểu được ý hắn muốn nói?

“Em rõ ràng yêu tôi, còn muốn cầu nguyện cho tôi được hạnh phúc, như vậy, vì sao em phải đi?” Sát sao nắm chặt tất cả biến hóa của y vào trong mắt, Hoàng Hân Duật điềm tĩnh hỏi.

Đây, đây là trước khi đi y đã... Nhưng, nhưng hắn không phải đang ngủ sao? Sao lại có thể nghe được!?

Từ Cửu Kỳ kinh hãi trừng to mắt nhìn hắn, không tài nào hiểu được tại sao hắn lại có thể nghe những lời y nói, chẳng lẽ ——

“Anh, anh không ngủ!?”

“Cùng một sai lầm tôi sẽ không phạm phải lần thứ hai.”

Giọng điệu bình thản nói ra một câu như vậy, trong mắt Hoàng Hân Duật toát ra cường thế mãnh liệt.

“Nếu đã yêu em, tôi sao có thể lại cho em cơ hội rời khỏi tôi.”

“Anh, anh đang nói cái gì?”

Chợt nghe thấy hắn nói ra ba chữ đã yêu em, Từ Cửu Kỳ nhất thời hoàn toàn chết lặng, trong đầu không ngừng quanh quẩn từng chữ hắn vừa nói ra, trong miệng chỉ lặp đi lặp lại vài câu.

“Sao lại... sao lại có thể... Đây, điều này không có khả năng... Sao lại có thể...”

“Em tin cũng được, không tin cũng thế, tóm lại tôi không có khả năng thả em đi, trừ bỏ ở bên cạnh tôi, em không thể đi đâu nữa hết.”

Không nhìn y đang khiếp sợ xen lẫn kinh ngạc, Hoàng Hân Duật nhẹ nhàng kéo y dậy, lặng im mặc áo khoác vào cho y, sau mới lại mở miệng nói:

“Bên cạnh tôi chính là nơi chốn thuộc về em, chỉ cần em muốn, tôi sẽ cho em tất cả, nhưng đổi lại, tôi muốn vị trí trong tim em.”

“Tôi, trái tim... của tôi?”

Bị Hoàng Hân Duật mệnh lệnh và yêu cầu, cùng với động tác quá mức ôn nhu của hắn, Từ Cửu Kỳ chỉ có thể dờ dẫm mặc hắn kéo dậy, khoác áo vào.

“Em muốn một nơi có thể an tâm, tôi cho em; em muốn một nơi thuộc về em, tôi cũng cho em; nhưng hãy nhớ kỹ, Cửu Kỳ, từ nay về sau, tất cả tất cả của em... đều chỉ có thể là của tôi.”

Ngữ điệu không để cho bất cứ sự phản bác nào tồn tại, ánh mắt nóng rực như nói rõ cho Từ Cửu Kỳ biết, hắn muốn, là toàn bộ của y.

“Em có thể tự do làm những gì em muốn làm, em cũng có thể tùy ý đi bất cứ đâu mà em muốn, tôi sẽ không can thiệp, lại càng không ngăn cản, nhưng điều kiện tiên quyết là —— bên cạnh em phải có tôi, trái tim của em cũng chỉ có thể có tôi!”

Nghe lời tuyên cáo gần như bá đạo của hắn, trong lòng Từ Cửu Kỳ lại hoàn toàn không có chút vui sướng hay mừng rỡ gì hết, chỉ cảm thấy một cơn sóng sợ hãi đang ồ ạt tràn đến, dữ dội tới mức khiến y hoàn toàn không thể ngăn chặn, dùng tốc độ sét đánh ngầm xâm chiếm hết tất cả suy nghĩ và lý trí của y.

Từ Cửu Kỳ kinh ngạc không thôi nhìn Hoàng Hân Duật đang vạn phần kiên quyết trước mắt, hoàn toàn không rõ vì sao hắn phải nói như vậy, hắn không phải yêu Mạc Quân Trình sao? Trong lòng hắn rõ ràng còn yêu Mạc Quân Trình không phải sao, vì sao... Vì sao lại đột nhiên nói với y những lời này?

Vì sao lại xảy ra một chuyện hoang đường khó ngờ như vậy? Chuyện này rốt cuộc là làm sao vậy? Hắn đang không bình thường? Hay là... Hết thấy đều chỉ là ảo giác của y, là bởi vì y quá yêu hắn nên sinh ra ảo

giác?

“A, tôi... tôi nhất định là điên rồi, tôi, nhất định là bởi vì quá lạnh... Chuyện này, chuyện này không phải là sự thật... Điều này không thể nào... Đây... Đây là ảo giác của tôi... Đúng không?”

Cánh tay run rẩy siết chặt ống tay áo Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỳ che giấu không được sợ hãi hoang mang trong lòng, mặt y trắng bệch, hai tròng mắt kinh hoàng bất an nhìn thẳng vào người đàn ông trước mặt, như muốn từ trong miệng hắn nghe được một chút gì đó để chống đỡ niềm tin của bản thân.

“Tôi nhất định... Tôi nhất định là bởi vì đã bị đả kích quá lớn cho nên mới sinh ra ảo giác... Đây... Điều này không có khả năng là thật... Không phải... Anh, anh không hề nói gì hết... Anh căn bản... Căn bản không hề mở miệng ra... Đúng hay không? Đúng hay không?”

Nhìn thấy sự sợ hãi cùng kinh hoàng của y, Hoàng Hân Duật nhin không được càng thêm đau lòng, hắn cầm chặt bàn tay đang siết lấy ống tay áo của hắn, đau lòng không thôi nhìn y, không chút do dự nói:

“Tôi nói —— những gì em vừa mới nghe thấy đều là sự thật, là chính miệng tôi nói, không phải ảo giác gì cả.”

Giữa giụa muốn thoát khỏi bàn tay của hắn, Từ Cửu Kỳ không cách nào tin tưởng, điên cuồng lắc đầu, khiếp đảm lại phủ nhận lời hắn nói.

“... Không, không đúng... Không có khả năng... Bằng không... Bằng không đây là trò chơi mới của anh, thủ đoạn mới đúng không? Bởi vì tôi tự tiện trốn đi, cho nên anh cố ý trừng phạt tôi, đây là thủ đoạn anh dùng để đối phó tôi... Có phải hay không... Đây là anh vì muốn đối phó tôi nên mới cố ý nghĩ ra phương pháp này, phải không? Đúng vậy đi!”

Chưa từ bỏ ý định lại ngẩng đầu nhìn hắn, trong lòng Từ Cửu Kỳ tràn đầy hỗn loạn, thầm nghĩ dựa vào mặt hắn, mắt hắn để chứng minh tất cả mọi thứ diễn ra này giờ đều là giả, chứng minh Hoàng Hân Duật căn bản không yêu y, chứng minh lời hắn nói đều là âm mưu, chỉ cần nhìn vào mắt hắn sẽ biết, trong mắt hắn nhất định ngập tràn khinh thường và oán hận với y, vẻ mặt của hắn cũng nhất định giống như trước, lộ vẻ không kiên nhẫn cùng chán ghét dành cho y, Từ Cửu Kỳ nghĩ rằng nhất định là vậy.

Nhưng, ngay khi hai người bốn mắt giao nhau, y lại nhìn thấy trong mắt Hoàng Hân Duật là sự chân thật và kiên quyết, tuy rằng sắc mặt vẫn là thập phần khó coi, nhưng không phải phiền chán hay thống hận, mà là một loại khác vẻ mặt... dị thường nghiêm túc.

“Sao lại có thể... Điều này sao có thể... Không có khả năng, anh sao có thể... Sao lại có thể...”

Không dám tin muốn đẩy hắn ra, hốc mắt Từ Cửu Kỳ nhin không được lại cay nồng, hơi nước nhanh chóng tích tụ lại.

“Anh rõ ràng... Người anh yêu là Mạc Quân Trình... Là Mạc Quân Trình, tôi biết mà, anh yêu anh ta... Là anh ta... Tôi biết hết, không có khả năng... Không có khả năng...”

Lời chưa kịp nói xong thì nước mắt đã bao phủ khắp mặt, giờ phút này Từ Cửu Kỳ căn bản không thể khắc chế hành động yếu đuối của bản thân, có được tình yêu của hần vẫn luôn là hy vọng từ trước đến nay của y, không cách nào ngăn lại, đồng thời, cũng là mong ước mà y không dám hy vọng xa vời.

Nhưng hiện tại... Khi y đã nhận định nguyện vọng kia vĩnh viễn sẽ không trở thành sự thật, hần lại đột nhiên nói những câu yêu y, muốn y!? Điều này... Bất y phải tin như thế nào? Muốn y tin tưởng thế nào được!

Nhìn thấy nước mắt của Từ Cửu Kỳ, cảm xúc trong lòng Hoàng Hân Duật nhất thời ngổn ngang trăm mối, không ngừng đau lòng thương tiếc, lại hối hận khôn cùng.

Hần không biết phải thống khổ bao nhiêu, tuyệt vọng thế nào mới có thể tích lũy thành như vậy, ngay cả tin tưởng cũng không dám, hần cũng không biết phải bao nhiêu thương tổn bao nhiêu bi ai mới có thể khiến cho một người biến thành như thế này, hạnh phúc đưa đến trước mặt cũng không dám nhận. Nhưng khi nhìn thấy bộ dạng người trước mặt thương tâm muốn chết, hần thật sự nhịn không được tự hỏi bản thân, hần phải chăng đã thương tổn y quá nhiều, cô phụ y quá lâu, cho nên mới biến y thành ra như bây giờ, tình nguyện lừa chính mình hết thảy đều là giả dối, cũng không dám tin vào tình yêu hần giao ra...

“Thật xin lỗi, là tôi tổn thương em quá nhiều, thật lòng xin lỗi em...” Nhịn không được ôm người kia vào trong lòng, trên mặt Hoàng Hân Duật tràn ngập yêu thương và kiên quyết.

“... Ô... Tôi... Không tin... Ô... Anh... Quân Trình...”

Tiếng nức nở đứt quãng không ngừng truyền ra trước ngực Hoàng Hân Duật, một câu vốn rất đầy đủ đã bị đập vỡ thành từng mảnh nhỏ trong tiếng khóc của Từ Cửu Kỳ, nhưng Hoàng Hân Duật vẫn có thể hiểu được ý của y từ những câu chữ mơ hồ kia, hiểu y muốn nói gì, y để ý điều gì.

Quân Trình... Cái tên làm cho hần bị tổn thương nặng nề nhất, cũng là cái tên mà vĩnh viễn khó thể tiêu tan với hần.

“Đúng vậy, tâm trí tôi vẫn còn yêu Quân Trình.”

Lại nhắc tới cái tên này, trong Hoàng Hân Duật vẫn khó nén sự thống khổ.

“Có lẽ, mãi cho đến sau này, tôi cũng vẫn tiếp tục yêu người ấy.”

Cảm giác được Từ Cửu Kỳ lúc nghe đến câu này thân thể càng thêm cứng ngắc, Hoàng Hân Duật nhịn không được vươn tay xoa nhẹ lưng y, không tiếng động vỗ về, trấn an.

“Nhưng mà..... Cho dù yêu Quân Trình, cũng không phải là toàn bộ.”

Dừng động tác trên tay lại, Hoàng Hân Duật không để ý Từ Cửu Kỷ phản kháng, bắt y phải ngẩng đầu lên nhìn mình, sau đó mới nói tiếp:

“Cho dù em tin hay không tin, lúc ở bên cạnh em, tôi chưa từng nhớ tới Quân Trình, cho dù bị chọc giận đến mức muốn bóp chết em... Tôi vẫn chỉ nghĩ đến em.”

Hai mắt nhắm lệ nhìn gương mặt vẫn luôn nghiêm túc của Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ không biết vì sao cứ cảm thấy giọng nói của hắn thật quá đổi ôn nhu.

“Quân Trình trước khi chết nói cho tôi biết, nói tôi căn bản không hiểu yêu là gì, tôi không biết cậu ấy nói đúng hay không, tôi cũng không biết tôi hiểu hay không, nhưng tôi vẫn muốn nói với em, rằng tôi cảm giác được tôi yêu em.”

Nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt Từ Cửu Kỷ, sắc mặt Hoàng Hân Duật tuy rằng không có chút thay đổi nào, nhưng trong mắt hắn lại mơ hồ hiện ra vẻ yêu say đắm cùng với tính độc chiếm bá đạo.

“Cho nên, dù cho em có tin hay không, dù cho em chấp nhận hay không, tôi nhất định đều sẽ giữ em lại, cho dù sẽ làm cho em thống khổ, cho dù em thủy chung không thể tin, tôi cũng muốn giữ em ở lại bên cạnh tôi... Bởi vì đây chính là cách tôi yêu một người.”

Bất ngờ ôm lấy y, Hoàng Hân Duật không để ý tới Từ Cửu Kỷ không được tự nhiên mà giãy giụa, gắt gao khóa chặt y vào trong ngực, đôi mắt trầm ổn chống lại cặp mắt càng ngày càng thêm mờ mịt vô thố, tầm mắt giằng co nhau, không tiếng động truyền cho nhau những thông tin mà không người thứ ba nào biết được, mãi sau một lúc lâu, Hoàng Hân Duật mới lại mở miệng nói:

“Có lẽ em sẽ cảm thấy tôi rất ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân, nhưng tôi tình nguyện dùng thời gian cả đời để bù lại tự do mà em mất đi, cũng không muốn nhìn em giống như trước thống khổ mà sống.”

Nghe vậy, hốc mắt Từ Cửu Kỷ nhịn không được lại đỏ hoe, từng dòng nước mắt lần thứ hai tuôn rơi, y vội cúi đầu giấu đi sự yếu đuối trong mắt, nhưng bàn tay không tự giác nắm chặt lấy áo Hoàng Hân Duật đã tiết lộ những đắng cay, chua xót trong lòng y.

Mất thấy y lẩn trốn, Hoàng Hân Duật cũng không nói gì nữa, những gì muốn nói, nên nói, hắn đều đã nói ra, bất luận Từ Cửu Kỷ có tiếp nhận hay không, kết quả, đều sớm đã định.

Hắn sẽ không buông tha Từ Cửu Kỷ, cũng sẽ không để cho y rời đi, cho dù y không yêu hắn, cho dù y không tự nguyện ở lại, giữa hai người bọn họ kết cục đều chỉ có một —— đó là vĩnh viễn phải ở bên nhau!

Đây là điều hắn muốn, cũng là điều mà hắn tuyệt không nhượng bộ.

Hoàng Hân Duật trầm mặc ôm Từ Cửu Kỷ chậm rãi đi xuống lầu, vừa rồi khi hắn tới đây, đã đặc biệt dặn dò tài xế taxi đợi ở dưới lầu một chút, bởi vậy hắn nghĩ rằng giờ này taxi hắn là đang ở tại chỗ chờ mới đúng, nào ngờ khi hắn đẩy cánh cửa làm bằng tấm ván gỗ mục nát ra, nhìn thấy không phải là chiếc taxi màu vàng bắt mắt, cũng không phải là người tài xế trung niên, mà là —— Tiểu Lưu?

Chính là Tiểu Lưu vốn nên ở đại trạch Hoàng gia ở Đài Bắc an ổn nghỉ ngơi, Tiểu Lưu mà hắn cố ý an bài cho Từ Cửu Kỷ, chuyên phụ trách chăm lo cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của y, cũng là thủ hạ của hắn!?

52. Quyển 2 - Chương 48

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Ngăn cản không được thì cùng chết, chắc gì đó không phải là một loại hạnh phúc.”

Hoàng Hân Duật trầm mặc ôm Từ Cửu Kỷ chậm rãi đi xuống lầu, vừa rồi khi hắn tới đây, đã đặc biệt dặn dò tài xế taxi đợi ở dưới lầu một chút, bởi vậy hắn nghĩ rằng giờ này taxi hắn là đang ở tại chỗ chờ mới đúng, nào ngờ khi hắn đẩy cánh cửa làm bằng tấm ván gỗ mục nát ra, nhìn thấy không phải là chiếc taxi màu vàng bắt mắt, cũng không phải là người tài xế trung niên, mà là —— Tiểu Lưu?

Lại xác nhận mình không có nhìn lầm, kẻ trước mắt đang khẽ mỉm cười, bộ dạng đoan chính cung kính đứng ở ngoài cửa cách khoảng mười bước chân chờ hắn, đích xác chính là Tiểu Lưu vốn nên ở đại trạch Hoàng gia ở Đài Bắc an ổn nghỉ ngơi; Tiểu Lưu mà hắn cố ý an bài cho Từ Cửu Kỷ, chuyên phụ trách chăm lo cuộc sống sinh hoạt hằng ngày của y, cũng là thủ hạ của hắn!?

Lạnh lùng nhìn người trước mặt, trong mắt Hoàng Hân Duật hiện rõ sự đề phòng dò xét, hắn lặng yên nhẹ nhàng thả Từ Cửu Kỷ xuống, để y đứng sau lưng mình, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Mày là ai?” Không chút quanh co lòng vòng, Hoàng Hân Duật mở miệng liền hỏi thẳng.

Xem ra lần này hắn thật sự bị chuyện của Từ Cửu Kỷ làm phân tán đi lực chú ý khá nhiều, nếu không sao ngay cả chuyện người đàn ông trước mắt ngụy trang cũng chưa từng chú ý tới.

Nghe vậy, nếp nhăn khi cười trên mặt Tiểu Lưu càng sâu thêm, vẫn là bộ dạng cung kính đáp lời: “A... Chủ tử, ngài đang nói đùa đấy à, sao lại hỏi tôi là ai chứ, tôi là Tiểu Lưu, là người ngài cố ý sai khiến tới chăm sóc cho Từ tiên sinh đây mà.”

“Vậy sao?” Ánh nhìn khiến kẻ khác cảm thấy rùng mình gắt gao nhìn chăm chú hấn ta, nét mặt Hoàng Hân Duật chưa từng thay đổi.

“Đúng vậy.” Nụ cười mỉm trên mặt chưa từng biến mất, người đàn ông vẫn trấn định như cũ.

Nhìn thấy bộ dạng tươi cười kia, trong lòng Hoàng Hân Duật biết đối phương tất có mười phần nắm chắc chế phục được hấn mới có thể không hề sợ hãi như thế, lập tức không dấu vết lặng lẽ ẩn nút trong người mình gửi tin đi, sau đó vẫn dùng thái độ lãnh ngạo mở miệng, trong lòng lại âm thầm tính toán xem đối phương đến tốt cùng có ý đồ gì, mà hấn nên làm như thế nào mới có thể bảo vệ Từ Cửu Kỳ chu toàn.

“Có lẽ vỏ ngoài của mày thật sự là Tiểu Lưu, hơn nữa mày cũng đang cố che giấu, nhưng nếu là ánh mắt của một đàn em mà nói... thì ánh mắt đó của mày quá mức sắc bén?”

Hơi dừng lại một chút, Tiểu Lưu mới lại cười nói: “A, tôi biết không dễ dàng gì mà lừa gạt được anh, bất quá... vận may của tôi tựa hồ cũng không tồi không phải sao, có thể ở bên cạnh chủ nhân Hoàng gia nghỉ ngơi một thời gian.”

Sắc giọng nói, trong mắt lộ ra sát ý lạnh thấu xương, Hoàng Hân Duật không có chút hứng thú gì với lời tự ca ngợi bản thân của hấn ta.

“Không cần khoe khoang nữa, mày rốt cuộc là ai, ngăn tao lại làm gì?”

“A... Nếu Hoàng tiên sinh đã hỏi như vậy, tôi đây đành phải nói thẳng vậy.”

Mỉm cười, nét mặt Tiểu Lưu biến đổi ngay tức thì, không còn nguy trang cung kính, khờ khạo chất phác như ban đầu nữa, ngược lại thay vào đó là vẻ tự phụ, thông dong.

“Kỳ thật tôi cũng không tính làm gì hết, chỉ là muốn mời Từ tiên sinh theo tôi về để tôi chiêu đãi vài hôm, trừ việc đó ra, tuyệt đối không có ý muốn đối nghịch với Hoàng tiên sinh hay Hoàng gia.”

Từ, Từ tiên sinh!? Đây... Là chỉ y sao? Được che chắn ở phía sau, Từ Cửu Kỳ chợt nghe thấy lời Tiểu Lưu nói không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Dựa vào hành động của Hoàng Hân Duật mà nói, xem ra, người đàn ông giả dạng Tiểu Lưu này tám chín phần mười hấn cũng một nhân vật lớn, mà với tính cách của Hoàng Hân Duật cùng với tiền tài quyền thế của Hoàng gia thì có kết thù kết oán cũng không phải là không có khả năng, nếu bởi vì vậy mà tìm tới cửa cũng không mấy kỳ quái, chỉ là... sao lại đột nhiên lôi y vào chuyện này?

Là y từng đắc tội người này sao, hay là gần đây y đã tỏ vẻ căm phẫn trước mặt người đàn ông này? Tại sao một chút ẩn tượng cũng đều không có!

Đang lúc Từ Cửu Kỳ còn đang buồn rầu là lúc Hoàng Hân Duật cũng đã đoán ra ý đồ của hắn ta, dựa vào tính tình của Từ Cửu Kỳ cùng với cuộc sống của y mấy năm nay theo lời Trạh báo cáo thì Từ Cửu Kỳ không thể nào gây thù kết oán với ai, như vậy khả năng duy nhất chỉ có thể là...

“Mày muốn dùng Cửu Kỳ để uy hiếp tao?”

Lạnh lùng phun ra một câu như vậy, sát ý trong mắt Hoàng Hân Duật cực kỳ sắc bén.

“Không muốn đối đầu trực tiếp với tao hoặc Hoàng gia, lại muốn dùng Cửu Kỳ để uy hiếp tao, mày... Do ai phải đến?”

Đối với câu hỏi của hắn, người đàn ông không có trả lời chỉ cau mày chống đỡ.

“Mày nói mày không tính đối nghịch với tao hoặc Hoàng gia, nhưng muốn đàm phán thì không thể, mà nếu ra tay với tao chẳng khác nào là tuyên chiến với Hoàng gia, cho nên mày mới đánh chủ ý lên người Cửu Kỳ, muốn mang y đi... Đúng vậy đi.”

Ngữ khí khẳng định, thần thái chắc chắn, dựa vào thái độ không chút nghi vấn, không chút băn khoăn của Hoàng Hân Duật kia, trong lòng người đàn ông biết hắn đã biết mục đích của mình, nhưng vẫn hào phóng cười nói:

“A, xem ra Hoàng tiên sinh tựa hồ đã đoán được mục đích của tôi, như vậy... Không biết anh có thể giơ cao đánh khẽ, để cho tôi mang người về báo cáo kết quả công tác hay không? Tôi cam đoan tuyệt không động đến một cọng tóc gáy của Từ tiên sinh, chỉ cần anh đáp ứng điều kiện của chúng tôi, Từ tiên sinh nhất định có thể hoàn hảo như lúc ban đầu trở lại bên cạnh anh, ý của anh như thế nào?”

“Mày thật sự cho rằng tao sẽ đáp ứng?” Ngoan lệ, không hề che giấu, sát ý lãnh liệt không ngừng phát ra.

“Chỉ là lúc này đây... dường như anh cũng không có quyền lợi cự tuyệt nha.”

Nụ cười trên mặt người đàn ông không hề tắt, nhưng trong mắt lại tăng thêm vài phần khiêu khích cùng bức bách, ánh mắt còn công khai chiếu thẳng vào Từ Cửu Kỳ, nói thẳng ra tình cảnh bất lợi của Hoàng Hân Duật.

Bị người đàn ông tự cho là đúng ám chỉ Từ Cửu Kỳ là trói buộc làm cho tức giận, hàn ý trong mắt Hoàng Hân Duật càng tăng lên, sát ý càng đậm.

“Mày muốn thử một chút không?”

Mặc dù giờ phút này hắn quả thật đang rơi vào hoàn cảnh xấu, hơn nữa trên người cũng không mang theo vũ khí gì để phòng thân, nhưng cho dù như thế nào... Hắn cũng sẽ tuyệt đối che chở Từ Cửu Kỳ cho đến

khi bọn người Mạt đến, nếu như không tin, có thể cứ việc thử xem.

Nghe vậy, người đàn ông không khỏi nhú mày nhìn về phía hắn, tuy rằng động tác của Hoàng Hân Duật cũng không thay đổi gì nhiều, nhưng người đàn ông lại có thể miễn cảm nhận ra xung quanh hắn đang nhanh chóng chuyển biến, từ xơ xác tiêu điều chuyển thành vận sức chờ phát động, thấy thế, nụ cười của người đàn ông lui dần, tập trung tinh thần mà chống đỡ.

Hắn ta hiểu được người trước mắt này không phải là hạng người tầm thường, thân thủ thoăn thoắt không thể khinh thường, bởi vậy mặc dù hôm nay hắn ta đã có tám phần nắm chắc có thể thuận lợi túm người kia về báo cáo nhiệm vụ, nhưng chỉ cần hắn ta hơi chút sai lầm, như vậy Hoàng Hân Duật tuyệt đối có thể nhân cơ hội mà mang theo Từ Cửu Kỳ chạy mất.

Hiểu được điều đó, người đàn ông càng thêm đề cao cảnh giác, đôi ngươi sáng quắc nhất cử nhất động của Hoàng Hân Duật, không để cho bản thân có chút sơ sẩy nào.

Không nói gì hết, dưới sự giằng co bằng mắt của hai người thời gian thông thả trôi đi, bầu không khí quá mức yên tĩnh giống như xiềng xích vô hình khóa chặt thần kinh hai người lại, trong phút chốc làm cho cảnh giới và sự chuyên chú của cả hai đều tăng tới điểm cao nhất.

Từ Cửu Kỳ được Hoàng Hân Duật che chắn chưa từng trải qua tình huống này, tầm mắt đầy sợ hãi không ngừng dao động qua lại hai người kia, cảm giác được bọn họ có thể ngay lập tức sẵn sàng giơ súng, hơi thở tanh tươi phảng phất xung quanh, Từ Cửu Kỳ bất giác kéo chặt vạt áo sau của Hoàng Hân Duật.

Nhận thấy được ý khác thường, trong lòng Hoàng Hân Duật nhin không dưới lo lắng lấy dư quang nơi khoe mắt liếc nhìn y một cái, sau khi nhìn thấy sắc mặt y tái nhợt, vẻ mặt khẩn trương thì không khỏi cảm thấy áy náy, nhưng bởi vì đang trong thời khắc hai bên đang hết sức căng thẳng, cho nên Hoàng Hân Duật chỉ có thể dùng bàn tay to lớn lạnh lẽo nắm lấy bàn tay lạnh buốt của y thăm trấn an, chứ không thể biểu hiện rõ ra là hắn đang để ý và quan tâm.

Nhưng chỉ cần một hành động rất nhỏ, ngăn ngừa như vậy, ở bên trong mắt người khác có lẽ không tính là cái gì, nhưng vào trong mắt người đàn ông kia lại nghiêm nhiên trở thành một cơ hội tốt vạn lần không thể bỏ qua, cơ hồ cùng lúc, ngay khi Hoàng Hân Duật cử động, người đàn ông cũng nhanh chóng đưa tay luồn vào trong túi áo khoác ——

“Đi mau!”

Vừa thấy động tác của người đàn ông, Hoàng Hân Duật lập tức lớn tiếng rống lên lời cảnh cáo, sau đó không nhiều lời nữa ôm nửa tha Từ Cửu Kỳ tính toán trốn ở sau thùng rác to phía sau, sau đó chờ thời cơ trốn vào trong ngõ tắt nhỏ dưới kia.

Tiếng gió sắc bén không ngừng truyền đến từ phía sau, Hoàng Hân Duật mang theo Từ Cửu Kỳ có thể nói là không hề cử động chút nào, không ngừng linh hoạt tránh thoát từng làn đạn đi tới trốn sau thùng rác.

Đầu tiên hắn thả lỏng tay buông Từ Cửu Kỳ ra, tiếp theo sửa tư thế lại, ôm ngang lấy y sau đó vội vàng chuẩn bị chạy vào ngõ tắt nhỏ phía dưới, không ngờ ngay khi vừa hiện thân, một vật thể gì đó vừa vọt bắn thẳng vào hắn!

Hoàng Hân Duật do ôm Từ Cửu Kỳ nên thân thủ vốn không mạnh mẽ như những lúc bình thường, hơn nữa khoảng cách, góc độ đột kích đều quá mức sát sao càng khiến hắn căn bản không thể nào tránh được, chỉ đành phải kiên trì xoay người dùng lưng đỡ.

Đây là —— súng gây tê!?

Lưng bị thương đồng thời dưới chân Hoàng Hân Duật cũng lao đảo thiếu chút nữa quỵ rạp xuống đất.

“Đáng chết!”

Không dự đoán được đối phương lại không phải dùng súng đạn mà là dùng súng gây tê, trong lòng Hoàng Hân Duật thầm kêu không ổn, cố nén cơn mê mang ổn định bước chân, cắn chặt răng miễn cưỡng bản thân nặng nề lê từng bước ôm Từ Cửu Kỳ lẩn vào trong ngõ tắt nhỏ.

Chống lại sự tán loạn trong thần trí, Hoàng Hân Duật vẫn tìm một góc âm u, không dễ bị phát giác núp vào, nhưng chưa kịp buông Từ Cửu Kỳ ra, tay chân rệu rã cả người gục xuống mặt đất.

“Hoàng Hân Duật!”

Bị ngã nhào, Từ Cửu Kỳ sau khi lấy lại tinh thần vừa nhìn thấy sắc mặt Hoàng Hân Duật trắng bệch, nhin không được lòng tràn đầy lo lắng bật kêu lên:

“Hoàng Hân Duật anh làm sao vậy? Anh bị thương sao? Hoàng Hân Duật—”

Không che giấu được khủng hoảng trong lòng, Từ Cửu Kỳ nhanh chóng nâng Hoàng Hân Duật dậy, lã chã chực khóc hỏi:

“Hoàng Hân Duật anh bị thương ra sao? Nói cho tôi biết, anh đừng làm tôi sợ, Hoàng Hân Duật...”

Bên tai nghe được tiếng kêu như khóc, Hoàng Hân Duật kỳ thật rất muốn nhẹ nhàng ôm lấy y bảo y đừng lo lắng, nhưng hiệu lực thuốc gây tê đang từng giọt từng giọt ăn mòn tay chân và đang lan rộng ra toàn thân, làm cho hắn không chỉ không mở mắt ra nổi mà ngay cả tay chân cũng nặng như đeo sắt nửa phần cũng không di động được.

“Đừng... Em mau... Mau... Trốn...”

Dùng ánh mắt bắt đầu trở nên mơ hồ nhìn về mặt thê lương của người trước mặt, Hoàng Hân Duật vô cùng vất vả mới thốt ra một câu trần trối, đừng nói mục tiêu của người đàn ông kia không phải hắn, cho dù hôm nay hắn ta là tới giết hắn, hắn cũng không bận tâm, chỉ cần Từ Cửu Kỳ có thể bình yên vô sự, chỉ cần người trước mặt này có thể bình an thoát hiểm... bất luận hắn là bị giết, bị bắt cũng đều không sao cả, chỉ cần y có thể bình an là tốt rồi...

“Trốn... Mau... Chạy mau...”

Nhìn thấy hai mắt Hoàng Hân Duật dần nhắm lại, nhìn thân hình không còn động đậy của hắn, trong đầu Từ Cửu Kỳ bỗng nhiên hiện lên bộ dạng hấp hối của Hoàng Hân Duật sau khi rơi xuống vực, nước mắt sớm doanh trông bắt giác tuôn rơi, sợ hãi trong lòng không ngừng dâng lên vô pháp ngăn chặn, y giống như là người bệnh nặng thiếu dưỡng khí bắt đầu cảm thấy hô hấp dồn dập, càng giống như người bị tâm thần mất đi khả năng suy nghĩ, chỉ có thể vùi chặt vật áo Hoàng Hân Duật lo lắng không thôi không ngừng kêu, hô:

“Hoàng Hân Duật, Hoàng Hân Duật, anh làm sao vậy? Anh không phải bị thương gì chứ? Anh đừng làm tôi sợ, mau tỉnh lại đi... Hoàng Hân Duật, anh mau tỉnh lại đi, đừng nữa làm tôi sợ, Hoàng Hân Duật... Hoàng Hân Duật...!”

“Hắn không có việc gì, chẳng qua là thuốc gây tê phát sinh tác dụng mà thôi.”

Một giọng nam quen thuộc đột nhiên vang lên trước mặt, Từ Cửu Kỳ nhắc mạnh đầu lên, lúc này mới kinh hoàng phát giác người đàn ông kia trong lúc y ngỡ ngàng đã đi tới trước mặt bọn họ.

Trên khuôn mặt quen thuộc là biểu tình bất đồng với dĩ vãng, đôi mắt luôn luôn ôn hòa đôn hậu giờ phút này cũng đang dùng tia nhìn lợi hại nhìn chăm chú Hoàng Hân Duật đã hôn mê từ lúc nào.

“Bất quá tôi thật sự cảm thấy ngoài ý muốn, lượng thuốc gây tê gấp đôi, không nghĩ tới hắn còn có thể ôm cậu chạy đến nơi đây, lại còn tìm một chỗ trốn, hừ... Hắn thật sự không đơn giản.”

“Anh muốn làm cái gì?” Thấy ánh mắt quái dị của hắn ta, Từ Cửu Kỳ nhin không được di chuyển Hoàng Hân Duật ra phía sau, dùng tất cả cảnh giới chú ý từng cử động của hắn ta.

Nhìn thấy Từ Cửu Kỳ cảnh giác như vậy, người đàn ông chỉ thản nhiên nói: “Tôi sẽ không làm gì hắn, cậu không cần lo lắng.”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỳ vẫn không nói lời nào tiếp tục nhìn chăm chăm, sự đề phòng trong mắt không có chút dấu hiệu hạ thấp nào.

“Không tin à? Nếu tôi thật muốn giết hắn, vừa rồi tôi sẽ không dùng súng gây tê, mà là trực tiếp dùng súng đạn thật. Hơn nữa, nếu hôm nay tôi thật sự muốn giết hắn... Cậu cho là dựa vào cậu có thể ngăn cản sao?”

“Ngăn cản không được thì cùng chết, chắc gì đó không phải là một loại hạnh phúc.”

Không chút do dự thốt ra một câu như vậy, không chỉ có người đàn ông cảm thấy kinh ngạc, mà ngay cả bản thân Từ Cửu Kỳ cũng vạn phần khó hiểu, sao y lại nói ra câu nói đó.

Trầm mặc nhìn vẻ mặt kinh ngạc, hoài nghi của Từ Cửu Kỳ, người đàn ông đột nhiên khẽ cười nói:

“A, tiên sinh, xem ra cậu còn yêu hấn nhiều hơn những gì cậu nghĩ, nguyện ý vì hấn mà chết sao?”

“Không liên quan đến anh.” Giống như bị nói trúng rồi lại không muốn thừa nhận đó là sự thật, Từ Cửu Kỳ đột nhiên lớn giọng, làm cho người đàn ông kia cũng bị bất ngờ.

“A... Quên đi, chuyện này quả thật cũng không phải quá quan trọng, quan trọng là... sự coi trọng và bảo vệ của Hoàng Hân Duật đối với cậu đã đạt tới trình độ nào, mà hiện tại...”

Lướt nhìn Hoàng Hân Duật đang hôn mê phía sau Từ Cửu Kỳ một cái, ý cười trong mắt người đàn ông càng thêm sâu.

“Tôi đã cảm nhận được.”

Dứt lời, người đàn ông cất súng gây tê trên tay đi, sau đó lại rút ra một cây súng màu xám bạc tinh xảo nhắm ngay vào Từ Cửu Kỳ.

“Như vậy, xin mời ngài theo tôi đi một chuyến đi, Từ tiên sinh.”

Nhìn thấy cây súng sáng bóng lạnh lẽo trong tay người đàn ông, Từ Cửu Kỳ siết chặt vạt áo Hoàng Hân Duật ở phía sau, cố gắng trấn định nói:

“Nếu tôi không chịu?”

“Vậy... Tôi cũng chỉ đành phải giết Hoàng tiên sinh thôi.” Thương thức cây súng được đặc biệt chế tạo trong tay, giọng người đàn ông nhẹ nhàng cười nói.

“Anh không phải không muốn đối nghịch với Hoàng gia sao?”

Mới vừa rồi tuy rằng y khấn trương sợ hãi, nhưng cũng nghe rất rõ đoạn đối thoại của hai người bọn họ, bởi vậy đối với câu trả lời bây giờ của người đàn ông ngược lại cảm thấy khó hiểu.

Y nghĩ rằng hấn ta sẽ dùng sức mạnh ép buộc y đi, nhưng sao lại...?

“Dù sao nếu không mang cậu đi, đến cuối cùng chúng tôi vẫn chỉ có thể cứng đối cứng với Hoàng gia, với

lại đến lúc đó còn phải ứng phó với chủ tử của Hoàng gia, chi bằng hiện tại tôi sẽ giết hắn, sau đó thừa dịp Hoàng gia rần mất đầu tiên hạ thủ vi cường... Cậu không thấy biện pháp này tốt lắm sao?”

Độ cong bên khóe môi càng thêm sâu, người đàn ông mặt không đổi sắc nhìn Từ Cửu Kỷ, nói tiếp:

“Hơn nữa từ trước đến nay tôi không thích miễn cưỡng người khác, cho nên nếu cậu thật sự không muốn đi, tôi cũng sẽ không bắt buộc cậu đi theo tôi, quyền quyết định ở trong tay cậu.”

Về mặt người đàn ông không chút thay đổi, quanh thân hắn ta cũng không lộ ra chút sát ý nào, bộ dạng thản nhiên tự đắc, nhưng Từ Cửu Kỷ nhìn thấy trong mắt hắn ta, những lời hắn ta nói là thật, uy hiếp của hắn ta cũng là thật sự.

Đoán Hoàng Hân Duật nếu tìm giúp đỡ thì cũng sẽ rất nhanh đến đây, bởi vậy chỉ chốc lát, người đàn ông liền mở miệng hỏi:

“Vậy đáp án của cậu là?”

“Tôi đi theo anh.”

Không thể bỏ qua tình cảm sâu tận đáy lòng, cũng vô pháp phủ nhận chính mình căn bản không thể trơ mắt nhìn thấy hắn chết, bởi vậy Từ Cửu Kỷ chỉ có thể lựa chọn đi cùng người đàn ông kia, nhưng điều kiện tiên quyết là Hoàng Hân Duật nhất định phải bình an.

“Nhưng anh lấy gì cam đoan hắn nhất định không có việc gì?”

“A... Cậu thật đúng là lo lắng cho hắn mà.” Buồn cười lắc lắc đầu, người đàn ông hỏi đáp:

“Tôi có thể đem cậu tránh ở chỗ tối, đợi cho người của Hoàng Hân Duật đến, xác định hắn bình an sau đó mới đi, thế nào, thế này đủ thành ý rồi chứ.”

“Rất đủ thành ý, nhưng cũng rất kỳ quái.”

Từ Cửu Kỷ có chút đăm chiêu nhìn hắn ta một lúc lâu, cuối cùng rốt cục nhin không được hỏi ra vấn đề mà y cảm thấy kỳ quái.

“Trông anh rõ ràng không giống như là có ân oán gì với hắn, nhưng vì sao muốn đến trêu chọc hắn?”

Nghe vậy, người đàn ông đầu tiên là sững sốt, sau đó mới lại khẽ cười nói:

“A, lập trường mỗi người không giống nhau, tựa như lời cậu nói, tôi với hấn và Hoàng gia không hề có ân oán gì, chỉ là tôi có lập trường của tôi, cũng có thứ tôi cực lực phải bảo vệ, cho dù vì thế mà phải trả đại giá, tôi cũng vẫn sẽ liều lĩnh đi làm...”

Vừa nói chuyện đồng thời người đàn ông đầy thâm ý liếc nhìn Từ Cửu Kỷ một cái sau mới lại nói tiếp:

“Loại tâm tình này... Tôi nghĩ cậu cũng không xa lạ gì đúng không?”

Nghe hấn trả lời, Từ Cửu Kỷ chỉ trầm mặc.

53. Quyển 2 - Chương 49

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Nếu muốn bảo vệ một người thì phải có khả năng, nếu không thể thì tất cả chỉ là nói suông.”

Nhìn Hoàng Hân Duật nằm trên giường nhúu chặt mày, vẻ mặt thống khổ, Trạh nhin không được cảm tức chất vắn Mạt đang đứng ở bên cạnh.

“Thù đâu? Vì sao cậu ta không ở bên cạnh chủ tử?”

“Cậu ấy say.” Thấy Trạh đang khấn trương nhìn chăm chú vào sắc mặt không tốt của Hoàng Hân Duật, thái độ của Mạt trở nên khác thường, khẩu khí cũng lạnh lẽo dị thường.

“Say!?”

Tựa hồ câu trả lời của Mạt rất đổi khó tin, Trạh vừa kinh ngạc vừa tức giận, giọng điệu nói chuyện lại sắc mùi thuốc súng.

“Đây là lúc nào mà cậu ta cư nhiên dám uống rượu? Thân là vệ sĩ của chủ tử cậu ta lại dám bỏ mặc chủ tử một mình đi uống rượu? Cậu ta rốt cuộc đã nghĩ cái quái gì, an nguy của chủ tử cậu ta vứt đâu rồi?”

“Người con trai cậu ấy yêu hôm nay kết hôn, say là đương nhiên.”

Bị cái thái độ dường như chỉ có an nguy của Hoàng Hân Duật mới là thứ quan trọng nhất làm tức giận, khẩu khí của Mạt càng thêm đông lạnh.

Vốn bởi vì tình huống của Thù cũng đã đủ làm cho gã lo lắng, không nghĩ tới hiện tại cư nhiên ngay cả Hoàng Hân Duật cũng xảy ra chuyện, thậm chí Từ Cửu Kỷ còn bị người ta bắt đi... Từng chuyện từng chuyện ập đến, cho dù người bình tĩnh đến cách mấy cũng sẽ phải đau đầu, càng miễn bàn gã gần đây bị cái tên đang phát hỏa trước mắt khiến lòng ưu phiền, muốn gã không nổi giận —— điều này sao có thể!

“Hôm nay nếu đổi thành cậu kết hôn, tôi khẳng định cũng sẽ uống rượu.”

Không chút che giấu tâm tình của mình, Mạt thẳng thắn dùng ánh mắt trắng trợn, nóng rực nhìn thẳng vào đôi người lạnh lùng đang lóe lửa giận của Trạm.

“Cậu đang nói hươu nói vượn gì vậy!?” Cơ hồ là cắn răng phun ra một câu, Trạm buồn bực xắn tay áo lên, nhanh chóng vung tay tính hung hăng cho gã ta một trận.

Anh nhìn gã đã nhìn đủ lâu, mấy ngày nay gã luôn thích làm những chuyện tào lao chọc giận anh, hiện tại cư nhiên còn dám ở trước mặt chủ tử nói như vậy ——

Được lắm! Lần này anh không cho gã một trận nên hẳn là không được!

Chộp lấy nắm đấm bất ngờ vung ra của Trạm, khí lực của Mạt to lớn, cơ hồ khiến cho Trạm đau đến mức muốn thở ra tiếng. Nhưng lòng kiêu ngạo cộng thêm cơn giận tác động, Trạm nhìn xuống không kêu lên, ngay sau đó chân xoạc qua muốn trực tiếp gạt đổ Mạt, đồng thời thừa dịp gã không chú ý rất nhanh định vung tay trái dùng khuỷu tay hung hăng cho gã một kích, thoát ra khỏi sự kiềm chế của gã.

Nào ngờ Mạt như là chỉ vừa nhìn đã xem thấu tất cả tâm tư của anh, không chỉ dùng sức ngăn chặn động tác dưới chân Trạm, còn trước khi anh vung khuỷu tay trái lên đã nhanh hơn một bước buông tay phải anh ra, trực tiếp chế trụ vai trái, sau đó lại dùng tay kia kiềm hãm mọi động tác của anh lại, tiếp theo nhanh chóng vòng ra sau Trạm, gắt gao khóa chặt cả người anh vào trong ngực.

“Mạt, cậu —— có gan thì cậu để tôi đánh thêm một lần!”

“Cậu cho là cậu có thể đánh thắng được tôi sao!”

Không nghĩ tới Trạm thật sự ra tay với mình, tâm tình Mạt phi thường phần nộ, thật là bình sinh hiếm thấy.

“Cho dù cậu thử lại bao nhiêu lần, tôi cũng không để cậu thực hiện được!”

“Cậu ——”

“Chúng tôi thích đàn ông, cậu sớm đã biết, tôi thích cậu, cậu cũng hiểu được, cậu có thể không chấp nhận, nhưng không thể phủ nhận, kỳ thị tình cảm của tôi!”

Hoàn toàn không nhìn về mặt trợn mắt căm rắng của Trạ, cũng không để ý tới trong phòng trừ bỏ bọn họ cùng với Hoàng Hân Duật đang hôn mê ra còn có thêm một người từ đầu tới đuôi chưa từng lên tiếng – Tĩnh, Mạt buồn bực rống giận ra một số câu tỏ tình cũng như bất mãn bên tai Trạ, trong mắt ngoại trừ tức giận thì còn ân ẩn niềm đau xót hiếm thấy.

“Chúng tôi bắt quá chỉ là thích một người mà thôi, chẳng qua người nọ là một người đàn ông, hừ!”

Rống cho xong mấy lời như vậy, Mạt hừ lạnh một tiếng sau đó liền dứt khoát buông Trạ ra, cũng không quay đầu lại, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Ngay khi Mạt vừa mở cửa ra, từ nãy giờ vẫn chưa từng mở miệng Tĩnh lại đột nhiên gọi gã lại, thấy Mạt nể tình dừng bước, lúc này mới trầm mặc tiêu sái đi đến trước mặt Mạt.

Từ trong ngực lấy ra một tư liệu kèm ảnh chụp đưa cho gã, về mặt Tĩnh bình thường nói: “Nếu muốn đi, thì đi mang người này về đây đi.”

Nhanh chóng nhìn thiếu nữ trên ảnh chụp, cơn giận chưa tiêu, Mạt nghiêm túc hỏi: “Người nào?”

Lạnh lùng gọi lên một mạt cười, biểu tình của Tĩnh có vẻ khoái trá mà khiêu khích. “Em gái Thiếu Ngọc Trình.”

Nghe được câu trả lời của Tĩnh, Mạt hơi rũ mắt xuống, rồi sau đó cũng không hỏi thêm gì cứ thế rời khỏi phòng.

Đợi cửa phòng đóng lại, Tĩnh nhìn về phía Trạ vẫn như cũ chuyên chú ở bên cạnh Hoàng Hân Duật, hơi bất đắc dĩ thở dài:

“Cậu thật sự quá đáng.”

“Tôi có nói gì quá đáng ư.” Hoàn toàn không quay đầu nhìn Tĩnh, từ sườn mặt quá mức nghiêm túc của Trạ mà nói, tựa hồ vẫn còn vô cùng căm tức đối với chuyện mới vừa xảy ra.

“Không phải cậu nói gì quá đáng, mà là thái độ của cậu quá đáng.”

Lại thở dài, quả thực chuyện tình cảm là chuyện phiền toái nhất trên đời này.

“Cậu có thể xem Mạt là một kẻ ngả nón, cũng có thể không tin những câu tỏ tình cậu ấy nói ra, nhưng

mà cậu không thể xem tình cảm của cậu ấy là ‘nói hươu nói vượn’, tôi với anh em bọn họ biết nhau đã rất lâu, cho nên biết tình cảm của bọn họ là thật, lần này cậu quả thật đã... tổn thương cậu ấy.” (Mặt với Thì là anh em song sinh)

Nghe lời Tình nói, Trạ không tự giác nhớ tới ánh mắt nổi giận tàn nhẫn lúc này khi Mặt kiềm chặt tay anh, nhất thời, một loại cảm giác dị thường phiền muộn bắt đầu chậm rãi lên men ở trong lòng anh, hơn nữa chỉ cần nhớ lại hành động, lời nói mới vừa rồi của Mặt... Cái cảm giác khó chịu kia lại càng bùng phát làm cho anh cảm thấy phiền não không chịu nổi, sắc mặt cũng âm trầm theo.

“... Cửu...&%#... Cửu Kỷ...”

Đang lúc đáy lòng Trạ bốc lửa ngàn ngút, Hoàng Hân Duật đang mê man trên giường lại bỗng nhiên phát ra một tiếng thở nhẹ, mí mắt cũng hơi hơi cử động, giống như ngay sau đó sẽ tỉnh lại vậy.

“... Kỷ... Cửu Kỷ...”

Thấy hắn đang trong cơn hôn mê vẫn không ngừng gọi tên Từ Cửu Kỷ đã bị bắt, Trạ gần như đã có thể khẳng định, địa vị của Từ Cửu Kỷ ở trong lòng hắn lúc này tuyệt đối không thể so với dĩ vãng, có lẽ không cần thiết phải so với Mạc Quân Trình đã chết kia, nhưng tầm quan trọng... cũng nhất định hơn xa bình thường.

Nghĩ vậy, Trạ nhin không được lại lo lắng, lấy tính cách kiêu ngạo tự phụ của Hoàng Hân Duật, bị người ta gỡ trò trước mặt, bắt người đi, quả thật đúng là sự nhục nhã lớn nhất của hắn, càng miễn bàn người bị bắt có thể chính là thiên hạ mà hắn dốc lòng bảo vệ, hai nỗi nhục, sau khi Hoàng Hân Duật tỉnh lại rồi cuộc sẽ làm ra những chuyện gì, dùng những thủ đoạn gì đối phó những người đó... Thật sự là kẻ khác khó có thể tưởng tượng được.

=====

Vừa mới tỉnh lại, Hoàng Hân Duật đầu tiên là nhìn quanh phòng một cái, hiện tại trong phòng chỉ có hai người Trạ và Tình đứng chờ chỉ thị, nét mặt Hoàng Hân Duật không chút thay đổi, mở miệng hỏi:

“Cửu Kỷ đâu?”

Nghe vậy, Trạ và Tình hai người theo phản xạ liếc nhìn nhau một cái sau đó chột dạ cúi đầu.

“Bị bắt.” Một câu khẳng định nhẹ nhàng thốt ra từ trong miệng Hoàng Hân Duật.

Hắn như là không hề cảm thấy ngoài ý muốn, giống như chuyện Từ Cửu Kỷ bị bắt không có gì đáng phải lo lắng, giọng điệu của hắn thần nhiên ổn trọng, biểu tình trên mặt cũng chỉ rất bình tĩnh.

“Phải.” Kiên trì nhìn xuống dưới, Trạm nhìn thấy chủ tử nhà mình bình tĩnh như vậy, trong lòng lại vô cùng bất an.

Nghe được Trạm trả lời, Hoàng Hân Duật trầm mặc một lát, tiếp đó, hần lại mở miệng, đối tượng bị hỏi biến thành Tĩnh.

“Đối phương là ai?”

“Mạc gia.” Không có nửa phần chần chờ, Tĩnh thập phần xác định đáp lời.

“Chủ mưu là Mạc Thanh Tuyên hay là... Thiếu Ngọc Trình?” Khép hờ mắt, kỳ thật tình trạng tinh thần hiện tại của Hoàng Hân Duật phi thường kém.

“Thiếu Ngọc Trình.”

“Chuyện tôi bảo cậu điều tra đã hoàn thành rồi chưa?” Tựa hồ hơi mệt mỏi, từ từ nhắm hai mắt lại, trong lời nói của Hoàng Hân Duật không có chút cảm xúc phập phồng nào cả.

“Hoàn thành.”

“Dem tư liệu điều tra lại cho tôi.”

“Vâng.”

Nhận lấy văn kiện từ Tĩnh, Hoàng Hân Duật bắt đầu chuyên chú xem tất cả tư liệu liên quan đến Thiếu Ngọc Trình trong tay, tất cả người thân, bạn bè, các mối quan hệ xã giao, phạm vi hoạt động, từ nhỏ đến lớn học trường nào, giỏi những môn nào, bất luận là những chuyện mọi người đều biết hay là giấu kín không ai biết... Bất kể là quan hệ của cậu ta với Mạc gia, quan hệ với Hoàng Du Triền tất cả đều được liệt kê chi tiết trên văn kiện, mà trong đó, khiến cho Hoàng Hân Duật chú ý chính là cái tên Diệp Quân .

“Diệp Quân...?”

“Vốn tên là Diệp Quan Nghi, là trợ thủ đắc lực của Mạc gia lão gia tử lúc trước, tư liệu của hần ở trong này.”

Nghe được Hoàng Hân Duật hơi đề cao giọng, Tĩnh hiểu được đó là phản ứng của hần khi cảm thấy nghi vấn pha lẫn hứng thú với Diệp Quân, bởi vậy ngay lập tức mau lẹ đưa ra một phần tư liệu khác.

“Hần ta với Thiếu Ngọc Trình là quan hệ gì?”

“Quan hệ của hai người bọn họ không ai xác định rõ, nhưng theo căn cứ thì đoán... hai người bọn họ có lẽ là tình nhân.”

“Tình nhân? Hừ!” Hừ cười một tiếng, Hoàng Hân Duật bỗng nhiên chuyển đề tài hỏi: “Mặt đâu?”

“A... Cậu ấy tạm thời có việc rời đi.” Tựa hồ là chưa khôi phục tâm tình lại sau trận chiến không thoải mái kia, bởi vậy khi nhắc tới Mặt, sắc mặt Trạm liền trở nên khó coi một cách rõ ràng.

Nhìn thấy phản ứng không được tự nhiên của Trạm, Hoàng Hân Duật cơ hồ có thể đoán ra khi mình hôn mê chuyện gì đã phát sinh.

“Trạm, cậu động tay động chân à?”

“...” Bị ngữ điệu êm dịu nhưng lại vô cùng đáng sợ của Hoàng Hân Duật làm cho kinh hãi, Trạm chỉ có thể chột dạ lặng im không nói.

“Trạm, cậu nên hiểu được quy củ của tôi, vì sao cứ muốn tôi phải nhắc nhở cậu hoài vậy?” Ánh mắt không chút gợn sóng, mơ hồ ẩn chứa một tia âm lệ, tàn khốc.

“Tôi...”

Chỉ cần liếc mắt một cái, trong lòng Trạm liền biết chính mình lần này sợ là chạy trời không khỏi nắng, xúc phạm cấm kỵ không được nội chiến của Hoàng Hân Duật, hơn nữa mình lại là trợ thủ thân cận của hắn, kết cục chỉ sợ không chỉ phế bỏ một tay, một chân là xong.

Giờ phút này, Trạm siết chặt nắm tay nhịn không được âm thầm run rẩy, cắn chặt khớp hàm, vì quá mức dùng sức mà ứa máu, nhưng cho dù có sợ hãi như thế nào, với cá tính luôn lãnh ngạo Trạm vẫn là kiên trì không chịu biện giải, một chữ cũng không thốt ra.

Thấy thế, Tĩnh đứng bên cạnh lo lắng không thôi toan mở miệng thay Trạm cầu tình, nhưng vừa mới há mồm —— ánh mắt sắc bén khiến người ta kinh sợ của Hoàng Hân Duật bắn tới, không tiếng động cảnh cáo Tĩnh đừng nhúng tay vào.

Nhưng vào lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người mở ra, ngoài Trạm vẫn cúi đầu không nói một câu ra, hai người còn lại cũng không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa.

“Làm sao vậy, biểu tình kỳ quái này là sao đây?”

Đi vào trong phòng, đúng là người vừa mới đánh một trận với Trạm – tức Mặt, dường như không khí ngưng trọng trong phòng hoàn toàn không ảnh hưởng gì đến gã, thái độ bình thường mà tự nhiên bước tới bên cạnh Trạm, chỉ là sắc mặt vẫn không tốt mấy.

“Cậu không phải đã đi à?”

Nghe vậy, Mạt không có chút chần chờ cười tươi, hơi nhún vai nói: “Đứng chờ ngài tỉnh lại cũng đã mấy tiếng đồng hồ, đi vệ sinh không tính là quá đáng chứ.”

“À... Chỉ là đi WC?”

Đối với mấy câu Mạt nói, Hoàng Hân Duật vô cùng nghi ngờ, nhưng hắn không có nói rõ, chỉ dăm dăm nhìn gã.

“Vậy vì sao lúc tôi hỏi... Trạ không trả lời như vậy?”

Lộ ra biểu tình tập mãi thành quen, Mạt chỉ là có chút bất đắc dĩ cười nói: “Bởi vì tôi mới vừa rồi lại cố ý chọc giận cậu ta.”

“Là vậy à?” Tầm mắt dao động giữa Trạ cùng Mạt, Hoàng Hân Duật cười như không cười làm cho người ta không tài nào hiểu nổi hắn đang nghĩ gì.

“Phải.”

Cố ý đứng ở giữa Trạ và Hoàng Hân Duật, Mạt hơi che lại thân thể và những phản ứng của Trạ, không chút nào chột dạ nhìn vào ánh mắt Hoàng Hân Duật, hồi đáp.

Trầm mặc nhìn động tác bảo vệ gần như lộ liễu của Mạt, Hoàng Hân Duật sau một lúc lâu không nói gì hết, sau đó mới hỏi:

“Chuyện lúc trước bảo các cậu làm, làm tới đâu rồi?”

Dường như muốn xác nhận cái gì đó, Mạt lại nhìn Hoàng Hân Duật một lát mới đáp: “Đã làm tốt.”

“Vậy à...”

Lại nhắm mắt lại, Hoàng Hân Duật giống như ngẫm nghĩ gì đó, một hồi lâu sau mới lần thứ hai mở miệng nói:

“Đi xuống đi, ngày mai buổi sáng tám giờ lại đây, tôi sẽ nói cho các cậu biết nên làm gì.”

Nghe mệnh lệnh như thế, Trạ cùng Tĩnh hai người nhất thời không hện mà cùng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, tiếp theo, thấy Hoàng Hân Duật vẫn điềm nhiên như cũ, lúc này mới nhẹ giọng chuẩn bị rời khỏi phòng.

Ngay khi ba người sắp rời đi, Hoàng Hân Duật lại đột nhiên mở miệng kêu: “Mạt, cậu ở lại.”

Nghe vậy, Trạm và Tĩnh vốn đã hơi yên tâm, thoáng chốc lo lắng nhìn về phía Mạt, kẻ bị điểm danh, mà Mạt ngay thời điểm bị kêu tên cảm thấy rất bất ngờ, một lúc sau mới khôi phục nét mặt bình tĩnh ban đầu.

“Vâng.”

Ngắn gọn lên tiếng trả lời, Mạt lại lẳng lặng nhìn Trạm một cái liền đóng cửa phòng lại, hoàn toàn ngăn chặn ánh mắt của Trạm cùng Tĩnh.

Còn chưa đi đến gần Hoàng Hân Duật, trong phòng đã truyền đến chất giọng lạnh lùng buốt giá của Hoàng Hân Duật.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ tin mấy lời nói mới vừa rồi của cậu sao?”

Nhìn thấy Hoàng Hân Duật nhìn mình chăm chú, Mạt khẽ nở nụ cười, trên mặt không có chút sợ hãi nào.

“Tôi hiện tại ở trong này, không phải chính là câu trả lời của ngài rồi sao.”

Khóe môi hơi cong lên, Hoàng Hân Duật nở nụ cười đầu tiên sau khi tỉnh lại, một nụ cười không có chút ý cười nào hết.

“Hừ, vậy cậu cho rằng tôi nên xử trí cậu ra sao đây?”

Không thềm để ý cười cười. “Đều có thể. Phải xem ngài là muốn giết tôi hay là theo quy tắc dụng hình, tôi thì sao cũng được.”

Nghe thấy câu trả lời băng quơ của gã, trong mắt Hoàng Hân Duật nháy mắt hiện lên một mặt ngoan lệ, nhưng ngay sau đó, khi hắn thấy trong mắt Mạt dường như mang theo tia tình cảm nào đó, hắn lại đột nhiên thu lại sát ý, hồi phục lại bình tĩnh như trước.

“Tôi tha cho cậu.”

Có chút đắm chiêu nhìn Mạt, Hoàng Hân Duật dùng ngữ khí bình thản như bàn về mấy việc nhà vặt vãnh, nói tiếp:

“Điều kiện là... giữa trưa ngày mai tôi muốn thấy thi thể của Mạc Thanh Tuyền.”

Hoàng Hân Duật vừa nói xong, liền thấy tươi cười trên mặt Mạt rã rụn ngay tức thì.

Muốn thi thể Mạc Thanh Tuyền? Lại là giữa trưa ngày mai phải nhìn thấy!?

Điều này là muốn làm khó dễ mình mà! Nếu Thiếu Ngọc Trình đủ thông minh như lời đồn, khả năng tên kia sớm đã không còn ở Đài Loan rất cao, bắt mình đi đâu tìm người đây?

Còn nữa, cho dù Mạc Thanh Tuyền thật sự không đi, chỉ sợ giờ phút này bên cạnh tầng tầng lớp lớp bảo vệ, đề phòng gắt gao, thế này thì mình làm sao có thể ở trong khoảng thời gian ngắn mang thi thể về giao cho hắn chứ? Đây không phải làm khó dễ thì là cái gì!

Nhìn thấy biểu tình ngưng trọng hiem thấy trên mặt Mạt, Hoàng Hân Duật chính chỉ lãnh đạm nói tiếp:

“Nếu cậu làm không được, sớm sớm mang theo cậu ta đào tẩu đi. Bởi vì nếu cậu thất bại, không chỉ có cậu phải chết, tôi cũng sẽ không buông tha cho cậu ta.”

“Cậu ấy vô tội!” Nghiến răng nghiến lợi tức giận trừng mắt nhìn Hoàng Hân Duật, lần đầu tiên Mạt cảm thấy chán ghét sự lãnh khốc quyết tuyệt của hắn.

“Dưới góc độ nào đó, cậu so ra càng giống vô tội hơn, đúng chứ.”

Về mặt không có chút biến hóa, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nhìn hắn, nói thẳng:

“Nếu muốn bảo vệ một người thì phải có khả năng, nếu không thể thì tất cả chỉ là nói suông.”

Vô tình nói ra một câu có vẻ giống như giáo huấn Mạt như thế, nhưng kỳ thật chỉ có tự mình Hoàng Hân Duật biết, những lời này... là nói cho chính hắn nghe, bởi vì cho dù là hắn, cũng không có khả năng bảo vệ Từ Cửu Kỳ...

Ngoài ý muốn nhìn thấy trong mắt Hoàng Hân Duật hiện ra sự tự trách cùng phần nộ rất nhỏ đến mức tưởng chừng như không có, Mạt lúc này mới hiểu sở dĩ hắn đưa ra điều kiện như vậy là vì cái gì.

Hơi cúi đầu, Mạt phá lệ dùng khẩu khí vạn phần cung kính, nói:

“Tôi đã biết, trước trưa mai tôi nhất định sẽ đem thi thể Mạc Thanh Tuyền giao cho ngài, ngài cứ yên tâm.” Lập tức liền không nói lời thứ hai, xoay người rời đi.

54. Quyển 2 - Chương 50

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Em rõ ràng là không tin tôi... “

Khi Thiếu Ngọc Trình nhận được tin tức đêm qua đã mang về người tình mà trước mắt Hoàng Hân Duật coi trọng nhất đã là bấy giờ sáng.

Cậu không hề có ý định chất vấn bọn họ vì sao không lập tức báo cho cậu, bởi vì trong lòng cậu biết rõ đây là sự sắp đặt của người nào, bởi vậy dù rằng khó chịu với việc mình bị xem nhẹ, nhưng cậu vẫn cật lực duy trì sự bình tĩnh, tự chủ ở trước mặt mọi người.

Sau khi hỏi con tin hiện đang ở nơi nào, ngay cả cơm cũng chưa ăn, cậu liền muốn đi xem cái tên ‘tình nhân’ mới kia có bộ dạng ra sao mà chỉ trong thời gian ngắn có thể thay thế địa vị của Mạc Quân Trình.

“Y chính là người tình mới của Hoàng Hân Duật?”

Nhìn người đàn ông tiêu tụy đang thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ trước mắt, Thiếu Ngọc Trình nhận không được cất tiếng hỏi Diệp Quan Nghi ở phía sau.

“Anh xác định anh không bắt sai người?”

Nhìn Từ Cửu Kỳ đằng cửa sổ, trong lòng Thiếu Ngọc Trình trừ bỏ hoài nghi vẫn chỉ là hoài nghi.

Người đàn ông trước mặt này ngoài tiêu tụy cũng chỉ có tiêu tụy, thân thể lại gầy gò, gương mặt không có nửa phần xinh đẹp, cũng không có làn da nõn nà, trắng nuột, bóng loáng; dáng người không thon dài hay có tỉ lệ cân xứng gì cả, lại càng không có thể trạng rắn chắc, cường tráng...

Duy nhất, chỉ là lộ ra ngũ quan bình thường miễn cưỡng coi như đoan chính thôi, nhưng lại không có gì đặc biệt hết!

Cho nên dù cho cậu có nhìn kỹ như thế nào, xem kỹ ra sao, cũng hoàn toàn không thể xếp người trước mắt này vào hàng ngũ tuấn tú, thanh nhã... nào được, càng không thể đánh đồng y với ‘bạn trai’ Hoàng Hân Duật mà hơn một năm trước ở tiệc rượu cậu ngoài ý muốn gặp được —— Mạc Quân Trình.

Hơn nữa... Chờ một chút, cậu không nhìn lầm đó chứ, chân y sao lại... thoát nhìn dường như, dường như có chút kỳ quái...?

Trời ạ, y không phải... không phải là một gã què đó chứ!?

Má ơi, y thật sự chính là ‘người tình mới của Hoàng Hân Duật’ mà Diệp Quan Nghi đã nói đấy sao!?

Y thật sự chính là ‘người quan trọng’ mà Hoàng Hân Duật mỗi ngày mỗi đêm đều tự mình kiểm tra xem có bình yên vô sự hay không mới trở về phòng nghỉ ngơi đấy à!?

Cậu thật sự hoài nghi, thật sự thập phần hoài nghi, hơn nữa quả thực có thể nói là hoàn toàn không thể tin! Đương nhiên, cậu một chút cũng không thừa nhận cái tên này có thể có tác dụng uy hiếp gì đến Hoàng Hân Duật.

“Em hỏi câu này... là đang nghi ngờ năng lực của tôi?” Tươi cười hỏi lại cậu, trong mắt Diệp Quan Nghi hình như có ngàn mũi tên băng ẩn hiện.

Hai hàng lông mày nhíu lại, đối với chuyện Diệp Quan Nghi mang về một con tin hoàn toàn vô dụng, sắc mặt Thiếu Ngọc Trình vô cùng khó coi.

“Tôi chỉ là thật sự hoài nghi, Hoàng Hân Duật sẽ vì một tên âm trầm xấu xí như vậy, hơn nữa nói không chừng còn là một gã què mà chịu đánh đổi gì sao?”

Khinh thường xoay người đưa lưng về phía Từ Cửu Kỷ, Thiếu Ngọc Trình cười nhạt nói:

“Người giống y, tôi ở ven đường tùy tiện nhặt cũng có một bó to, hơn nữa mỗi một người đều hơn hẳn y...”

Tiếp đó, một đôi mắt phượng câu nhân lại tà nghệ nhìn Diệp Quan Nghi, lạnh lùng châm chọc:

“Tôi thật sự không nghĩ tới, anh cư nhiên còn khờ dại cho rằng Hoàng Hân Duật thật sự yêu thích y, tôi thấy tám phần là anh bị hắn lừa dối còn không biết.”

“Có phải bị lừa dối hay không... qua vài ngày em sẽ hiểu được.” Đối với sự châm chọc khiêu khích trước sau như một của Thiếu Ngọc Trình, Diệp Quan Nghi chỉ thu bớt nụ cười lại, lạnh nhạt mà chống đỡ.

Hừ lạnh một tiếng, Thiếu Ngọc Trình liếc nhìn Diệp Quan Nghi đang tựa vào cạnh cửa, nói vọng ra sai bảo đàn em:

“Xử lý tên trong phòng đi, cái loại con tin vô dụng này —— tôi không cần.”

Dường như là cố ý khiêu khích, cố ý muốn làm cho Diệp Quan Nghi mất mặt, Thiếu Ngọc Trình cứ thế bày trò trước mặt hắn.

Chỉ thấy tên đàn em kia ‘vâng’ một tiếng, lập tức liền muốn đi vào trong phòng chấp hành mệnh lệnh, không ngờ Diệp Quan Nghi lại dám che ở cửa không cho người nọ tiến vào.

“A... Diệp Quân, tôi muốn vào mang người đi...”

“Người là tôi mang về, xử trí như thế nào là do tôi quyết định.” Mắt lạnh đảo qua, người nọ lập tức câm như hến.

“Nhưng chủ tử Mạc gia hiện tại là tôi!” Lãnh ngạo mở miệng, ngữ khí Thiếu Ngọc Trình tràn đầy giận dữ.

“Nhưng độc nhất tôi là không cần nghe lệnh của em, em đã quên rồi sao.” Diệp Quan Nghi lãnh đạm lên tiếng, nhưng trong mắt ý ám chỉ nhắc nhở lại rất rõ ràng.

“Anh ——” bị câu nhắc nhở của hắn làm cho á khẩu không trả lời được, Thiếu Ngọc Trình nhất thời buồn bực phẩy tay bỏ đi.

Sau khi xác định Thiếu Ngọc Trình đã đi khỏi, Diệp Quan Nghi mới đi vào trong phòng, nhìn thấy Từ Cửu Kỷ đứng ở bên cửa sổ không nói được một lời, hắn có chút áy náy nói:

“Cậu ta nói chuyện xưa nay đã như vậy, cậu đừng để ở trong lòng, cậu cũng không cần lo lắng sẽ có người gây bất lợi cho mình, tôi cam đoan, chỉ cần hắn đáp ứng điều kiện của chúng tôi, tôi sẽ trả cậu trở về một cách toàn diện.”

Nghe vậy, Từ Cửu Kỷ như trước không nhúc nhích chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như hoàn toàn không có nghe thấy Diệp Quan Nghi nói gì. Thấy thế, Diệp Quan Nghi biết y là không muốn mở miệng chứ không phải không có nghe thấy, trầm mặc một lúc, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

Sau khi cửa phòng bị khóa lại, biểu tình dờ dãi trên mặt Từ Cửu Kỷ rốt cuộc mới hơi hơi có chút thay đổi.

Tôi chỉ là thật sự hoài nghi, Hoàng Hân Duật sẽ vì một tên âm trầm xấu xí như vậy, hơn nữa nói không chừng còn là một gã què mà chịu đánh đổi gì...

Nhớ tới từng câu từng chữ đã thương người mới vừa rồi của Thiếu Ngọc Trình, Từ Cửu Kỷ khẽ rũ mắt, sau đó bị ai nở nụ cười.

A... Gã què... Đúng vậy, ở trong mắt người khác y chính là một gã què không làm được bất cứ cái gì, một phê nhân chỉ biết liên lụy người khác. Cho nên ngay cả chính bản thân y cũng thật sự hoài nghi, hắn thật sẽ phí tâm tới cứu y sao? Y không tin...

Cố gắng áp chế chua xót trong lòng, Từ Cửu Kỷ lần thứ hai nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ tới chuyện trước khi đi y đã bỏ hộp gấm vào trong túi Hoàng Hân Duật, đột nhiên mâu quang trở nên ảm đạm, trong mắt cũng bắt giác toát ra mấy phần buồn bã.

Tôi sẽ chờ em, chờ đến một ngày nào đó em nguyện ý đem lễ vật kia giao cho tôi...

Tôi cũng không cảm thấy được bản thân mình quan trọng, cũng không cho rằng sau khi thoát ly hiểm cảnh anh còn có thể nhớ tới tôi, nhưng có lẽ, chúng ta sẽ không còn cơ hội để gặp lại, cho nên... tôi giao nó cho anh.

Dù sao nó vốn cũng là lễ vật tặng anh, cho dù có phủ nhận như thế nào, nó đích thật chính là lễ vật mà tôi muốn tặng anh, bởi vậy suy nghĩ kỹ lại, vẫn là quyết định giao cho anh...

Anh sẽ thích sao? Anh thật sự muốn sao?

Thứ anh muốn... thật sự là nó sao?

Chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng Từ Cửu Kỷ thấm đẫm nỗi bi ai.

Kỳ thật tôi rất hoài nghi, cũng có lẽ căn bản là tôi không tin anh sẽ đến cứu tôi, nhưng mà vì sao... tâm trí của tôi lại vẫn cứ nhịn không được mà hiện lên một tia chờ mong chứ?

Vì sao tôi lại chờ mong, vì sao?

Ngồi ở trong căn phòng trước đó vài ngày Từ Cửu Kỷ từng ở, Hoàng Hân Duật lẳng lẳng nhìn đôi khay măng sét bạch kim tinh xảo nằm ở trong hộp gấm, trong đôi mắt từ trước đến nay vẫn luôn lạnh lùng hiện lên mấy phần ôn nhu hiếm thấy cùng với sự áy náy khó nén.

Hắn vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve những đóa hoa được khắc tinh tế trên đôi măng khay sét, trên mặt tuy là bình tĩnh, nhưng trong lòng kỳ thật đã ngổn ngang trăm nỗi.

“... Vì sao lúc này lại giao cho tôi....”

Thấp giọng lẩm bẩm, đối với hành động này của Từ Cửu Kỷ, trong lòng Hoàng Hân Duật cảm thấy vừa đau lòng vừa tức giận.

“Em rõ ràng là không tin tôi...”

Từ số lượng và hình dạng đóa hoa, Hoàng Hân Duật rất dễ dàng có thể nhận ra nó chính là... cây anh đào, chỉ cần nhìn màu hồng nhạt của nó, hắn lại lập tức nhớ tới táng anh đào phấn hồng lúc hai người lần đầu gặp mặt, cây anh đào tựa như tỏa ra ánh hào quang nhân nhật màu hồng dưới ánh trăng...

Đã bao nhiêu lâu hắn chưa từng nhớ tới? Nhưng hiện tại, không chỉ riêng chỉ táng cây anh đào kia, ngay cả nụ cười hơi ngại ngùng mà lại ôn nhu thân thiết lúc ấy của Từ Cửu Kỷ cũng đều hiện lên rõ một cách d

thường ở trong đầu hấn.

Lại nhớ tới nụ cười thanh thuần mang theo chút cẩn trọng kia, Hoàng Hân Duật rốt cục nhin không được nâng tay xoa trán, không tiếng động thở dài.

“Chủ tử?”

Bởi vì đã qua thời gian hơn một tiếng đồng hồ mà vẫn không thấy chủ tử nhà mình đến, rơi vào đường cùng Thù chỉ đành phải kiên trì tiến đến nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bằng không sao chủ tử có thể sai giờ như thế?

Mới đi tới gần phòng, Thù chưa bao giờ thông qua cánh cửa khép chặt nhìn thấy bộ dạng dăm chiêu của chủ tử nhà mình, nhìn thấy sườn mặt trầm mặc mơ hồ toát ra tự trách cùng hối hận, trong lòng Thù liền không khỏi càng cảm thấy áy náy, bởi vậy cũng bất chấp việc mình chưa được chủ tử đồng ý, lập tức đẩy cửa mà vào thấp giọng sám hối:

“Chủ tử, là lỗi của tôi. Nếu tối hôm qua tôi đi theo sát chủ tử, cũng sẽ không phát sinh chuyện này, hết thấy đều là do tôi sơ sẩy, xin chủ tử...”

“Biết vì sao tôi không phạt cậu không?” Không đợi Thù nói xong, Hoàng Hân Duật đã mở miệng hỏi.

“Ồ... Không biết.” Khẽ cúi đầu, áy náy trong lòng làm cho Thù hiện tại không biết nên đối mặt với Hoàng Hân Duật như thế nào.

“Nếu là trước đây, cậu thất trách một chuyện tôi khẳng định sẽ phạt cậu, hơn nữa là ba đao liên tục... Tôi còn sẽ phết đi tay trái của cậu, để từ nay về sau cậu không dám... quên.”

Trong giọng nói lãnh đạm không che giấu lửa giận, ánh mắt Hoàng Hân Duật chưa từng dứt ra khỏi cây anh đào trên đôi khuy măng sét, nhưng trên mặt không hề thấy chút cảm xúc phạt phòng nào.

“Nhưng mà hiện tại... Tôi sẽ không làm như vậy.”

Nghe vậy, Thù nhin không được nghi hoặc thoáng ngẩng đầu nhìn về phía chủ tử nhà mình.

“Tôi biết có những nỗi đau... không thể nào nhin được, cho nên tôi sẽ không phạt cậu.”

Nhẹ nhàng đóng hộp gấm lại, sắc mặt Hoàng Hân Duật vẫn là lạnh băng, hơi trầm ngâm một lúc lâu sau hấn lại nói tiếp:

“Nhưng —— sự tha thứ của tôi chỉ có duy nhất một lần, cậu phải nhớ kỹ đấy.”

Nghe xong lời hắn nói, trên mặt Thù tăng thêm một tia vui mừng, dường như sưng sốt một lát, lúc sau mới vội vàng đáp ứng:

“Vâng, tôi nhớ kỹ.”

Cầm hộp gấm cẩn thận để vào trong túi, Hoàng Hân Duật lúc này mới đứng dậy chậm rãi xuống lầu.

Vừa thấy đến Hoàng Hân Duật xuất hiện ở cầu thang, mọi người trong đại sảnh lập tức cung kính đứng dậy, cúi đầu chờ Hoàng Hân Duật đi đến.

Nhìn gần hai mươi tên đàn ông tinh anh trong phòng, Hoàng Hân Duật biết bọn người Tĩnh hân là đã điều động tất cả lực lượng có thể ở Trung bộ đến đây, ánh mắt hơi trầm xuống, dường như nhớ tới điều gì, quanh thân ngập tràn khí tức ngoan lệ khiến kẻ khác không rét mà run.

“Ngồi đi.”

Giọng nói trầm lắng, lãnh đạm vang rõ ở trong phòng, mọi người sau khi nghe thấy liền ngồi lại chỗ ngồi ban đầu, vẻ mặt nghiêm túc chuẩn bị chờ đợi mệnh lệnh ban ra.

“Vì sao kêu các người đến đây, chắc không cần giải thích nhiều.”

Rạng sáng hôm nay khi Tĩnh gọi bọn họ đến đã đề cập qua, lần này là vì mục tiêu mở rộng địa bàn Hoàng gia ở Trung bộ, cho nên cần các chi nhánh hiệp lực, bởi vậy sau khi mọi người trong phòng nghe xong câu hỏi của Hoàng Hân Duật, lập tức không nói gì chỉ gật đầu.

“Địa bàn ở Trung bộ... đã tới lúc có thể thu.”

Ánh mắt đạm mạc, không có chút cảm xúc phập phồng, không có những mũi nhọn thị huyết khiếp người, cũng không có dã tâm, chỉ là ánh nhìn lãnh đạm bình thường, nhưng lúc này lại gợi cho người ta cảm thấy vạn phần đáng sợ.

“Những băng đảng nhỏ, Trạm cùng Mạt đều đã xử lý xong, cho nên hiện tại việc duy nhất các người phải làm —— chính là thu hồi toàn bộ địa bàn Mạc gia về cho tôi.”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng không khỏi đều đồng tai lên nghe.

Tuy rằng sớm biết lần này phải ra tay mở rộng địa bàn là khó tránh khỏi, nhưng... không ngờ đối tượng chính là thế lực lớn nhất Trung bộ – Mạc gia! Điều này làm cho tất cả mọi người không khỏi cảm thấy kinh ngạc trước mệnh lệnh của Hoàng Hân Duật.

Nếu đối tượng thật đúng là Mạc gia có thể lực lớn nhất, cho dù nghĩ như thế nào thì dùng trí hần sẽ lợi hơn nhiều so với dùng lực, tối thiểu cũng giảm thương vong. Nhưng lúc này theo như lời Hoàng Hân Duật nói, dường như muốn trực tiếp dùng vũ lực đoạt địa bàn Mạc gia, này... điều này làm cho mọi người không khỏi chấn kinh!

Nhìn những xao động trong dự đoán, Hoàng Hân Duật thần nhiên mở miệng hỏi: “Sao nào, không dám làm à?”

“... Chủ tử, thể lực Mạc gia ở trung bộ không thể khinh thường, nếu cứ tùy tiện ra tay như vậy, chỉ sợ sẽ thương vong nặng nề.” Mở miệng chính là một vị chủ sự tuổi khá lớn, có tên tuổi.

Hơi hơi gợi lên một tia cười, Hoàng Hân Duật lãnh đạm hỏi lại: “Như vậy... Chẳng lẽ cứ tùy ý bọn họ cười lên đầu lên cổ tôi sao?”

“Chuyện này...”

“Cầu kết Hoàng Du Triền, muốn thừa dịp tôi ở Trung bộ ám sát tôi, cái thứ này... chẳng lẽ không đáng xử tội?” Ý cười trên mặt Hoàng Hân Duật không đổi, mắt híp lại làm cho người ta nhìn không ra hắn đang nghĩ gì.

“Chỉ là... Có phải chúng ta nên bàn bạc kỹ hơn hay không?” Ý vào thân phận của mình ở Hoàng gia khá cao, vị chủ sự kia đề nghị.

“Ồ... Bàn bạc kỹ hơn à...” Hơi thu lại ý cười, Hoàng Hân Duật tựa hồ thật sự suy nghĩ nghiêm túc đề nghị này.

“Đúng vậy, đúng vậy! Trực tiếp đấu chọi sợ rằng sẽ thương vong thê thảm!”

“Thương vong thê thảm à... Như vậy Lâm chủ sự ông nói xem nên ‘bàn bạc kỹ hơn’ như thế nào mới tốt đây?” Bưng tách trà trên bàn lên, Hoàng Hân Duật tao nhã nhấp một ngụm.

“A... Trước hết chúng ta có thể kêu người gặp Mạc gia bắt bọn họ giao người đã ra tay với ngài ra, sau đó bắt bọn họ giao ra một nửa địa bàn...” Nghĩ đến Hoàng Hân Duật đang hỏi ý kiến của mình, Lâm chủ sự không khỏi bắt đầu chậm rãi nói ra tâm tư của mình.

“Một nửa địa bàn!” Khẽ nhíu mày, Hoàng Hân Duật buông tách trà trong tay xuống, trong cặp mắt hơi hé mở ẩn ẩn sát ý.

“Tôi nhớ rõ... Tôi muốn tất cả địa bàn Trung bộ cơ mà.”

Nghe vậy, Lâm chủ sự hơi cau mày, dùng thân phận trưởng bối nói:

“A... Kỳ thật thế lực căn cứ của chúng ta ở phía Bắc Trung bộ cũng vô cùng vững chắc, thật sự là không cần vì địa bàn Trung bộ mà ——”

Nói chưa xong, Lâm chủ sự đã đột nhiên ngã thẳng xuống sô pha, ở giữa trán nhiều hơn một vết đạn, trên làn da bị viên đạn làm bỏng khói vẫn chậm rãi phiêu tán, mà những dòng máu tanh cũng không tiếng động tràn ra khỏi miệng vết thương chảy xuống mũi.

Trong phòng, mọi người nhìn thấy Lâm chủ sự chết thảm cũng không khỏi kinh hãi, trong lòng trong lúc nhất thời khó có thể phản ứng lại. Sau một lúc lâu, khi bọn họ đã dần lấy lại tinh thần, lại nhìn không được chậm rãi nhìn về phía chủ tử nhà mình, chỉ thấy Hoàng Hân Duật dường như không có việc gì đưa khẩu súng màu bạc ngập tràn âm khí kia cho Thù, thần sắc vẫn rất thản nhiên.

Lại bưng tách trà trên bàn lên nhấp một ngụm, sau một hồi Hoàng Hân Duật mới nhìn mọi người, nhưng lúc này trong mắt hắn cũng đã hiện lên ngàn mũi nhọn băng lãnh, sắc mặt vừa hung ác vừa nham hiểm tàn khốc, nói:

“Dám nghi ngờ lời tôi, đây là kết cục.”

Mắt lạnh đảo qua mọi người trong phòng, Hoàng Hân Duật lại nói tiếp: “Trong vòng ba ngày, chiếm sạch tất cả câu lạc bộ đêm, phòng khiêu vũ, sòng bạc, hiệu cầm đồ trên danh nghĩa Mạc gia cho tôi, tiếp theo, dẹp hết Spa, thẩm mỹ viện, khách sạn, cửa hàng thời trang mà Thiếu Ngọc Trình âm thầm đầu tư, nếu không được thì động chút tay chân để cho cảnh sát đi thăm dò, nghe hiểu không?”

“Vâng!” Vừa mới chứng kiến kết cục của Lâm chủ sự, mọi người trong phòng đều không dám trái lời, lập tức trăm miệng một lời đáp.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, sắc mặt Hoàng Hân Duật vẫn không chút chuyển biến tốt đẹp, chỉ thấy hắn lạnh giọng nói tiếp:

“Trạm và Tĩnh ngoại trừ hiệp trợ các chủ sự ra, tôi còn muốn hai người các cậu trước ngày mai mang em gái Thiếu Ngọc Trình về đây cho tôi, còn Hoàng Du Triền... ba ngày sau sẽ giết hắn, sẽ đem thi thể lẫn quan tài đưa đến tay Thiếu Ngọc Trình, nhớ kỹ —— là đưa tận tay Thiếu Ngọc Trình, biết không.”

Nhìn thấy vẻ tàn nhẫn trên mặt Hoàng Hân Duật, trái tim Trạm cùng Tĩnh đập mạnh, vội vàng đáp: “Vâng.”

“Nếu đã muốn cứu người, tôi sẽ cho tên đó nhìn thấy thi thể dài ngắn ra sao!”

Âm lãnh nâng lên một mặt cười, Hoàng Hân Duật không hề che giấu sát ý trong mắt.

“Dám dùng Cửu Kỳ uy hiếp tôi, tôi liền cho tên đó hối hận cả đời, hừ!”

Dứt lời, cũng không đợi mọi người phản ứng lại, Hoàng Hân Duật liền đứng dậy rời khỏi đại sảnh.

Có 1 cp phụ nữa là Mạt x Trạm. Những chương đầu đã xuất hiện gian tình rồi, chương này chỉ làm rõ thêm thôi =3=

Tiếc là tác giả không nói thêm về mấy cp phụ >////<

55. Quyển 2 - Chương 51

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

“Tôi và cậu nói không chừng là giống nhau, giống nhau ở chỗ đều yêu một người không yêu mình...”

Ba ngày sau. Chạng vạng tối ~

“Hoàng Hân Duật ——”

Khi Thiếu Ngọc Trình nhìn thấy thi thể Hoàng Du Triền mà Hoàng Hân Duật sai người đưa tới, từ trước đến nay cậu vốn luôn bình tĩnh kiêu ngạo, rốt cuộc cũng không nhịn được hành động khiêu khích mấy ngày liền của đối phương mà tức giận hất tung bàn trên phòng khách.

Thiếu Ngọc Trình nổi giận đùng đùng kêu vài tên dưới tay xoay người đi về phía phòng của Từ Cửu Kỳ trên lầu, nào ngờ mới lên lầu đã gặp Diệp Quan Nghi ở chân cầu thang, hắn ta đang chuẩn bị đưa bữa tối cho Từ Cửu Kỳ.

Nhìn sắc mặt phẫn nộ của Thiếu Ngọc Trình cùng với mấy tên đàn em khô ngô cường tráng phía sau cậu, Diệp Quan Nghi không khỏi dừng chân, nhướn mày hỏi:

“Sao lại thế này, em dẫn người lên đó để làm gì?”

Trước tiên, hiếm khi thấy bên cạnh Thiếu Ngọc Trình có người lúc còn ở trong phòng, hơn nữa lúc này tức giận trên mặt cậu quá mức rõ ràng, bởi vậy hắn không khỏi hoài nghi Thiếu Ngọc Trình đang có tính toán gì đó với Từ Cửu Kỳ.

“Lên đó để làm gì?”

Hoàn toàn mất lý trí, hai mắt Thiếu Ngọc Trinh bắn ra hung quang, vẻ mặt đặng đặng sát khí nhìn hấn, cả giận nói:

“Tôi là đang dẫn người tới giết cái tên kia!”

Cái tên kia...? “Em là nói Từ Cửu Kỳ?”

“Trừ bỏ y còn có ai!”

Nhanh chóng đi đến bên cạnh Diệp Quan Nghi, Thiếu Ngọc Trinh chưa từng dừng bước, tiếp tục đi tới phòng Từ Cửu Kỳ.

Không rõ Thiếu Ngọc Trinh vì sao đột nhiên tức giận như thế, cho dù ba ngày qua cơ hồ toàn bộ địa bàn Mạc gia đều bị Hoàng Hân Duật làm cho long trời lở đất, tuy vậy vẫn không thấy Thiếu Ngọc Trinh cáu giận như vậy, ngay cả giữa trưa hôm nay lúc cùng cậu ta nói đến thủ đoạn của Hoàng gia lần này, thái độ của cậu cũng vẫn còn có chút trầm ổn.

Như vậy, rốt cuộc là vì sao cậu lại đột nhiên nổi lên sát ý với Từ Cửu Kỳ chứ? Mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì sao?

Đưa tay ngăn cậu lại, Diệp Quan Nghi quan tâm hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Giận dữ quay lại trừng Diệp Quan Nghi, Thiếu Ngọc Trinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Không có gì, chuyện gì cũng đều không có! Chẳng qua là tôi không cần y, mặc kệ y có phải là tình nhân mới của Hoàng Hân Duật, cũng không quan rớt cuộc y có thể uy hiếp hấn ta hay không, tôi cũng không cần!”

Mất thấy Thiếu Ngọc Trinh đẩy tay hấn ra muốn đi tiếp, Diệp Quan Nghi không khỏi tăng mạnh lực đạo giữ chặt lấy cậu, “Ý của em là sao, nói rõ ràng!”

“Anh đi hỏi Từ Cửu Kỳ chẳng phải sẽ biết!” Rống giận, Thiếu Ngọc Trinh rất bất mãn đối với thái độ Diệp Quan Nghi che chở Từ Cửu Kỳ như vậy.

“Y sao có thể biết được!”

Thấy Thiếu Ngọc Trinh giống như nổi điên nói năng cũng tùy tiện cả lên, Diệp Quan Nghi không khỏi cũng tăng lớn âm lượng.

“Người là bị tôi chộp về, tôi còn không biết đã phát sinh chuyện gì, y sao lại biết được!”

“_____”

Hung tợn lại trừng Diệp Quan Nghi một hồi, Thiếu Ngọc Trinh cố gắng hít sâu mấy lần, sau đó rút cuộc thoáng bình phục tình tự quá mức kích động của bản thân.

Nhìn cậu ta tựa hồ đã hơi chút bình tĩnh, Diệp Quan Nghi mới lại hỏi: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

Tuy rằng tâm tình đã bình tĩnh lại đôi chút, nhưng cơn giận của Thiếu Ngọc Trinh không nhỏ. Biết cậu vẫn còn tức giận, bởi vậy Diệp Quan Nghi cũng không ép cậu, chỉ là kiên nhẫn chờ cậu trả lời. Mãi sau một lúc lâu, Thiếu Ngọc Trinh mới dồn tất cả áp lực, thấp giọng quát:

“Hắn đã chết!”

“Đã chết!?”

Chợt nghe Diệp Quan Nghi thật sự không rõ ràng lắm nói đến người nào đó, nhưng chỉ cần vài giây, hắn liền lập tức hiểu ra, ngay sau đó càng thêm kinh ngạc hỏi:

“Em nói là... Hoàng Du Triền?”

Vừa nghe thấy tên Hoàng Du Triền, lửa giận vốn đã hơi chút bình ổn của Thiếu Ngọc Trinh lại bùng lên, bộ mặt cậu dữ tợn gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng Từ Cửu Kỳ, tức giận nói:

“Sở dĩ bắt y là vì cái gì? Còn không phải là vì đổi Hoàng Du Triền về! Kết quả thì sao, chẳng những tài sản trong tay bị đập đổ, địa bàn bị đoạt, ngay cả người mà chúng ta muốn đổi về cũng bị giết, anh muốn tôi giữ y lại làm gì đây? Y còn có giá trị gì để giữ lại à!”

Dùng sức vung lên thoát khỏi tay Diệp Quan Nghi, Thiếu Ngọc Trinh lại mang theo mấy gã phía sau chuẩn bị đi tới chỗ Từ Cửu Kỳ, nhưng Diệp Quan Nghi lại chế trụ tay cậu, buộc cậu dừng bước.

“Diệp Quan Nghi, anh muốn phản bội Mạc gia sao?”

Nóng giận cùng cực, Thiếu Ngọc Trinh vừa quay đầu lại đã rống lớn ra một câu như vậy, nhất thời đáng sợ tới mức mấy tên phía sau không hẹn mà đều lạng lẽ lui lại sau mấy bước, cố gắng nghĩ muốn rời xa chiến hỏa.

Đùa chắc, hai người trước mặt, một người là gia chủ bên ngoài, một người là gia chủ ngầm, đặc tội bên nào cũng đều không yên à nha! Cho nên vẫn là ngoan ngoãn trốn ở bên cạnh sẽ an toàn hơn, miễn cho gặp vạ lây.

“Tôi không có ý này.”

“Vậy thì sao cứ liều mình ngăn cản tôi không cho tôi giết y, làm sao vậy, có lẽ nào anh cũng coi trọng tên kia?”

Vì quá giận dữ, Thiếu Ngọc Trình nhìn bộ dạng Diệp Quan Nghi không ngừng bảo vệ Từ Cửu Kỷ thì càng thêm căm tức, không chút lưu tình thốt ra mấy câu trào phúng chỉ trích:

“Sẽ không phải là ngay cả chuyện y là bạn đời của Hoàng Hân Duật cũng là gạt tôi đó chứ, nói không chừng chính là bởi vì anh coi trọng y, muốn cứu y khỏi Hoàng gia cho nên mới cố ý bịa đặt ra một lời nói dối như vậy, dù tôi lấy thể lực Mạc gia cho anh đối kháng với Hoàng Hân Duật, có phải như vậy hay không?”

“Em đang nói bậy bạ gì đó!” Bị cậu không phân tốt xấu nói bừa nói bạ chọc giận, sắc mặt Diệp Quan Nghi thoáng chốc chuyển thành xanh mét, bàn tay đang giữ chặt Thiếu Ngọc Trình cũng vô thức tăng thêm lực.

“Tôi nói bậy?” Nâng mày cao tà nghệ nhìn hắn, miệng Thiếu Ngọc Trình càng thêm chua ngoa.

“Nếu không phải như thế, anh vì sao phải năm lần bảy lượt ngăn cản tôi giết y? Nếu anh và y không có quan hệ gì hết thì cần gì phải liều mình che chở y? Hoàng Du Triền cũng đã chết, giữ y lại có gì ——”

“Chính là bởi vì Hoàng Du Triền đã chết mới phải giữ y lại!”

Rốt cục nhện không được rống ra tiếng, Diệp Quan Nghi nhìn thấy trong mắt Thiếu Ngọc Trình trừ bỏ tức giận ra còn có chút tình tự dao động.

“Tôi biết y quan trọng như thế nào đối với Hoàng Hân Duật, cho nên Hoàng Hân Duật tuyệt đối không thể đã biết rõ chúng ta muốn cái gì còn cố ý giết Hoàng Du Triền!”

Không biết là bị cơn rống giận không khống chế được của hắn dọa, hay là bị lời nói của hắn thuyết phục, chỉ thấy Thiếu Ngọc Trình vốn muốn phản bác nháy mắt đã kiềm lại, phụng phịu chờ hắn nói hết.

“Hắn sở dĩ dám làm như thế, khẳng định là trong tay đang nắm gì đó rất quan trọng đối với chúng ta.”

“Hừ, cái gì mà quan trọng chứ! Với tôi mà nói, không có đồ vật gì là ——”

Nói cũng chưa nói xong đã thấy một gã đàn em vội vã từ dưới lầu chạy đi lên, trên tay còn cầm di động

của Thiếu Ngọc Trình.

“Thiếu chủ, điện thoại của ngài.”

Nghe vậy, Thiếu Ngọc Trình xoay người nhìn điện thoại trên tay tên kia, trong đầu lại không hiểu sao lại hiện lên những lời Diệp Quan Nghi vừa mới nói.

Vì sao... Vì sao trong lòng cậu lại đột nhiên cảm thấy bất an như vậy?

“Thiếu chủ?”

Khôi phục lại tinh thần sau cơn thất thần ngắn ngủi, Thiếu Ngọc Trình vươn tay cầm lấy di động của mình, vừa áp tai vào điện thoại thì sắc mặt cậu trầm xuống. Cậu trầm mặc nghe đối phương nói chuyện, sau đó càng nghe biểu tình càng trở nên dữ tợn.

Trước sau không đến một phút đồng hồ, hai bên đã trò chuyện xong. Mà vừa mới cúp điện thoại, Thiếu Ngọc Trình liền tức giận rống lớn: “Người tới!”

Nhìn thấy sắc mặt Thiếu Ngọc Trình càng ngày càng khó coi, càng thêm phần nộ, trong lòng Diệp Quan Nghi biết cuộc điện thoại mới hồi nãy chắc chắn đến từ Hoàng gia, chỉ là không biết đối phương điện thoại đến rồi cuộc nói gì.

Im lặng không lên tiếng nhìn mấy tên cao to phía sau vội vàng đi đến trước mặt Thiếu Ngọc Trình chờ đợi sai bảo, tiếp theo vài giây, khi hắn nghe những lời Thiếu Ngọc Trình nói ra, hắn đã biết trong tay Hoàng Hân Duật đang nắm giữ “quân lệnh bài” gì.

Khi Diệp Quan Nghi bưng bữa tối đi vào phòng Từ Cửu Kỷ thì thấy Từ Cửu Kỷ như lúc còn ở Hoàng gia, kéo ghế dựa ngồi ở bên cửa sổ nhìn ngắm mặt trời lặn ánh chiều tà.

“Mỗi ngày đều nhìn một cảnh tượng, sẽ không nhàm chán à?”

Như là lúc này mới phát hiện đã có người vào phòng, biểu tình Từ Cửu Kỷ tựa hồ có chút kinh hách, nhưng một lát sau liền hồi phục lại sự bình thản vốn có, nhìn người dân đi đến gần bên giường mà không mở miệng.

Thấy y hình như không tính toán mở miệng, Diệp Quan Nghi vừa đem bữa tối đặt ở trên bàn, vừa không chút để ý nói:

“Cậu có biết Hoàng Hân Duật đã làm gì không?”

Từ Cửu Kỷ vừa nghe đến cái tên Hoàng Hân Duật, đôi mắt lãnh đạm nhất thời sáng lên một chút, nhưng thủy chung vẫn không mở miệng.

Cười cười, Diệp Quan Nghi nói thẳng: “Hắn chủ yếu sai người phá nát hơn phân nửa địa bàn của chúng tôi, không có cách nào động đến thì làm cho cảnh sát tới, thậm chí ngay cả mấy mối làm ăn Ngọc lén đầu tư cũng đều bị chính cho chướng khí mù mịt, thật sự là khiến cho chúng tôi đại thương nguyên khí, tổn thất trầm trọng mà.”

“Tôi cũng không cảm thấy biểu tình của anh có bao nhiêu khổ sở.” Nhìn vẻ mặt quá mức sung sướng của hắn ta, Từ Cửu Kỷ rốt cục đã mở miệng.

“A, tuy rằng tôi có muốn bảo vệ thứ gì đó, bất quá... Nó cũng không có nghĩa là Mạc gia với tôi mà nói là quan trọng nhất.”

Không rõ Mạc gia trong lời nói của hắn ám chỉ người nào, bởi vậy Từ Cửu Kỷ lại trầm mặc.

“Chỉ cần có thể bảo vệ người ấy, cho dù muốn tôi chấp tay dâng Mạc gia cho người ta cũng đều không sao cả, dù sao tôi vốn cũng không hứng thú gì với nó.” Nhún nhún vai, vẻ mặt Diệp Quan Nghi có vẻ thản nhiên, một chút cũng không để ý.

“Anh nói cho tôi biết chuyện này để làm gì?” Nhìn thấy phản ứng hồ hững không để ý của hắn, Từ Cửu Kỷ không biết vì sao tổng cảm giác có chút kỳ quái, dường như có chỗ nào đó... không thích hợp.

“A, nếu tôi nói tôi không có mục đích gì, thuần túy chỉ là muốn nói chuyện phiếm với cậu mà thôi, cậu... tin sao?” Cười tươi, đôi mắt vốn luôn ôn hòa của Diệp Quan Nghi hơi hơi nheo lại.

Từ Cửu Kỷ không có trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, đợi hắn nói tiếp.

Nhìn thấy y lặng im, tươi cười trên mặt Diệp Quan Nghi biến mất trong nháy mắt, tiếp theo, chỉ thấy hắn lấy ra hộp thuốc lá từ trong túi, hỏi: “Tôi có thể hút không?”

“Tùy anh.”

Tao nhả rít một hơi, Diệp Quan Nghi thở hắt ra làn khói thuốc màu trắng, sau mới chậm rãi mở miệng:

“Cậu có biết... Hoàng Hân Duật đã giết chết Hoàng Du Triền không?”

“Tôi không biết Hoàng Du Triền anh nói là ai hết.” Thành thật nói xong, vẻ mặt Từ Cửu Kỷ không có thay

đổi quá lớn.

Nghe vậy, Diệp Quan Nghi có chút kinh ngạc nhìn y, cho đến khi xác định y thật sự không biết người này mới lại cười nói: “A, vậy cậu thật đúng là vô tội mà.”

Mỉm cười lại nhả ra một ngụm khói, Diệp Quan Nghi mới nói tiếp:

“Hoàng Du Triền, chính là người mà chúng tôi bắt cậu về muốn dùng cậu để trao đổi với hần ta. Trước đó vài ngày, bởi vì hần sai người đuổi giết Hoàng Hân Duật, kết quả lại làm cho người Hoàng gia bắt giữ, chúng tôi muốn cứu hần ra, lại không muốn khiến cho quan hệ hai bên căng thẳng, cho nên —”

“Cho nên các anh bắt tôi là để dùng tôi trao đổi hần về?”

Vẻ mặt đạm mạc hiểu được lời hần nói, Từ Cửu Kỷ rốt cục hiểu được ngày đó Hoàng Hân Duật nói uy hiếp là có ý gì.

“Đúng vậy...” Có chút bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, Diệp Quan Nghi thật sự là quá coi nhẹ tầm quan trọng của Từ Cửu Kỷ đối với Hoàng Hân Duật.

“A, đáng tiếc anh tính sai, anh đánh giá tôi quá cao.”

Chế giễu lộ ra mặt cười trào phúng, tuy rằng sớm đã chuẩn bị tâm lý Hoàng Hân Duật có lẽ căn bản sẽ không nhớ đến sự sống chết của y, nhưng chỉ cần nhớ lại mấy lời Diệp Quan Nghi vừa nói, Hoàng Hân Duật đã giết chết Hoàng Du Triền, trong lòng Từ Cửu Kỷ vẫn nhìn không được mà cảm thấy chua xót khôn cùng.

“Tôi ở trong lòng hần... Cũng không quan trọng như vậy.” Mặt cúi thật thấp, giấu đi nan kham trong mắt, Từ Cửu Kỷ cố gắng lạnh nhạt nhưng có vẻ yếu ớt dị thường.

Nhìn thấy vẻ mặt của hần, Diệp Quan Nghi nhìn không được hỏi: “Cậu không tin hần yêu cậu?”

Chợt nghe thấy câu hỏi của Diệp Quan Nghi, Từ Cửu Kỷ không có trả lời, nhưng trong mắt y lại hiện lên một tia âm đạm.

“Cậu cho là bởi vì hần không cần cậu, cho nên mới không hề cố kỵ mà giết Hoàng Du Triền?”

“...”

Dụi điều thuốc trên tay, Diệp Quan Nghi thở dài thật sâu, hần nhìn Từ Cửu Kỷ sau một lúc lâu mới lần thứ hai nói:

“Không phải như thế, hắn cũng không phải bởi vì mặc kệ sống chết của cậu cho nên mới giết Hoàng Du Triền, mà là bởi vì quá coi trọng cậu, mới có thể tức giận mà giết chết Hoàng Du Triền.”

Nghe được lời hắn nói, Từ Cửu Kỳ không dám tin ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Diệp Quan Nghi, trong mắt tràn ngập nghi vấn.

“Bởi vì bắt cậu, cho nên mấy ngày nay chúng tôi đã tổn thất hơn phân nửa địa bàn và sản nghiệp, hắn còn giết chết hai người lúc trước ra tay với hắn, sau đó còn cố ý đưa xác đến đây...”

Nhớ tới gần một giờ trước, phản ứng kịch liệt của Thiếu Ngọc Trình khi nhìn thấy thi thể, Diệp Quan Nghi lại dấy lên một điều thuốc, trong mắt hiện lên sự ảm đạm giống y như Từ Cửu Kỳ.

“Mục đích của hắn là khiêu khích, mục đích của hắn cũng là tuyên cáo, hắn là nói cho chúng tôi biết —— chuyện chúng tôi động vào cậu, hắn sẽ không để yên.”

Không vui sướng quá lâu trước lời hắn nói, trên mặt Từ Cửu Kỳ đầu tiên là kinh ngạc, nhưng bất quá chỉ một chốc, vẻ mặt y càng có vẻ khổ sở hơn.

“Nhưng mà hắn cũng nhất định hiểu được, các anh bị chọc giận thì sẽ không có khả năng buông tha cho tôi.” Bình thần nói ra cái kết luận hiển nhiên này, trong lòng Từ Cửu Kỳ trừ bỏ bi ai vẫn là bi ai.

“Chính xác, lấy trình độ xem trọng của Ngọc đối với Hoàng Du Triền mà nói, cậu ấy đích xác không có khả năng buông tha cậu, thậm chí mới vừa rồi, cậu ấy cũng đã muốn dẫn theo người tới giết cậu, chỉ tiếc cậu ấy không thể làm như vậy.”

“Vì sao?”

Ngưng mắt nhìn sự khó hiểu hiện rõ trên mặt Từ Cửu Kỳ, Diệp Quan Nghi thật sự rất hâm mộ y, bởi vì tuy rằng quá khứ y nếm trải rất nhiều đau khổ, nhưng chung quy... y vẫn chiếm được tình yêu của Hoàng Hân Duật, không phải sao? Trái lại với chính hắn, có lẽ qua vài ngày sau, ngay cả cơ hội cố gắng hắn cũng không có.

“Bởi vì em gái của Ngọc đang nằm trong tay hắn.”

Nhịn không được thở dài, Diệp Quan Nghi không khỏi trầm nghĩ, hôm nay nếu người bị bắt đổi thành hắn, Ngọc chắc là sẽ không có cổ kị gì hết.

“Hoàng Hân Duật coi trọng cậu, cho nên sau khi phát hiện cậu bị bắt, hắn phần nộ giết Hoàng Du Triền, đập đổ địa bàn Mạc gia, mục đích chính là muốn thị uy với chúng tôi.”

Thu lại tình tự hồi tiếc, Diệp Quan Nghi bình tĩnh phân tích.

“Chỉ là, hắn cũng bắn khoả đến sau khi làm như vậy chúng tôi có lẽ sẽ gây bất lợi với cậu, cho nên, hắn liền nhanh hơn một bước sai người bắt em gái Ngọc đi, chính là muốn kiểm chế động tác của chúng tôi lại.”

“Anh... Vì sao anh muốn nói điều này cho tôi biết?”

Không rõ Diệp Quan Nghi vì sao phải cố ý nói y nghe chuyện này, bởi vậy Từ Cửu Kỳ tuy rằng rất muốn tin tưởng lời hắn nói, nhưng rồi lại nhin không được mà hoài nghi tính chân thật trong lời nói của hắn.

“Tôi chỉ là muốn cho cậu biết... Hoàng Hân Duật coi trọng cậu bao nhiêu.”

“... Vì sao?” Đây rõ ràng không quan hệ đến chuyện của hắn, bọn họ thậm chí xem như là kẻ địch không phải sao? Như vậy vì sao hắn còn muốn nói giúp Hoàng Hân Duật chứ?

“Vì sao...” Hơi hơi gợi lên một mặt cười, nụ cười của Diệp Quan Nghi có chút thâm lương. “Có lẽ là hy vọng... cậu có thể có được hạnh phúc đi.”

“——” cái gì?

“Tôi và cậu nói không chừng là giống nhau, giống nhau ở chỗ đều yêu một người không yêu mình...”

Thấp giọng khẽ nói, trong mắt Diệp Quan Nghi che giấu không hết đau đớn.

“Cho nên nếu cậu có thể hạnh phúc, có lẽ tôi có thể tiếp tục kiên trì.”

“Anh...”

“Hơn nữa... Nể tình tôi giúp cậu giải thích, có lẽ cậu sẽ nguyện ý giúp tôi một chuyện cũng không chừng.” Đau xót trong mắt tan chảy, lúc này Diệp Quan Nghi tỏ ra rất bình thản tự nhiên.

Có lẽ là bị sự thống khổ quá mức tương tự trong mắt hắn làm cho dao động, lại có lẽ là nhớ tới ngày xưa hắn vất vả chăm sóc mình cẩn thận, Từ Cửu Kỳ trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng vẫn là nhin không được hỏi:

“Chuyện gì?”

“Nếu, nếu đến lúc đó Hoàng Hân Duật muốn giết Ngọc... Xin hãy giúp tôi một chuyện, thay cậu ấy cầu tình.”

Ánh mắt Diệp Quan Nghi như trước bình thản không chút gợn sóng, nhưng Từ Cửu Kỳ lại có thể từ trong

cặp mắt bình tĩnh kia nhìn ra tất cả vương bận.

“Ra tay bắt cậu, là tôi. Ra chủ ý muốn bắt cậu, cũng là tôi. Nếu Hoàng Hân Duật thật sự muốn trút giận, xin hân hãy tính hết lên đầu tôi là tốt rồi, không liên quan gì đến Ngọc cả.”

“Nói không chừng đến cuối cùng, người phải cầu xin tha thứ chính là Hoàng Hân Duật.”

“Không! Hoàng Hân Duật không phải loại người như vậy, không có trăm phần trăm nắm chắc, hân sẽ không ra tay.” Thập phần khẳng định trả lời, Từ Cửu Kỷ thấy trên mặt Diệp Quan Nghi mơ hồ có ý tán thưởng.

“Như vậy... Chỉ cần cậu ta có thể sống, anh có ra sao cũng được ư?” Không có đáp ứng cũng không có cự tuyệt, Từ Cửu Kỷ còn thật sự hỏi.

Diệp Quan Nghi nhìn y thật sâu, một lát sau mới lần thứ hai tươi cười hỏi ngược lại:

“Cậu thì sao? Suy nghĩ của cậu thế nào?”

“Là tôi đang hỏi anh!” Áo não, vì hân không chịu trả lời.

“A... đáp án của tôi giống với của cậu, đáp án của cậu là gì, đáp án của tôi chính là như thế.”

Đứng dậy rời khỏi sofa, bên môi Diệp Quan Nghi lại treo lên ý cười như bình thường, ôn nhu nhưng không chút độ ẩm.

“Tôi đi trước, nhớ ăn bữa tối, thân thể của cậu còn chưa tốt hân, không cần ngu ngốc học người ta tuyệt thực đâu.”

Vừa nói xong, tay hân đã mở cửa phòng ra đi ra ngoài, để lại một mình Từ Cửu Kỷ tiếp tục suy tư về những lời nói mới vừa rồi của hân.

Dạo này Vy bị stress nên đi rong khá nhiều, không chạm vô truyện ^^ hứa chắc là sẽ end Thác luyến trong tuần sau nha ^^

56. Quyển 2 - Chương 52

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

... Khẩu súng màu xám bạc tinh xảo chĩa vào thái dương Từ Cửu Kỷ

Hai ngày sau khi nhận được quan tài của Hoàng Du Triền, Thiếu Ngọc Trình theo lời vào rạng sáng năm giờ rưỡi mang theo Từ Cửu Kỷ một đêm chưa ngủ đi tới địa điểm trao đổi mà Hoàng Hân Duật chỉ định chuẩn bị đổi lại em gái của mình.

Đi theo, trừ bỏ Diệp Quan Nghi ra, còn có hơn mười người thân thủ tương đối xuất sắc, đoàn người mỗi người đều trang bị súng, rất có cảm giác muốn sống mái với nhau một phen.

Phía gần bến cảng hoang vắng ở vùng ngoại thành, hai gã đàn ông thân hình cường tráng, sắc mặt nghiêm túc đợi người Mạc gia đến, khi sắc trời dần chuyển màu, trong mơ hồ bọn họ nhìn thấy tựa hồ có người đi về phía mình.

Thấy thế, hai người lập tức chuyển tâm nhìn chăm chú vào người tới, đợi cho thấy được Từ Cửu Kỷ trong đám người kia, xác định thân phận đối phương xong, bọn họ liền trầm mặc dẫn đoàn người đi đến một nơi hoang phế bên hông cảng.

Kho hoang phế kia ở bên hông cảng, nó không có cái gọi là cửa, vì dễ cho dân chúng ra vào, cho nên ngoại trừ mấy cây cột trụ ra, bốn phía kỳ thật cũng không có mấy vách tường.

Lúc này, Hoàng Hân Duật cùng Trạ, Mạ, Thù... nắm tên thân tín phân tán chung quanh, hoặc ngồi hoặc đứng ở bên trong chờ bọn người Mạc gia đến, mà Trạ ở bên ngoài phía đối diện, vừa thấy xa xa người của Mạc gia tới, lập tức liền chạy đến bên cạnh Hoàng Hân Duật đang trầm mặc, một thân một mình đứng ở hông cảng.

Chậm rãi xoay người đi vào trong kho, hai mắt Hoàng Hân Duật gắt gao nhìn chăm chăm Từ Cửu Kỷ đang bị đàn em của Thiếu Ngọc Trình áp giải, nửa lời kéo đi tới, tức giận nơi đáy mắt rõ ràng có thể thấy được.

“Tao đem người tới, em gái tao đâu?”

Cho một cái ánh mắt, Trạ hiểu ý dẫn thiếu nữ kia ra.

“Muốn người, thả Cửu Kỷ.” Ngay cả quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái cũng đều không có, Hoàng Hân Duật lạnh lùng nói.

Khẽ nhíu mày, Thiếu Ngọc Trình vô cùng khó chịu đối với cái giọng điệu ra lệnh của Hoàng Hân Duật.

“Dựa vào cái gì bắt tao thả người trước, mày thả Tiểu Quân ra, tự nhiên tao sẽ thả y.”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Hân Duật hơi trầm xuống, chuẩn bị phát hỏa thì kẻ luôn một mực yên lặng đứng ở bên cạnh Thiếu Ngọc Trinh, Diệp Quan Nghi lại đột nhiên mở miệng nói:

“Cùng nhau thả đi! Nếu không ai chịu thả trước, vậy cùng nhau đi.”

Nghe được lời Diệp Quan Nghi nói, Hoàng Hân Duật hơi hơi dời tầm mắt nhìn về phía hắn ta, “Là mày à, Tiểu Lưu ... Hay nên gọi mày là Diệp Quân thì đúng hơn?”

Thấy sát ý ngoan lệ trong mắt Hoàng Hân Duật, Diệp Quan Nghi biết rõ mình hôm nay chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng. Tuy rằng lấy nhân số ở đây, rõ ràng bọn họ hơn hẳn Hoàng gia, nhưng hắn cũng biết, Hoàng Hân Duật sở dĩ không cần mang theo nhiều người, thậm chí ngay cả soát người tước vũ khí cũng đều không có, nhất định là người bên cạnh hắn ta có mười phần nắm chắc.

Trước mắt những người này, trừ bỏ hai gã cao to dẫn đường, cùng với Trầm, Mạt, Thù – ba người khi hắn còn nằm vùng ở Hoàng gia từng thấy qua, thì còn lại hai tên hắn một chút ấn tượng cũng không có, bởi vậy không có cách nào biết được thân thủ bọn họ đến tốt cùng như thế nào, nhưng mặc kệ ra sao, chỉ dựa vào chuyện Hoàng Hân Duật mang theo bọn họ, liền có thể hiểu được tuyệt không thể khinh thường bọn họ.

Mà trái lại những người Thiếu Ngọc Trinh mang đến, tuy rằng bề ngoài bọn họ thoát nhìn hung ác, cường tráng, đối phó với mấy đại ca, mấy tên lâu la bình thường thì còn có thể, nhưng hắn hiểu được, nếu phải dùng bọn họ để đối kháng với những kẻ trước mắt này, không thể nghi ngờ đây là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết, mặc dù trên người bọn họ đều mang theo súng, nhưng chả lẽ... Bọn người Hoàng Hân Duật không biết sao?

“A, tên của tôi nào có quan trọng chi, quan trọng là... Từ Cửu Kỳ chứ.”

Bất đắc dĩ mỉm cười, a, chỉ sợ lần này thật sự là dữ nhiều lành ít à nha... “Như thế nào, đồng thời thả người?”

Về mặt tự nhiên hỏi lại, trong lòng Diệp Quan Nghi chỉ hy vọng mình thật sự có thể bảo vệ tốt Thiếu Ngọc Trinh.

Mất híp lại, sắc mặt Hoàng Hân Duật không có biến hóa gì lớn. “Không có khả năng!”

“Mày ——”

Diệp Quan Nghi còn chưa có trả lời, Thiếu Ngọc Trinh đã bị câu trả lời không lưỡng lự của Hoàng Hân Duật lần cho lửa giận bốc lên, cơ hồ muốn chửi ầm lên. Nhưng Diệp Quan Nghi lại nhanh chân dịch người bước ra, hơi che ở trước người cậu, ý bảo cậu đừng mở miệng.

Thấy thế, Thù khê nhìn chủ tử nhà mình một cái, sau đó mới mở miệng nói:

“Diệp tiên sinh, bởi vì thân thể của Từ tiên sinh nhà chúng tôi không tốt, đi đứng chậm chạp, cho nên nếu đồng thời thả người, chỉ sợ chủ tử nhà tôi lo lắng, bởi vậy...”

“Tôi hiểu được ý của anh.”

Hơi mỉm cười, Diệp Quan Nghi nhìn Thù vừa mở miệng, thập phần khách khí nói:

“Như vậy, chúng tôi trước hết thả Từ Cửu Kỷ ra, sau đó chờ y đi đến chính giữa... các người mới thả người, có thể chứ?”

“Diệp Quan Nghi, anh ——” nghe được tiếng kêu bất mãn của Thiếu Ngọc Trình ở sau lưng, Diệp Quan Nghi vẫn không nhúc nhích ngăn động tác của cậu lại.

Mà bên kia sau khi Thù nghe thấy lời Diệp Quan Nghi nói, lập tức nhìn Hoàng Hân Duật, thấy hắn hơi gật đầu mới nói tiếp:

“Vậy cứ quyết định vậy đi.”

Hiệp nghị hoàn thành, Diệp Quan Nghi lập tức bảo đàn em thả Từ Cửu Kỷ.

Bị một gã đàn ông dùng sức đẩy vài bước, Từ Cửu Kỷ lão đảo bước về phía trước vài bước sau đó mới ổn định lại.

Chậm rãi ngẩng đầu, y nhận không được nhìn nhìn mấy tên đàn ông ở bốn phía, sắc mặt mỗi người đều không tốt, sau khi cảm giác rõ được cái loại không khí khấn trương giương cung bạt kiếm, nhất thời trong lòng cả kinh, không tự chủ được dời ánh mắt về phía Hoàng Hân Duật đang đứng.

Thấy Từ Cửu Kỷ nhìn về phía mình, Hoàng Hân Duật cũng trầm mặc nhìn y, ngay khoảnh khắc hai tầm mắt giao nhau, hắn dễ dàng nhìn ra trong mắt y hiện rõ lo lắng cùng sợ hãi, không tiếng động dùng ánh mắt trấn an y, thoáng chốc, trong đầu Từ Cửu Kỷ bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng ngày đó lúc Hoàng Hân Duật cố nén gây tê mang theo mình né tránh...

Nhớ tới khi đó trong mắt hắn chứa đầy chấp nhất cùng khấn trương, còn cả những điều hai ngày trước Diệp Quan Nghi nói với y, cộng thêm lúc này đây Hoàng Hân Duật đang cách y một khoảng không xa, khóe mắt Từ Cửu Kỷ nhận không được hơi hơi phấp phồng.

Y có thể tin tưởng sao, tin tưởng lời nói của Hoàng Hân Duật...?

Nhưng... Chỉ cần nhớ lại tất cả những chuyện đã phát sinh trước kia, trong lòng y vẫn rất khó chịu, rất ủy khuất, vậy thì... bắt y phải quên đi bằng cách nào đây?

Muốn tin tưởng lại không thể tin, nên tin tưởng lại sợ hãi, giãy giụa, nó làm cho y lại lâm vào vòng bất đắc dĩ giữa lý trí với tình cảm.

“Ê, mày rốt cuộc có đi hay không hả?” Thiếu Ngọc Trinh nhíu chặt đôi mày thanh tú, khẩu khí thập phần ác liệt, trên mặt tràn đầy không kiên nhẫn.

Nhìn thấy vẻ mặt em gái mình tiều tụy, trên người lại đầy vết bẩn, Thiếu Ngọc Trinh một lòng thầm nghĩ nhanh chóng đổi em gái trở về, nhìn thật kỹ xem đến tột cùng cô có bị thương hay không, ai biết được cái tên trước mắt này, đã thả y đi, y lại còn ngu như vậy đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, y rốt cuộc là muốn như thế nào?

Như là bị giọng nói của Thiếu Ngọc Trinh đánh tỉnh, Từ Cửu Kỷ bỗng dưng phục hồi tinh thần lại, phát hiện chính mình thế nhưng lại nhìn Hoàng Hân Duật đến thất thần, không khỏi có chút kích động cúi thấp đầu muốn giấu đi tình ý trong mắt, đợi cho bình ổn tinh thần xong, lúc này mới bắt đầu đi về phía bọn người Hoàng Hân Duật.

Theo từng bước chân của Từ Cửu Kỷ, người của hai bên cũng từng chút một đề cao cảnh giới.

Người của Hoàng Hân Duật sợ bọn người Thiếu Ngọc Trinh sau khi thuận lợi đổi Thiếu Tiểu Quân về thì sẽ không giữ lời, bắt lại Từ Cửu Kỷ tiếp tục uy hiếp, cho nên cơ hồ tất cả mọi người đều nín thở chú tâm nhìn chăm chú vào trước mắt; còn bên Thiếu Ngọc Trinh, bọn họ lại sợ sau khi mình giao Từ Cửu Kỷ ra, đối phương cũng không đúng hẹn thả lại Thiếu Tiểu Quân, bởi vậy cũng không dám khinh thường chút nào gắt gao nhìn từng cử động của đối phương, hai bên rõ ràng đang trong trạng thái hết sức căng thẳng.

Khoảng cách không xa, nhưng bởi vì chân Từ Cửu Kỷ bất tiện nên khoảng chừng nửa phút mới đi tới chính giữa, thấy Từ Cửu Kỷ đã đi đến nửa đường lại đang tiếp tục bước về phía trước, Thù phát tay, Trạm cũng buông thiếu nữ trong tay ra.

Động tác của thiếu nữ hiển nhiên nhanh hơn rất nhiều so với Từ Cửu Kỷ, tuy rằng cách anh trai nhà mình xa hơn so với Từ Cửu Kỷ, nhưng mà, lúc Từ Cửu Kỷ mới qua nửa đường không bao lâu, cô đã lướt qua người y.

Vì sợ đối phương giở trò, vẫn không hề động nẩy giờ, Hoàng Hân Duật nhắm chuẩn ngay lúc hai người lướt qua nhau dùng tốc độ sét đánh tiến lên kéo Từ Cửu Kỷ về trong lòng mình, nào ngờ mới vừa đến trước mặt y, một thân ảnh khác cũng đã nhanh hơn hẳn một bước đoạt lấy người, hơn nữa còn giơ tay đỡ đòn công kích của hắn.

Một phen biến cố này quả thực làm cho hai bên trở tay không kịp, chỉ thấy Thiếu Ngọc Trinh vội vàng kéo cô em gái cách mình có ba bước xa ra sau người, tiếp đó mấy tên cao to liền bao quanh bảo vệ cậu ta.

Mà bên phía Hoàng Hân Duật, sau khi nhìn thấy Từ Cửu Kỷ lại bị bắt, cũng khẩn trương đều tiến lên trước vài bước, nhưng ngại súng trên tay đối phương nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lại dùng khẩu súng màu xám bạc tinh xảo chĩa vào thái dương Từ Cửu Kỷ, Diệp Quan Nghi bình tĩnh thông dong nhìn Hoàng Hân Duật trước mắt đang hận không thể lột da róc thịt hắn, tuy rằng biết rõ làm như vậy sẽ có hậu quả gì, bất quá, hắn vẫn chỉ có thể làm vậy.

“Mày muốn đổi ý?” Trên mặt Hoàng Hân Duật không hiện lên vẻ tức giận lắm, nhưng ngữ điệu trầm thấp lại có vẻ lạnh lẽo, tàn khốc.

“Không phải đổi ý, chỉ là muốn bàn điều kiện với ngài thôi.” Mỉm cười.

“Điều kiện gì, mày nghĩ rằng tao còn có thể đáp ứng mày à!”

Đối với thái độ lật lọng của Diệp Quan Nghi, Hoàng Hân Duật biểu hiện rõ sự khinh bỉ, nhưng ánh mắt lại phản chủ, không tự giác toát ra sự lo lắng dưới đáy lòng dành cho Từ Cửu Kỷ.

“Tao đúng hẹn thả con nhỏ kia, mày lại bắt Từ Cửu Kỷ để bàn điều kiện với tao? Mày nói xem, tao dựa vào cái gì đáp ứng mày!”

Nghe vậy, trên mặt Diệp Quan Nghi hơi lộ ra ý áy náy, cảm thật có lỗi nói: “Tôi biết làm như vậy là tôi không đúng, nhưng mà —— tôi không có sự lựa chọn nào khác.”

“Mày ——”

Đang định nổi giận, Thù bên cạnh lại cất lực trấn an: “Chủ tử, trước hết nghe xem hắn nói gì rồi hãy quyết định, hiện tại Từ tiên sinh còn đang nằm trong tay hắn.”

“Hừ!”

Cắn chặt răng nén cơn giận xuống, Hoàng Hân Duật hừ lạnh một tiếng, không thêm lên tiếng. Thù thấy thế, lập tức hiểu ý mở miệng hỏi:

“Như vậy, rốt cuộc anh có mục đích gì? Muốn đưa ra điều kiện gì?”

Nghe được Thù hỏi, trong lòng Diệp Quan Nghi không khỏi nhẹ nhàng thở ra, dù sao, nếu bọn họ thực sự không chịu thỏa hiệp, như vậy kết cục có lẽ chính là lưỡng bại câu thương.

Hơi áy náy nghiêng đầu nhìn Từ Cửu Kỷ trước người, hắn kỳ thật cũng không muốn thương tổn người này, có thể là bởi vì có loại cảm giác đồng bệnh tương liên, cũng có thể là vì đồng tình với quá khứ gặp ghềnh

mà y vấp phải, cho nên ngay từ đầu hắn đã không muốn thương tổn y, nhưng mà... Nhịn không được quay đầu nhìn Thiếu Ngọc Trinh đang được bảo vệ chặt chẽ, hắn chỉ đành phải lợi dụng y.

“Thật có lỗi, cuốn cậu vào chuyện này.” Diệp Quan Nghi nhẹ giọng ở bên tai Từ Cửu Kỷ nói như vậy.

Nghe lời hắn nói, cặp người luôn u buồn của Từ Cửu Kỷ lại chỉ là chuyên chú nhìn về phía Hoàng Hân Duật đang giận dữ bên kia, trong lòng không có nửa điểm hận, giận hoặc kinh hách, ngược lại còn có chút thấu hiểu, bởi vì y biết, Diệp Quan Nghi là vì an nguy của người hắn yêu nên mới làm như vậy.

Hơn nữa, cũng bởi vì hành động của hắn, ngược lại y có thể nhân cơ hội nhìn rõ Hoàng Hân Duật ‘chân chính’ trước mắt, đồng thời cẩn thận xem kỹ trong lòng mình đến tột cùng là sao, vậy nên lúc bị bắt lại, y không có giây giụa gì, ngược lại còn thập phần phối hợp.

Không đợi Từ Cửu Kỷ đáp lại, Diệp Quan Nghi cung kính, tăng lớn âm lượng nói ra yêu cầu với Hoàng Hân Duật:

“Điều kiện của tôi chỉ có một, đó là xin tiên sinh hứa rằng sẽ buông tha cho anh em Thiếu Ngọc Trinh.”

Nghe được điều kiện của Diệp Quan Nghi, Hoàng Hân Duật nhất thời bùng phát lửa giận, như thế nào, thả người còn chưa đủ, còn muốn hắn viết giấy cam đoan sao? Tên chết tiệt này!

Nhìn thấy Hoàng Hân Duật tức giận, Diệp Quan Nghi không có phản ứng gì, lại nói tiếp:

“Tôi biết tiên sinh từ trước đến nay nói một không hai, nếu đã buông tha Tiểu Quân, tự nhiên sẽ không gây phiền toái tới cô ấy, nhưng mà, tôi biết rõ, lấy trình độ coi trọng của tiên sinh đối với Từ Cửu Kỷ sẽ tuyệt không sẽ bỏ qua tôi cùng với Thiếu chủ nhà tôi, đúng chứ?”

“ ... ”

“Cho nên, muốn tiên sinh phải hứa chắc, mời anh cam đoan, sau khi tôi thả y ra, anh nhất định cũng phải buông tha cho Thiếu Ngọc Trinh, có thể chứ?”

Giờ khẩu súng trong tay lên, Diệp Quan Nghi ngập tràn ý cảnh cáo, nhắc nhở.

“Chỉ cần đáp ứng thả cậu ta là được rồi à? Vậy còn mày? Những người khác thì sao?” Thái độ tràn đầy khinh miệt, lộ rõ ra Hoàng Hân Duật rất khinh thường Diệp Quan Nghi.

“Chỉ cần thả cậu ấy là tốt rồi.”

Mâu quang tối lại, Diệp Quan Nghi trầm ngâm một lúc lâu, giống như suy tư về cái gì đó, một lát sau, hắn

mới lại nhìn thẳng vào Hoàng Hân Duật.

“Chỉ cần anh cam đoan sẽ không động đến cậu ấy, tôi liền đem hết thầy địa bàn còn lại của Mạc gia giao cho anh.”

“Diệp Quan Nghi, anh dám!” Chợt nghe hần muốn giao ra địa bàn, Thiếu Ngọc Trình không đợi Hoàng Hân Duật trả lời đã bạo rống ra tiếng.

Khẽ nhướn mày, Hoàng Hân Duật cười như không cười nhìn hần ta, không chút nào che giấu sự châm chọc:

“Hừ, mày có thể làm chủ?”

“Chỉ cần anh đáp ứng, tôi có thể làm chủ.” Diệp Quan Nghi thu lại tươi cười, giờ phút này xem ra phá lệ chân thật.

Sau khi hần trả lời Hoàng Hân Duật xong, lập tức lại nhìn về phía Thiếu Ngọc Trình, vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Tôi biết em cũng không muốn ở lại Mạc gia, hơn nữa em cũng không thích hợp với nơi này, cho nên hiện tại, tôi giúp em xử lý nó, từ nay về sau... em được tự do.”

Nghe vậy, Thiếu Ngọc Trình chỉ cảm thấy cổ họng đột nhiên tê rần, trong lòng ề ảm rầu rĩ không biết nên nói gì, lại càng không biết nên làm gì.

Lại quay đầu lại, Diệp Quan Nghi cao giọng nói tiếp: “Tôi chỉ yêu cầu Thiếu Ngọc Trình được an toàn, buông tha cậu ấy, tôi mặc anh xử trí.”

Lời này vừa nói ra, mọi người ở đây đều cảm thấy khiếp sợ, kinh ngạc, duy chỉ có Từ Cửu Kỷ sau khi nghe thấy lời hần nói, trên mặt hiện ra một tia ưu thương.

Thấy biến hóa trên mặt Từ Cửu Kỷ, ánh mắt Hoàng Hân Duật hơi trầm xuống, một hồi lâu sau mới nhả ra lời đáp ứng điều kiện của Diệp Quan Nghi.

Cảm giác như Diệp Quan Nghi giống với Từ Cửu Kỷ bốn năm trước, buông xuôi hết thầy. Chỉ khác là Cửu Kỷ là do vô vọng cùng cực còn Diệp Quân là vì bảo vệ người kia.

57. Quyển 2 - Chương 53

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

O0O—O0O

Em tin tưởng anh...

Cho dù anh gạt em, em cũng vẫn chỉ có thể tin tưởng anh...

Cho nên, đừng gạt em...

Tồn một phen lời lẽ mới làm cho người ta mang Thiếu Ngọc Trình đi, Diệp Quan Nghi cuối cùng cũng buông Từ Cửu Kỷ ra.

Nhanh chóng đi về phía trước ôm Từ Cửu Kỷ vào trong lòng, Hoàng Hân Duật kích động ôm người thật chặt, cẩn thận cảm thụ được y thật sự đã trở lại bên người hắn.

Dường như phát giác nội tâm Hoàng Hân Duật đang kích động, Từ Cửu Kỷ cũng không giãy giụa, tùy ý hắn ở trước mặt mọi người ôm mình.

Tiến sát vào lồng ngực đã sớm quen thuộc, hoảng loạn nhiều ngày qua của Từ Cửu Kỷ rốt cuộc cũng thoáng bình phục, mà những bất an, hoài nghi trong lòng cũng trở nên kiên định.

Thẳng đến giờ phút này, y mới hiểu được vì sao lúc bị bắt y không quá sợ hãi, không quá kinh ngạc, hết thấy hết thấy đều rất đơn giản, bởi vì khi đó suy nghĩ của y... căn bản là hoàn toàn không ở trên người y, cho nên y đương nhiên không sợ hãi, đương nhiên không kinh ngạc.

Tự cho là không ai phát hiện, Hoàng Hân Duật cũng sẽ không cảm giác được, y khẽ vươn tay nhẹ nhàng ôm trả hắn, Từ Cửu Kỷ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên cảm nhận được niềm hạnh phúc khi được một người thật lòng ôm, thật lòng lo lắng, đó là một loại cảm giác vừa đau khổ, vừa ngọt ngào, lại làm cho người ta nhịn không được có chút ê ẩm, khiến cho người ta không tự chủ được mà yếu đuối, mềm lòng, hốc mắt cũng theo đó mà đỏ lên... Chẳng qua bởi vì y đang vùi đầu trước ngực Hoàng Hân Duật, cho nên không ai nhìn thấy.

Nhận thấy được phản ứng có chút do dự của Từ Cửu Kỷ, khóe môi Hoàng Hân Duật khẽ nhếch, siết chặt vòng tay, mãi sau một lúc lâu, khi hắn thật sự tin tưởng y vẫn mạnh khỏe, lập tức liền kéo y ra phía sau mình, sau đó hung hăng nện Diệp Quan Nghi một quyền —— lực đạo mạnh vô cùng, làm cho Diệp Quan Nghi bất ngờ không kịp đề phòng, không khỏi chật vật lui vài bước, khi ngẩng đầu lên, má trái sưng đỏ một mảng, mà khóe môi cũng hơi hơi sẫm máu.

Diệp Quan Nghi quệt môi, vẻ mặt dờ dẩn nhìn Hoàng Hân Duật.

“Biết không, mày người thứ nhất khiến tao muốn giết đến vậy.”

Nghiến răng nói ra một câu như vậy, Hoàng Hân Duật vươn tay tiếp nhận khẩu súng lạnh như băng Thù dâng lên, mà họng súng, đương nhiên chĩa vào cái tên ở đối diện.

“Tôi biết.”

Lại gơ lên một mặt cười, Diệp Quan Nghi không chút nào sợ hãi nhìn Hoàng Hân Duật, nói:

“Mà điều này cũng chứng tỏ... anh coi trọng Từ Cửu Kỷ như thế nào.”

“ ... ”

“Tình huống như vậy sẽ không phải là lần cuối cùng, nếu muốn bảo vệ y... Anh tốt nhất phải có sự chuẩn bị chu toàn.”

Hình như có dự cảm nói ra một câu như vậy, trong mắt Diệp Quan Nghi hiện lên tình tự giống như đã từng gặp phải.

Híp mắt lại, thần sắc Hoàng Hân Duật chưa hề biến nhìn hắn ta, lạnh nhạt nói: “Nói ra di ngôn của mày đi, nể tình lá gan đủ lớn của mày, tao sẽ sai người thay mày hoàn thành.”

“A... Nguyên vọng duy nhất của tôi, chính là hy vọng anh có thể tuân thủ lời hứa của mình, buông tha Thiếu Ngọc Trinh, cái khác thì... Không có.” Khoát tay, dáng vẻ của Diệp Quan Nghi rất có cảm giác thông dong chịu chết.

Nhìn thấy sự quan tâm mơ hồ trong mắt hắn ta cùng với vẻ không sợ hãi trên mặt hắn, Hoàng Hân Duật trầm giọng ưng thuận lời hứa.

“Tao đáp ứng mày.”

Lập tức liền bóp cò, mặt không chút thay đổi nhìn viên đạn giống như mũi tên rời cung, bắn phá chỗ ngực trái gần vai Diệp Quan Nghi.

Như là bị tiếng súng bất thành linh nổ ra làm bừng tỉnh, Từ Cửu Kỷ nghe tiếng động, thăm dò nhìn về phía Diệp Quan Nghi bị Hoàng Hân Duật không cố ý che lại, chỉ thấy hắn giống như trì độn đưa tay sờ sờ mông đồ tước trước ngực, có chút giật mình nhìn thoáng qua, sau đó mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Từ Cửu Kỷ đang đầy chấn kinh, mỉm cười.

Mắt thấy trên mặt Diệp Quan Nghi lấm lem máu tanh, nhưng nụ cười sót lại bên môi lại dịu dàng ôn nhu, Từ Cửu Kỳ trong lúc nhất thời nhện không được kinh ngạc vô cùng, mà trong lòng, lại càng không tự chủ được mà cảm thấy chua xót khôn cùng.

Bởi vì nụ cười của Diệp Quan Nghi... Đau buồn như thế, thê lương như thế.

Vì một kẻ căn bản không yêu anh, vì một tình yêu đến chết cũng không thể có được, cứ như vậy chết đi... Anh thật sự cam tâm ư?

“... Đáp, đáp ứng... Tôi...”

Đôi môi hé mở, Từ Cửu Kỳ bỗng nhiên nghe được Diệp Quan Nghi nói thế với y, nghi hoặc lời cầu xin trong miệng hẳn là gì, vừa muốn đáp ứng hẳn thì tiếng súng lại vang lên một lần nữa, ngay sau đó, Từ Cửu Kỳ cứ như vậy trở mặt nhìn bụng Diệp Quan Nghi thêm một thương, máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ khắp miệng vết thương, dính đầy áo, tiếp theo, hẳn giống như vô lực không thể chống đỡ được nữa, thân mình xụi ngã.

“A! Anh...” Không kịp nói gì cả, Từ Cửu Kỳ chỉ có thể trở mặt nhìn Diệp Quan Nghi gục xuống mặt đất.

Trong đôi mắt mê man phảng phất như thấy được thiên hạ mà bản thân thủy chung không bỏ xuống được, Diệp Quan Nghi thấp giọng thì thào:

“Ngọc...”

Tiếng gọi mỏng manh trong không gian yên tĩnh lúc này có vẻ phá lệ rõ ràng, nghe hẳn thâm tình mà lại tuyệt vọng gọi như thế, Từ Cửu Kỳ rốt cuộc nhện không được nước mắt doanh tròng, cả người kiềm không được run rẩy.

Đột nhiên, y quay mạnh người lại, nắm chặt hung khí vô tình mà Hoàng Hân Duật đang握 lên, vội vàng mà kích động cố gắng khấn cầu:

“Đừng... Đừng giết anh ta, cầu anh... Thả anh ta đi... Thả...” Mới mở miệng, trong mắt đích nước mắt liền một giọt tí tách hạ xuống.

“... Xem như tôi cầu anh... Đừng giết anh ta... Cầu anh... Giữ anh ta lại... Để cho anh ta sống... Cầu anh, cầu anh mà... Đừng giết anh ta...”

Nước mắt ngăn không được không ngừng tuôn rơi, Từ Cửu Kỳ bi thương nắm chặt lấy cánh tay của Hoàng Hân Duật nghẹn ngào khóc, nhưng ngay cả chính y cũng không thể hiểu nổi, vì sao ngay khi Diệp Quan Nghi ngã xuống, y lại dường như thấy được... chính mình?

“... Cõi như tôi cầu xin anh... Đừng... Đừng, đừng giết anh ta... Có thể chứ? Có thể chứ...?”

Nước mắt đột ngột rơi của Từ Cửu Kỷ khiến cho tất cả mọi người ở đây cả kinh, Hoàng Hân Duật nhìn thấy tình huống này, trong mắt là kinh ngạc, tức giận hòa với phức tạp.

Hắn hoàn toàn không thể hiểu Từ Cửu Kỷ vì sao đột nhiên lại khóc đến thương tâm như thế, lại còn không ngừng thay Diệp Quan Nghi cầu tình? Chuyện này rốt cuộc là sao!?

Nhưng khiến hắn kinh ngạc nhất, cũng chính là việc Từ Cửu Kỷ đột nhiên rơi lệ, mà sau khi hắn ý thức được y là vì ai mà khóc thì hắn không tài nào nén được cơn giận và... buồn bực.

Từ Cửu Kỷ lại khóc vì một người đàn ông khác, lại vì đối tượng mà hắn muốn diệt trừ mà khóc!? Điều này làm cho hắn không cách nào đè nén cơn phần giận bốc lên trong lòng!

Hai hàng lông mày nhíu chặt, đưa cây súng cầm trong tay cho Thù, Hoàng Hân Duật nhấn cơn giận xuống, làm cho chính mình thật thật ôn nhu hỏi:

“Vì sao muốn tôi thả hắn? Là hắn khiến em lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy, vì sao ——”

“Nhưng mà anh ta không có thương tổn tôi.”

Chú ý tới trong tay Hoàng Hân Duật không có súng, Từ Cửu Kỷ lúc này mới thoáng thả lỏng động tác trên tay, dùng đôi mắt tràn ngập nước mắt nhìn hắn.

“Anh ta... Anh ta vẫn đối xử tử tế với tôi, luôn che chở tôi...”

“Cho dù như vậy, tôi cũng không thể thả hắn.” Lãnh khốc trả lời, cho dù đối phương có đối xử với Từ Cửu Kỷ ra sao nhưng chuyện kia cũng là sự thật.

“Nhưng....”

“Hắn bắt em, muốn dùng em uy hiếp tôi... Đây là sự thật.”

“Nhưng...”

“Tôi biết em mềm lòng, không muốn giết hắn, nhưng em phải biết rằng, trong thế giới của chúng ta, thời điểm nên tàn nhẫn mà không tàn nhẫn, cuối cùng chịu thiệt chính là chính mình.”

Địu dàng vươn tay lau đi nước mắt của Từ Cửu Kỷ, Hoàng Hân Duật nghiêm túc nhìn y, nhẹ nhàng nói ra

tình cảnh thật sự.

“Hôm nay nếu tôi không giết gà dọa khỉ, cho những người khác một chút cảnh cáo, như vậy tương lai, chuyện tương tự sẽ lặp lại lần nữa, em hiểu chưa?”

“Nhưng...”

Tuy rằng biết lời Hoàng Hân Duật có lý, nhưng mà... y thật sự không muốn Diệp Quan Nghi chết, không thể sao?

“Tôi... Tôi thật sự không muốn anh ta chết...”

Dứt lời, Từ Cửu Kỷ nhin không được hơi hơi cúi đầu, nước mắt trên mặt cũng lại rơi xuống, theo dấu vết mới vừa rồi Hoàng Hân Duật lau đi, lã chã rơi.

“Em——!” Đối với sự kiên trì của Từ Cửu Kỷ, Hoàng Hân Duật cũng không khỏi sửng sốt.

Bỗng dưng, Từ Cửu Kỷ như là bỗng nhớ tới điều gì đó, đột nhiên ngẩng đầu lên, thấp thỏm nói:

“VẬY... Anh... Anh từng nói sẽ bồi thường tôi năm chuyện... Có thể nào...?”

“Không thể!” Không đợi y nói hết lời, Hoàng Hân Duật liền tức giận gầm nhẹ đánh gãy lời y nói.

Nào ngờ Từ Cửu Kỷ không chỉ không bị cơn giận của hấn dọa, thậm chí còn đầy bụng ủy khuất kêu lên:

“VÌ sao!?”

“Không thể chính là không thể, không có vì sao!”

Không muốn giải thích nhiều, giờ phút này trong lòng Hoàng Hân Duật đã sớm bị Từ Cửu Kỷ tình nguyện vì một người đàn ông khác mà đưa ra yêu cầu với hấn làm cho tức giận tột độ, nào còn có dư thừa kiên nhẫn mà giải thích.

“Đó là anh đã đáp ứng tôi!”

Không tự giác đề cao âm lượng gào lên, y hoàn toàn đã quên chính mình lúc trước kháng cự nhận sự bồi thường này như thế nào, chỉ toàn tâm muốn cứu Diệp Quan Nghi.

“Anh sao có thể không tuân thủ lời hứa? Anh, anh như thế nào có thể...”

Thấy vẻ mặt bi phần của y, Hoàng Hân Duật ngay cả trong lòng vẫn rất phần nộ, nhưng vẫn không nỡ nhìn y thương tâm mà không để ý tới, cho dù phần thương tâm kia có lẽ là vì một người đàn ông khác.

“Vậy em nói cho tôi biết, vì sao em lại nhất định phải cứu hắn?”

Cắn chặt răng, Hoàng Hân Duật rớt cuộc bất đắc dĩ nói ra, nhưng ngay cả như vậy, hắn nghĩ cũng không muốn nghĩ đến khả năng kia.

“Có lẽ nào em —— em yêu hắn?”

Chợt nghe thấy lời ấy, Từ Cửu Kỷ kinh ngạc, ngay cả phần bác cũng quên mất, thấy thế, Hoàng Hân Duật liền biết nguyên nhân tuyệt không phải điều này, phần nộ vốn đang sôi sục cũng nhất thời rút đi không ít.

Mà Từ Cửu Kỷ, sau khi hiểu rõ ý của Hoàng Hân Duật là gì thì hốc mắt nhịn không được lại cay xè, biểu tình vừa ủy khuất vừa đau thương, tuy rằng liều mình kiềm nước mắt lại, nhưng lại càng làm cho chúng không ngừng tuôn rơi.

“Thật sự xin lỗi... Anh không nên hỏi như vậy.”

Ôn nhu ôm Từ Cửu Kỷ vào trong lòng, Hoàng Hân Duật có chút ảo não thấp giọng xin lỗi.

“Anh chỉ là nghĩ không thông, em vì sao lại nhất quyết phải cứu hắn như vậy, anh thật sự không rõ!”

Bị ôm vào trong ngực, Từ Cửu Kỷ nghe lời hắn nói xong cũng không có lập tức lên tiếng trả lời, nội tâm không ngừng kháng cự hồi lâu, sau mới mở miệng nói:

“Anh ta... Anh ta chỉ là... chỉ là yêu một người mà thôi...”

Nghe tiếng, Hoàng Hân Duật chậm rãi nâng mặt y lên, nhìn vào đôi mắt ưu thương của y.

“... Cho dù người kia không yêu anh ấy, cho dù... cho dù người kia tuyệt không cần anh ấy, anh ấy cũng vẫn cứ... vẫn cứ...”

Lời chưa nói xong cứ như mắc kẹt trong yết hầu, Từ Cửu Kỷ cố gắng muốn bình phục tâm tình của mình, ngăn cản nước mắt lại sắp rơi xuống, nhưng Hoàng Hân Duật lại bất thành linh hồn lên môi y làm cho hết thấy cố gắng của y nháy mắt trở nên uổng phí, nỗi lòng cuồng loạn, rối rắm hoàn toàn không thể bình tĩnh, mà nước mắt lại càng không thể khống chế được từng giọt từng giọt vụn rơi.

“Anh hiểu được, anh hiểu được...”

Không ngừng dịu dàng hôn lên mặt y, môi y, một cái lại một cái, Hoàng Hân Duật chưa xót trần an y.

“Là anh không tốt, thật xin lỗi...”

Bởi vì hấn rất giống em phải không? Giống em ở chỗ toàn tâm yêu nhưng không thể nhận được hồi báo, sau khi trả giá hết thấy kết cục lại chỉ có thể cô cô linh linh chờ chết, phải không?

Tựa như em khi đó...

Cho nên em mới muốn cứu hấn, cho nên em không muốn hấn chết... Bởi vì rất giống, bởi vì quá giống...

“Anh đáp ứng em, anh sẽ cứu hấn.” Ôn nhu, chỉ vì y. “Thù, mang người về nhà, cố gắng chữa trị thương thế cho hấn.”

“Vâng.”

Nghe được mệnh lệnh, Thù lập tức bảo hai gã đàn em cẩn thận nâng người lên xe, còn mình cũng cùng hai người bọn họ chạy như bay về nơi ở của Hoàng Hân Duật.

Mãi đến khi nhìn thấy bọn người Thù mang theo Diệp Quan Nghi đi khỏi, Từ Cửu Kỷ vẫn là không dám tin tưởng Hoàng Hân Duật thật sự đã đáp ứng lời cầu xin của y.

“Thật sự... Có thể chứ?”

Nhìn khuôn mặt muốn tin tưởng rồi lại sợ hãi của y, Hoàng Hân Duật trầm giọng nói: “Bởi vì là em, có thể.”

“ ... ”

“Chuyện anh đáp ứng em, nhất định sẽ làm được.”

Hiểu được hấn vì sao lại nói ra một câu như vậy, Từ Cửu Kỷ nhin không được đau xót trong lòng, nước mắt lại ồ ạt tuôn tràn.

Nhẹ nhàng lau đi từng dòng nước mắt trên mặt y, Hoàng Hân Duật kiên định mà chân thật nói tiếp:

“Em là người sẽ luôn ở bên cạnh anh, về sau không thể cứ khóc như vậy. Cho dù thật sự muốn khóc... cũng chỉ có thể dựa vào nơi này mà khóc, biết không?” Chĩa chĩa trước ngực mình, trong mắt Hoàng Hân Duật thấm đẫm sự ôn nhu.

“Tôi...” Hai mắt đẫm lệ mông lung, Từ Cửu Kỷ thật sự hoài nghi mình có phải đang nằm mơ hay không.

Đoán ra được y đang khiếp đảm cùng sợ hãi, Hoàng Hân Duật từ trong túi áo khoác lấy ra hộp gấm màu lam mà hôm gặp chuyện không may Từ Cửu Kỷ đã giao cho hắn.

Nhìn thấy hộp gấm trong tay hắn, khổ sở trong lòng Từ Cửu Kỷ nhất thời dâng thêm vài phần.

“Đây là em giao cho anh, còn nhớ rõ chứ?”

Hoàng Hân Duật nhẹ giọng hỏi, nhưng không được đáp lại, có lẽ nên nói Từ Cửu Kỷ căn bản không biết nên đáp lại như thế nào thì thỏa đáng hơn.

Biết trong lòng y khổ sở, Hoàng Hân Duật cũng không ép y phải trả lời, chỉ chậm rãi mở hộp gấm ra, cho y xem thứ bên trong hộp.

Tuy rằng trong lòng kỳ thật vẫn có sự kháng cự kỳ lạ đối với hộp gấm kia, nhưng ngăn không được sự tò mò, Từ Cửu Kỷ cuối cùng vẫn là nhìn về phía hộp gấm đang mở ra trước mắt... Mà ngay khi thấy rõ vật phẩm bên trong y liền ngây ngẩn cả người, kinh hãi không cách nào hiểu nổi.

Lúc trước, sau khi y đặt làm vật phẩm này thì bị giam giữ, cho dù tới ngày nhận hàng cũng vô pháp đi nhận.

Rồi sau đó, sau khi y bị đuổi khỏi Hoàng gia, y lại nản lòng thoái chí không muốn nhớ tới chuyện này, không muốn đi lãnh phần lễ vật này, đơn giản vì lễ vật ấy... đại biểu cho sự cuồng dại, ngu xuẩn của bản thân y.

Bởi vậy, y chưa từng nhìn thấy nó dấu chỉ một lần, cho dù trước đó khi Hoàng Hân Duật đem hộp gấm trả lại lại cho y, y cũng không hề nhìn qua...

Nhưng, dù cho chưa từng thấy, ít nhất y cũng còn nhớ rõ mình đã đặt làm cái gì, nó rõ ràng... phải là một đôi khuy măng sét, sao lại...?

Giống như nhìn ra y khiếp sợ cùng khó hiểu ra sao, Hoàng Hân Duật đột nhiên mở miệng.

“Anh sai người nấu chảy đôi khuy măng sét em tặng anh, sau đó chế tạo thành một đôi nhẫn.”

Không quá hiểu được hắn đang nói cái gì, Từ Cửu Kỳ chỉ có thể ngốc lẳng nhìn hắn.

“Dựa theo bản vẽ trên đôi mềng sét mà khắc cây anh đào, có lẽ em đã không muốn nhớ đến táng anh đào phần hồng kia nữa, nhưng anh vẫn còn nhớ rõ nụ cười của em ngày đó, hơn nữa càng ngày càng rõ ràng...”

Nhìn thấy nét mặt Từ Cửu Kỳ bởi vì lời nói của hắn mà từ kinh ngạc chuyển sang bi thương, Hoàng Hân Duật tiếp tục nói:

“Nhấn... Với anh mà nói là một lời thề, nhưng với em, có lẽ nó chính là một gông xiềng. Nếu em nguyện ý tin tưởng anh, như vậy hãy đeo nó lên, còn nếu quả thật em vẫn không thể tin tưởng, không thể chấp nhận, như vậy, em hãy giữ lấy nó, sau đó ở bên cạnh anh chậm rãi nhìn, chậm rãi cảm giác, cho đến ngày nào đó em có thể tin tưởng mới thôi.”

“Tôi...” Trong lòng vẫn có chút không dám tin nhìn hắn, Từ Cửu Kỳ hơi nức nở hỏi: “Tôi không thể rời đi đúng hay không?”

“Đúng.”

“Vĩnh viễn... Vĩnh viễn cũng không thể ư?” Khó nén nghẹn ngào lại hỏi.

“Vĩnh viễn cũng không thể.” Ngữ khí bình thản, nhưng chan chứa nhu tình hiếm thấy.

“Vậy... Anh sẽ luôn... mãi mãi ở bên cạnh tôi sao?” Dùng sức xóa đi những giọt nước mắt chớm rơi, Từ Cửu Kỳ tiếp tục hỏi.

“Sẽ.” Nhẹ nhàng nắm lấy tay y, Hoàng Hân Duật dùng ngón tay mình nhẹ nhàng chậm rãi lau đi nước mắt của y.

“... Đừng gạt em...”

Bị động tác của hắn làm cho rơi lệ không ngừng, Từ Cửu Kỳ rút cuộc yếu đuối thốt ra những sợ hãi sâu dưới đáy lòng mình.

“Em... Em không có cách nào chịu đựng sự thống khổ như thế một lần nữa đâu... Em, em thật sự... Sợ hãi...”

“Sẽ không lừa em.”

Lần thứ hai ôm chặt y vào lòng, Hoàng Hân Duật khó nén đau lòng nghiêm mặt hứa hẹn.

“Anh nói là thật.”

Từ Cửu Kỷ ở trong lòng hấn vẫn liên tục không ngừng thút thít khóc, trong khoảnh khắc mơ hồ, Hoàng Hân Duật lại như nghe được câu trả lời đầy nghẹn ngào xen lẫn hỗn loạn của y, một câu trả lời tuy rằng không quá rõ, nhưng rất thâm tình.

Em tin tưởng anh...

Cho dù anh gạt em, em cũng vẫn chỉ có thể tin tưởng anh...

Cho nên, đừng gạt em...

“Anh sẽ không lừa em, tin tưởng anh...”

Như là trả lời, Hoàng Hân Duật vụn phần thật tâm nói. Mà động tác của hấn khi dịu dàng vỗ về lưng Từ Cửu Kỷ cũng tràn đầy thương tiếc.

Hết chính văn.

Cuối cùng đã kết chính văn, vẫn còn một phiên ngoại nha ^^ Đó cũng là chương ngọt ngào nhất của truyện.v

Cảm ơn mọi người đã đọc và tiếp sức cũng như hối giục một con sâu lười như Vy để mần xong bộ này. Vy sẽ cố gắng tặng mọi người bản Down hoàn thiện nhất có thể vào một ngày sớm nhất (cũng có thể luôn) ^^

58. Quyển 2 - Chương 54: Phiên Ngoại : Đáp Án

Edit: Băng Vy

Beta: Du, Pio

000—000

“Đừng cự tuyệt anh...”

Không biết do đâu, vào cái ngày trao đổi con tin kia Từ Cửu Kỳ ở trong lòng Hoàng Hân Duật khóc đến nỗi không biết là ngủ hay là ngất đi, sau đó đột nhiên y bắt đầu phát sốt, độ nóng không cao, cũng không biết vì sao lại sốt tới sốt lui giằng co suốt ba ngày.

Hoàng Hân Duật cả ngày lẫn đêm canh giữ ở bên cạnh Từ Cửu Kỳ chưa từng rời đi, mà Thù nghiêm nhiên trở thành bác sĩ riêng cho Từ Cửu Kỳ, bất kể lúc nào kêu là phải có mặt.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại đột nhiên bị sốt, cậu không phải đã nói tình trạng của y đã tốt hơn nhiều sao?”

Cau mày nhìn Thù, trên mặt Hoàng Hân Duật trừ bỏ lo lắng cùng tức giận ra thì còn có sự mệt mỏi.

Khám lại một lần nữa, Thù mới hồi đáp: “Tình trạng của Từ tiên sinh quả thật là tốt hơn nhiều, lẽ ra hẳn là sẽ không đột nhiên lại phát sốt mới đúng...”

“Nhưng hiện tại y thật sự đang phát sốt.” Lạnh lùng cắt ngang lời nói của Thù, Hoàng Hân Duật không muốn lại nghe mấy câu như là có thể, hẳn là nữa.

“Tôi nghĩ, có lẽ là do tâm lý ảnh hưởng đến sinh lý.”

Hiểu được lòng Hoàng Hân Duật nóng như lửa đốt, Thù cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, sau mới nói ra chẩn đoán của mình, thấy Hoàng Hân Duật không có nổi giận chỉ cau mày nhìn mình, Thù mới tiếp tục nói:

“Tôi từ trong miệng những người khác biết được, kể từ sau khi Từ tiên sinh gặp lại chủ tử ngài, vết thương trên người hình như chưa bao giờ là hoàn toàn khỏi hẳn, sau đó lại vì cứu ngài mà bị thương quá nặng. Tuy rằng trước đó vài ngày y được điều dưỡng một chút, nhưng mà tình trạng tinh thần của y vẫn như cũ, chưa hề được thả lỏng, hơn nữa lần này lại bị người ta bắt đi... Mặc dù y nói là đối phương cũng không gây khó xử gì cho y, bất quá áp lực trong lòng y khẳng định vẫn là không nhỏ...”

“Ý của cậu là... Y là do áp lực tâm lý một thời gian dài, cho nên hiện tại mới mê man nhiều ngày như vậy, khi thì phát sốt, khi thì bình thường, đúng không?”

“Rất có thể.”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật cúi đầu nhìn gương mặt tái nhợt đang mê man của Từ Cửu Kỳ, thâm cảm thấy hối hận, hỏi lại:

“Như vậy... tình hình sẽ kéo dài tới khi nào? Khi nào thì y mới có thể tỉnh lại, mới có thể không đột nhiên phát sốt giống vậy nữa?”

“Chuyện này...” Nhìn thấy thần sắc nghiêm trọng của Hoàng Hân Duật, Thù đoán rằng có lẽ hẳn muốn làm

gì đó.

“Kỳ thật chủ tử không cần lo lắng, loại tình trạng giống Từ tiên sinh hiện tại có lẽ cũng không thể nói là không tốt, dù sao, nếu tích lũy quá nhiều áp lực mà không giải phóng chúng ra, như vậy một ngày nào đó y nhất định sẽ xảy ra chuyện, còn như bây giờ, thông qua những phản ứng tự nhiên của cơ thể giải phóng một ít áp lực ra ngoài, nói không chừng ngược lại sẽ tốt cho y hơn.”

“Là vậy sao?”

“Phải.” biết hiện tại thứ có thể khiến cho tâm tình hần yên ổn chính là một lời cam đoan, bởi vậy Thù không chút suy tư đã đáp lời.

“Tôi đã biết, cậu đi xuống trước đi.” Nhẹ nhàng dịch chân thật kín cho y, Hoàng Hân Duật thản nhiên mở miệng.

“Tôi nay cậu lại đến xem tình trạng của y một lần nữa, nếu có việc... tôi cũng sẽ kêu người gọi cậu.”

Nhìn chủ tử nhà mình một cái thật sâu, Thù muốn nói gì đó rồi lại không biết nên mở miệng ra sao, cuối cùng, sau một hồi gãi đành nhẹ nhàng thông dong ra khỏi phòng.

Đợi Thù đi khỏi, sự mệt mỏi ồ ạt đổ về gương mặt Hoàng Hân Duật, bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Dường như kể từ ngày gặp lại em, ngồi ở bên giường nhìn em đã trở thành công việc mỗi ngày của tôi mất rồi...

Cảm giác có cái gì đó lạnh lạnh đậu ở trên trán mình, trong cơn mơ mơ hồ hồ, Từ Cửu Kỳ cảm thấy vô cùng thoải mái thả lỏng đôi mày đang nhíu chặt, mí mắt cũng bắt đầu chậm rãi rung động.

Thấy thế, đang ngồi ở bên giường tính thay bộ đồ ướt đầm mồ hôi của y ra, Hoàng Hân Duật nhịn không được động tác trong tay dừng lại, vội vàng nhìn chăm chăm vào hai má Từ Cửu Kỳ.

Mí mắt Từ Cửu Kỳ nhẹ nhàng rung động nhưng thủy chung vẫn không chịu hé mở ra, trái tim Hoàng Hân Duật cũng theo đó bất giác trở nên khẩn trương mong đợi, hần vịn phần chuyên chú nhìn thiên hạ trên giường, nội tâm vẫn không yên, bất an, âm thầm hy vọng y có thể mở mắt.

Cũng không biết đến tột cùng đã qua bao lâu, khi Hoàng Hân Duật thấy hai mắt Từ Cửu Kỳ mở ra, kích động quá mức làm cho hần rút cuộc nhịn không được nhẹ nhàng thở ra, cười khổ.

“A... Tỉnh, cuối cùng em cũng tỉnh...”

Tỉnh thần mê man nhìn về mặt lo lắng của người bên giường, trong lòng Từ Cửu Kỳ có chút không rõ.

“Em có biết em đã ngủ bao nhiêu ngày rồi không?” Vừa nói chuyện, đồng thời Hoàng Hân Duật đưa tay thăm dò nhiệt độ cơ thể của y, tới khi thấy độ nóng không bằng lúc trước nữa thì mới yên tâm.

“Từ khi trở về đến bây giờ, đã bốn ngày... Em ngủ suốt bốn ngày, anh thật sự sợ em sẽ ngủ mãi như thế, không muốn tỉnh lại...”

Nhịn không được vùi đầu vào bàn tay vô lực yếu ớt của Từ Cửu Kỳ, động tác này của Hoàng Hân Duật mơ hồ lộ ra sự sợ hãi vô tận.

Mỗi khi nhìn thấy Từ Cửu Kỳ mặt không chút máu nằm ở trên giường, trong đầu hắn sẽ không tự chủ được mà hiện ra hình ảnh Mạc Quân Trình ngã xuống trước kia, làm cho hắn căn bản ngay cả chớp mắt cũng không dám, chỉ sợ Từ Cửu Kỳ nhân lúc mình không chú ý tới... lặng yên rời đi.

Có lẽ hắn rất kiên cường, đã từng, hắn từng thật sự cho rằng bản thân vô cùng kiên cường, thậm chí kiên cường đến mức mắt người mình yêu chết ở trước mắt, kiên cường đến mức tự tay giết chết người mình yêu nhất, chỉ vì bảo toàn phần tình yêu say đắm dưới đáy lòng kia, những ký ức tốt đẹp kia...

Chỉ là, mãi đến ngày đó, lúc Từ Cửu Kỳ ở trong lòng hắn ngất đi, rồi Từ Cửu Kỳ liền cứ như vậy đột nhiên bất động, ngay cả hô hấp cũng mỏng manh, lúc ấy hắn mới tỉnh ngộ ra, thật sự tỉnh ngộ, hóa ra bản thân hắn căn bản không hề kiên cường, tuyệt không mạnh mẽ.

Bởi vì, khi hắn ôm lấy thân thể Từ Cửu Kỳ cơ hồ không có bất cứ phản ứng gì, hắn lại vô pháp ức chế từng đợt ác hàn nảy lên trong lòng; hắn cũng không cách nào khống chế được cơ thể không ngừng liên tục run rẩy, thế giới xung quanh hắn phút chốc biến mất hết chỉ còn sót lại sự trống rỗng kinh hoàng, trong mắt hắn lúc ấy chỉ nhìn thấy Từ Cửu Kỳ, sau đó không ngừng cảm giác được hô hấp của y càng ngày càng yếu dần, thân thể càng ngày càng vô lực...

Hắn luống cuống, nhìn Từ Cửu Kỳ trong lòng mình, hắn thật sự luống cuống, hoảng loạn, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm như thế nào cho phải, hoảng đến mức ngay cả bọn người Trạm ở bên cạnh gọi cách mấy hắn cũng không nghe được.

Hồi tưởng lại bản thân khi đó, những gì hắn có thể nhớ cũng chỉ là sự sợ hãi tột độ, rất sợ Từ Cửu Kỳ sẽ cứ như vậy rời đi, rất sợ mình sẽ không còn được gặp lại y, rất sợ mình... sẽ không giữ y lại được.

“Em sẽ không đi đúng không? Em sẽ ở lại bên cạnh anh, phải không?”

Khuôn mặt chôn sâu trong lòng bàn tay làm cho người ta không nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Hân Duật, nhưng ngữ khí quá mức mệt mỏi của hắn khi hồi ra lại làm cho người ta cảm thấy chua xót cõi lòng.

“Tôi thật sự... Có thể ở lại sao?” Đối mặt với câu hỏi của hắn, Từ Cửu Kỳ càng thêm mờ mịt. “Người anh muốn... thật sự là tôi sao?”

Nghe vậy, Hoàng Hân Duật bất chấp sự chật vật, chậm rãi ngẩng đầu nhìn y.

Trong đôi mắt luôn ẩn chứa bi thương của Từ Cửu Kỳ có sợ hãi cùng chờ mong, y nhú mày nhìn Hoàng Hân Duật, vẻ mặt thê lương nói:

“Tôi tin tưởng anh, nhưng tôi còn sợ hãi hơn. Sợ một ngày nào đó anh tìm được một vật thay thế tốt hơn, sợ một ngày nào đó anh không còn cần tôi nữa... Như vậy tôi... tôi nên làm sao bây giờ?”

Không nói gì chỉ nhìn vào mắt y, trong đôi ngươi của Hoàng Hân Duật nếu không phải yếu đuối, thì cũng chỉ đau lòng.

“Cho đến lúc đó... tôi sẽ không thể ở lại chỗ này nữa, đúng không?”

Những chua xót cùng e ngại khó gọi tên mãnh liệt dâng trào ở đáy lòng Từ Cửu Kỳ, nhớ tới cái ngày bốn năm trước đó, nhớ tới đôi mắt vô tình kiên quyết của Hoàng Hân Duật, trong lòng y liền nhịn không được mà ê ẩm, mà đồng thời, những bất an tiềm tàng bấy lâu cũng bắt đầu không thể khống chế mà nhanh chóng tràn ra.

Nhẹ nhàng cầm tay y, nhìn vào đôi mắt lấp lánh hơi nước của y, Hoàng Hân Duật vạn phần ôn nhu nhưng cũng rất chắc chắn nói:

“Không đúng, không có thời điểm đó. Mười năm trước bắt em ở lại bên cạnh anh, anh thật sự... xem em là thể thân của Quân Trình, anh không lừa em...”

Hoàng Hân Duật còn chưa nói xong, nước mắt trong mắt Từ Cửu Kỳ đã ồ ạt tuôn trào, thấy thế, Hoàng Hân Duật rút khăn ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho y, rồi nói tiếp:

“Nhưng mà hiện tại không phải, hiện tại trong mắt anh, em không phải là “Anh” của năm đó, lại càng không phải là thể thân của Quân Trình, em là người thứ hai anh yêu, là người anh phải thật vất vả mới tìm được. Tuy rằng không phải người thứ nhất, nhưng anh muốn em là người cuối cùng... Người cuối cùng anh yêu, được không?”

“ ... ”

“Đừng cự tuyệt anh...”

Nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt Từ Cửu Kỳ, Hoàng Hân Duật tràn đầy kiên định, nói tiếp:

“Anh thật sự muốn ở bên em, vĩnh viễn ở bên em... Anh đã hiểu được cảm tình là không thể cưỡng cầu, nhưng mà, anh thật sự không muốn thả em đi, anh chỉ muốn vĩnh viễn giữ em ở lại bên cạnh anh... Em đáp ứng anh được không? Ở lại, đừng đi...”

Lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Hân Duật ăn nói khép nép như thế, Từ Cửu Kỳ nhin không được lại cảm thấy khổ sở, nước mắt chưa từng dừng rơi, càng rơi càng nhiều.

“... Tôi sợ hãi, tôi thật sự... Rất sợ... Ô...”

“Nếu em sợ hãi, vậy mỗi ngày đều hỏi.”

Đứng dậy chuyển tới mép giường, Hoàng Hân Duật dịu dàng ôm lấy Từ Cửu Kỳ, nhỏ giọng nói:

“Mỗi ngày em đều hỏi anh còn cần em hay không, hỏi anh còn yêu em hay không, chỉ cần em hỏi một lần, anh sẽ đáp một lần. Cho dù em muốn hỏi bao lâu, cho dù em muốn hỏi bao nhiêu lần cũng đều được, chỉ cần hỏi mà khiến em cam tâm tình nguyện; hỏi mà làm em tin tưởng... Bất luận thời gian dài cách mấy, anh đều chờ em, anh đều cùng em...”

Thuận theo hơi nằm trong lòng hắn, Từ Cửu Kỳ nhìn vào đôi mắt thâm tình của Hoàng Hân Duật, cảm nhận được sự dịu dàng giờ phút này, trong lòng chỉ cảm thấy rất chân thật, giống như... giấc mộng rất lâu trước kia mà y từng gặp phải, làm cho người ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vô cùng cảm động...

“... Đây không phải... Là mơ chứ?” Về mặt mê man nhìn hắn, Từ Cửu Kỳ trầm nghĩ xác nhận lại tính chân thật trước mắt mình thêm một lần nữa.

“Em hy vọng đây là mơ sao?” Thương tiếc nhìn y, Hoàng Hân Duật yêu thương hỏi.

Lắc đầu, sự mệt mỏi trong mắt Từ Cửu Kỳ hiện lên rất rõ. “Tôi thật sự mệt mỏi quá, cho nên rất muốn tắt cả những điều này... đều là sự thật...”

“Vậy nó chính là sự thật.”

Nhìn y thật sâu, giọng Hoàng Hân Duật thật ôn nhu, nói:

“Nếu em cảm thấy được nó là mơ, như vậy, nó chính là một giấc mơ vĩnh viễn sẽ không tỉnh.”

Vì câu nói của hắn, lần thứ hai hốc mắt nhin không được lại đỏ lên, Từ Cửu Kỳ nghẹn ngào hỏi:

“... Tôi thật sự... Có thể chứ?”

“Có thể, anh vẫn đều sẽ nói với em như vậy.” Ngữ khí ngập tràn ý cương chiều làm cho người ta dễ dàng rơi vào tay giặc.

“Em... Muốn có người... Thương em...” Yếu ớt phun ra một câu như vậy, nước mắt Từ Cửu Kỳ lần thứ hai rơi xuống.

“Anh sẽ thương em.”

“... Em, em cũng muốn có người yêu em...”

“Anh sẽ yêu em.”

“Em... Em cũng rất muốn... Rất muốn ý lại vào người khác...”

“Anh cho em ý lại.”

“Vậy... Khi em khóc... Anh có thể nào... Ôm em?”

“Có thể.”

“Em, nếu em gặp ác mộng... Anh sẽ... sẽ đánh thức em sao?”

“Sẽ.”

“... Em sợ lạnh... Em sợ mùa đông... Có cảm giác như ngay cả trái tim cũng đều đông lại... Anh...”

“Anh sẽ ôm em vào trong ngực mỗi ngày, cho dù là mùa đông, hay là mùa hè, chỉ cần em tỉnh lại sẽ nhìn thấy anh.”

Không đợi Từ Cửu Kỳ nói xong, Hoàng Hân Duật liền trả lời: “Giống như hôm nay vậy, cho dù em ngủ bao lâu, chỉ cần em tỉnh lại... Là có thể nhìn thấy anh.”

“... Thật sao?”

“Ừm.”

Nhìn thấy Hoàng Hân Duật không chút do dự, cuối cùng Từ Cửu Kỳ cũng nở nụ cười, nụ cười có chút chua xót, có chút thỏa mãn.

Thoáng làm càn, vùi thân mình vào sâu trong lòng Hoàng Hân Duật hơn, giọng Từ Cửu Kỷ u buồn mang theo cả tiếng nước nở, nói:

“Xin đừng đánh thức em... Nếu đây thật sự là mơ... Em muốn cứ mãi mơ như vậy, cho nên...”

“Anh sẽ không đánh thức em.”

Yêu chiều ôm lấy thiên hạ đang càng dựa sát vào người mình, Hoàng Hân Duật cũng hơi hơi nở nụ cười.

“Anh sẽ cùng em mơ giấc mơ này, cho đến khi chúng ta già, không còn động đậy được nữa mới thôi... Tin tưởng anh được không?”

“... Ừm.” Tuy rằng còn có chút chần chờ, nhưng Từ Cửu Kỷ vẫn là ưu sầu gật đầu.

“Phải thật sự tin tưởng nha.”

Trải qua mấy ngày ở chung, Hoàng Hân Duật biết sự bất an trong lòng Từ Cửu Kỷ kỳ thật rất sâu, bởi vậy, hắn vừa ôn nhu lại vừa nhấn mạnh.

“Thật sự tin thì gật đầu, nếu sợ, thì nói em sợ... Đừng cậy mạnh, biết không?”

“Vậy nếu... Nếu em không có cách nào tin tưởng được, làm sao bây giờ?”

Từ Cửu Kỷ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hắn thật sâu, thoáng buồn rầu hỏi:

“Em rất muốn tin tưởng, thật sự rất muốn tin tưởng, chỉ là... Em không có cách nào khống chế bản thân không sợ hãi, em, em căn bản... căn bản là không có gì có thể so với được với... anh ta... Hơn nữa, hơn nữa cũng không giống với các anh...”

Nhịn không được nhớ tới xuất thân của mình, nhớ tới những chuyện mình trải qua, nhớ tới câu nói ‘chấp nhận số mệnh’ của viện trưởng, càng nhớ tới câu nói khi đó của Thiếu Ngọc Trình:

Tôi chỉ là vô cùng hoài nghi, Hoàng Hân Duật sẽ vì một kẻ âm trầm xấu xí, hơn nữa còn là một thằng quê như thế này mà chịu đánh đổi sao?

Từ Cửu Kỷ thật sự không hiểu được, bản thân đến tột cùng có chỗ nào có thể làm cho Hoàng Hân Duật vĩnh viễn không bỏ rơi y, mà bản thân y lại có điểm nào có thể làm cho Hoàng Hân Duật thật lòng yêu y? Y thật sự không biết...

“Em... Em không có sở trường gì, hơn nữa lại... Âm trầm xấu xí... Còn, còn là một gã tàn phế, què quạc cái gì cũng không làm được... Anh rất cuộc... Vì sao lại muốn em?”

Lòng chua xót hốc mắt lại cay, mỗi một từ trong miệng Từ Cửu Kỷ nói ra, kỳ thật đều là miệng vết thương cùng với sự tự ti trong lòng y.

Biết “anh ta” trong miệng y là ai, cũng biết những lời y vừa nói, tất là đều là những lời giấu cột kinh khủng mà lúc trước y từng bị ném trải, bởi vậy Hoàng Hân Duật nhin không được đau lòng ôm chặt y, ôn nhu nói:

“Bởi vì em yêu anh, bởi vì em toàn tâm toàn ý yêu anh, cho dù trải qua nhiều năm như vậy, cho dù anh làm nhiều chuyện sai trái với em, nhưng em vẫn luôn yêu anh như vậy, vẫn để ý tới anh... Cho dù ngoài miệng em không nói, nhưng từng động tác của em lại biểu lộ rằng “em yêu anh”, chính là bởi vì những điều này, cho nên anh mới yêu em...”

Ánh mắt ngập tràn tình yêu vây chặt lấy y, Hoàng Hân Duật nâng tay vuốt ve khuôn mặt Từ Cửu Kỷ, rồi nói tiếp:

“Anh là một kẻ rất ích kỷ, cho nên sau khi anh xác định em vẫn yêu anh, anh không muốn thả em đi, bởi vì em vốn nên là của anh, tình yêu của em... thuộc về anh, trái tim của em cũng là của anh, trừ bỏ anh ra, anh không muốn em nghĩ đến bất luận kẻ nào, cũng không cho em nhớ kỹ bất luận kẻ nào, cho nên khi em thay Diệp Quan Nghi cầu tình... kỳ thật anh rất muốn giết hắn ta...” Trong mắt chợt hiện lên ngàn mũi nhọn lạnh buốt chứng minh lời hắn nói là thật, hắn lúc ấy thật sự muốn giết Diệp Quan Nghi.

Nghe lời tỏ tình bá đạo của Hoàng Hân, Từ Cửu Kỷ lúc này nhưng lại hoàn toàn không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn bởi vì vậy mà cảm thấy có chút ngọt ngào, chỉ vì trong lời nói của hắn mơ hồ lộ ra sự ghen tị cùng độc chiếm.

“Nhưng bởi vì hắn ta giống em, đều ngu ngốc trong tình yêu, cho nên anh thả hắn, như em mong muốn thả hắn ra... Anh hy vọng như vậy có thể mua chuộc lòng em, để em có thể cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh anh... Anh chính là một kẻ ích kỷ như vậy, nhưng mà, em vẫn yêu anh, đúng không?”

Nhìn thấy ánh mắt khẳng định không chút hoài nghi của Hoàng Hân Duật, Từ Cửu Kỷ không khỏi ảo não, trầm mặc không nói.

Chính xác, y giống như Hoàng Hân Duật đã nói, cho dù hắn từng đối xử với y ra sao, nhưng trái tim của y — thủy chung sẽ không thay đổi, sẽ vẫn cứ yêu hắn.

Cho dù lừa mình dối người, dối gạt bản thân rằng không còn yêu hắn nữa, cho dù vì trong lòng không cam tâm và vì chút tự tôn mà không muốn thừa nhận chuyện còn yêu hắn là thật, nhưng mà, ở sâu trong nội tâm y, lại vẫn luôn yêu hắn, một chút cũng chưa từng thay đổi...

Tính cách vô vọng như vậy thật sự khiến y buồn bực, bởi vì nếu có thể sớm không yêu hắn nữa, như vậy y cũng sẽ không cứ mãi thống khổ! Cho nên khi y nghe được lời khẳng định ngập tràn tự tin kia của Hoàng

Hân Duật, trong lòng thật sự có chút tức giận, tức giận vì sự ngu dốt cùng si mê của bản thân.

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy ảo não của Từ Cửu Kỳ, trên mặt Hoàng Hân Duật lại lộ ra một nụ cười âm áp hiểm thấy, hắn chậm rãi cúi đầu hôn lên môi Từ Cửu Kỳ, làm càn đem đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng y, quần lầy chiếc lười không kịp phòng bị của y cùng nhau nhảy múa, mà tình ý lưu luyến trong mắt hắn càng làm cho Từ Cửu Kỳ vốn đã kinh ngạc nháy mắt liên trầm luân, đắm chìm vào bể tình lửa nóng hắn tạo nên.

Thần trí mê loạn hết sức, Từ Cửu Kỳ dường như nghe thấy được Hoàng Hân Duật đã nói ——

Bởi vì em chỉ yêu anh, cho nên anh mới yêu em.

Cái anh yêu không phải bề ngoài của em, cũng không phải thân thể của em, anh muốn, cho tới bây giờ cũng chỉ có một...

Bởi vì trong lòng em chỉ có anh, cho nên tâm trí của anh... cũng đặt vào em.

Nếu vô luận như thế nào em cũng muốn một đáp án, một nguyên nhân khiến anh yêu em, như vậy anh sẽ nói cho em biết ——

‘Bởi vì em dành toàn bộ tình yêu cho anh, cho nên, anh cũng sẽ dùng toàn bộ của anh để yêu em...’

Đây là... đáp án của anh.

Kết Thác Luyện.

THÁC LUYẾN

« Bonus »

Phiên ngoại:

Diệp Quan Nghi -Thiếu Ngọc Trình

Băng Vy

Beta: Pio

~~~~o0o~~~~

*

Note : cái này không nằm trong truyện nha, chỉ là một fanfic ngắn mà thôi.

“Tôi biết em cũng không muốn ở lại Mạc gia, hơn nữa em cũng không thích hợp với nơi này, cho nên hiện tại, tôi giúp em xử lý nó, từ nay về sau... em được tự do.”

“Tôi chỉ yêu cầu Thiếu Ngọc Trinh được an toàn, buông tha cậu ấy, tôi mặc anh xử trí.”

“Không ——”

Tiếng kêu đầy hốt hoảng vang lên như muốn xé rách màn đêm vốn đang yên tĩnh dị thường, Thiếu Ngọc Trinh không ngừng thở dốc, cố gắng hấp thu từng ngụm không khí. Khuôn mặt tinh xảo lúc này đây trở nên trắng bệch dưới những tia sáng le lói của ánh trăng bên ngoài cửa sổ vọng vào. Trên trán, sau lưng cậu ướt sũng mồ hôi, lạnh, nhưng vẫn không thể so sánh được với cái lạnh trong tâm hồn cậu giờ phút này.

Đã hơn ba tháng nay, chưa đêm nào cậu được yên giấc. Mỗi lần nhắm mắt lại thì cậu lại mơ thấy cơn ác mộng kia... mơ thấy cả người Diệp Quan Nghi ướt đẫm máu tươi, trên cơ thể xuất hiện hàng ngàn lỗ đạn, cứ thế gục ngã trước mắt cậu, cho dù cậu kêu gào khan cả giọng hẳn cũng không mở mắt nữa, cậu cố tiến lại gần hẳn nhưng không cách nào chạm được đến.

Thiếu Ngọc Trinh không biết tại sao mình lại như vậy, cậu thật sự không biết...

Cảnh tượng ngày hôm ấy, cái hôm trao đổi con tin ấy cứ quẩn lầy tâm trí cậu, khuôn mặt Diệp Quan Nghi, từng câu nói của Diệp Quan Nghi, cả ánh mắt thâm tình của hắn... tất cả tất cả đều không cách nào xóa đi được.

Vì sao?!!! Rõ ràng Thiếu Ngọc Trinh cậu không hề có chút tình cảm nào với Diệp Quan Nghi hắn. Rõ ràng cuộc sống không có hắn chính là điều mà cậu vẫn luôn mong muốn. Nhưng vì sao cơn ác mộng kia cứ mãi đeo bám cậu? Vì sao những chuyện trước kia về hắn mà cậu chưa bao giờ đặt trong lòng nay lại ủa về nguyên vẹn như thế? Rốt cuộc là vì sao...

“Anh hai, anh sao vậy? Mở cửa cho em! Anh hai!!!”

Tiếng kêu cửa của Thiếu Tiểu Quân từ bên ngoài truyền đến đánh gãy những loạn nghĩ của Thiếu Ngọc Trinh, hắng giọng, cậu cố làm ra vẻ tự nhiên nói vọng ra:

“Anh không sao. Em về phòng ngủ tiếp đi!”

“...Vậy có gì thì anh cứ gọi em nha.” Biết Thiếu Ngọc Trinh không có ý định mở cửa, cô chỉ đành phải quay trở lại phòng. Trong lòng Tiểu Quân biết rõ anh hai cô đang gặp phải chuyện gì, nhưng nếu anh hai không muốn nói ra, thân làm em gái, cô cũng chỉ có thể làm như không biết. Tính Thiếu Ngọc Trinh cao ngạo ra sao, cô là người hiểu nhất, chuyện hai người bọn họ cô cũng chứng kiến rõ ràng. Chuyện anh Diệp dùng sinh mạng của mình để bảo vệ cho anh em cô, trừ bỏ áy náy ra thì chỉ có đau lòng và đau lòng. Bây giờ, cô chỉ hy vọng có thể gặp lại anh Diệp, cho dù chỉ còn là một khối thi thể lạnh băng.

=====

“Đã có tin tức gì chưa?”

“Thưa thiếu chủ, chúng tôi vẫn chưa moi được tin tức gì về Diệp Quân cả.” Một gã trung niên báo cáo tin tức với Thiếu Ngọc Trinh nhưng gã không dám nhìn thẳng vào mặt cậu ta. Lúc này đây đôi mắt phượng xinh đẹp toát ra sự buốt giá ghê người khiến người khác không dám đối diện.

“Vô dụng, tiếp tục tìm cho tôi!!!” Hất đồ tách trà trên bàn xuống mặt đất, Thiếu Ngọc Trinh phẫn nộ ra lệnh.

“Vâng.”

Đợi cho gã ta đi khỏi, Thiếu Ngọc Trinh mới vô lực ngã xuống sô pha. Đã bốn tháng trôi qua, một chút tin tức về người kia cũng không có... Dẫu biết lành ít dữ nhiều, nhưng ít ra cậu vẫn muốn nhìn thấy thi thể của hắn. Cho dù là bị băm vụn ra thành từng mảnh cậu cũng muốn.

Nhớ rõ ngày hôm ấy, cậu bị hắn ta đánh ngất mang đi, đến khi tỉnh lại thì cậu đã ở Canada. Những gì sót lại trong ký ức cậu chỉ là ánh mắt bi thương của người kia.

Khi má nhỏ đưa cuốn sổ tiết kiệm và giấy tờ nhà đất đứng tên cậu ra, Thiếu Ngọc Trinh như chết lặng. Cậu không biết người kia đã lên kế hoạch từ bao giờ, hầu hết tài sản của hắn đều đã chuyển sang cho cậu, ngay cả thân tín của hắn cũng giao cho cậu. Cũng đúng, đến tính mạng của mình hắn cũng dám đánh đổi vì cậu cơ mà...

Lấy ra chai rượu trút hết vào miệng, Thiếu Ngọc Trinh như phát điên vừa cười ha hả vừa đập nát chai rượu thành từng mảnh vụn. Ngồi phịch xuống giữa đồng thủy tinh, bất chấp bàn tay đang đổ máu, rót cuộc nước mắt cậu không kiềm được nữa liệu mạng trần ra khỏi khóe mắt.

Khốn kiếp!!! Ai cần tiền của anh, ai cần anh bảo vệ!!! Đồ thất hứa... Anh nói anh cho tôi tự do, nhưng anh

bắt tôi tự do như thế nào khi mọi thứ xung quanh tôi đều hiện hữu bóng dáng anh, tự do làm sao khi trái tim tôi đã bị tình yêu của anh giam hãm không tài nào thoát ra được...

Tại sao khi con người ta đã đánh mất thứ gì đó mới bắt đầu nhận ra nó đáng quý biết nhường nào?

Tại sao khi tôi nhận ra tôi yêu anh thì anh lại tan biến không dấu vết khỏi thế gian này như thế chứ?

=====

“Về nước?” Thiếu Tiểu Quân kinh ngạc tròn mắt nhìn Thiếu Ngọc Trình đang thu dọn hành lý trước mặt.

Nhanh chóng gom vài bộ quần áo nhét vào va li, Thiếu Ngọc Trình không nhìn em gái mình, chỉ lạnh nhạt trả lời:

“Đúng vậy.”

“Không được, anh không thể đi, nguy hiểm lắm.”

“Anh đã quyết, em đừng nhiều lời.”

“Không được, em không cho anh đi đâu hết!!”

Trong lúc hai anh em Thiếu Ngọc Trình giằng co nhau thì một gã thân tín hốt hoảng chạy vào báo tin:

“Thiếu chủ, có người của Hoàng gia muốn gặp cậu.”

Thiếu Ngọc Trình nghi hoặc nhíu mày, Hoàng gia sao? Như nghĩ tới điều gì đó, cậu vội vã chạy ra ngoài phòng khách. Tới nơi thì cậu thấy Thù, một trong bốn thân tín của Hoàng Hân Duật đang đứng đợi dưới sảnh, đàn em hai bên thì đang mắt to mắt nhỏ cầm súng trừng nhau. Trấn định tâm tình đang rối loạn của bản thân, Thiếu Ngọc Trình chưa kịp lên tiếng thì Thù đã mở lời trước:

“Nhân dịp có việc ở Canada, chủ tử sai tôi mang quà đến cho thiếu chủ đây, ngài ấy bảo tôi nhấn lại với cậu là ráng mà giữ mình cho tốt, đừng dùng cái mạng vốn không phải là của cậu ra để mà liều lĩnh. Vậy thôi, tôi xin cáo từ, không cần tiễn. Đi.”

Thù nói liền một hơi, nói xong không quản Thiếu Ngọc Trình đang sững sờ bên kia, cứ thế phất tay cho đàn em thu súng rời đi.

Thiếu Ngọc Trinh vì ám chỉ trong lời nói của Thù mà lại nhớ tới Diệp Quan Nghi nên trái tim quặn đau, nhất thời không kịp phản ứng lại. Đến khi cậu bình tâm lại thì chỉ thấy một hộp quà được gói rất đẹp đang nằm ở trên bàn. Gạt bỏ nghi hoặc, cậu bắt chắp nhanh chóng xé toạt chiếc hộp ra. Bên trong không có gì nguy hiểm, chỉ có mỗi một hũ gốm nhỏ bên trong và một mẫu giấy nhỏ. Không hiểu sao đáy lòng cậu lại cảm thấy bất an đến thế, Thiếu Ngọc Trinh run rẩy cầm mẫu giấy lên nhìn, ngay lập tức cậu ngồi sụp xuống, không quan tâm đến xung quanh có nhiều người cứ thế ôm chặt lấy hũ gốm, khóc lên thành tiếng, khóc một cách thương tâm.

“Anh hai...” Thiếu Tiểu Quân đứng bên cạnh nhìn thấy Thiếu Ngọc Trinh như thế thì kinh nghi vội chạy đến nhặt mẫu giấy kia lên xem, sau khi nhìn thấy dòng chữ trên đó thì cũng không kiềm được nước mắt, đau đớn đi tới ôm lấy anh hai mình.

Trên mẫu giấy nhỏ bé ấy chỉ đọc mỗi một dòng: *Tro cốt của Diệp Quan Nghi.*

=====

“Sao anh phải làm như vậy chứ? Không phải anh yêu cậu ấy sao?”

Từ Cửu Kỳ tràn đầy khó hiểu ngồi trên ghế dựa nhìn kẻ mà mọi người cho là đã chết – Diệp Quan Nghi đang nằm trên giường bệnh đối diện. Duật thật là, có ai thăm bệnh mà phải cách bệnh nhân 3m như y không chứ?!

Thương thế của Diệp Quan Nghi đã qua giai đoạn nguy hiểm, nhưng vẫn chưa khỏi hẳn, dù sao cũng đã trúng hai viên đạn. Nhưng điều khiến y nghi hoặc là hẳn ta lại yêu cầu y giúp mang một hũ tro cốt giả đến giao cho Thiếu Ngọc Trinh. Y thật sự không hiểu tại sao hẳn phải làm vậy, Duật đã hứa là buông tha cho hai người bọn họ rồi cơ mà.

Nhìn sắc mặt Từ Cửu Kỳ càng ngày càng tốt lên, Diệp Quan Nghi cảm thấy mừng thay cho y, và cả có chút... hâm mộ.

“Chưa bao giờ tôi hết yêu Ngọc cả.”

“Vậy sao...”

“Vì chỉ yêu thôi chưa đủ.” Diệp Quan Nghi nở nụ cười quen thuộc, nhưng ánh mắt đã trở nên vô hồn “Nếu là trước kia tôi đã chạy đến bên cạnh Ngọc, cho dù cậu ấy không yêu tôi, tôi cũng sẽ ở bên cạnh cậu ấy, nhưng bây giờ thì...”

Tạm ngừng một chút, Diệp Quan Nghi tự giễu cười nói tiếp: “Cậu thấy đấy, bây giờ tôi lấy gì để ở lại bên cạnh Ngọc, lấy cái thân tàn tạ này sao? Nực cười.” Hiện tại, hẳn chả khác gì một tên tàn phế, sức khỏe yếu,

không làm việc nặng được, ngay cả nuôi sống bản thân còn không xong nói gì đến việc bảo vệ người khác.

Đưa mắt nhìn song cửa sổ, đôi mắt hần trầm xuống. Còn nhớ trước đây hần đã từng vênh mặt dạy bảo Hoàng Hân Duật rằng nếu muốn bảo vệ một người thì không thể chỉ nói suông. Ai ngờ đến bây giờ câu nói ấy lại đập ngược vào mặt hần.

Từ Cử Kỷ im lặng, chính xác hơn là không biết nên nói gì, chưa xót nhìn Diệp Quan Nghi. Y và hần thật sự rất giống nhau, nhưng hiện tại y đã có được niềm hạnh phúc thuộc về mình, còn hần thì...

Diệp Quan Nghi và Thiếu Ngọc Trình tựa như hai thanh sắt song song trên song cửa kia, có một định luật không bao giờ thay đổi: hai đường thẳng song song vĩnh viễn sẽ không giao nhau. Cho dù chúng có cố gắng chạy đến bên cạnh đối phương cách mấy thì cũng chỉ mãi là con đường vô tận...

***

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thac-luyen>